1886. 21.

Graec. oct. II.

Δι' ἀνθρώπου θανάτου μισοῦσι μάχης
τρόπον ἐγὼ χρῆς ἐξ ἀνδρὸς ἔνδρον :— 45

Δι' ἀπόλλυμι γὰρ φρῆν πῶς ἐστρόμισοῦσι
ἡ κόπα πάσαθη μεθ' ἁγίου γὰρ φρῆς τοῦ
νφρονῆ βρότεοῦς πάνοις τρόμῶ :— 46

Τίς πρῶτ' ἐν τῇ παγκαὶ ἀπὸ τοῦ πόα τὸ
σημεῖον τοῦ ζωοποιοῦ σταῦ :— 47

Πέτρος ἄρος ἦν ἡ ἀπόλλυσιν πῶς ἀποθανεῖν
ἐν φορεῖς ἡ θέτ' ἀνάστη :— 48

Πῶς λέγω δὴ ἦν ἡ θαρσοῦς πόλις ὁ πάντα
ὁ ἰωνοῦς ἡ ἀδελφάκη :— 49

Δρόμῳ ἡ τοῦ ἡμέρα ἀπαν βοῶνοιν ὁ ἀμφῆ
Ἰωνᾶνα ἀπὸν ἐγὼ δὲ τέκνα :

Πόλλοις φορεῖς δὴ χρῆν ἡ ἀποθνῆσκοντα
μεῖ πόνῳ δὲ ἀνοῖς ἀμφῆ ἐν ἐγὼ Ἰωνᾶνα :

EX Bibl. Regia Berolin

Πεινῶντας ὁ Κύριος παθεῖν ἐδώδειν
καὶ ζωὴν εἶχον:

53 Πῶς πεινῶντας καὶ ζῶντας ἐμβάλῃς εἰς τὸν
ἀποθνήσκοντα ἐν ἀφανεῖ τὸν Κύριον ἡμῶν;

54 Ὅλος γὰρ τῶν ὅλων· πῶς ἁμαρτίαν βλα-
σφημεῖν θέλει ἀφανεῖ τοῖς ἀνοῖς ὁ δίκαιος
πάλαι ὁ δὲ θέλει σύγχωρον θῦ:

55 Θέλω μὲν καὶ μόνος δυξηλῆς λογῆς εἶναι μὴ τὸ
δὲ μὴ βλασφημεῖν ὅπ χρὴ ἀφανεῖν μὴ
λογῆς εἶναι μὴ τὸ πάλαι ὄμεν ἀπὸ δὲν
χρὴ ἀφανεῖν· οὐκ ἐν ἀνῶν ἀλλὰ γὰρ μέν

56 Εἶναι λιπόρεστον καὶ σύγχωρον θῦ ἐν ἀνῶν ἀνὸς
ὅπ ἀφανεῖ θῦ τὸν χν· μὴ βλασφημεῖν εἰς τὸν πάλαι

57 Ποῖα ἁμαρτία εἶναι ὁ πόνος καὶ μὴ τὸν
τοῦ ἀνοῦ ἀπρόδεκτος εἰς τὸν θν:

Ποῖα ἁμαρτία εἶναι βαρυτέρα ἀπὸ ταῦς: 57

Ποῖαν ἐνδῶλ τὸν καὶ πεινῶντα ὁ ἄνος ὁ ἁ 58
μαρτωλὸς καὶ εἰκῆ θῶν ὀχὶ καὶ ἁμαρτία

Ἀνὴ ἁμὴ μὴ κεν ἐς βαρὺ μὴ μεγάλον καὶ μὴ 59
ἡμῶν μὴ μεγάλον ὁ πόθεν καὶ μὴ θῦ
οὐδὲν ἐκ σύγχωρα ὁ ὅτ πόλ:

Καὶ τοὶ οἱ ἄνοι μὲ ὀλίγον ἀφορμὴν κα 60
τὲ βάλῳν πῆ θαυμῦ· μὴ ἄλλοι δὲν
ἐμπρῶν καὶ δὲ κρύωσιν:

Ἀνὴ δὲν κεν ἐς ἄνος πῆ γενόντας ἐς τὸν ἄν 61
τὸν καὶ μετανοῆσι πλὴν ὀχὶ μὴ τὸν ἐκ μο
ύνον ζῶπρόθεν ἐς ἄλλων ἀνῶν:

Ἰσχὺν κεν μέγαν φόβον καὶ μὴ γνῶ ὁ ἄνος 62
ἀγαθὸς· μὴ ἄλλοις φόβοις μὴ ἡ δόξης
μὴ ὁ ἀσλόγχος:

63 Ἀνίσως ἡμῖν ἐποίησεν καὶ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας
ἐν ὕψει μεγαλυνάσας· ἐφ' ἡμᾶς δὲ μᾶλλον
τὸ τοῦ σωτῆρος καὶ λόγιον μέτρον καὶ
μεγαλύνασαν:—

64 Ποῖον ἀπολαύσομεν κατὰ τοῦτον καὶ φανεῖ
ἡμᾶς τὴν ἐπιμελείαν ἐν τῇ νεοκτίστῳ πόλει.

65 Ἐφεδρεύει ἡμῖν μεσύνυκτα ἐξαλείφει
καθαλοῦς ἁμαρτήματα αὐτοῦ:—

66 Ἀπὸ τῆς σήμερον καὶ πόρρω ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν
ἐμοὶ καὶ ἐν τῷ ἀλλήλους τὰς ἀλλήλων τὰς
ἀμίας ὁ τῶν καὶ μόνος θαυμαστός.

67 Πᾶς λογιζόμενος ἡμῖν μεγάλως ὁ τῶν πλου-
σίων ἐλεῶν ἐλεῖς πτωχοὺς ἐν τῷ ὁ τῶν ἀποθνῆσκ

68 Φαίνει ἡμῖν ἡμᾶς ὁ τῶν ἁμαρτιῶν ἐλεῖς ἁμαρ-
τίας· ἐν μὴ τὰ νῦν τοῦ σπουδαίου μὴ τὰ

νὰ ἀφεῖς πιστοὶ· μὴ τὰς ἐχθρὰ καὶ μὴ
ἀλλὰ μεσύνυκτα πῶς νὰ σωθῶ:—

69 Ἀνάγνωσις ἡμῖν ἀμαρτιῶν πολλοῖς φόβοις
ἐν μετανοίᾳ πολλοῖς φόβοις· ὡς πό-
σοις φόβοις ἐν τῷ ἐξῆλθε ὁ τῆς σῆς μεθέκης:—

70 Ὁσα περὶ μεθέξεις ἐν ἀμαρτίαις αὐτῶν ἐν
τῷ πορνεύειν:—

71 Πολλοὶ ἐν ἡμῖν οἱ ἐλεῖν πολλοὶ καὶ ἐν
πολλοῖς δικαιοσύνης ἐν χαρᾷ δὲ ἐν τῇ ἐλεῖν ἐν

72 Πῶς ἐν τοῖς ἐν τῇ πολλοῖς φόβοις καὶ πόρρω
ὁ νεφεσθαι ἀληθεύουσιν:—

73 Ἐν τοῖς ἐν τῷ ἡμῖν καὶ μόνος ἐν τῷ
ἐν τῇ ἀκμῇ ἐξῆλθε· ἀφῆκε πλήνοιν ἐς τὴν
βασιλείαν τῶν οὐρανῶν:—

74 Ἀφῆκε νὰ ἐχῇ τῆς ἡλίας ὡς ἀμέτρα λοιπόν:—

75 Πόθεν γίνονται θανατικαὶ νόσοι καὶ
γυναῖκα τὸ τοῖς δεκγίνοντας, ἀρμὶ τὸ πεῖ
σόπερον γίνου ἡ γὰρ ἔστη πολὺ κακὴ φρονῶν.

76 Γίνεται τοῦτο πολλὰ πολὺν γυναῖκα δίκαιον γυ
ναῖκα καὶ ἡ τίχο μαχοῦν πολλοῖς ἡ μέρας. καὶ
ἄμοι ἀμαρτωλοὶ ξυτίχαν ἐν γὴ νυκτὶ.

77 Διὰ ποῖαν ἀφορεῖν. μὲ εἰ μὴ ἀνοίγνυν νύκτα
γενοῦν καὶ ἡ νύκτα ἀπὸ θυίσκουν:

78 Γυναῖκα ἀπὸ ἐνὸς δος μόνοι ἐκ τὸ πάθος τῆς
πορνεῖ. καὶ λύνει τὸ ἔχοῦν ὡς ἐν φύσεως:
καὶ δὲν χρεῖαν ὅτι θυμεῖ πορνεῖ:

79 Ποῖον σημεῖον νὰ κρατῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ πηαίνθῃ
καὶ δὲν χθῇ ἀνδίχειον. θαῦμα τὸ ὡς γυναῖκες.

80 Ὡς καὶ οἱ μάγοι καὶ λεκανομαντεῖ σὺν ἄζα
ἀπὸ τοὺς δαιμονιζομένους δαιμόνια:

81 Γυναῖκα ἀπὸ θυίσκουν καὶ βλέπουν ὁ πατέρας καὶ
δύο ἡμέρας ἀναστίνουν:

82 Ποῖοι εἶναι οἱ ὅποιοι ἐπόλεσε ὁ προφῆτας
ὁ δίκαιος γοῦν δόξαν θεοῦ:

83 Πολλοὶ φορεῖς οἱ κρατοῦν θαυμαστὰ
γοῦν καὶ φοβοῦν τὸ φλοὶς καὶ ἀρνοῦν:

84 Γιὰ ἡ ξοῦ ὡς ἐνὰ ἐφέ σὺν ἄλλον καὶ πόρνης
νεκρὸν δύο σὰ γὴ τοῦ γεγάνοῦν ὁ χί:

85 Λέγουν γυναῖκα ὁ ἀνδίχειος δὲν δὺν ἡ νὰ
ἀνάστῃ νεκρὸ. ἀρμὶ ὁ λαὸς θαυμαστὸ
τοῦ χῦ καὶ μὴ τὰ:

86 Πόθεν ἦν τὸ μῶρ ὁ πῦ ἀκηφεν ἡ γυναῖκα
ἀδιφῆ τὰ λαοῦ τὴν καὶ ἡ πόλχρος ἐζηλῶ
ἡ πεφαρῆ θεὸς εὐλὴ γῆ:

87 Ἔφος θεὸ τὸν ἐνοῦ ἡ γὴ θεὸν
ἡ πῶς νὰ λέμε:

88 Πῶς καὶ εὐνοῦς ἐστὶν ἀδελφὸς, μὴ σωφρών
ἡ χωρὶς σώφρων ὢν:

89 Ὁ βασανίζων ἑαυτὸν ἐστὶν:

90 Διαβολὰ ὁ διάβολος διάβολος.

90 Ὁ βασανίζων ἑαυτὸν ἐστὶν ἀμαρτάνων.

91 Ἀφαιρεῖ τὴν θυμοῦν καὶ τοὺς μὴ μνησικακοῦντας τοῖς εὐδοκιμοῦσι τῶν ἐν ἀδελφοῖς.

92 Γίνεται μὲν πρᾶος καὶ γνωρίζεται μὴ μόνον τοῖς συγγενέσι μόνοις ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις.

93 Εἰ ἀγαπᾷ τὰς ἐν ἀγνοίᾳ ἁμαρτάνοντας ἢ ποιοῦσι τὰ ἐν γνώσει:

94 Διὰ τὸν ἀφορμὴν βλάπτουσιν ἢ ἀνάξιοι ἢ γίνεται ἀφορμὴ ἢ ἀνάξιοι ἢ γίνεται ἀφορμὴ ἢ πάντα μένουσι τὰ καὶ καὶ ἢ πράττομεν:

95 Μὴ προλέγουσι ἢ προφητεύουσι ἀφανεῖς ἔνιοι δὲ ἢ σωφρονοῦσι:

96 Διὰ τὴν δὲ ἀπέγνω ὁ θεὸς ἐλεῖν καὶ ἀφανίσῃ τὸν θρόνον. ἀφανὴς ἦν ἀπὸ τοῦ πάντων καὶ σωφρονεῖν καὶ σωφρονεῖν:

97 Τί πρᾶγμα ἐστὶν τὸ ἐν ἀθανασίᾳ:

98 Προφήτης ἐστὶν ὁ σωλοῦν σωλομῶν. ἐσῶν ἡ ἐνοχλεῖ ἢ ἐνοχλεῖ ἢ ἐνοχλεῖ.

99 Διὰ τὴν ἀφανῆ ὁ θεὸς διὰ τὸ φυλάττειν τὴν γῆν τῶν ἀνόμων καὶ πληρῶνι μίσουν τὴν γῆν τῶν χριστιανῶν:

100 Τίς τοῖς ὀνομαζομένοις μὴ γνῶσιν ἀλλὰ σωλοῦν ἢ ἀν τὴν χριστός.

101 Τί πρᾶγμα ἐστὶν ἐν ὑγρῷ ὁ ξύλον ἐν ὑγρῷ ὡς ὁ τοῦ φαγεῖν οὐ καὶ ἢ ἀδαμὴ ἢ ἐξέπεσε.

102 Τί ἐστὶν ἡ ἐν ἀδῆ ἐν ἐνδυνάμει τοῦ κρίνειν

103 Τίς ἀγένητος ἢ ἢ ἀθάνατος.

104 Διὰ τί ἡ πενθερὸς τῶν ὁλοκαυτωθεισῶν δρῶν
ἐς τὴν ποιεῖν ἡ σὺν θεοῦ ἡ οἱ ἡ οἱ ἀ ἡ
ὅτι ἐν βραχὺ τὸν ἡ ἐν ἐξ θεοῦ ἡ γυνὴ ἀ.

105 Πόσον γενεὰν ἡν ἀπὸ τοῦ ἀδὰμ ἕως τοῦ
ἀβραὰμ.

106 Πόσα ἦν τὰ ἱερεῖα τὰ ἐν τῇ διαθήκῃ τῇ πρὸς
ἡν ἀγγελὰ ὀνόματι τοιούτοις.

107 Φιλοπῆς ἦν τὸ οἱ πλάκες τοῦ νόμου ὁ τοῦ ἅγ
θεοῦ γεγραφὼν νόμον: –

108 Ποῖ γλῶσσα ἦν πρῶτον πρὶν τῆς πυργοποιΐας
ἡ πόσης χιλιάδων ἦν ὅλος ὁ τόπος
πέρασε μὰ τὸν μεσῶν σὺν τὸ ἐρυθρὰν θάλασσαν

109 Τίνα ἀνθρὰ δὲ ἀνθρὰ ἀφορμὴ ἀ ὀπὴ ἄρχειν.
ἡ πόσος χρόνος ἦν ἀ ἡ ὅτι ποῖ βασιλεύω:

110 Πόσος χρόνοι ἦν ἀπὸ ἡλίου καὶ μέχρι τοῦ ἡλιοῦ
ἡλιοῦ: –

111 Ποῖος ἦν ἀν ἀγνοῦμεν ὁ τοῦ λόγου τὸ
οὐ ἀγγλίου ὁ τοῦ ἀστεκωθῶν ἀγγλοῦ τρόπον.

112 Διὰ τί ὁ τὸ πλάσας τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς γῆς
δὲν ἔπλασε ἡ τὸν οὐρανὸν ἐκ τῆς γῆς: –

113 Διὰ τί λέγει γεγραφὴ πρὸς ὁλόκληρα ὁ τὸ
τὴν ἡμέρα τὸ τὸ μόνον.

114 Πῶς νὰ νοήσωμεν ἐκεῖνο ὁ τοῦ λόγου ἡ
γεγραφὴ ἡ ἐξ θεοῦ αὐτὸν χοῦν λαβὼν
ἀπὸ τῆς γῆς: –

115 Εἰς τὴν ἡλικὰ ὀνόματα τῶν πόλεων ὀνόματα
ἡ ἕτερον ἀπὸ ἀθήνων ἡ ῥωμαίων

116 Παρὰ ἀγγλίαν οὐ θέλει νὰ ἐκφράσῃ φιλόσοφος
ἐκεῖνος ἡ οὐ ἀγγλίου: –

Τοῦ εἰς τὸν πρὸς ἡμᾶς ἀθεμίστους ἄρχοντα

ὅπως ἀλεξανδρεῖς πρὸς ἀπολογίας χρεία περὶ
πολλῶν καὶ ἀναγκαίων ὧν ζητηθεὶς τοῦ εἶναι
θεὶς ἀναστραφεῖς ἀποκρίνασθαι. ἢ παρὰ
τοῦ χριστιανοῦ γινώσκεσθαι ὁ φθεγγόμενος.

Ἐρώτησις πρώτη.

Τὸ δὲ Θεὸς ὁρᾶσθαι μὲν καὶ βαπτίζεσθαι μὲν εἰς
τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος καὶ λέγομεν δὲ τὸν πατέρα θεὸν εἶναι καὶ τὸν υἱὸν θεὸν καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον θεὸν ἐστὶν ἐρεῖσθαι. ἀμφότερα λέγομεν ἕνα θεόν. ἢ ἵνα ἢ προσκυνοῦμεν ἕνα θεὸν φανερὸν εἶναι πῶς πιστεύομεν εἰς μονάς χιλιάς ὡσαύτως τοιούτους. εἰ δὲ καὶ τοιούτους λέγομεν ἐρεῖς. ἢ μᾶλλον πολύθεοι ὡσαύτως τοιούτους λέγοντας ἢ δὲ προσκυνοῦμεν ἕνα θεόν.

Ἀπόκρισις α

Ἀποκρίνομαι ἀπὸ νηστείας καὶ ἀναξέστας πρὸς ἐ
ν τὸ εἶναι ὁλόκληρος καὶ ὁ δρόμος τῆς πίστεως καὶ ἀν

μονας χα μεν ἡ μονὰς ἐν τῇ ἑξάδι ἐστὶν· διὸ
τὸ δὲ ὁ πρῶτος φαίνεται καὶ καταλαμβάνεται καὶ τῶν
εὑρίσκεται πάντων ἐν ἑνὶ ἐστὶν ὅτι· διὸ τὸ
ἀνίσως ἡ τοῦ ἀριθμοῦ πλευρὰ τῶν μὲν ὅσα ἐστὶ
νοῦς κλίσμα δὲ δὲ ὡ μὲν ἐν καὶ καταλαβόμεν
πόσα περιστὰ ἕτερον πρὸς τὸ καὶ ἐστὶν ὁ ποιὴς ὧν
ἀριθμῶν καὶ ὧν τετρῶν· ὅτι ἡ δεκὰς τοῦ τοῦ· ἀνάλο
γος πάντος τῶν τετρῶν καὶ ἀγνώριστος· διὸ τὸ δὲ μὲν ἐν
ριστὸν ὡς ἐστὶν ἀγνωριζόμενον ἡ φανερὸν· δὲ ἐστὶν
μέσον ἐστὶν τὸ λόγον τῶν χρείαν αὐτῶν· ἡ ὁ δὲ αὐ
τῶν ὁ ἀριθμὸς ἄλογος· οὔτε ἑνὸς ἐστὶν καὶ τὴν ἀλήθειαν
ὅ ἀσαν· ἀνθρωπόμορφος καθὼς μυθολογοῦσιν
οἱ ἕλληνες· οὔτε τὴν ἐστὶν ἀρετὴ θεοὶ ἐξαχωρισμένοι
διὸ τὰ χωρὶς ἐστὶν μὲν ἀρετὴ ὑπὸ τὰ σώματα ἡ οὐ
σία ἡ ζῶμεν ἡ τοῦ νῦν βασιλεὺς τῆς θεότητος· ἡ τοῦ τὸ
πρέπει καὶ γνωρίζη πάντα ἑνὸς· ἡ οὔτε μὲν λόγῳ
οὔτε μὲν θυμῷ μετὰ δικαιοσύνης καὶ ἐστὶν καὶ φα
νερὸν ἡ καὶ καταλαβὴν τὴν θεότητα· ἡ ὁ λόγος ὁ τῶν
ὅλων δεξιὸν καὶ καταλαβόμενον τοῦ θεοῦ· τὴν σοφίαν

τοῦ σκεύη ἡμῶν ἡ τὸν ἄνεμον· ἡ τὴν πόλιν δὲ ἐπί
ασαν· ἡ ὅσοι ἐθήσαν καὶ ἐπὶ τῶν τὴν πόλιν διὰ
τὴν οὐσίαν τοῦ θεοῦ· ὁμοιάζοντῶν ὅσαν ὁ κ ἐστὶν τῶν
ὁ δὲ τὴν καταπάνωσιν καὶ μεταβήσαν ἡ καὶ ἀν
ἠήσαν τὸν καρὸν τῆς ἀβίας ἡ τὸ μέγα πήλαγος
μὲν τὴν φοῦχλον τοῦ χερείου τοῦ· ἡ ὅσοι ἐθέ
λησαν καὶ πάσαν μεγὸν νοῦν τοῦ τὸν ἐλα
φρὸν ἡ ἀλλὰ ἐς τὸ βάθος ἐκεῖνο· ἐμβρί
σαν εἰς καινοὺς αἰῶνας· διὸ τὸ πάλαι ὁ θεὸς
δὲ ἐστὶν ὡσεὶ ἐμένα τὸν ἄνθρωπον τὸν νῦν τὸ
τὸν, καὶ ἐν καὶ τὴν τὸν ἐμὸν καθὼς ἐμὲ· οὐδὲ
ἐμὸς δὲ ἐστὶν πάσα ἐμὸς σαρκὶ ὡς μν
νημονεύω· μὴ δὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἁγίον δὲ ἐστὶν
τὴν πόλιν τὴν μὲν ἡ ἡ ποιήμενον· ἀμφὶ ἐστὶν ἡ ἀ
ρετὴ τὸ ἔμπλον καὶ ἐφ' ἑνὸς τὸν μὲν ἡ
τὴν σοφίας χρεία δὲ· ἡ μὲν ἐστὶν τῶν· διὸ τὸ πα
ρὰ πάντα ἀπὸ τὸ πῶς ἐστὶν τὸ μὲν τὴν ἡ τὸ
μὲν ἡ τὸν μὲν ποῖον τρόπον· ἡ μεθ' ἡμῶν
λαβίσασθαι ἐστὶν πᾶς ἀρχὴ ἀρχὴ δὲ· διὸ τὸ πα

βαπτανω απο καθαρομης τροπον η καθαρομης
λογαριασμοι. ειναι ο τροπος η ο λογαριασμος
της αγιας τριαδος. δια απιστιαν εις πρα η
μην ερευνας το πραγμα. προσπιναι τον ιον
και μη παλιξαλαζης μη δυνα ερευνας την
γενεσιν. δοξα σοι το πατρι το αγιον η μη ξαλη
λας η προς ετερον τομον ηριον της αγιας τριαδος
αλλα εις τον ιερεα την βλεπε μαλα καμε μα
ταλης οι ονομασιας φανερα της αγιας η ομο
ουσιος τριαδος την δυναμιν. τον μεν πρεσβυ
τερον ου μαλ τον ρει ανωφεν. τον δε ιον οπου βα
πτιζεται λεω η τον πανα γιον πνα ο πνων
λαβαν η μα ειδος πορις ερας απανω εις
τον ιον. αυτη η δοξα η του κρατος. και η
μη η προσκυνησις. νυν και αει. η εις τους
αιωνας των αιωνων αμην. - ερωτησις ε

Π ως αν γνωρισω ο ανος πως ειναι βαπτισμενος
η ελαβε τα αγια. οπως η ουν ηπιος η
δε ειληφηκε ολον. αβαπτιστος: - α απο κρ.

Ο προφητης ησαιας λεει προς τους ιου δαιους
τον φοβον του κυριου λαβομεν και ω
δινησαμεν η ελαβομεν πνα σωτηριας η θε
λεν ειπειν ο λογος πως λεει ο προφητης ο τι ουκ
εστιν η ειρηνη η ειρηκαμεν η ο τι ουδαμα
πλισμαλα η σοφη μαλα οπου καμε νο
τα δι η ανα μιξεται εις η μη ει χαν η ης γρη
γορ αφηθη ο τι καρπον αλαβεν. ε φη η η
ψυχη του αφηθησου χριστιανε οχι απο λαλη
των ονειων. αλλα απο τα πραγμαλα. απο
τα εργαλεια η σοφη μαλα η η καρδια σου
καμαλισα εις τον καιρον οπου ειναι οι χρι
στιανοι εορταις η μαλα βαπτισμαλα η αγια
μαλαχη φυσι η κοινωνια του αγιου σωματος
και αιματος του χυ. ο τον η χαριν οπου
εχει η ψυχη του γρηγορ ο τι ο πνα το αγιον
ελαβε εν ει τον αγιο βαπτισμα. - ερωτησις ζ

Π οθεν και πο τε η οπως ειναι οι αγγελοι: - α απο

Ο υτε πο θεν ουδε πως ειναι οι αγγελοι
ειναι αμπορα τον αλ αφη η θη η ανθρωπινα

φύσις· εἰ μὴ μὰ μόνον τοῦτο ἐμπορούμεν καὶ σο
χαθοῦμεν· καὶ λέγομεν ὅτι εἰ τοῦτο μόνος ἐγί
νετο πάλιν· καὶ τοῖς εἴπομεν ἂν τὸν λόγον
τοῦ ὁσιωτάτου πρῶτον δεύτερον· καὶ ὅμοιοι λέγουσιν ὅτι
τὴν πρώτην ἡμέρα τοῦ σώματος· ὅμοιοι λέγουσιν ὅ
τι τὴν τελευταίαν ἡμέρα τοῦ σώματος· ἐκεῖνοι ὁ
τὸ λέγουν τὴν πρώτην ἡμέρα τὸ σοχάζουν αὐτὸ
τὸν λόγον τῆς γραφῆς τοῦ μωϋσέως ὁ πάλαι καὶ
εἶ πονοῦσι θλιωθῆ τῷ φῶς καὶ καὶ τὴν ἀλήθεια φῶς· ἐκεῖνοι
δὲ πάλιν ὁ πῶς λέγουν τὴν τελευταίαν τὸ σοχάζουν
αὐτὸ τὸν λόγον τῆς αὐτῆς γραφῆς ὁ πάλαι πῶς
ὅτι τὴν ἡμέρα τὴν τελευτὴν ἐποίησε τοὺς φωστῆρας
τοῖς μεγάλους· ὅμοιοι λέγουσι πῶς πρὶν ἀπὸ
νοεν τὰ ἄστρα εἶναι νοῦ ἀγγέλοι μεγάλοι μὲ τὸν ἥ
λιον· καὶ διὰ τοῦτο λέγει ὅτι τοῦ ἡλίου τοῦ ἥλιον τοῦ ὅτι
ὁ θεὸς ἔστησεν τὰ ἄστρα· ἤκουσαν μὲ φωνὴ πολλὴ ἀγγέ
λοι μὲ· ἢ τοῦτο λέγει ὅτι πῶς ὅταν ἴδαν οἱ ἄγγελοι
πῶς ἔκαμε τὰ ἄστρα μὲ τὴν δόξα τὸ ἔπεσαν μὲ φωνὴ
ἐξαίρετον ἀγγελικὴ· τὰ αὐτὴν δὲ τὴν ἐξήγησιν
ὡς φαίνεται δὲ τὴν σχολὴ ὁ ἅγιος ἐπιφάνιος

κὼ πρὸ ὁ πρὸ ἦν ἄστρος ἀπὸ τὸν μὲ τὸν ἀθανάσιον· καὶ ἦλθον ἀπὸ τὴν φλῆν ὧν ἔφαγον ὁ τὴν φωνὴ
καὶ τὴν πάνταν τὴν ἐξήγησιν ἀπὸ τοὺς διδασκάλους ὧν
ἔφαγον λέγει τοῦ μεγάλου οὐρανοῦ καὶ μὲ τὴν
μὴν ὥστε ἵνα ὦσι οἱ ἄγγελοι ὁ χὶ πρὸ τὴν τρία·

Ἐπειδὴ καὶ εἰς τὴν βίβλον τῆς γενέσεως δεῖ ἀναβιβά
νεται ὁ μωϋσῆς πῶς ἐκτίσθησαν οἱ ἄγγελοι πόθεν
νὰ γνωρίσωμεν ἡμεῖς ὅτι οἱ ἄγγελοι εἶναι κτίσεις·
ἀπόκρισις· δεύ ἀφοῦ λέγει ὁ μωϋσῆς νὰ γράψῃ
εἰς τὴν βίβλον περὶ ὧν ἀγγέλων καὶ ὅ θε
ὸς ἦν οὐ ἠδυνάτοι ἀπὸ μὴ ἔχει κτισθῆ τὴν πρὸ
λυθεῖσαν ὧν αἰῶν πρὶν ὧν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνας εἶναι δὲ
λοι καὶ τοῖς πολλοὺς θεοὺς· καὶ τοὺς ἐκκλησίας
φιλοσοφίας δεύ τοῖς ἀφίνει νὰ γνωρίσωμεν τὸ
νὰ μὴ μόνον τοῦ τοῦ ὅτι ἐκτίσθη τὸν ποιητὴν τὸν ὅλων
καὶ τὴς κτίσεις· διὰ τοῦτο ἀπεκρίθη ὁ μωϋσῆς
τὸν περὶ ὧν ἀγγέλων λόγον ἀφίνει μὲ τοὺς θεο
ποιήσασι καὶ τὰ εἴδοις καὶ τοῖς πρὸ αἰῶνος ὡς
θεοὶ καθὼς θεοποιοῦν οἱ ἕλληνες μὲ τοὺς

ἡ ἀλλ' ἀστεῖα· ὅμως πῶς ἐστὶν οἱ ἄγγελοι κτίσεις
ἀκούσαντες τοῦ ἀγγέλου πρὸς λέγοντος αὐτῷ· χαῖρε κε-
χαριτωμένη· οὐκ εἶπε τοῦ κυρίου πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτῷ·
οὐκ εἶπε· αὐτοῦ πάντες ἀποδίδομεν αὐτοῦ· ὁ δὲ
αὐτὸς εἶπε· ἡ δὲ ἀγνοήσαντες αὐτὸς εὐδοκεῖ ἐν-
τῷ κόσμῳ ἐκκλησιάσαντες· ἐρώτησις ε

Ἐρώτησις· ε

Ἐπειδὴ οὖν διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ υἱοῦ μου τοῦ θεοῦ
εἶναι οἱ ἄγγελοι ἢ ἀπὸ οὐσίας ἢ φύσεως· ἀ πρὸ
ὅσον δὲ διαφέρει ἡ ὁμοιάζει ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸ ἀστρ. ε
τόσον δὲ διαφέρει ἡ ὁμοιάζει ἡ οὐσία τῶν ἀγγέλων
ἀπὸ τὴν θεωρουμένην κτίσιν· ἢ εἶναι δὲ ὁ
λεπτὴν ἡ ἀύλους· ἢ ἀχρὶ λαμπρότητα θεωρεῖται·

ϛ Ἐρώτησις· Πόσοι νὰ εἶναι εἰς τὸν ἀριθμὸν οἱ
ἄγγελοι· ἢ εἰ ἦν ἀπεριόριστοι ἀπὸ τὸ αὐτοῦ·

Ἀποκρίσις· Τινὲς θεολόγοι λέγουσι κατὰ τὴν ἐνάνητ.
Ἀλεξανδρείας ἀμφίβολοι καὶ περιόριστοι οἱ ἄγγελοι· πρὸς
τὸ γένος ὧν αὐτῶν· καὶ τὴν ἀριθμὸν τῶν κατὰ
τῶν ἑβδομήκοντα πρεσβύτερον· πῶς αὐτὸ τὸ ἀγγελικὰ
δηλονότι· τὰ ἀναλογίας ἡ γένεσιν αὐτοῖς ἐξ ἀπόν
θ ἐκ τῶν θεῶν· ἢ ἡ θεία ὁ πάντων μόνος ὁ θεὸς αὐτὸς

ὁ ἐξ ὅλου τοῦ· ἡ ὅλου λόγος· ἡ ὅλου ἀπόρρητος εἰς ὅλους
τὸ κάλλος ὅλου τοῦ αὐτοῦ· ὡς αὐτὸ ὁ θεὸς εἰς τὸ πρόβα
λον· ἡ ἀπὸ γένος εἰς τὴν μία σὺν τῶν ἀγγέλων καὶ
ζεῦ ὡς φρόνησις εἰς τὴν σωτηρίαν τοῦ αὐτῶν ἢ
τὸ ἀπὸ τὸ θεοῦ ἡ μεταλαμβάνω καὶ
ἀγγέλων αὐτὸ ὁ πρὸ χρόνων ἐστὶ ἐν ἀμφίβο
λα μεταλαμβάνοντες· ὅμοιοι δὲ θεολόγοι δὲ ὅμω
μερεῖς καὶ περιόριστοι τῶν αὐτῶν λέγουσι τὸν
ἀγγέλων· καὶ τὴν ἀριθμὸν τῶν ὁ πρὸ χρόνου
τοῦ· εἶχα δὲ ὅμω δραχμὰς ἡ ἀχαθήμα
τὸ ὁσάν τὴν εὑρεῖν ἀχαρμαλοῦς ἀρι αὐ
δὲ καὶ μεῖς· ὅμοιοι δὲ πάλιν λέγουσιν ὁ τὶ
ὁ ὅσοι εἶναι οἱ ἀνάνητοι ὅσοι εἶναι ἡ οἱ ἄγγελοι καὶ
φρόνησιν εἰς μεθυστικὸν τὸν λόγον τῆς δουλε
ίας ὡς δὲ τὸ μὲν κατὰ ὁ πρὸ χρόνου ἀόρατον
ὄρια ἑθνῶν καὶ τὰ ἀριθμὸν ἀγγέλων τῶν
ἡμῶν ἐξαμαλὰ ζεῦ ὁρα αὐτὸ ἑθνῶν ὁ ὅσοι
εἶναι οἱ ἄγγελοι τὸ εἰς τὸν ἀριθμόν· ἐρώ τ
Π ὅσον ἀλλάζει ἡ οὐσία τῶν δαιμόνων καὶ
τὸ εἰς τὴν οὐσίαν τῶν ἀγγέλων· κ

Αἱ ἀγγελικαὶ ποιότητες καὶ οὐσίαι τῶν δαιμόνων 2.
ἀπόλυτοι οὐσίας τῶν ἀγγέλων. διαφέρουσι καὶ
τὴν αἱρετικὴν αὐτῶν εἶναι ὅπου εἶναι ἀμφω
ὡσεὶ ἐν. ὡς περιγνώμενοι τοῦ διηνεκοῦς καὶ τοῦ
ἀμεταβλήτου. καὶ δεῖχνει ὁ λόγος πῶς φαίνεται
ὁ δαίμονας εὐμορφος ὡς ἄν ἄγγελος σχη-
ματιζόμενος καθὼς ἐλέγη καὶ ὁ ἅγιος παῦ-
λος. διὰ τὰ ἀπλανῆ καὶ ἐκεῖνος ὁ πνεῦ-
τρος σκόνται καὶ μεταβολὴ ὑπῆρχε.

Ἐρώτησις. Ποσαταγματικαὶ ποιότητες
οὐσίας εἶναι τῶν ἀγγέλων: — Ἀπόκρι-
σις. Μία οὐσία εἶναι τῶν ἀγγέλων. ἡ γοῦν μία 11.
φύσις. καθὼς εἶναι καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων μία
πολλοῖς μία ἀλογοῖς. ἀριθμὸς εἰς ἐστὶ ἀγγελικὰ
ἐστὶ ἀόφθαρτα εἶναι οἱ ἄγγελοι εἰς τὰ
ἀγγελικὰ εἰς τὴν κτίσιν καθὼς ἐλέγετο
ὁ μακαρίτης ἀρείου παγίτης ὁ ἅγιος διονύ-
σιος ὅτι ἦλθον πρῶτον ἄνας ἀπὸ τὴν φιλο-
σόφους καὶ περὶ τοῦ ἀρχὴν παρὰ τῶν ἑλλή-
νων. καὶ λέγει πῶς εἶναι ἡ κοσμο-

κρατορία οἱ ἄγγελοι καὶ παρὰ πάντα ἀπόλυτοι
ἄγγελοι εἶναι οἱ ἀρχάγγελοι καὶ παρὰ πάντα
ἀπόλυτοι ἀρχάγγελοι εἶναι οἱ ἀρχαὶ
τοῦ ἀλαθείας ἀγγελικὰ ἀρχάλαι καὶ πρῶτα
ἀξιαρχίαι ἢ πρῶτα σκάλα. καὶ δεύτερα
ἀξιαρχία εἶναι. δυνάμεις καὶ παρα-
πάντα ἀπόλυτοι δυνάμεις εἶναι ἐξου-
σίαις καὶ παρὰ πάντα ἀπόλυτοι ἐξουσίαι
εἶναι περιόδηλοι. καὶ τρίτη ἀξιαρχία ὁ
τρίτη ἐξιαρχία περίοδηλοι εἶναι οἱ θρόνοι
καὶ παρὰ πάντα εἶναι ἀκατάληπτα χαρ-
βίμ. καὶ παρὰ πάντα εἶναι ἀξιαπλῆρ-
γα σεραφίμ. οἱ ἄγγελοι εἶναι ὡς ἀν-
τικὸ διανοητικὸ. οἱ ἀρχάγγελοι εἶναι ὡς
ἀνθρωπικὸ ἐνεργεῖ. οἱ ἀρχαὶ εἶναι ὡς ἀνθρω-
πικὸ ἀρχιερεῖς. καὶ δυνάμεις ἦναι ὡς ἀνθρω-
πικὸ στρατιῶται καὶ βασιλεῖς. καὶ ἐξουσίαις εἶναι ὡς
ἀνθρωπικὸ στρατηγοὶ καὶ πρόκριτοι καὶ φιλόσοφοι
οἱ περιόδηλοι εἶναι ὡς ἀνθρωπικὸ περιοδικὸ
ἐστὶ ὁ πνεῦμα βασιλικὸς ὁ πνεῦμα διὰ θεωθῆ-
μα

ἐξομοιοῦν τῇ ὧν δεῖ ἀμῶν· οἱ θεοί εἶν-
ὡς αὐτοῖς πρὶ ἀρχάς· καὶ πολύφημα καὶ εἶ
ναι ὡς αὐτοῖς προφῆτας· καὶ ἐξαπτέρυγα
εἶναι ὡς αὐτοῖς ἀπὸ σχόλος· διὰ τὸ κοινὰ
οἱ ἀσωματοὶ τῇ ἀσωμάτῳ ὅπῃ ἀφῆκον τοῦ ὡς
μονῇ τοῦ λάμου τῇ ἡγεμονικῇ πρὸς τὴν πρὸς θεὸν
εἶναι ἀεὶ τὸ λαμπρὸν δὲ ἐξαπτέρυγον εἰς
τὸ ὁποῖον λαμπρὸν πτηνοειδεῖ περιοδεύα
ρον ὀφῆς· μεγαλοπρέπειαν ἢ παρθενίαν τῇ
καὶ ἀποσχεῖν ἀξίᾳ ζωῆς εὐφροσύνην· διὸ
λιδηλοῖ καὶ ἐξ ὁδὸν τῆς κινήσεως· ἤγουν
εἰς ἀξιμεσῆ κινήσεις κοινῆς· ἀπαίω· τῇ κάτω·
δεξιᾷ· τῇ ἀριστερᾷ· ἔμπροσθεν· τῇ ὀπίσθεν·
εἰς αὐτοῖς τοῖς ἐξ ὁλόκλου κινοῦσθαι τῇ πτέ
ρυγοῦ οἱ μὴ μεμελεῖ ὧν ἐξαπτέρυγοι ἀεὶ
ἢ δεξιᾷ πτέρυγοῦ· πρῶτον εἰς τὰ ἀπαίω εἰς
τὰ ὑψηλὰ αὐτοῖς βαίνουν ὡς πρῶτοι τῇ
πρωτοστάτῃ τῇ ἀρχοντικῇ χαῖ· δεύτερον μὲν τὸν
μὲν τὴν ὑπεροχὴν αὐτῶν τῶν ἄνω ὁ δεύτερος
ἢ οἱ μὴ μεμελεῖ αὐτῶ δεῖ μόνας τῇ αὐτοῖ·

δεύτερον εἰς τὰ κάτω ὡς αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ
αὐτὸν μὴ κόσμου οἱ ἀμφοῖ τοῦ ἡ κοσμοῖ αὐτοῖ
δεῦ χὶ πτοῦσθαι ἢ δεξιᾷ πτοῦ ἢ δεξιᾷ τὴν
χαρὶν ὁ πτῆ εἶχον· τρίτον εἰς τὰ δε
ξιὰ ὡς εὐρεθῆ τῇ ἡγοῦν εἰς ἐμ κινῇ ἢ
μεῖρ ἀν τῇ πτῆλον· κοὐθεν νοῶν τῇ πο
ρευόντων καθοῦ θεῖ ὁ ὀφῆς τῇ δεύτερῃ μεῖ
ζοῦ ἀπὸ τὰ δεξιὰ· καθὼς τρίμεῖ ζοῦν
ἢ βραβεῦν ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ· τὴν ἡγεμονικὴν
πολιτείαν τῇ σοφίαν τῇ πτῆλον· οἱ κοινῶ
πρεσβεῖοι αὐτοῖ διὸ πλὰ χρεῖ ἀζοῦν
εἰς βραχὺ μὴν ὧν αὐτῶν· καὶ πάρον εἰς
τὰ ἀριστερὰ ἡγοῦν εἰς τὰ θλιβερὰ ἀν
λοῦσθαι εἰς πλοῦν τῇ ἀρωσίαν τῇ ἡμῶν
ἢ κοῦ πάθιον· δεῦ βρεσφημῶ ἢ δεῦ λῦ
σοῦν ἀρμὴ εὐχῆ σοῦ τοῦ θεῦ·
τρίτον εἰς τὰ ἀμπρόσθεν ἡγοῦν εἰς τὴ
ἀρχὴν ἢ ἐν ἀόλῃ αὐλῦν αὐτὴ ἀσωμῶν τὴν
ἀρχὴν καὶ τὸν δεῦ νοῦν τῇ ὁμπρὸς αὐτὸ
τοῦ ὁμοῦ αὐτοῦ· βαίνῃ ὀφῆς καὶ πρὸ πο

ὑπὸ εἰς τὰ ὑπὸ οὐρανὸν ἀναπαυόμενοι νοῶν δεῦ-
χανοῦν. Ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἄξιος πᾶς ὁ
λέγει· πῶς ἐμπορεῦσιν οἱ μαθηταὶ τῷ κυ-
ρίῳ καὶ νῦν ἐστιν μὴ μὴ τὰ ὁ πλοῦτος διὰ τὴν δόξαν
τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν
πλεονεξίαν καὶ τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς δίλογος·
ἀλλὰ καὶ ἀναθεμάτιζε τὴν ἐξαπλοῦν
καὶ ἀνάθεμα καὶ τὴν χριστιανὸς καὶ ἀνα-
θεμάτιζε τὴν εἰς ἀγάπην καὶ τὴν ἡδονὴν
ὅσον ἐμπορεῖ μιμούμενος τοὺς μιμητὰς
τῶν ἐξαπλοῦν καὶ τὴν πλάνης πρὸς θεὸν καὶ τὴν
ἡδονὴν καὶ ἀπὸ τὸν ὑπὸ πλοῦτον ἀγόμενον
εἰς τὸν ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἐρώτησις.

Πόσοι οὐρανοὶ εἰσὶν; Ἀπόκρισις.

Ὁ προφήτης μωϋσῆς εἰς τὸ βιβλίον τῆς γενέ-
σεως λέγει· πῶς εἶναι οὐρανοὶ δύο· ἀλ-
λοὶ εἶναι μόνον δύο· ἀλλὰ μόνον εἰσὶν ἑ-
πτὰ μὲν χρὴ εἶναι καὶ ἀναθεμάτιζε· ὅδε πᾶς

λέγει· πῶς ἀνέβη ἕως τρίτου οὐρανοῦ·
ὁ ἀπόστολος δὲ δὴ λέγει ὡς ὅτι πολλοὶ
καὶ εἶναι πλείονες οὐρανοί· λέγων οὖν
εἰ λέγει αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ ὧν οὐρανῶν·
Ἀλλὰ τὸν ἀπόκρισιν ἡ μαθητὴς μὴ εἶναι
λόγον καὶ ἐπιχειρήσῃ καὶ εἰς πῶς μαθεῖν
ἡ φύσις ὧν ἄνων λέγεται καὶ ἐν ἄνας οὐ-
δεῖς ὁ πρὸς λέγοντα ἀπόκρισιν· οὕτω καὶ ἡ
φύσις ὧν οὐρανῶν καὶ ἐν ἄνας οὐδὲς λέγει
ἀπόκρισιν· οἱ δὲ φιλόσοφοι ἐν ἄνα ζῶν ἀπο-
λέγουσιν ἡ δὲ οὐρανὸν ἡ ἐν ἄνα οὐρανὸν ἀφη-
γοῦνται μὴ μὴν λογαρίασμὸν ὧν οὐρανῶν·

Πόθεν καὶ διὰ τὴν ἐξαπλοῦν διάβολος ἐρώτ. ι.
ἐρωτᾷ· διὸ ἵνα ποιοῖς λέγοσιν ὁ διάβολος
δεῦρο ἐπιθέτω ὁ πρῶτος ἀρχὴς καὶ πρόσκτισιν
τὸν ἀδάμ· Ἀλλὰ τὸν ἐξέπεσεν· ἀπόκρ. ι.

Φρόνησις αὐτοὶ ἀρχαῖοι ἡ μὴ θολοὶ εἶναι
ἐκεῖνοι ὁ πρῶτος ἀρχὴν οἱ ἄλλοι αὐτὰ· διὸ
διὸ διάβολος ἐξέπεσεν ἀλλὰ ὑπὸ τὴν φανέν-
τα πρὶν καὶ πλάσθῃ ὁ ἀδάμ· καὶ ὁ λόγος

ὁ πεφωτισμένος τῆς σοφίας ὁ πάλαι ἡ σοφία ἐν ὁ διά
βολος ἡμῶν εἶπεν. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἄγγελος τοῦ σκότους
Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἀφῆκα ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ θεοῦ μεγ.
εἰ δόξομαι ὁ μέγας τοῦ φωτός. Ἐρωτῶ
Καὶ διὰ τί τοῦτο ἀφῆκεν ὁ θεὸς τὸν διάβολον
νὰ πολεμῇ πάντας τοὺς ἀνθρώπους; ἀπο.
Διὰ τοῦτο ἀφῆκεν ὁ θεὸς τὸν διάβολον νὰ
πολεμῇ τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ φανῇ ὁ
θεὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ πολὺ ἀγαπῶν τοὺς θεῖ· ἡ δὲ
ἀνάγκη ἐφόβισε τὸν θεὸν νὰ εἶναι ὁ πάλαι
ποῦ ἡ γνῶμη τὴν διαβολικὴν ἡ ὁποῖοι
εἶναι δεδεμένοι εἰς ταῖς ἡδοναῖς καὶ κα
λοπαθίαις τοῦ κόσμου ἡ δὲν ἀγαπᾶ τὸν
θεὸν νὰ γνωρίσουν. διὰ τὸ πάλαι δὲν εἶναι
εἰς τὸν κόσμον ἀχθρὸς ἡ δὲν θὰ τὸν βα
σιλεύῃ· δὲν φαίνεται νὰ τὸν γνωρίζουν οἱ φι
λοι ἐμπεπαρμένοι τοῦ βασιλέως· τὸ λοιπὸν
λέγομεν πῶς ἡμεῖς ἡ χάρις τοῦ διαβόλου
καὶ εἶναι· ἡ ὁποῖοι ἀγαποῦν τοὺς θεῖ ἀχόρ
τοι ἀφορᾶ τὸν διάβολον διὰ τὸ ἐκεῖνος τοὺς
κάμῃ νὰ νικήσουν νὰ φανῇ τοῦ εἶναι
πολεμητής.

Ἐρωτῶ ἡ ἔπεσεν ὁ διάβολος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
νὰ λιθοβολῇ εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ ὁ λιθῆ θεοῦ
ἀγγέλοι τοῦ θεοῦ νὰ παρασταθοῦν ἔμπροσθεν
τοῦ θεοῦ· ἡ ὁ διάβολος ἐπῆλθεν ἀφ τὸ μέσον αὐτῶν.
Ἡ γραφὴ δὲν λέγει πῶς ἦλθεν ὁ διάβολος εἰς ἀπο. 18.
τὸν οὐρανὸν εἰς τὸ μέσον τῶν ἀγγέλων.
ἀμὴ λέγει πῶς ἔκαμε ὁ θεὸς νὰ παρασταθοῦν τοὺς
ἄγγελοι νὰ παρασταθοῦν τοὺς θεῖ ἐλάλησεν ὁ δι
άβολος ἡ ἐκεῖνος ὁ λιθῆ εἰς τὴν γῆν ἡ
γνῶμη τὴν φαρισαϊκὴν τῶν ἀγγέλων· διὸ ὁ λιθῆ
ἐκεῖνος ἐκάμνε τοὺς θεῖ νὰ φανῇ ἐκεῖνος
τοῦτο δὲ ἀπὸ λέγει πῶς ἡ πρὸς τὸν διά
βολον ἡ ἐκάμνε ἡ ἐκάμνε ἡ θεὸς νὰ μὴ κάμῃ
χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸν διάβολον ἡ τὸν θεὸν ἡ
τὸν ἀγγέλων ἡ ἐκεῖνος ἡ ἐκάμνε ἡ θεὸς νὰ μὴ κάμῃ
ἡ ἐκεῖνος ἡ ἐκάμνε ἡ θεὸς νὰ μὴ κάμῃ
ἡ ἐκεῖνος ἡ ἐκάμνε ἡ θεὸς νὰ μὴ κάμῃ
ἡ ἐκεῖνος ἡ ἐκάμνε ἡ θεὸς νὰ μὴ κάμῃ

διὰ μετοίκησας αὐτὸν διαχέεσθαι τὴν ζωὴν μὴ ἐξ
χρόνου τὰ ὕπαρξιν καταμένειν εἰς τὸν ἰδίον σκηνὴν
ὁ τοῦ σκόλεκος. διὰ τὰ φανερὰ ἡ δι' ἀποστολῆς τοῦ ἰοῦ
ἡ ἀπὸ τὰ ἀμφίβολα τοῦ διαβόλου. Ἐρώτησις ιε

11 Πῶς δεῖ εἶναι ὁ μάλιστα νικᾶν τὴν πονηρίαν
νεύσεις αὐτοῦ; Ἀποκρίσις

1γ. Δίκαιον αὐτὸν δεῖ εἶναι τὴν δικαιοσύνην μὲν τὸν δι-
άβολον καὶ τὸν ἐχθρόν. ἀμέλει τὸν ἀμέλειαν τὸν πε-
ρίεργον καὶ φονεύειν τὸν μὴ τὸ παραχρῆμα. ἐ-
πεὶ δὲ ὅπου δύο ἀφ' ἑνὸς θέλημα καὶ φονεύσῃ τὸν
ἀμφίβολον ὡς ἂν πῶς ἀπὸ τὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν
διὰ τοῦ ἰοῦ. αὐτὸν καὶ δίκαιον ἢ
αὐτὸ εἶναι καὶ πολυσοφίᾳ μεταβαλὼν ἑαυτὸν
φος καὶ ὁ τὸν ἀφεθῆ τὴν ὁ ἰοῦ τὴν ἐξουσί-
αν διὰ τὴν εἶναι. εἰς τὸν φανὰ τὸν σκέ-
νον χώρον πρὸς ἐξ χωρὶς ἡ οἰκονομία τὴν ἐξ ἀ-
χωρισθῆναι τὴν δεῖ εἶναι ὅλον τὸ ἔργον τοῦ
φόνου ὡς πρὸς τὸν ἰοῦ. ἀπὸ τὸν δεῦρο ἀμφίβο-
λον διάβολον μόνον καὶ ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ
ἀπὸ τὴν μὲν δὲ εἰς τὸν χοῖρον ἐμπορεῦσαν οἱ

δαιμονες καὶ ἐμπόδιον ἐκεῖ ἀν δὲν τὸν ἐδίδει
ἀπὸ θέλημα καὶ ὁ τὸν χέρι τὸν κυρίου. Ἐρώ-
τησις ιϛ
Πῶς εἰσὶν τὴν πονηρὸν χόρον παρὰ πᾶσαν ἡλι-
κίαν γραφὴ τὸ βοῦλεται οἱ δαιμονες καὶ ὁ διάβολος.
Ἀπόκρισις
Δίκην θέλουσιν εἶναι πνεύματα φόβου ἄρα οἱ δὲ πν
ἐὰν ἐπὶ τὸν ὁδοῦς πρὸς ἴδωσι καὶ λαμπάδας τὸν
τὸν διάβολον φανέρωσιν τὴν τὸν ἐξόλωσαν τὸ ἔρω
τὸν τοῦ τὸ καὶ ἀπὸ τὸν ἐστὶν ἐστὶν ὁ τὸν δεῖ
εἶναι ἡ ὁ χόρος εἰς τὴν πρᾶξιν ἐστὶν τὸν ἐ
σωμάτων καθὼς κόμιν τὸν φόβου καὶ τὸν
ἀνάστασιν πρὸς τὸν ἐστὶν εἶναι ἡ ἀρ-
χὴ τοῦ ἐξ ἀμφιβόλου ἐστὶν τὸν ἀνάστασιν τὸ ὅ-
τι ἡ διάστασις τὸν ἐχθρὸν ἀεὶ τὸν καὶ φι-
λία τὸν σωμάτων πρὸς τὸν ἀεὶ καὶ ὁ μὲν τὸν
ἀεὶ τὸν ὡς ἐὰν δὲ τὸν κόσμον ἐκλεῖπον τὸν
ὡς ἡ κλεῖσις τὸν ὁ ἀπὸ τὸν πρὸς τὸν πρὸς
ἐὰν ὁ μὲν διάβολος μόνον τὸ μέγιστον καὶ
μεγάλον πρὸς τὸν ἐὰν ἐὰν ὁ χρόνος ἐὰν
καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ἀεὶ τὴν φύσιν. πρὸς τὸν ὁ διάβολος
βοῦν ἀγλῶς φωνὴν μεγάλην ἀφεμένον ἀμήν καὶ φανὸς.

ἐρώτησις ιβ

12 Πόθεν εἶναι ἡ φορμὴ καὶ ἡ μαθοῦσα τὸν πρω-
τάνθρωπον εἰς τὴν κακὴν διὰ τοῦ αὐθεντικοῦ λό-
γου καὶ λόγου ἐκφώνησις ἢ ἀπόκρισις ἢ πρᾶξις.
Ἡ μαθοῦσα καὶ ὑποβαλοῦσα πρᾶξις ἡ τοιαύτη. Ἰδοὺ
ὁ ποιος λόγος διὰ τῆς εἰς αὐτὸν μαθητείας ἐγένε-
το καὶ ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων ἐν ἀνθρώποις θεμένη.

12 ἀπό Ὁ διάβολος εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ ψεύδους
καὶ βάνει εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὸν λογισμὸν
τοῦ ἀνθρώπου τὰ ἄπρεπα καὶ ἡ ἀνομία καὶ εἶναι
λογισμοὶ νοήματα καὶ λογισμοὶ τὰ ἄτοπα
ἄχρηστα καὶ ἄπρεπα καὶ μαθητεύματα διανα-
φέρεται τοῦ ἀνθρώπου εἰς ἀπόγνωσιν καὶ ἀπολπισμὸν
ἀμφιβάλλοντας κρίνει. ἔδει καὶ λαλεῖ καὶ δὲν κρί-
μαλιζε λαμπρῶς αὐτὸν αὐτὸ τὸ ἔργον. ὁ μὲν
οἱ λογισμοὶ αὐτοὶ πολλοὶ καὶ πολλαὶ φωναὶ
εἰς αὐτὸν ἀμίσεν καὶ καθαρὸν ὁ πάλαι ἀρχὴ
ζωὴν ἀμεταμέλητον καὶ ἀμεταβίωτον ὡς διά-
λεκτοι καὶ φωνήματα. ἀμὴν ὡς σὺ ἐγνώρισεν τὸν
λόγον τοῦτον πῶς εἶναι ἡ ἀπόφασις καὶ λογισμὸς
πῶς εἶναι ἀνθρώπινος καὶ ὀχιανοὶ καὶ σωματικοὶ

τοῦ ἀνθρώπου τοῦ λόγου πῶς εἶναι ἀμφιβολία καὶ ἀμφιβολία
καὶ ὁ ποιὸς λογισμὸς τοῦτος δὲν εἶναι κακὴ πρᾶξις καὶ
ἀνάλογη πρὸς τὸν διάβολον. ἐὰν διάβολος ἐστὶν ἀρχὴ
ἀφηνιάσας νὰ εἶναι εἰς τὴν κρίσιν καὶ ὀλίγον
εἰς ἐμένα. ἐὰν λαλήσῃς αὐτὰ καὶ ἀκούσῃς. δὲν
λαμβάνω φόβον καὶ ἀπὸ τὸν κύριον καὶ θεόν.
καὶ τὸν τόπον ἐμὲ θὰ προσκυνήσῃς. καὶ τὸν διὰ πολ-
λὰ τοῦ βλασφημήσεως. ἀλλὰ τὸ εἶναι πρέπον
καὶ ἰχνηλάτης ὁ νοῦς καὶ ἀλλὰ ὁ πατὴρ εἶναι
γράψας ἐν καὶ φόβῳ τὸν τόπον πολὺ λογισμὸς
λογισμὸς ἐκείνου. διὸ τὸν πολλοὶ αὐτοὶ
κεφαλήματα τὸν λογισμὸν καὶ ἀπολπισμὸν
καὶ ἀμφιβολίαν καὶ ἀπολπισμόν. καὶ ἄλλοι
κεφαλήματα μονάχοι ἀπὸ βλασφημοὶ μα-
γὸ χοιροὶ καὶ Χριστιανοί. ἄλλοι κεφαλήματα
καὶ φονάδες. ἄλλοι ἀπρεπιάδες καὶ
καὶ τῶν Θεοῦ δὲν λαλοῦμεν εἰς κάμπο
μεταλλεύμπορεῖ νὰ ζῶν καὶ χρόνον
τὸν κόσμον. καὶ τὴν ἀποκάθαρσιν εἶχεν
καὶ σωματικοὶ

17. Ἀκολουθεῖν τῇ πίστει ἀπορεῖται καὶ ἀπο-
λαύειν ἀπόκρισις αὐτῶν ὅτι δεῖ ἡνωσθαι
καὶ ἐρωτήσεσι τῇ πίστει ὡς ψυχεῖν· διὸ ἀληθὲς
τὸ λεγόμενον ἡ ἐρώτησις εἶναι καὶ μὴ
ἀπαιτεῖ τὸ ἀνῶν διὰ τὴν ψυχὴν τὴν θλιβομένην
ἢ ἐξ ὑποψίας τινὶ εἶναι τὴν ψυχὴν καὶ πόθεν ἐρίζει καὶ
πῶς χωρίζεται ἐκ τοῦ σώματος τὸ κατὶ καὶ μετὰ
τὸ πῶς χωρίζεται καὶ ὡς τεραστίζεται ὁ κόσμος τοῦ
ἀναστάντος ὁ λόγος τοῦ δὲ ἐρωτᾶν μεγάλα
θεῖν ἐστὶ δὴ καὶ εἰ ἀπέκει δεῖ ἤθεν μα-
καίλα φάρεζω σπιλαίσιαδα :- πόκρι:

18. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶν οὐσία νοερὰ εἶναι φύ-
σις ἀθάνατος· ἀσώματος ἀθέατος ἀπαθὴς
ἀθάνατος· ὁμοία τῷ θεῷ ἀγγέλῳ χειρὶ τὸ
τῷ· ὁμῶς δὲ ἄνθρωπος ποτὲ ἄγγελος καὶ ψυχὴ
καθὼς μὴ θρόλογοῦσιν οἱ ἀρειανοὶ ἀλλὰ
εἶναι ποτὲ οἱ ψυχαὶ πρὸ τῆς σαρκὸς ἀπὸ τὸ σῶμα
καὶ μὲν μεῖναι καθὼς ὁμολογοῦσι τὴν ἀποφα-
σίζουσι οἱ μάχαιροι· τὴν δὲ θεῖαν ἐστὶ μανθάνειν
τοῦ γίνεσθαι ἄγγελον· πῶς καθὼς κλύπτων

τὸ οἰκεῖον τοῦ σώματος μὴ τὴν πέτραν γεννᾶν
τὸ ὕδωρ· οὕτως καὶ ὁ πόθεν ἐστὶν ἡ ἀνθρωπίνη
ἀνάπαυσις θεοῦ θλιβόμενος γίνεται σῶμα καὶ ψυχὴ
διὸ τὸ ὀνόματον χέτεται καὶ ὁ ἅγιος ἀπὸ τὸ χρῶς πᾶς
ὅτι ἀστείεται σῶμα ψυχικὸν ἢ τὸν ζωὴν ἀμὴν διὰ
καὶ ἐν τῇ μετὰ τὴν ἀρίστα· ἀμὴν ἀστείεται καὶ ἐξαρμος
φάμαθαι καὶ γίνεται σῶμα πνευματικὸν ἐστὶν αἰνα
σοῖν:

Ἐρώτ.

19. Λέγουσί τινες καὶ ἐρωτοῦσι πῶς νὰ γνωρίσωμεν
ὅτι ἐστὶν καὶ ὁ τοῦ θαμάτου· δεῖ ἀποθρίσωμεν
ἢ ψυχὴ μαζὶ μὲ τὸ κορμί· διὸ λέγουσι τινὲς πῶς ἀποθνήσκει καὶ ἡ ψυχὴ· καὶ δεῖ γίνεσθαι
ἀναίσκοις:- τόκρισις:

19. Λόγος τοῦ πῶς καὶ θεὸς καὶ σωτὴρ ἐστὶ μεῶν τὸ χῦ
μαῖ διδάσκει φανερὰ εἰς τὸ εὐαγγέλιον πῶς
εἶναι δὲ σῶμα θνητὸν καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνα-
τος· καὶ λέγει μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεί-
νοντων τὸ σῶμα· τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δύνανται ἀπο-

καὶ ἐπειδὴ ὁρίζει ὅτι ὁ νοῦς ἢ ψυχὴ δὲν ἀποθνήσκει ἐνῶ
δὲ διαφυλάττεται· φανερὸν εἶναι ὁ νοῦς εἶναι ἀθάνατος
καὶ ἡ ψυχή· καὶ ἀφοῦ τοῦτο ἀποδείξῃ ὁ πάνσοφος
μοῦσι πλὴν ἀπιστοῦσι τὴν ἀνάστασιν· νὰ ὑπεύθυν
εἰς τὴν ἀπόδειξιν:

ιη' Ἐξῆς

Πιστὸς εἶναι ὁ λόγος τοῦτο· καὶ ἄξιος εἶναι νὰ
τοῦ ἀποδεχόμεθα μὲ πᾶσαν πληροφορίαν· ὅλα
ἢ θὰ ἀναλυθῶμεν μαζί τὸ πόνον καὶ πῶς χωρί
ζεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ σώματος:

ἀπὸ τὸ κε'

ιθ'

Φανερὸν εἶναι πῶς ἀπὸ τὰ σώματα θεμελίαν ὡσαύ
τως καὶ πρῶτα μὲν ἀπὸ τὰ σώματα προξυμᾶ εἶναι καὶ πε
ριέχοντα τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου· τὰ ὁποῖα τὰ λέγουν οἱ
ἄλλοι ἐλεμένα εἰς εἰς τὰ· τὰ ὁποῖα θεμελία εἶναι
πρῶτον τὸ πῦρ· δεύτερον ὁ ἀέρας· τρίτον τὸ
νερό· καὶ τέταρτον ἡ γῆ· τὸ πῦρ ἡ γνῶσις εἶναι ἡ
νάμις τὸ θερμὸν· καὶ ἔχει καὶ ξηρότητα· ἡ γνῶσις δὲν ἔχει
κανεμίαν ὑγρότητα· ὁ ἀέρας εἶναι θερμὸς ἀ
μὴ ἔχει καὶ ἀγρότητα· τὸ νερὸν εἶναι ὑγρὸ ἀμὴ
ἔχει καὶ ψυχρότητα· καὶ εἶναι ψυχρὰ ἀμὴ ἔχει
ξηρότητα· ἀπάνω τὰ τέσσαρα εἰς εἰς τὰ μί

μόνον οἱ τέσσαρες χύμοι· δὲ αἷμα ἀπὸ τὸν
αἰθέρα· ἐπειδὴ εἶναι θερμὸν καὶ ὑγρὸν καθὼς καὶ
ὁ ἀέρας εἶναι θερμὸς καὶ ὑγρός· τὸ φλέγμα
εἶναι ἀπὸ τὸ νερὸν ἐπειδὴ εἶναι ὑγρὸν καὶ
ψυχρόν· καὶ ξανθὴ χολὴ ἀπὸ τὴν γῆν ἐπειδὴ
εἶναι θερμὴ καὶ ξηρά· καὶ μελάνα χολὴ ἀπὸ
τὴν γῆν ἐπειδὴ εἶναι ξηρὰ καὶ ψυχρά: μὲ
εἰς αὐτὰ τὰ τέσσερα θεμελία καὶ σοιχεῖα
ὡσαὐτὼς εἰς τὰ τέσσερα τὴ χρῶν ἐνὸς ἀνθρώπου
καὶ οἱ κεῖνοι ψυχὴ ἀπὸ καὶ ἡ ἐπιθυμία ἐὰν
σύνθεσις ἀπὸ εἰς τὰ τέσσερα χρῶματα· λοι
πὸν εἰς τὸν κόσμον ὑπάρχει ἕνα μόνον· ὁ
ὁρισμὸς τοῦ ἀπὸ χωρισμὸς καὶ πάρε
μφυτος καὶ σαλεύον τὰ τέσσερα στοιχεῖα
μὲ λίαν καὶ χωρίζον ἀόρατος ἐνὸς ἀπὸ τὸ
ἄλλο· καὶ ὡσαὐτὼς ἡ θέλει νὰ πῇ χωρίζον
τὰ οἱ τέσσερα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ ὁποῖον τὸν
μόνον ἡ ψυχὴ ἀπὸ καὶ ἡ θυμία καὶ ὁ
ὁρισμὸς καὶ ἡ μόρφωσις αὐτὸ καὶ καὶ τὰ
καὶ παγαίνει· καὶ πρῶτον ἀναχωρεῖ καὶ φεύ

τὸ αἷμα· ὅπου χάμαι θερμὸν καὶ ζωὴ νὰ σοι
χεῖον· καὶ ὑστερον τὰ λοιπὰ· Διὰ τοῦτο τὰ ἀγε
κρὰ σύμματα μετὰ θανάτου· χολὴ μετὰ ἐ
χουσι καὶ φλέγμα καὶ ὄμματα ἐρρόμενες· ἀμὴ
αἷμα δὲν ἔχουσι πουθενά:-

18! ἐρω τ! Ἀμὴ τοῦ γὰ λέγωμεν ὅτι εὐρίσκονται
τὴν σπέρμερον αἱ ψυχαὶ ὧν ἀποθανόντων:-

ἀπο με αυτο Ἀληθῶς παράδοξον εἶναι καὶ θαυμαστὸν τὸ
ἐρώτημα τοῦτο· ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνοῦ
18! Διότι δὲν ἀφήκαν ὀστὶ γὰ ἄνον νὰ ἐξη
ἀπέκει νὰ μαθῆ· τοῦ εἶναι καὶ πῶς
εἶναι ἡ ψυχὴ ὁ τοῦ ἐδιάβη καὶ ἀπὲ δὲ·
ὅμως ἔχομεν τὴν καὶ ἀν γραφὴν ὁ τοῦ μὴ
ὁ δηλεῖ καὶ μὲ δὲ δὲν σκεπτεμὲ τὸ πρᾶγμὰ ἀ
γιον· ὅτι αἱ ψυχαὶ ὧν ἁμαρτωλῶν εἶ
ναι τὴν σπέρμερον εἰς τὸν ἅδην· ἀπὸ τὸ νὰ
ἀπὸ τὴν μὴ ἀπὸ τὴν θάλασσαν· καθὼς
λέγει ὁ δαβὶδ· σὺ σπορεῖς καὶ ἐν σκιᾷ θα
νάτου· καὶ βρὶ λόκαν καὶ σὰ λὰ· καὶ ἀθὼς
εἶναι γραμμένον εἰς τὸν ἰὼβ· εἰς μὲν σε-

τειρὴ καὶ γροφεραὶ· εἰς τὴν σπόρον
αἰωνίου· ὅπου οὐ κέσι φέγγος δὲ μὰ
βλέπη ζωὴ αὐτῶν· αἱ δὲ τῶν δικαίων
ψυχαὶ μετὰ τὴν ἀναστασίαν τοῦ χυ· καθὼς
λέγει τὸ εὐαγγέλιον εἰς τὴν σαὶ ρὼ τοῦ
χυ· πὰρ τοῦ λησοῦ ὅπῶ ἔχει σὰν σε καὶ μὲ
τανόησε· μὲ ἔβα εἰς τοὺ παράδεισον εἶναι
ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· διότι δὲν ἄφοι ξεβρὸ
χὶ τοὺ παράδεισον μοναχὰ Δὰ μὲ τοὺ λησὴ·
ἀλλὰ καὶ Δὰ τοὺ ἀγοῦσι πὶ σοὺ καὶ δικαίου
αὐθρῶ πουτοὺ τὸν ἄφοι ξε:-

ἐρω τ! Καὶ δὲ ἀπεῖλαβαν οἱ δίκαιοι τὰ σύμματὰ καὶ
οἱ ἁμαρτωλοὶ τὴν πολλοσίν:

ἀπο με αυτο Ὄχι· δὲν ἀπὸ λαβαν ἀπὸ μὴ τὴν τῆς εἰ ἀρ
χαρωνὴ ἀπὸ λοσὶν τὴς μανηφιότητ· Θ
μὲν δὲ οἱ ἁμαρτωλοὶ αὐτὴ ἀφῆκαν τὴν τῆς ἡ
ὀνὴ καὶ δὲ λὲ καὶ τὴν ἀπὸ τὸν ἀγὰ· ὁμὼ
ἀὲ τὴν χαρὰ τὴν ὁ ποὶ ἀν ἔχουσι τὸ ἐφ αὐ
ψυχαὶ τῶν δικαίων εἶναι μὲ τὴν ἀπὸ
λεσὶν καὶ ἀνὰ πάυσις καθὼς καὶ λὸ -

πνὶ ὁ πνὶ ὃν ἔχουσι οἱ ἁμαρτωλοὶ εἶναι με
γίστη κόλασις· καθὼς κράζει ἔναντι βασι
λέως ὁ φίλος σου καὶ φαίνεται κατὰ πίστιν μα
θούσων· βούλεται δὲ καὶ βασανίσαι κατὰ τὸ
ποιοῦν καὶ κατὰ δίκαιον· καὶ οἰκεῖον καὶ ἀναρμόζον
εἰς τὴν φιλίαν ἔχουσι χαρὰν καὶ φροντίδα
ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως καὶ πρὶν κάκει
δίδοσθαι εἰς τὴν κάθεξιν· οἱ δὲ κατὰ δίκη
εὐφραίνονται εἰς τὸν φιλανθρωπον· καὶ ἔχουσι
φόβον καὶ λόγον καὶ λύπην καὶ ὀδύνην ἀλλὰ
τὴν κατὰ δίκαιον ὁ τοῦ θεοῦ ἀναμένουσι· ὡς
λανθάνει ὁ κριτής· τοιαύτης χάριν περὶ
νάλογον αἰτόμεν καὶ περὶ ὧν φεύγων τῶν δικῶν
ἐστῶν ἁμαρτωλῶν· ὅτι καὶ τὴν κατὰ δικαίων
ἁμαρτίαν ὁ πάρεστιν καὶ ἀπολαυσόμεν
χαίρουσι· οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀναμένουσιν
τὴν ἀπόφασιν ἔχουσι πόνον καὶ ὀδύνην·

Ὁ λοιπὸν ἀνίσως καθὼς εἶπον· ὅτι ὁ
τοῖς δίκαιοι ὑπὲρ τὴν ἐλεημοσύνη δόξαν
ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ τὴν ἐλεεῖν καὶ κατὰ δίκαιον,

ὁ πί ἐξω

καὶ

ἀμὴ πῶς ἀκούσομεν περὶ τοῦ πλουσίου ἐ
κείνου, καὶ περὶ τοῦ λαζάρου τοῦ πτωχοῦ· πῶς
ἦν ὁ πλούσιος εἰς τὴν φλόγα καὶ ἐβασα
νίζετο· ὁ δὲ πτωχὸς λάζαρος ἦν εἰς τὸν κόλ
πον τοῦ ἀβραάμ·

Εἰκεῖνα ὅλα τὰ εἰπὼν ὁ κύριος μῶν εἰς με
ταφορὰν καὶ καθὼς εἶπε καὶ τὴν ὑπόθεσιν
ὧν δίκαιον θεῶν καὶ δείχνει τὴν διάφορον
ὁ τοῦ μὴ εἶναι λύπη σύν μέρα καὶ ὡς ὁ
τὴν ἀφήσεως ὡς καὶ μετανοεῖν, δόξαν
γνωρίσωμεν καὶ ἀλλὰ τὸν τὴν ὑπόθεσιν· καὶ
τοῦτο λέγω ὅτι ὁ δεύτερος ποιεῖν οἱ ἁμαρτω
λοὶ τοῦ δικαίου μετὰ τοῦ ἀβραάμ
εἰς τὸν παράδεισον· ἀμὴν δὲ εἰς τὴν κό
λασιν θλῖψι γνωρίσει τινὰς τὸν πικρὸν ὄντα
μὲ τὸ εἰς τὸ σκότος· ἐπὶ ἀλλὰ
ἡ ἀπόκρισις· πλὴν φαίνεται ὡς εἶναι
τὸ ἐμενήμε ἡ ἀπόκρισιν ἀκρίβε
σέρω ὁ πάλιν ὅτι οἱ μὲν δίκαιοι δὲ
βιάζουσι τοῦ ἁμαρτωλοῦ διὰ ἀμὴν λύ

ὁ πῆ αὐτὸ πεθ

ποιοῦσιν οἱ δι' ἀμφοτέρων βλέποντες τοιοῦτοι δὲ
καὶ οἱ τὰ ἀνάλογα ποιοῦντες. τοῦτο δὲ τὸ ἐρώ-
τημα ὁποτέρας εἰς διαλύσεις ἐχέτω πότερον τὸ
βέβαιον καὶ ἀδιάλυτον εἶναι καὶ πλούσιος καὶ
εἰς πλεῖστα χρεωστοῦντα καὶ βεβαιωμένα
εἶναι ὁ χαλεπός. διὰ τὴν μὲν πλείω ἀπο-
λεσόντων ὁποτέρα ἔχουσιν οἱ δι' ἑνὸς εἴπω
ὅπως εἶναι ὁ πλούσιος τὸν βεβαιωμένον. ἢ διὰ
πλείω μὲν καὶ πολλὰ δὲ πλείω ὁποτέρα ἔχουσι οἱ
ἀμφοτέροις εἴπω πῶς εἶναι ὁποτέρα ἀναμφί-
βολος τὸν πλουσίαν τὴν ὑστέρην ἀποφα-
σίν. ἢ ὅλως πῶς εἶναι κρείττων ὁποτέρα τῆς ἑτέρας
ἀδικίας καὶ βάσεως τῆς αἰωνίου
καὶ ἀλόγου ἀνομαζόμενον.

ἀλλὰ μὴ πῶς εἴπτες ὅτι δεῖ ἐμφορίζομεν εἰ
καὶ εἶναι λύσιν. αἱ δὴ φύσεις δὲ αἱ δὴ φύσεις.

Τοῦτο πρὸς τοὺς ἀμφοτεροῦς εἰπεῖν μόνον. γίνω-
σκε καὶ τοῦτο ὅτι ὁ ἐμφορίζομεν καὶ
μὲν ἐχρεῖα φαίνεται ἀπὸ σωμάτων καὶ
τινὰ σημεῖα ἔχει. ἀμὴ οἱ φυσικοὶ οἱ ἀσώματοι

ἀπὸ σωμάτων καὶ σωμάτων διὰ δὲ ἐμφορίζομεν
εἰ μὴ μόνον ἀπὸ ἀνθρώπων χρῆμα τοῦ δὲ
δὲ ἐμφορεῖν τοῦ αἰῶνος τὸν θεὸν ὁποῖοι γνωρίζουσι
διὰ καὶ εἶναι λύσιν ἔχον. ἢ ἐμφορεῖν τοῦ
εἶναι λύσιν ἔχει παραδίδω. οἱ δι' ἀμφο-
τέρων καὶ ἐκ τῶν ἐκφρασμένοι εἶναι δὲ αἰνα
γνωρίσεις διὰ τὰ ἀρχαῖα ἔχουσιν ἀκεῖνοι μὴ
ἀν παρηγορίαν. εἶναι δὲ τὸν δι' ἑνὸς ὡς
αἱ φυσικαὶ ὅλως εἰς μίαν κοσμικὴν καὶ
ποσότητα ὡσὰν ἀνάθεμα εἰ πάνυ εἶναι
πλῆθος καθαρὸν τὰ ἄλογα κινεῖν πρὸς τὴ-
ρῶν. ἢ πλῆθος μὴ ἀστὰς ὁποτέρα μὴ
θαύμα ποσοῦ τὶ πολλὰ μία δὲ πολλὴν ἢ
εἰς τὴν μεσότητα ὅλον ἢ εἰς τὸ ὄχημα καὶ
εἰς τὴν γνώμην καὶ πρὸς αἱρεσίν.

ἀλλὰ εἶναι ἐπὶ πλεῖστον καὶ εἰς τὸ ἐρεῖν αἱ φυσικαὶ
ὧν δι' ἑνὸς ἢ τῶν ἀμφοτέρων ὁποτέρα εἶναι
χωρὶς τὰ σώματα. ἀμὴ ὁ τὰν ἀνάγκη θεῶν
μεθ' ὑπόσωμα εἰς τὸ τέλος τὰ κόσμου ἀν
καὶ λύσιν γνωρίζουσιν εἶναι τὸν θεὸν ὁ σοφὸν ἀν

μωρίμοι εἰς μὴ αρ χώραν· μὴ εἰς μὴ αν η
τορίαν· Γινώσκετε οὖν ὅτι ὁ κ. γ.
λαλὰ σχήματα καὶ λὰ σημαδία ὁ πνᾶ
χρεν ἐδῶ εἰς τὸν κόσμον καὶ γὰρ οἱ ἄνοι
καὶ ἀφορᾶς καὶ φθορᾶς καὶ γεννᾶται νοῦς
καὶ διὰ τοῦτο ὅταν ἴδῃς πᾶνα ἀνάστασις εἶναι
καὶ ἡ ἡμὲν ἀνάστασις καὶ ἀφθαρσῶν ἔχει σωμά
των· χαίνουν ὁ λαλὰ σημαδία καὶ σχήματα
τῆς φθορᾶς ὁ πνᾶ εἰ χαῖν ἐδῶ· καὶ κανὼς
ἀπαρχῆς εἶναν ἄνον ἔχοι ἡ σὺν ὁ θς· ἡ ἡμέρ
μιᾶς χρῆς· ἔχει καὶ ἡ μὴς χρῆς καὶ εἰ τὴ ἀνα
στάσει ἐκεῖνη ὅλοι οἱ ἄνοι μιᾶς χρῆς
μελλόμεν ἀναστῆναι ἤγουν πᾶσα ἀν
θρὼ πνᾶ εἰ πᾶνα καὶ μορφὴ καὶ θῶρι θῆ εἰς
τὸ μεγάλης εἰκόνος καὶ θῶρι καὶ πλᾶ
τος ἕως τοῦ· πρόλ γὰ ἀδάμ· μὴ ὀνδὲ τοῦνα γὰ
ἀδὰμ τοῦ κυρίου ἰῦ χῦ ὁ πνᾶ ἐφανὴ
καὶ λαμπρὸν ὁμοιος γὰ πρόλ γὰ ἀδὰμ χάρις
τῆς ἀφθαρσίας· καὶ ἐκεῖ εἰς τὴ ἀνάστασις
κανὼς λέγει ὁ ἅγιος παῦλος δεῦ εἶναι πνᾶ

ἀφθαρσίας καὶ φθορᾶς καὶ θνητὸν· γὰ δὲ μὴ κρὸς γὰ δὲ
μεγάλας· γὰ δὲ μικρὸς καὶ ἀσθενὴς· γὰ δὲ ξαν
θὸς καὶ πρὸς· γὰ δὲ λευκὸς ὡς λευκῶν σχήματα
καὶ πρόσωπα· καὶ σημαδὰ μαλὰ τῶν παθημά
των· κανὼς εἶναν ἐδῶ· ἀλλὰ ὁ λογὶ
νοῦ ἀπὸ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας ἐμβάλλει
καὶ διὰ τοῦτο μαζὶ μὲ τὸν χαρὰ ἀφθο
ρᾶς χαίνουν καὶ αὐτὰ· καὶ θῆ εἰς ἀνάστασιν τὸν
νὶ πὶ ὀν παιδὶ ὁ πνᾶ ἀπὰ θανὲ χρονὶ ἀρ ἰῦ
ἢ ὀλίγο μεγάλῃ ἤγουν νὰ φανῶ ἡ ἔδος αὐτὸς εἰς
τὴ ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως καὶ λὰ ὁ σχῆμα
τοῦ κυρίου ἰῦ χῦ οἱ χρόνοι λ· κανὼς
ἦτον ὁ κὺς ἡμῶν ὅταν ἐβαπτίσθη· καὶ εἰ
τὶς ἀπὰ θανὲ μικρὸς ἀφάτης θῆ εἰς τὰ
ἀνάστασιν ἀς πρὸς εἰς τὸ σχῆμα καὶ πρό
σωπον γὰ χῦ· καὶ εἰ τὶς ἀπὰ θανὲ μὲ σταυρὸς
σταυρὸς καὶ κὸς καὶ κουτὶς θῆ εἰς ἀνάστασιν
μεγὰς· πρὸς ἀλλὰ δὲ ὁ λὸ πνᾶ λέγομεν
ἔχομεν βεβαιὰν ἀπὸ δῆξιν τὸν λόγον
τοῦ κυρίου ἰῦ χῦ ὁ πνᾶ εἶπε πρὸς τὸν

Ὀχι. δεῖ ἐρχόμενα πανταχῶς. καὶ ἀκούσατε
τροφήτου δαβὶδ πῶς λέγει περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐ-
κεῖνο ὁ πνεῦμα ἀποθνήσκουσιν. ἄνθρωπος ὡς χόρ-
τος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ. ὡς ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτ-
ὡς ἐξανθήσει. ὅτι πνεῦμα διῆλθεν ἐν αὐτῷ καὶ
οὐχ ὑπάρξει καὶ γνωσθήσεται ἔτι τοῦ τό-
που αὐτοῦ. θέλει νὰ εἴπῃ πῶς ὁ ἄνθρω-
πος εἶναι ὡς ἄνθος χορταρίου ἐν ζωῇ καὶ πρόσω-
πος καὶ ἐν ἡμέραις πληρώνουν καὶ ὡς ἄν-
θος καὶ λουλοῦδι τοῦ κάμπου θέλει ἀνθήσει
νὰ ἀναστηθῇ εἰς τὴν σωτηρίαν. ὡς ὅλη
τὴν φύσιν εἶναι ἐν ψυχῇ ὁποῦ εἶναι εἰς αὐ-
τὸν καὶ ἀφόνλης ἀποθνήσκει καὶ οὐδὲν θέλει
μερίσει ἐν ψυχῇ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον νὰ τὴν
γνωρίσῃ πρὶν τὴς ζωῆς θέλει ἀφ. αὐτὰ λέ-
γει ὁ δαβὶδ περὶ αὐτῶν ψυχῶν πῶς πρὶν νὰ θέλῃ
ἐν μία ἀπὸ τὴς ζωῆς θέλει ἀφ δεῖ ἐρχόμενα
ἐν ψυχαῖς τῶν ἀποθανόντων εἰς τὸν κό-
σμον τοῦτον.

Καὶ αὐτὸ ὡς νὰ
εἶναι ἔτζι ἡ ἀλήθεια. ἀμὴν πῶς-

σωδυναίως. ὅτι εἰς τὴν ἀνάστασιν. οὐδὲ γα-
μοῦσιν. οὐδὲ συγκαμίζονται. ἀλλ' ὡς ἄγγελοι θεοῦ
εἰσονται. ἤγουν ὁ λόγος μας λόγος καὶ ἡ γνῶσις
θέλει εἶναι πολὺ φύσις καὶ
σύνεσις θαυμαστὴ μὲ δόξα μεγάλη καὶ ἐξαίρετο
μεγάλα. καὶ θέλει εἶναι ἡ ἀνάστασις κοντὰ ὁ πα-
ράδεισος μὲ τοῦ σταυροῦ. ὁ ὁποῖος ἐκρεμάσθη
ἀπάρχης καὶ χάριν καὶ ἀπὸ δεξιὰ χεῖρα εἶναι
τὸ κόσμον καὶ πάλιν ἀποκρίνεται τὸν κόσμον καὶ
φύλαξον καὶ ἐνθυμήθητε χάριν. ἔτζι καὶ ὁ ἄνθρω-
πος εἶναι τοῦτο τοῦ νὰ φύλαξῃ τὴν ἐντολὴν
νὰ εἶναι ἄφθαρτος καὶ δὲ ἀλλοιωθῇ ἐν τῷ
τὸν ὁρισμὸν τοῦ θεοῦ ἔτζι καὶ ἀπὸ τὴν ἐντολὴν
φθαρτὸς. καὶ ἀποκρίνομαι διὰ τὸ θάνατ-
ὃ φύλασσόμενος εἰς τὴν ἐντολὴν μὴ θέλει νὰ φύ-
λῃ ὅπου πρὶν τὴς ἀνάστασεως. καὶ τὸν
ἀφθαρτος καὶ ὡς ἦν καὶ τὸν πρῶτον.
ἐρωτῶ σε καὶ τοῦτο. ἀνὶ ὡς καὶ ἐρχόμε-
νοι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον οἱ ψυχαῖς τῶν
ἀποθανόντων. καὶ πάλιν ἔρχονται

φαίνονται οἱ ἅγιοι πολλαῖς φωναῖς εἰς
ταῖς ἐκκλησίαις τοῖς πιστοῖς καὶ κατὰ ζωὴν τοῖς
μετὰ πίστεως ἐπιποθοῦσι.

κεφ. Θαυμαστὸν καὶ παράδοξον εἶναι τὸ τῶν
τρῴδηκα καὶ χρείας ἀξίας καὶ ἀπόκρισις
ψυχῆς ἐμπιστευμένην καὶ φέρει μὲν νὰ
γνωρίσῃ τὴν ἀνήθειαν γίνωσκε τὸ λοι-
πὸν ὅτι ἀπὸ πρόσωπα καὶ οἱ ὁπλασίας ὁ
τῶν φαίνονται εἰς τοὺς ἁγίους ναοὺς
τῶν ἁγίων. δεῦ εἶναι ἀπὸ τοὺς οἱ ἅγι-
οι καὶ ἄγγελοι τῶν εἶναι ὁ τῶν μεγαλο-
ματίζονται εἰς τὸ εἶδος τῶν ἁγίων. διὸ
τι πῶς εἶναι ἐμπορεύονται ἡ μία ψυχὴ τοῦ
ἁγίου πάλιν ἡ τοῦ ἁγίου πάλιν, ἡ ἄγγελος ἁγίου
νὰ φανῇ εἰς μίαν ὥραν εἰς τὴν μὴν μὴ
αὐτοῦ εἰς πολλοὺς. διὰ φόρου τὸ πῶς
εἰς χιλίους ναοὺς ὁ πλοῦτος ἑορτάζεται
τοῖς ἐπιποθοῦσι εἰς ὅλον τὸν
κόσμον. διὸ ὅτι τοῦ τὸ μὴ δὲ εἶναι ἄγγελος
δεῦ δεύτερον νὰ τὸ καὶ μὴν πολύ. διὸ

τὶ μόνον ὅτι εἶναι ὁ τοῦ δεύτερον νὰ φανῇ
εἰς μίαν ὥραν καὶ μίαν φορὰν εἰς ὅλον
τὸν κόσμον. ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ οἱ ἅγιοι ἀ-
γγεῖοι καθὼς πρὸς τὴν νὰ σχαν γὰρ μὲν
δεῦ ἐμπορεύονται νὰ εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν
ναὸν ἐξ ὁλοτελοῦς τὸν ὁπόταν εἶναι ἀπε-
σταλμένοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἁγίων
ἀνῶν εἰς τὴν γῆν τὸ ὅλον.

Καὶ τὶ διαφέρει καὶ ἀκολουθεῖ καὶ οὐδὲ ἀλ-
λὴ γ. ἀπὸ τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς τῶν.

Τρεῖς οὐσίας ἀναλαμβάνουσιν
οἱ δίδασκαλοι πῶς εἶναι εἰς τὸν κόσμον
ἤγουν τρία πράγματα εἶναι ἀνεξά-
λαστα καὶ ἀγνώριστα. ὅπου δεῦ ἐμπορεύ-
νοις ἀνθρώπου νὰ τὰ ἀναλάβῃ καὶ νὰ
τὰ γνωρίσῃ. πρῶτον εἶναι ὅτι δεύτερον
εἶναι ὁ ἄγγελος. τρίτον εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ
ἀνθρώπου. περὶ δὲ πόσον νὰ δῇ ἀφορᾷ
ἡ φύσις τοῦ οἱ ἀ τοῦ ἀγγέλου ἀπὸ τὴν ψυ-
χὴν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου. σχαλόμεθα

καὶ χείρομεν· ὅλι ὅσον διαφέρει καὶ εἶναι
λαμπρότερος ὁ ἥλιος ἀπὸ φεγγαρίν
τοῦ ὁποῖος βαίνει καὶ λαμπρὸ ὁ ἄγγελος καὶ
εἶναι λαμπρότερος ἀπὸ τὴν ψυχήν τοῦ
ἀνθρώπου· ὁ δὲ θεὸς εἶναι παντελῶς ἀόρατος
ἀφανὴς ὡς τὸν λόγον ἀκούσαν καὶ ἄλλος·

κζ΄ Ἀμὴν πῶς χρίσιν οἱ προφῆται περὶ τοῦ
οἱ δύο πρᾶξις φορᾶς τοῦ θεοῦ·

κη΄ Καὶ πρὸ δὲ ἀπὸ ὅλους τοὺς προφήτας· ὁ
υἱὸς καὶ ἀπὸ τὴν σάρκωσιν ὁ φανὴς ὡς
λόγος· γράφει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολό-
γος ὁ εὐαγγελιστὴς καὶ εἶπεν· ὅλι θεὸν οὐδεὶς
εἑώρακε πώποτε· ἡ γὰρ ἡ κατοικία ὅλα
αὐτὰ ὁ εὐαγγελιστὴς ὁ γραφὴν οἱ προ-
φῆται περὶ τοῦ θεοῦ· καὶ ἀγνοεῖ περὶ
δὲν χρίσιν οἱ προφῆται περὶ τὴν θεοῦ
λόγου καθὼς εἶναι ἀπαλὰ· μὲ καὶ πάλιν
δόξαν καὶ λαμπρὸ ἡ ἀλλὰ φωλὸς αὐτὸ ἐ-
θεώρησαν· ἀλλὰ τὸ πρῶτον κατὰ τὸν θεὸν
χρίσιν ὁ εὐαγγελιστὴς λόγος· ὅλι

καὶ εἰς δὲν εἶδε πολὺ τοῦ θεοῦ καὶ διὰ τὰ
τοῦ κόσμου τοῦ λόγου τοῦ τὸν ὡς φοβερὸν καὶ
ἀηθεῖρον χρίσιν καὶ λαπόδι ὅλι ὁ μονογε-
νὴς υἱὸς ὁ ὢν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ πατρὸς ἐκεῖ-
νος ἐξηγήσατο· ἤτοι ὡς αὐτὴν ἡ ἀπόφασις
εἶναι διδαχὴ δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν κοιλίας
μας δὲν τὴν χρίσιν ἀπὸ τὸ τόπον μας· μόνον
τὴν ἐξηγήθη ἀπὸ τὸν υἱὸν καὶ ἡμῶν εἰς χρί-
ον μονογενὴς υἱὸς τοῦ θεοῦ· ἀλλὰ τὸ ὁ ἅγι-
ος ἀπὸ στόμα πάντος χρίσιν περὶ θεοῦ·
οὐ ἴδεν οὐδεὶς ὢν ἀνθρώπων δὲ δὲν δεῖ
δεῖν ἀλλὰ ἡ τοῦ τὸν δὲν τὸν ἴδεν ἀν-
θρώπου καὶ ἀπὸ τὸ ἀνθρώπου δὲν ἀλλὰ ἴδεν
δεῖν ἀλλὰ καὶ ἀδελφὰ χρίσιν οἱ ἅγιοι περὶ
τὴν γέμενης ἡ καθολικὴν ὁσίας τοῦ θεοῦ·
ὅμως ὁ θεὸς ἀλλὰ ἡ ἀπὸ τὸ ὢν ἀνθρω-
ζῆν καὶ ἀναβαίνων πρὸς τὴν ἀδιάκριτον
ὢν εἰς ἀνθρώπινον ὀφθαλμὸν σχηματίζε-
μενος εἰς ὅσον ἀχωρεῖ σὺν τὰ μεγάλα ἀλλὰ ὡς
ἅγιον προφῆτον καὶ ἴδοῦν· εἰς τὴν ἀφάνε-

ἀλλ' οὐδὲ καὶ μὴ φορῶντας ἀπορεῖ τὸ λεγόμενον
ἀρίνα ὁ τὸν φόρεσιν ὑστερον πρὸς ἐν ὡς ἀν
ἐγω πως ἐφαίνετο μὴ ὡς ἀν οὐ ἐνδεξον τοῦ ἐ-
δυνοῖ πεφῆναι πρὶν ἀναγκὴ ἀνάγκης. ἀλλ' ὅ
τι εἶναι φανερὸν ὅτι δεῖ ἴδιον οἱ πεφῆναι τὴν φ
ἀλλὰ τὸ λεγόμενον δόξαν τοῦ τὸ ἐβλαστεῖν κακὸς ἢ κα-
ἀγαθὸς ὡ τὰς τοῦ μνᾶς ψυχὰς ἐβλαστοῦ ὁ χρὴ
κακὸς εἶναι ἢ φύσις ἢ ὁ ἐστὶ ἀ τῶν ἀγαθῶν
ἢ τῶν ψυχῶν, ἀλλὰ κακὸς τοῦ ἐ ἐχθρὸ τοῦ ἢ-
ζενοῦ. μόνον δὲ ἢ ἀρετὴ ἐστὶν ὁ πρὸς
εὐδαιμονοῦσαν μὲ μὴ ἢ ἀγαθὴ ἢ κακὴ ὡς κακὸς
φανῆ πρὸς αὐτὴν ὁ ἀ χαλεπὸς ἢ ἀγαθὸς ἢ ἀφορίζει.

κκ' Τοιοῦτοι μὲν δὲ οἱ ἀγαθοὶ φαίνονται κα-
λεῖν οὐ ὁ ἀνθρ τὴν κακοχθονὸ εἰς τὸν
ἄνοιαν. Οὐδὲ οἱ ἀγαθοὶ δὲ δεῖ ἀ-
κκ' ψυχὰς φαίνονται εἰς τοῦ ἄνοιαν κακὸς εἶναι
ἢ φύσις τοῦ τὸ εἶναι τοῦ δ' κακοχθονοῦ
διὸ δεῖ λεγεῖν μὲ ἀφθαρτοῦ μὲ ἀδι-
ὁ οἱ ἀν οὐ φθαρτοῦ. ἢ ἀπολοῦ εἶναι μὲ
τοῦ ἀλοῦ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἀθάνατοι εἰς πῶς δεῖ

φαίνονται πρὸς ἡμᾶς οἱ ἀγαθοὶ κακοὶ εἶ-
ναι ἢ κακοχθονοῦ τοῦ φύσις. Ἀλλὰ πολ-
τρόπως ἐφαίνοντο. ὄχι εἰς ἐνάρχῃ μα-
θημά ἀλλοιοῦμεν ἐν ὀχήματι καὶ ἐν ἀνίσοις
ὡς ἐν οὐ τῷ ἐν πολλῇ ἀρετὴ ἐφαίνεται. ἢ ἀ-
λλὰ τὰ ὡς αὐτὰ ἐρωτᾶται ἀρ μεταβαλλόμενοι. ἢ
ἀπλῶς εἰ πεῖν. τὸ μὲ ὄχι μεταβ ἢ πο-
λλὰς μορφὰς ἀθανάτοις καὶ φαίνοντο. ἀμὲ
ἢ ὡς ἀλοῦ εἶναι μία ἢ ὁ λόγος εἶναι μὲ
ἀλλὰ ἢ καὶ τὰ ἀλοῦ ἀγαθὰ ἀσῶ ἢ τὴν κακοχθόνοι-
κκ' καὶ ἀν μὲ ἐρωτήσῃ καὶ εἰς ἢ μὲ εἰπῇ
τί πρᾶγμα εἶναι ὁ ἀγαθός. πῶς νὰ ἀ-
ποκριθῶ τοῦ ὅρου ἢ ὀνόματος αὐτοῦ.
κκ' Εἰ πρὸ ὀλίγου ἀγαθὸς ὅτι ζῶον λογικὸν ἀθάνατον
θνητὸν λογικὸν ἀθάνατον. ἢ τοῦτο πῶς ἢ
ὁ ἀγαθὸς ζῶον λογικὸν καὶ ἀθάνατον διὸ ἢ ἔχει
ζωὴν ἢ λόγον ἢ γνῶσιν θεῖ ἢ εἶναι ζῶον λογικὸν
ὑπηρετῶν ἢ θεῖ λογικὸς ὁ σοφὸς νοῦ μετὰ
λογῆ καὶ νὰ δοξάζῃ τοῦ θεῖ. ἢ εἶναι ἀ-
θάνατος καὶ ἀοίδιμος. ἢ εὐθανάτος. ἢ γνῶ-

δεν ἔχει σύμμετρον καὶ πρὸς τὴν φθορὰν τῶν
σωμάτων· σύμμετρα δὲ τῶν ἀνθρώπων ὁ λόγος
εἶναι ζῶν θνητὸν καὶ ἀεὶ ὑπὸ τῶν θνητῶν ἐπιχαίρων
ὁ εἶναι θνητός· ἀφὸ ὁ λόγος εἶναι χρ
πλὴν οὐδὲ ἄλογος καὶ ἀθάνατος ἀπρὸς δηλο
νότι ὁ ἄλογος θνητός· μόνον πρὸς ὁ δὲ ἀλλ
μεταλαμβάνει χάριν τῆς ἀθανασίας.
Καὶ τὸ ἔργον τῶν ἀγγέλων ἐστὶν ὑπηρετῶν τῷ
νάμεσιν τοῖς οὐρανοῖς καὶ ἡ τῶν ἀγγέλων
ἐνέργεια καὶ ὑπηρεσία εἶναι τοῦτο καὶ
μενοῦσι καὶ δοξάζουσι καὶ κατὰ πάντα
τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ θεοῦ· καὶ μετὰ τὴν
δοξολογίαν καὶ τὸν ὕμνον τὴν μεγαλωσύνη
τοῦ θεοῦ· διὸ ὀνομάζεται καὶ θεοῦ τοῦ θεοῦ καὶ
ἀφοῦ ἐδιδάχθη καὶ θεοῦ καὶ τὴν σωτηρίαν μου.
Ὁ δὲ ἀνθρωπὸς αἱ τάξεις τῶν ἀγγέλων χρειοῦται καὶ
πρὸς τὴν ἡμῶν πρὸς τὴν ἡμῶν καὶ τὴν ἡμῶν
τοῦ θεοῦ μεγαλωσύνης· πρέπει νὰ ὁ
χαρίζει μὲν ἀπὸ τὸ ἐξ ἀρχῆς τὴν ἐξουσίαν
ἐξουσιάζει τὸν κόσμον νὰ νοήσωμεν καὶ τὴν

τάξιν τῶν οὐρανίων τάγμάτων· καὶ πρῶτον πρέ
πει νὰ νοήσωμεν πρὸς εἶναι μὲ τάξις τῶν ἀγγέ
λων διὰ δεύτερον ὁ πρὸ εἶναι τὸ ἐξουσιάζειν καὶ δι
δάσκειν καὶ διδάσκεσθαι τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ ἀγγέλ
δεύτερον πρέπει νὰ νοήσωμεν πῶς εἶναι ἡ τῶν
τάξις τῶν ἀγγέλων ὁ πρὸ τοῦ σταυρωθῆναι σύν
νοεν τὸν ἀνθρωπὸν εἰς τὴν ἀξίαν πρὸς θεόν· τρίτον
πρέπει νὰ νοήσωμεν πῶς εἶναι ἡ τάξις
τῶν ἀγγέλων διὰ ἀπὸ τὴν ἀναστάσεν καὶ ἡ μετὰ πρὸ τὸν
γεγονὸς τοῦ ἀγίου τοῦ φίλου τοῦ θεοῦ· τέταρτον
πρέπει νὰ νοήσωμεν πῶς εἶναι ἡ τάξις τῶν
ἀγγέλων ἡ ὑλικὴ καὶ ἡ τοῦ ὁ πρὸ φύλακα καὶ
σταυρὸν ἐστὶ· ὅπερ πέμπτον πρέπει νὰ
νοήσωμεν πῶς εἶναι ἡ τάξις τῶν ἀγγέλ
ὅτι μεριστὴ ὁ πρὸ ἡμέρας καὶ πάντοτε εἰς τοὺς
ἀμαρτωλοὺς· ἕκτον πρέπει νὰ νοήσωμεν
πῶς εἶναι ἡ τάξις τῶν ἀγγέλων ὁ πρὸ χωρί
ζεται καὶ ψυχὰς ἀπὸ τὰ σώματα καὶ ἀποθνη
σκουσῶν αὐτῶν· ἑβδόμον πρέπει νὰ νοή
σωμεν πῶς εἶναι ἡ τάξις τῶν ἀγγέλων

ὁ χερουβὶμ ὁ πρὸς πολεμεῖ τὴν διὰ χειρὸς
πίζει φωνὰς ἀναν καὶ δυνάμεων ἀπὸ τοῦ
τόπου τοῦ πρὸς θεὸν πορευόμενος ἐν τῷ
κηρύττειν οἱ ἄνοι ἐκεῖνοι ἐν βοηθείᾳ.
ὁρῶν πρὸς τὴν ἀνοίαν πῶς εἶναι ἀγνοῦν
ἐξ ὧν ἀγγέλων προνοεῖ ἡμῶν ὁ πρὸς τὴν λέξιν
ἐὰν χεῖλη εἶναι ἀναλῆν πόρευσιν τῆς φωνῆς
τῶν δύο χωρὶς τὸν νάλοιν φρονεῖν διὰ λόγου
χίνει τὴν σωμαλικὴν ἀλλὰ ἀναίμενοι χρόνον.
μὴ δὲ ἀκίνδυνον ὁ σῶν εἰς θεός. εἴναι τὸν
πρὸ πνεῦμα ἐξ ὁρῶμεν πῶς εἶναι ἀγνοῦν λέ
ξις ἀγγέλων παραμυθεῖν ὁ πρὸς παραμυθεῖν
ὁ δὲ χρόνος ἀπὸ τὸν λοιπὸν τόπον ἄγγελος ἀνθρ
ὑχαβεῖς τὴν παραμύθιον εἰπεῖν σιμαὶ οἱ ἄγγ
ἄγγελοι εἰπεῖν οὐς φύλαξον ἵνα ἀγὸ ὅλος ὁ
ἁγαθοζωὴς τὴν ἐμῆς τὴν ἡμῶν φιλοτόπον
ὁ λῶν φυλάχων εἰπεῖν. καὶ καλὸς εἶναι
διάφορος τὴν πολυλογίων ἡ λέξις τὴν ἐρ
γασίας τῶν ἀγγέλων ἀγγέλων. εἶναι τὴν ἡ σοφὸς
αὐτῶν ὁ τὴν νοῦς ὁ μοιῶς εἰς διαφορὰν

τὸν εἶναι μὴ λέξις ἀπὸ τὴν ἀγνοῦν μεγάλη ἐρω
τὰ τοῦ λογοφίλε πῶς τὰ δύο ἀγγέλων
ὑπηκόλεσε ὁ πρὸς εἶν πηνοῦν ἐν τὰ ἐ
ξαπτέρυγα χερουβὶμ τὴν λαπαὸ ὁ μεγάλα
χερουβὶμ διδάσκων ἀπὸ τὸν λοιπὸν πρὸς αὐτὸν
ὁ μὲν θαυμάσιοι τὶ θεὸν ἀπὸ τὴν τὸ διδά
σκοντα εἰς τὰ κατὰ τὸν λεγόμενα. ἡ γὰρ
εἰς τοὺς θρόνους. ὁ οἱ θρόνοι πρὸς ἐν διδά
σκοντοι τὰς ἀρχάς. ὁ οἱ ἀρχαὶ τὰς ἐξου
σίας οἱ ἐξουσίαι τὰς περιόλους. τὴν αὐτὰς τὰς
δυνάμεις. τὴν αὐτοὶ πρὸς ἐν τοὺς ἀρχάγγ
ὁ οἱ ἀρχάγγελοι τοὺς ἀγγέλους. διὰ τοῦ τὸ
φωνὴ ὁ ἀγγέλος ἀρχάγγελος ὁ ἀρὸ παρὰ τὴν
ὁ λὶ ἀφωνῆς τὰ ἐν τὸ γράφεται ἀγγέλα διὰ δύ
σκεται τὰ κατὰ τὸν λεγόμενα. ἡ γὰρ οἱ ὑπηκόλεσε οἱ ἀ
γγέλοι τὴν λαὶ λέγεται ὁ πρὸς εἶναι πρὸς ἀπὸ τὸν,
διὰ δύο σκοτοὶ τοὺς ἀγγέλους ὁ πρὸς εἶναι πρὸς ἀ
πὸ τὸν. καὶ τὸ κατὰ τὸν λεγόμενα εἶναι οἱ
ἄγγελοι τὸ πλεῖον χαρακτὴρ ὁ λεγόμενα ὁ
τὸν εἶναι σιμαὶ εἰς τοὺς αὐτοὺς καὶ διὰ

σκοτίζονται καὶ φωτίζονται οἱ ἄνοι τοῦ τῶν ἀγί-
αγγέλων. Ἐρωτᾶται τοῦτο αἱ τ
σως καὶ αἱ τέχναι τῶν ζωγραφούντων πρῶν τὴ
μετάφρασιν τοῦ φωτὸς τοῦ ἥλιου καὶ τοῦ πρὸ ἐστ
ναι ἀποθαμένοι ἀφ' ἀφανὰ μαῦς εἰθι
μοῦσαι ἐμᾶς τοῖς ζωντανοῖς καὶ νὰ μᾶς
βαίνουν εἰς τοὺ μοῦρλοις;

λ' Αἱ τέχναι τῶν ἁγίων εἰθι μοῦσαι τοῦ ζω
γενεῖ τοῦ ὁμοπίστου τὴ ὁμόγνωμοι καὶ
θρόποι τὴ ἐκεῖμοι ὁποῦ δυχρόσοι τὴν
τέχνη τοῦ. Ἐχαίρουν ἐφανερόν τοῦ τὸν
νὰ βαίνουν τὴν ἐκκλησίαν ἐκεῖνον ὁποῦ
κατάζει τοῖς αὐτοῖς χρόνοις καὶ ὁποῦ αὐτὸν τὸν
νὰ αὐξαίνη καὶ νὰ πληθαίνη πάντοτε εἰς δό
ξαν τοῦ τέχνου εἰς τὴν. Ἐπὶ εἰθι μεγάλη
καὶ ἁγία αἱ τέχναι τῶν ἁγίων τοῦ ἁγίου τὴ κρίσι
χρίσιν αὐτοῦ. Ἐμεῖς αἱ τέχναι τοῦ ἁμαρτω
λῶν εἶνα εἰθι μεγάλαι εἶνα χοῖ ἀζόμενοι
τοῖς ἀσεβεῖς μόνον μὲ ἀν εἶναι ἀν ἔχουν τὸ
τοῦ τοῦ κοσμικοῦ τὰ ὡραῖα ὁποῦ ὁ σκοπὸς ἐξέ

κοιμοῦνται τὴν κόλασιν τὴν αἰώνιον ὁποῦ τὸν
ἀναμένει. Τὴ μόνον εἰς τὴν τὴν κολάσιν
ζωγραφίζονται τὴ θέρμοιν τὴ ἀποκλείσπιν
τὴ κόλασιν τὴ διὰ αὐτοὺς τοὺς ἁμαρτω
λοὺς τὴν ἀνάπαυσιν τὴ κόσμου τὴ ἀναμένει
νὰ βασανίζουν τοὺς πειρασμοὺς τὴ κόσμου τὴ.
Τῶν τοιούτων τέχνων λέγει ὁ δάσκαλος ὅτι τὴ
κάνει εἰς τὴ θαυμάζω ὁ μὲ πολὺ τὴ
ἐν δὲ τῷ αὐτῷ τὴς ἐξομολογήσεως τοῦ
τὴ ὅλων αἱ τοῦ κεῖμοι τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὁ
τὸ εἶναι μεγάλοι εἰς τὴν ἄδην. Δὲν εἶναι
κανεὶς ὁ τὸν νὰ εἶθι μεγάλοι τὴν τὴ.
Καὶ τὸ τὴν λέγει ὁ δάσκαλος. Οὐχὶ ἐκεῖνοι αἱ τὸ
σοι σοφοὶ τὴ δὲ πάντοτε οἱ κολασμένοι
εἰς τὸν ἄδην. Ἐπὶ τοῦ δὲν δεῖ νὰ κάνουν οἱ ἐκεῖ
ὁποῦ ἐκεῖ κρεμασμένοι τὴ εἰς τὴν ἁμαρτίαν
τοῦ τὸν θάνατον δὲν νὰ κάνουν τὴ
δὲ ἐμπορεῖ νὰ δοξολογήσουν τὸν κύριον
τὴ δὲ νὰ κάνουν ἐξομολόγησιν
εἰθι μὴ τοῦ τὸ ὅλοι ἐκεῖνοι ὁ τὸ

καὶ ἀφαιρουσιν εἰς τοῦ ἀδικω.-

ἠ αἱ. Ἐμπορεῖς νὰ μὴ τὸ τί εἶναι δέρτον
τοῦ καὶ τί νὰ μνοσεν τοῦ εφ ἡ ψυχαῖς
ὥνα ἀπὸ θανόντων εἰκεῖ;

ἠ αἱ. Ἀλλὰ ὅτι μία ψυχὴ ὁ πᾶς ἐκεῖνος
ἐδέξανοιαθῆ ἀπὸ τὴν ἐρρμὴ πλέον
δεῖ δεῖνεσθαι νὰ κάμνῃ καὶ νὰ
πράξῃ. ἢ νὰ κακὸν ἢ νὰ καλόν. ὅμως
τὸ λοῖς φοραῖς δεῖχνει ὁ ἐξ οἱ νόμοι
κοῦ κόπτοιν ὁ πλάσας καὶ ἐξ ἀνάγκαι
καὶ κρεῶ καὶ ἀ ψυχῶν τῶν κακοῖ μὲ
τοὺς βοηθῶν ἢ ζῆλοῦν βοηθεῖ ἀν τὸν
ὁ πᾶς ἀδεῖχνει ὁ ἐξ ἢ νὰ ὠφελῆ ἀν καὶ
μεῖζαν οἱ ἀν τῶν ἀνῶν. ὅμως καθὼς
εἶνα ὀργὴ μὲ χὶ θεῶ ὡς ἀὐδεὶ ἀ ψυχὴ ἢ ὠ
ἀνὸν νὰ λὴν κρούσῃ φαίνεται ἀρμὴ καὶ
ἀ πρᾶλος ἐπὴ κὴν ψυχὴ κὴ τὸ σῶμα
ὡς ἀὐ χωρὶ ἀ δῶ εἶνα ἀ πὸ τὶ ἰσχυρὸ δεῖ
δεῖ ὀυλοι νὰ εὐεργὴ σουν τὴ πολε
ὅμως αἱ ψυχαὶ τῶν ἀγίων τὸ ὁλῶν

εὐεργὴ καὶ χαρίτος τοῦ ἀγὶ πνὸς φωτὶ ζό
μενοι (εἰν αὐ λαμπρόν) μὲ τὰ ἔθνη ἀ
γὴ ὧν κὴ ὑμεροῦ σοῦ τὸν δρ μὲ τὰ χαρὰ μὲ
γάλης καὶ ἀφροσύνης θαυμασιῶ τὰ ἔθνη.

Θ ἐ χω γὰ μὲ θῶ αὐ ἐ χουσι τὶ μὰ βοὴ θεῖαν
ἢ αὐ ἀ μὴ νῶ σὶ κὴ ἀ θανόν) καὶ μὲ αὐ κὴ θο
ζεῶ νὴ αὐ ψυχαὶ τῶν ἀφεθέντων. ἀ πὸ τὰ σὰ
λεῖ τουρὴ ἢ ἐ ἀ πὸ τὰ μὲ μὴ μὸ ζεῶ ὁ πᾶς ἢ
μονὴ τὰν ἀδδεῖ τὸν ἐ ὠ μονὴ ἀ τὰ ἢ ἐ τὴ ρῶν.

Φ ἀ μὲ ρὸ ἐ ἶναι πῶς ἐ χουσι καὶ ἐ ρὴ νῶ σὶ μὲ
τὰ ἡ μὴ νῶ φὴ θεῖαν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀ πὸ θαμὼ
ἀ πὸ τὰ ἰς λεῖ τουρὴ ἐς ἢ ἀ πὸ τὰ μὲ μὴ μὸ σὺ
νὰ ὁ πὸ ἡ μὴ νῶν) ἀ πὸ τὰ ἰδὴ λὴς. διὸ τὶ αὐ δεῖ
ἐ ρὴ πῶ σὰν καὶ αὐ δεῖ ἡ μὲ ρὸ αὐ ἀ σὶ ἢ νὰ βοὴ
θεῖαν καὶ κὴ ὁ ζεῶ νὴ ἀ πὸ τὰ ἰς λεῖ τουρὴ
ἐς καὶ ἀ πὸ τὰ μὲ μὴ μὸ ζεῶ δεῖ ἰ οὐ τὰ μὲ μὴ μὸ
νὰ μὲ εἶ ἢ ἀ ἢ πρὸ σὸ μὶ δῶ. ἀ μὰ ἀ πὸ τὸν τὸ
μὲ μὴ μὸ νεῦ ὧν) ἀ πὸ τὴν ὠ φὴ θεῖαν ὁ πᾶς ἢ
ἢ ὁ μὲ ἐ νὰ ἐ χουν. καὶ ὡς καθὼς ἀ πὸ τὰν τὸ
ἀ ρὶ τὴ ἐ ἀν θῶ ἐ ξω εἰς τὸν κὰ μὸ τὸν ἐ ρὴ νῶν

ἠ αἱ. Ἐρ ω. λδ!

? κε/ αὐτὸ

λδ!

μοι τοῦ ἀρίθμου τοῦ εἰς τὴν ἁλμυρὴν καὶ ἀ-
πωλείας· διὰ τοῦτο δεῖ τὸ ἀφηνιερὸ τοῦ-
τοῦ δὲ πρᾶγμα νὰ γίνεται· ὁ διαφόρους.
ἀποθαίνει ὁ ἄνθρωπος· νὰ ἐρχεται πρὸς τὴν
τοῦ καιροῦ ἡ ψυχή· ἐδῶ εἰς τὸν κόσμον ὄν-
τος· ἀλλὰ θεάσασθαι ἀρχοντικοὶ ἀρχοντικοὶ
φθονοῦν τὴν ἐδαφικὸ τὸ πρᾶγμα· ὅτι δικαίωνα ὁ
πρέπει νὰ ἀναστατώνεται τὴν ἐδαφικὸ
τὸ πρᾶγμα· ὅτι ἀμφιβολία ὁ πρέπει νὰ κα-
λύνεται· τὴν θέσιν αὐτοῦ τὴν ἀμφιβολίαν ὁ
πλάσι ἀπόκτησιν ὁ πρέπει ἐδαφικοὶ κα-
λὰ διαφόρους καιροὺς πρὶν νὰ ἀποθάνει:

Ἐρώτησις· πῶς μοῦ λέγεσιν ὁ δικηγόρος ἢ τὸν λδ
ἐξυμφέρει εἰς τὸν ἄνθρωπον· νὰ προσκυνᾶται
τὴν ἡμέρα ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀποθάνει· ἀπό.

Ἀπόκρισις· καὶ ὅσα ἄλλα ὅλα ἔχει ποιήσει· πρὸς τὸ λδ.
ἐξυμφέρον ἡμῶν τὰ ἔχει ποιήσει· φανερὸν εἶναι
σοῦ· καὶ τοῦτο πρὸς τὸ ἐδικόν μας καλὸν τὴν
ἄλλο ἐξυμφέρει τὴν πλεῖστα φθείρει καὶ τὸ ἐ

καὶ τὸ κρεῖσσον μὲ τὸ κακὸν τὸν ἐξυμφέρει τοῦ ἀν-
θρώπου τὴν ἐδικόν· ὡς διὰ τὴν ἀνθρώπου τὴν ἄλλο μὲ σα
εἰς τὸ ἀμφιβόλου· ὁ σοῦ ἐξυμφέρει καὶ ὡς διάζει·
οὐ λογιάζει· πῶς καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀμφιβόλων· ὁ
ἐξυμφέρει εἰς τὸν ἄδην· πολὺ κάμνει τὴν κα-
λαμβάνουσι καὶ ποῖοι ἐξεστοιάζουσι εὐλογεῖ καὶ ἀμφι-
πτοῦσι· τὴν χειλουρίν τὴν δόμη μὲ τὸ κεφάλι· Φ.
καὶ ὡς ἔχει καὶ καὶ τὴν ὡς πρὸς βουλεῖται ὁ
ὁ ἀνθρωπος· ὁ πρέπει ἐδικόν τὴν ἀν ἔχει ὡς ζῶντα
ἐκ τῶν νεκρῶν:

Ἐρώτησις· λγ.
Εἶναι ἐμπορεστὸν νὰ γνωρίσωμεν διὰ τὴν διαφορὰν
δεν ἀφήνει ὅτι ἡ ψυχὴ ἀποθανόντος νὰ ἐλθῇ
ἀπέκει ὁ πρέπει εἶναι ἡ ψυχαὶ μαμαὶ δὲν μηδὲν
τὶ πολὺ πρὸς ὠφέλειαν· τὴν ἡμέρας ἡ τὴν πρῶ-
τοι εἶναι τὰ πράγματα τοῦ ἄδου: ἀπό.

λγ. Ἀπόκρισις· ὁ μὴ χαρὴ τὴν θέλει νὰ ἴδῃ τὸν κόσμον αὐτὸν ἡ
χαρὰ μὲ ψυχὴ ἀπέκει· διὸ τὴν καὶ πολλοὶ
δαίμονες· τὴν θαυμαστὰ χαρὰ νὰ ἴδεται νὰ φαί-
νωνται ὡς ἀρχοντικοὶ εἰς πρόσωπον τῶν ἀποθαμένων
νὰ χάνουν πολὺ χαρὰ παράξενα πράγματα νὰ βα-

καὶ με καὶ μαῖ ἀκούφε τὴν ἡμέραν ἣν ἔλεγεν
τὴν μεσ· διὸ λιὰν ἐπροσηνωσεν ὁ αὐτὸς
τὴν ἡμέραν ὅ τοῦ μελλει καὶ ἀποθανεῖν
ἐ μὴ γὰρ παρὰ τὴν ὁμιλίαν τὴν ζωὴν εἰς ἀμφ
τίας τοῦ χριστοῦ καὶ ἀδικίας· ἡ οὐ σταυρον εἰ
δὸ ἦλθεν εἰς ἡμέρας πρὸ λίγεσα ἀπὸ λιὸ
ἡμέραν τοῦ θαράτου λγ· ἵνα πάσι εἰς με
τάροιαν· ἐπειδὴ οὖν ὁμοιοτρόπω ὁ τοῦ
λεγει διὰ τὸ μαλος τοῦ προφήτου ἐνῶ
εὔρωσε· εὐλόγω καὶ κερίρωσε· ἡ γὰρ ἐ πὶ
ὀτὲ διὰ μεθίνης αὐτοῦ ὅλι ὁ λαὸς οὐρ
ὀθαλμὸς αὐ εἶναι ἀπεν ὠ εἰς τὴν ἀμαρ
τίαν· ἀμφ τὸ λαὸ λαὸ κρίνει· ἡ ἀν λαὸ
κύρη ἀπαλὸ εἰς τὴν μεταροιαν· ὡς δὲ
καὶ ὁ λαὸ λαὸ κρίνει καὶ λαὸ λογαριάζει· ἀλλὰ
τὶ χαρὶν ἔχει ὁ τοῦ λαὸ ἀθρὸ πν σκεῖρχ ὁπ
δὴ ἐν ἀπεμπαλαὶ ἀ ἀλλοιὰ ἀλλὴς λογῆς
τὴν φιλαρθρωπὰ τοῦ θοῦ· νὰ πφαίζη ἡ
νὰ καὶ ἀφρονῆ τοῦ θοῦ χρόνου πολλοὺ μα

λὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴν· ἡ νὰ καὶ μὴ νὰ ἐκαλοῦ φό
ρου· ἡ μὰ ἡ πὶ ὑμόρφ εἰς τὰ διὸ ἡμέρ
ἦλθεν εἰς ὅπ· μὴ ἐν ἀμεταν ὁ ἡ· νὰ σωθῆ·
ὁ μὲν γὰρ νὰ καὶ τοῦ τὸ πολλὰς φορὰς· ἀ
πὸ λὴν ἀμαρτὸ λὴν τοῦ θοῦ· ἐ ζήχωρᾶ λὸ
ἀμφ τωλοὶ· ὄχι εἰς διὸ καὶ φιῶν ἡμῶν
μεταροιαν· ἀλλὰ ἡ εἰς μὴ ἀὶ ὥρας ζωὴν
καὶ μεταροῆ ὁ αὐτὸς ἀηθὴν ἀ ζήχωρεῖ
λουὸ θοῦ διὰ λὴν ἀμαρτὸ λὴν λγ· ὥσαν
ἐ ζήχωρησε λοὺ μανασσῆ λοὺ βασιλὲ α
ὁ πρὸ ἔλαβε πολλὰς καὶ μεγάλας ἀμφ λί
ας· ἐ ὥσαν ἴδετε ὁ ἀγὸς αὐτὸ ὁ ἀμὼν πρὸς
ἐ κλῆρο πρὸ αὐτὸ· ἀ βαλὼν εἰς τὸν υγῆλ
νὰ καὶ μὴ ἐ αὐτὸς λαὸ ὁ ἀξεῖς λὸ κρ
μὶ λὸ ἡ πολλὰς ἀμφ λίας νὰ χαίρῃ
ἐ ὑ σταυρον νὰ μὴ λανοῆσῃ· ἡ εἶδεν ὁ
θοῦ λὸν καὶ ὁ λογαριασμὸν λὴς καὶ λὴς
λγνεύμενς ἡ δὲ ἰδὼν ἐ ὠ νὰ μὴ λα
νοῆσῃ· μόνον ἀπὸ θανὰ μὲ λα εἰς λὴν
ἀμφ λίαν·

λε΄ Διάτι προσκυνοῦμεν ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ κατὰ ἀναλογίαν· καὶ διὰ αὐτὸ προσκυνοῦσιν οἱ ἰουδαῖοι κατὰ τοὺς μόλωβ·

κατ/ αντ. Διάτην ἐκτοῦθεσιν ταύτην καὶ μετὰ χρᾶνα ἀποκρίθημεν· ὅτι ἄλλης λόγης νὰ λαλήσωμεν πρὸς τοὺς ἰουδαίους· ἢ ἄλλης λόγης νὰ λαλήσωμεν πρὸς τοὺς ἕλληνας· ἢ ἄλλης λόγης νὰ φανερώσωμεν τὴν ἐρμηνείαν πρὸς τοὺς χριστιανοί· ἐπειδὴ λέγομεν πρῶτον πρὸς τοὺς ἰουδαίους ὅτι διὰ τοῦ προσκυνήματος εἶμαι πιστοὶ χριστιανοὶ κατὰ ἀναλογίαν· διότι ἐπειδὴ νομοθετεῖ τὸ πρᾶτο ἄγιον· διὰ στόματος ὧν ἁγίων προφητῶν· τοῦ μὲν δαβὶδ λέγοντος· προσκυνήσωμεν εἰς τοὺς τόπους οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ· τὸν δὲ ζαχαρίαν διδάσκοντος ἐκεῖ· ὁ τὸν λέγει· καὶ στήσονται οἱ πόδες περὶ τὸν ὄρος τῶν ἐλαιῶν κατὰ ἀναλογίαν·

κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐκεῖνην· ὁ θεὸς καὶ αὐτοὶ οἱ ἰουδαῖοι· ἐρίζητε προσευχόμενοι· κατὰ ἀναλογίαν προσεύχονται· ἐπειδὴ λοιπὸν κατὰ ἀναλογίαν ἐστὶ θεὸς ὁ ὄρος τῶν ἐλαιῶν· ἢ ἐπειδὴ ἡ ἐκεῖνη ἀναλογία καὶ κεῖνον καὶ πρὸς τὴν ἐκεῖνη βλέπομεν προσευχόμενοι οἱ ἰουδαῖοι· ἀλλὰ τοῦτο ἡμεῖς κατὰ ἀναλογίαν προσκυνοῦμεν· ὡς ὁ λίθος ὁ παραδεδομένος εἶναι φύλακας μόνος καθὼς λέγει ὁ μωυσῆς· καὶ ἐφύλασσε τὰ ἀναλογία· καὶ πόρτες μόλις μὲ βοῦς ἐπὶ τὰ φρέγματα οἱ ἀδελφοί· λέγει ὁ μωυσῆς· ὅχι καθὼς λέγει ὁ προφήτης ἀβακούμ· ὁ θεὸς ἀπὸ θαιμὰν ἤξει· ἢ μὲν ἀπὸ μικρὸς τὸν λέγει ἀρχεται ὁ χριστὸς τὰ λόγια τοῦ κόσμου· πρὸς δὲ τοὺς ἕλληνας λέγομεν ὅτι μὴ θαρρεῖν

ὅτι ἡμεῖς χρισιανοί λέγομεν πῶς ὀνὸς εἶ
ναι μόνον καὶ ἀλόμενος δ' ἀναλογίζεν.
καὶ δίοι καὶ δεῖ εἶναι. ὁ διάλογος προ
σκυνοῦμεν καὶ τὰ ἀναθεματά. ἁμα
διάλογος καὶ ἀναθεματᾶ προσκυ
νοῦμεν, ὅτι εἰδὴ ὀνὸς εἶναι φῶς ἀ
ληθινὸν ὁ ἐλθὼν ὁρομάζεται. διάλογ
το πρὸς τὸ φῶς τὸ ἡλιακὸν βλέπου
τες ὄχι τὸ φῶς τὸ ποιημένον ἀλλὰ προ
σκυνοῦμεν. ἁμὰ λοιπὸν τὸν ποιητὴν
τοῦ φωτός. ἡ ἐκκλησία λαμπρολαμπρεχκλί
σιαλος πάνομεν τὴν ἀφορμὴν νὰ δο
ξάσομεν καὶ νὰ εὐχαριστήσομεν
τὸν ποιητὴν μας καὶ λοὶ λαμπρολαμ
φωτίζονται περὶ παντὸς τῶν αἰώνων:
τοὺς δὲ λοιπὸν πιστοὺς χρισιανοὺς λέγο
λαμεν. ὅτι διάλογο οἱ μακάριοι ἀ
πόστολοι καὶ τὰ ἀναθεματᾶ βλέπτν ἀ
νομοθάτησαν λὰς ἀκκλησιάς τῶν
χρισιανῶν, διὰ λὰ εὐθέμεν ὅλα

παραδεῖσον ὁ θεὸς ἐξαπέστειλεν.
διὰ ἀ ἀστον δαίζομεν μὲ λὰς ἀφέλας
τὰς χρισιανὰς καὶ καὶ μὲ λὰ φύλα
ξιν τοῦ νόμου: νὰ ὑπάγωμεν πά
λιν εἰς λὰ πρώτημας πάλιν δα:

Ἐρωτήσις.

Διὰ τί δεῖ περὶ τεμνόμεθα ἡμεῖς οἱ χρισιανοὶ καὶ ὄχι περὶ ἡμῶν; ὄχι ἢ τὸν ἴδιος τοῦ καὶ ἐπιθεν ἀπηρώ σῃ τὸν νόμον. διὰ ἀμὴν φανὴ ἀνὶ δί νος καὶ ἀνὶ θεὸς καὶ ἐναντίος λὰ δὸ ὀνὸς ἔδωκε τὸν νόμον λὰ περὶ τομὴ. διὸ ὅτι ὁ λόγος τοῦ λόγου καὶ ὀνὸς εἰς ὁ λαὸς ἑβραῖοι πῶς παραβαίνει τὸν νόμον. ὁ πρεσβύτερος ἄγγελος ἔλαβεν. ὁ λόγος ἐλθὼν καταλύσαι τὸν νόμον. ἁμὰ πληρῶσαι. διὰ λὸ ἄγγελος ἔποιησεν ἀποκόψῃ λὴν αὐθρῶπο πόλλα καὶ ἐξ ἀπαράσιμας ὅλο ἡ ἐξίμανε δίκιος

ξενοι καὶ μακρὸς ὄμενοι ἀπὸ δουλοῦχῶν. εἰ
ναι δὲ οἱ ἐπεῖροι ὁ τῶν πόρι λεμένων
ἐ δουλεύειν καὶ πῶς οἱ εἶναι καὶ
ἀπῖσοι. καὶ ἀλίου δεῖοι. ὡς ὅλι αὐτὰ
ζοῦν τὴν ἡ πὸ δεῖλοις ἀπὸ δουλοῦχῶν. ἡ μὲν
χῶν αἱ εἰ ὁ μὲν ὁ μόμορ τὸν μὲν ὄν καὶ κὰ
ὲ δὲν εἶναι ἀπὸ λουθοι τοῦ χῶν. διὸ ὅλι
καθὼς ἐπεῖροι ὁ πὸ σφάζοῦν ζῶα
ὲ θέοῦσι μὲ τὸ χύσι μὸν τοῦ ἁμαὶ
τῶν ἀ ὁ σῶν ζῶ ὧν ἀ καὶ ὁ μὲν οὐν θεὸ
ὀνῆ κορβανᾶ τοῦ θεῦ ἡ ἀν ἀ ἁ πὴν
ὲ χαιρεῦοι ἡ ἀ ρὸ ὑπὸ λαι τὴν θεὶ σὶ ἀν
τοῦ χῶν. ἐ πὴν ὲ ἐπεῖνοι ὁ πὸ πα
ρὶ τὲ μένοι σὶ τὴν ἀ ἡ καὶ οὐς. καὶ ἀν
φρονοῦσι θεὸ πρὶ ἐκὶ πὸ πρὶ ὁ μὲ ἐκὶ,
γοῦν τὸ ἀ ἡ ὁ ν βαπτὶ σμὸ ἡ τὸ κὰ τὰ
δουλοῦσι ἐ ὲ ὁ λογιάζοῦν ἀ δικὲ ὁ λὸν
ὲ ἐ ἀ ἐ ἐ τὴν ἐ θὴ εἰ ἀ ὲ σὺ λὴ ἡ καὶ
ἀ φεῖ ὲ ὧν τῶν ἀ μὲ ἡ τὶ ὧν. ἀ μὲ ἡ
τὸ λὴ μὲν ἡ ἡ τὸ. ὅλι ὁ χὶ ἐ κὰ λὴ

σολέοσ καὶ

ἐ πὶ τὸ πὸ ν κὰ φὺ λὰ ξὴ οὐ λὶ ἐ μὲ ὰς ὁ
λὲ τὰ δὲ ἡ νὰ τὸ ὑ μὲ ν. τὰ ὁ πὶ ὰ δὲν
ἐ μὲ πὸ ἐ ὲ ν ἀ λὰ φὺ λὰ ξὴ ἀ μὲ ὸ ν καὶ ὲ ὴ
ἀ πὴ ν ἐ ἀ ἡ ἐ ὶ ὰ θὴ ν ὁ μὲ μὲ ὸ ν ὁ πὸ ἐ ὰ ὸ ν ἡ
ἡ χὰ ν φὲ ρὲ ὶ σὶ ν ἡ μὲ ὰς ὁ ὐ χὶ ὸ ἀ ἀ ὸ
ἡ λὲ ὶ δὲ ὺ ζὲ ὶ ν ἡ καὶ σὶ ἡ λὰ βὶ ἀ ἡ λὲ
ὲ ἀ ἡ ἐ ὲ ν ὁ μὲ ν. καὶ καθὼς ἀ ἐ ὶ ὰ
μὲ ὸ ς πὰ ὺ χὸ ς. ὁ λὲ ὸ ν δὲ ὶ ἡ μὲ ὲ ν ἡ
λὲ τὸ ὲ ὸ μὲ ν. ἀ ἡ λὲ τὸ ὲ χὰ ρὶ ν. ἡ ὴ γὲ
ὸ λὲ ὶ δὲ ὶ ἡ μὲ ὲ ν ὑ πὸ ὶ ὰ ἡ λὲ ἡ πὰ
λὰ ὶ ὲ ὸ μὲ ν μὲ ὰ ὶ μὲ ὲ ν. ὁ δὲ ὺ ὸ ς. ἀ ἡ λὲ
τὸ ὶ ὰ ὶ ὶ ὸ ὶ πὶ χὰ ρὶ ὸ ς ἡ ὺ μὲ ὲ ὸ μὲ ν
τὴ ν ἡ μὲ ὰ ὰ ς. δὶ ὰ θὴ κὴ ν καὶ χὰ ρὶ ὸ μὲ ὲ ν
ὑ ὶ. ἀ λὰ ὁ ὺ λὲ ὶ ὴ ὸ πὰ ὺ χὸ ς. ἐ ὰ ὶ
πὸ ὶ ἡ ὰ μὲ ν ὁ ὰ χὲ ὰ ὶ ὲ ὰ ὰ ὲ ὲ ὶ ὰ ὶ ὰ ὶ ὰ

γνοστικὸν διάβολον καὶ ὁ δαίμων αὐ
τοῦ ὄχι μεγαλόμορφον καὶ μεγαλεῖον πορίζομεν
ἀλλὰ μεγάλου σταυροῦ καὶ μεγάλου βαπτίσματος
διὰ τοῦτο ὁπόταν βλέπωσι τὸν σταυρὸν
καὶ βάπτισμα φεύγουσι καὶ ἀναχωροῦν
καὶ διώκονται:- Ἐρώτησις

Καὶ τοῦτο ἐρωτοῦμεν διὰ τί ἡμεῖς οἱ χρι
στιανοὶ καθὼς καὶ μέρος ἐν τῷ ποιῷ τοῦ
σταυροῦ τοῦ χυ· καὶ ὁ ἀνάθεμα φορεῖν μεν
διὰ τί δεν κάμνομεν ἡ τῆς ἀγίας χρί
σης καὶ τοῦ κοσμικοῦ καὶ τοῦ σφραγίζε
αὐτὸ τὸ πᾶν ὁ τί εἶναι ἡ ἀνάγκη
σὺν καὶ ὁ σταυρός:- Ἀπόκρισις:

Τὸν σταυρὸν καὶ μέρομεν ἀπὸ δύο ξύλα
ὁ τί τὰ κάνομεν φόνον σταυρωτὰ καὶ τοῦ
προσκυνοῦμεν καὶ ὁπόταν μοῦ ἀνα
γνάσκωνται ἀπίστος καὶ μᾶς ὀνομάζου
σι προσκυνοῦμεν ξύλον ἐμεῖς
σταυρὸν μεν τὰ ὁ ξύλον φοῦμεν τὰ
τὸν κάμνομεν πάλιν οἱ δύο ξύλα τὰ

μὴ εἶναι πλέον σταυρὸς καὶ τὰ μεγάλη
σωμεν οἱ κατάθεμα καὶ ξύλον ἀγιάζει ἀδυ
νατα καὶ ὄχι ἁγία· διὰ τὰ κατάπτυσον
μεν καὶ φαίνεται φορεῖ σῶμα δυνάπιστον
ὅλοι ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ τὸν τόπον καὶ τὸ σῶ
μεῖον τοῦ σταυροῦ προσκυνοῦμεν καὶ
ὄχι τὴν φύσιν τοῦ ξύλου· καὶ διὰ τὸ μό
νου σταυροῦ τὸ πιστεύομεν καὶ προσκυ
νοῦμεν ἀπὸ δύο πρὸς ἀλλήλους εἶναι
καὶ ἀποδείνει· ἀρχὴ τοῦ κόσμου καὶ
τοῦ ἀποδόξου καὶ τὸ κόλχην δεν ἐμπορεῖ
μεν τὰ χαλάσωμεν αἰφνίδιος τὰ ἁγιάσω
μεν· ἐὰν δὲ ἐμπορεῖμεν τὰ
τὰ χαλάσωμεν ἀρχὰ καὶ ἀνωφελεῖα διὰ
αὐτοῦ τὸ δεν ἔχομεν ζωὴ θέλουν τὰ τὸ
πάρωμεν σὺν τὰ κόλχας καὶ κάμεν
καὶ ἀποδόξος· μόνον δὲ τοῦ τὸ πρὸς τὸν
σταυρὸν ἔχομεν ἀφ' ἁμαρτωλοῦ σημεῖ
ον τῆς χριστοῦ πίστεως:-

Ἐρώτησις

κη΄. Πόθεν μανθάνομεν ὅτι καλλίστη ἐστὶ ὁ λόγος τοῦ ἀνθρώπου πίστις τῶν εὐαγγελικῶν οἱ χριστιανοί. διὸ ὅτι καὶ θέλει πίστις τοῦ λόγου τὴν μομίζει καὶ κληρονομίαν ἀποδίδωσι. αὐτὸ

κθ΄. Πολὺ εἶναι ὁ λόγος τῆς ἀποδείξεως τῆς πίστεως ἢ μεγάλας διάλεξας χρεία ἔχει ἀνθρώπου νὰ γνωρίσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ὧν χριστιανῶν. ὁ μὲν ἔχομεν καὶ δόσιν μὰ διὰ ὁποῦ φαίνονται εἰς τὴν μᾶς τοῦ χριστιανοῦ. ὁ ὁποῦ δεῖ χρεῖαν τὴν εὐσέβειαν ὁ ὁποῦ ἔχομεν ἡμεῖς πρὸς τὸν θν καὶ τὴν ἀγάπην ὁ ὁποῦ ἔχει ὁ θς πρὸς ἡμᾶς. τὸ πρῶτον εἶναι τοῦτο ὅτι ἀφοῦ ἡ κτίσις ἐκαλέσθη ὁ κόσμος δεῖ εὑρίσκομεν ἀλλόγενος ἄλλην πίστιν νὰ ἔχουσι τοῦτοι τὸ εἰς ἀστρονομικὸν καὶ τὸ σαβάσανα ἀπὸ τοῦ τῦραννικοῦ, καὶ νὰ μὴ χαλασθοῦν. διὸ ὅτι μόνον ὁ λόγος ὧν χριστιανῶν εἶναι ὁ ὁποῦ ἀπὸ τὰ ἄστρα μὲν ὅλα τὰ ἔθνη πολλοὺς χρόνους μὲ πολλὰ βάσανα. πολλοὶ βασιλεῖς τύραννοι καὶ πίστοι

καὶ δεῖ ἐμπόρεσαν μὰ τὸ ἀξαλείφουν καὶ μὰ τὸ χαλάσουν. καὶ ἀν δεῖ ἤθελεν ἔχει τὴν βοήθειαν τοῦ θοῦ καὶ τὴν χαρὶν τοῦ ἁγίου πνεύματος φυλάξαν τὴν πίστιν ταύτην, ἤθελεν ἐξαλειφθῆ καὶ ἤθελε μὴ μνημονεύεται ἀπὸ τοὺς τύραννους. καὶ τὰ ἀστρονομικὰ χρεῖαν ὁ κόσμος εἰς τὸν πόλεμον. τὸ δεύτερον ὅτι μὰ δὴν εἶναι τοῦτο ὅτι καὶ εἰς βασιλεῖς πολὺ δεῖ ἀπαραδόθη ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς εἰς θάνατον. μάλιστα ὁ ὁποῦ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ἀπὸ αὐτὸ βασιλεῖον. ὧν χριστιανῶν. καὶ ὁ χριστιανὸς τὸν βασιλέα, ἀλλὰ δὲ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐμπόρεσαν καὶ ἐξαλείφουν ἀπὸ τὴν χρεῖαν μάλιστα ὁ ὁποῦ καὶ τὸ πολὺ τύραννοι ἐδοκίμασαν νὰ τὸ κρατοῦν τοῦτο. νὰ εὐφημοῦν τὸ ὄνομα τοῦ χριστοῦ καὶ τὸν ἡμέρον καιρὸν νὰ μὴ φανῶ καὶ τὴν εἰς τὸν κόσμον. ἀλλὰ δεῖ ἐμπόρεσαν καὶ μὴ σεφανῶ τοῦτο ἀνε ὀχίγον πρᾶγμα. διὸ ὅτι ἀν δεῖ ἦλθε τὸ θοῦ διὰ μεγάλη καὶ ἡμέρα μὴ ἡ πίστις ἡμῶν ὧν χριστιανῶν δεῖ ἦλθε

ἡ θεία φύσις ἡμῖν τὸ σῶμα γεγονός, ἀναμεμιγμένη εἰς τὸ
σαρκίον· ὅσον δὲ τὴν βλάστησιν ὡς λίθοι πέτραι
ἀστραπαὶ καὶ τὴν χαλάσεως· ἡ δὲ θεία ἐμ-
πορεύεται καὶ δεύτερον ἀφίησιν καὶ ἀναμένει καὶ
θεὸς βούλεται· ὅμως λέγομεν καὶ τοῦτο πῶς
δεύτερον πρέπον καὶ ἀφῆσαι ὅτι ὑστέρα
τὸν σφρηγῖδα καὶ φανερῶσαι τοῦ μεταφυτευ-
θῆναι αὐτοῦ τοῦ ἡμῶν· καὶ καταλαμβάνει ἡ
καὶ ὁρίζει εἰς ὅλα τὰ πράγματα τῆς ζωῆς· ἀφαιρεῖ
τὸ· ἡ τόσον μὲν τοῦτο ὅσον βλέπομεν πῶς ἐπι-
σταῦ εἰς τὸ εὐαρίθμητον ὅλα τὰ ἔθνη· εἶναι
μία ἀπόδειξις· καὶ μία μαρτυρία ἀληθινὴ
πῶς δεῖ εἶναι ἀλήθειαν ἡ ἀληθινὴ καὶ ὁ
θεὸς δόξος λόγος ἀπὸ τὸν οὐρανόν· εἰ μὴ
μόνον ἡ πίστις ἡμῶν ὧν χρίστιανοί·

ἐρώτησις! Ὅτι εἰς τὰ χαρίσματα ὅπερ ἔδωκε
μεταλαμβάνουσιν καὶ μετὰ τοῦ ἁγίου πρόφη-
τας λέγει καὶ πρὸς ἀλήθειαν καὶ μὴ προσκυ-
νοῦμεν χειροποίητα πρόσωπα πτηνῶν
καὶ ζωγραφίσματα· καὶ πῶς ἡμεῖς προσκυ-

νοῦμεν τὰς εἰκόνας καὶ τὸν σταυρὸν ὅ πολ-
λοὶ εἶναι ποιήματα αὐτῶν· τὰ γὰρ καὶ τὰ καὶ ζω-
γραφίσματα ὡσαύτως καὶ τὰ εἴδωλα· αὐτὸ με 33

ἀπ. Ἀ· ὑπὲρ τοῦ ὑμῶν ἡμεῖς οἱ χρίστιανοὶ ὡ-
σαύτως θεοποιοῦμεν τὰς εἰκόνας ὡσαύτως πῶς ἐπρο-
σκυνοῦσαν οἱ ἕλληνες τὰ εἴδωλα· μὴ γέ-
νοιτο· ἀλλὰ μόνον τὴν οἰκονομίαν τῆς θείας
τὰ καὶ ἀναπτύξεις τῆς ἡμῶν ἐπιστήμης
χρόμεν εἰς τὸν χαρακτῆρα τῆς τὴν θεωρίαν
τῆς εἰκόνος· ἐκεῖ δὲ τὸ χρῶμεν· καὶ πρὸ-
σκυνοῦμεν εἰς τὸ φαινόμενον σχῆμα
τῆς εἰκόνος καὶ ἀναβαίνομεν τὸν νοῦν ἡμῶν
εἰς τὸν θεμελιωτὴν τοῦ χριστοῦ τῆς παρεμφάσεως
ἡ ἀλήθειαν ἀληθῆ ὅπερ ἔχομεν ἐμπροσθεν
μας τὴν εἰκόνα τοῦ· ἀλλὰ τοῦτο καὶ εἰ χρὴ
καὶ λέγω ἡ εἰκόνα καὶ ὀχήματα τῆς καὶ
τὸ πρόσωπον τοῦ χριστοῦ τῆς παρεμφάσεως ἡ
ἀλήθειαν· ἀ δὲ τὸ σαν δὲ ὅπερ ἡ λόγος ζω-
γραφισμένον· τὸ λόγος δὲ ἐν προσκυ-

νοῦμεν τὸ σαν διὰ τὴν ἐπὶ ἐμὲ ὁ λόγος ἐν
ὡς ξύλον ἀφ' οὗ καὶ ὡς ἂν ὁ λαὸς ξύλον καὶ
ὡς ἄφρων ὁ ἰσραὴλ ὁ τὰ ἀνάμεσα καὶ ἀποθανὼν
ἀποχαιρετῶν τὰς τοῦ ἱερὰ αὐτοῦ ἰωσὴφ
ἐπροσκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου.
ἐπὶ τὴν τὴν προσκύνησιν καὶ τὴν τιμὴν
δὲ τὴν ἀκόμα τοῦ ξύλου. διὰ τοῦ ἰωσὴφ ὡς
ἀφ' οὗ λαὸς τῆς βασιλείας τῆς πρὸς τὴν τὰς
αὐτοῦ εἴτε μὴ σταυρὸς καὶ προσκύνησις καὶ
εἴτε μὴ καὶ ἡ προσκύνησις ἀνέβαινεν εἰς
τὸν θν. ἐπὶ τὸ ὁρίσμος δὲ εἶναι καὶ τὴν μὲν
μὲν ἐκεῖνον ὁ τὸ βασιλὸς διὰ τὴν βα-
νίλας καὶ ἀφ' οὗ λαὸς καὶ κρίματα δὲς τῆς ἡμῶν
τοιαύτης χορῆς καὶ ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ πε-
σκυνοῦμεν τὸν σταυρὸν εἰκόνας. ὄχι διὰ τὴν
ἀφορμὴν εἰμὲ μόνον διὰ ἀνάδειξιν μεν
τὴν ἀλλὰ τὴν καὶ τὴν εὐλάβειαν καὶ τὸν πό-
θον ὁ τὸ ἔχομεν εἰς τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο
ὁ τὸν εἶναι ἀκεῖνος ἐφίσμεν οὐ τὸν τὸν καὶ τὸ

τὸν χρόνον εἰς τὴν παρουσίαν καὶ εἰς τὴν ἅγιον
ὁ τοῦ ἔχει τὴν εἰκόνα καὶ πάντας φίλους μὲν
ἐστὶ τὰ πάντα διαμένει καὶ τὸν πολεμίους μὲν
ἐστὶ δημόσιος φίλος. καὶ τὰ ἐκεῖνα καὶ τὸ οὐδὲν
τὸ ἐστὶ τὰς πλάκας τοῦ μνῆ καὶ τὰ δὸ χε-
ρουβὶμ τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἅγια πρὸς ἐκ-
κλησίαν. ὁ λόγος καὶ ἐκεῖ μοῦσαν τὴν φῦ-
τοῦ λίθου καὶ τοῦ χρυσαφίου. διὰ τὸ μὲ-
σαν τὸν θν ὁ τοῦ ἐστὶ ὁ τὸ ἔξω νὰ ἅγιον καὶ κεῖν.
διὰ τοῦ τὸν ἡμεῖς λέγομεν τὸ ἔμπρος πρὸς ἐκεῖ-
νος ὁ τὸν θν δὲν ἔχει τὰ δὲ χωὶ νὰ προσκύνη-
τὰς ἀφ' εἰκόνας καὶ τὸν τὸν τὸ δὲν εἶν
ἅγιας. διὰ τὸν τὸν φαίνεται τὸν τὸν ἀμαρτω-
λοὶ νόμιμοι εἶν ἅγιας αἱ εἰκόνες. ἀλλὰ δὲ
ἀλλὰ ἀναστῆναι τὸν πρὸς αὐτὸς εἰκόνες μεῖρα
μὲ δὲν ἀμὴν καὶ χαίρομεν. διὰ τὸ ἐδόξε
φανέρας ἀπίστας μὲ μὲν εἰκόνα καὶ ὡς σὰν
ἐμπεχθῆ καὶ ἅγια εἰς τὴν ἀφίχου εἰκόνα
ἐχθῆκε σὰ μὲ ὡς ἂν νὰ θέλει κρὰ σὰν ζωὴ λαὸ

καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἀπὸ τὸν τόπον νὰ τὸν προσκυνοῦμεν τὰς εἰκόνας καὶ τὰ χείρφανα
τῶν ἁγίων. διὸ καὶ θαυμάζομεν.
διὸ τί πολλαῖς φοραῖς ἐφοβήθησαν
οἱ δαίμονες ἀπὸ τὰς ἁγίας εἰκόνας
καὶ ἀπὸ τὰ ἅγια χείφανα. καὶ ἐξέβησαν
φεύγοντες μεφοραῖς μεγάλαις. καὶ διὰ
νὰ καταμάθομεν τοὺς ἀφόρους ἐκείνους
ἀπὸ μὶ πόρι ἀπὸ τὸ ἕνα γραφὶ ὁποῦ
ἀκούσαμεν τοῦτο ὁποῦ εἶπαν κάποι
πολέμιοι ἁγιωτάτοι εἰς τὴν ὑποθεσὶν τῶν
ἁγίων εἰκόνων. διὸ τί εἶπαν πῶς εἰς
τὰ ἱεροσολύμα ἦτον ἕνας ἀσκητὴς καὶ
τὸν ἐπείρασεν ὁ δαίμονας τὴς πορνείας
ἕως νὰ ἀπαλμόζε νὰ πορνεύσι. καὶ ὁ ἀσκη-
τὴς ἐδέθη τοῦ θεοῦ καὶ ἐπιάζε μὶ ἕνα
καὶ ἄρχοντα νὰ ἐλεωθόρωσι ἀπὸ τὸν
δαίμονα ἀπὸ τὸν. τὸ δὲ ἐξεφάνεσε ὡς
ἐπὸ δαίμονας ἐκεῖνος τὸν λαὶ εἶπον —

ἀσκητοῦ. αὐθέλης νὰ μὶ πρόσε τὸ χαρὶ πλέ-
ον. μὶ προσκυνῶν τὴν εἰκόνα αὐτὴν ὁ τὸν
ἔχεις εἰς τὸ κελὶ σου. τὴν ἀφεὶς ἀπὸ σὶ
μαζί. τοῦτο δὲ ἐκάμεν ὁ δαίμονας διὰ νὰ
πλανέσι τὸν ἀσκητὴν νὰ μὶν εἰκονόμο-
χος μὲ μὶν προσκυνᾶ τὴν εἰκόνα ὁποῦ εἶχεν
εἰς τὸ κελὶ του καὶ τὴν ἐκαρόσκυνε. ἀλλὰ τὸν
ἀνθρωπον ζωγραφισμένον ὑπὸ ἁγία
θεός βασάζοντα τὸν βροφὸς τὸν υἱὸν μεστὸν
τὸν χ̄ν: οἱ ἀπόστολοι πὸν εἶναι φανερὸν
ὅτι οἱ δαίμονες τὴν διάβολοι εἶναι ὅλοι ἐ-
κεῖνοι ὁποῦ χαίρονται νὰ μὶν προσκυνοῦ-
μεν τὰς ἁγίας εἰκόνας. οἱ ἀποστρέφο-
μενοι τὴν μετὰ τὶ μεῖν τὰς τοῦς χριστιανοὺς
τῶν ἁγίων τοῦς ὁ-ποῖοὺς ζωγραφίζομεν
ἡμεῖς τὴν τὶ μοῦμεν διὰ εἰκόνα μὲ τὸν ἥλιον. καὶ
ὄχι διὰ ἄλλο τὶ πολὺ ἀπὸ τὰς τὴν λαὶ ἀπὸ λέγομεν
τὸν τὶ ὧν ἁγίων εἰκόνων. τὸν δὲ τοῦ τὶ
μὶ ἔστω τὸν τοῦ τὸ χαίρομεν. ὅτι ἀπὸ τὸν

το τιμῶ μὲν καὶ προσκυνῶ ὑμῶν αὐτὸν
καὶ τὸν καταφιλῶ μὲν διὰ τὴν ἀγάπην
τοῦ κυρίου καὶ μιμῶν τὴν χάριν αὐτοῦ καὶ σταυρῶν
εἰς αὐτὸν διὰ τὴν ἐδικήσαν σωτηρίαν.

μ' ἐρώτησις. Λέγουσι τινὲς ὅτι βωμὸν δὲν ὀφείλει
νὰ ἔχῃ σταυρὸν εἰς ὁδὸν ἐν δυσὶ διὰ
τὶ ἀναμνήσεις τιμῶν μὲν καὶ ἀγαθοεργίας
διότι ἐπῆλθε τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ οἱ ξύλινες πρὸς ἡμᾶς
ἀνανεώνοντες τὴν πίστιν ἡμῶν. ἀπό κε

μ' Ἀφῶ ἀρνοῦσι οἱ αἱρετικοὶ ἡμεῖς δὲ οἱ πιστοὶ
αἰχμαλωτοῦμεν τοῦτο· πῶς δεῖ νὰ κα-
θηρήσωμεν ὀχὶ μεγάλον ὄρος μεγάλην ἀνδρείαν
τοῦ διαβόλου, ὅμως μεγάλον σταυρὸν νὰ κα-
θηρήσῃ τοῦ διαβόλου καὶ μὲ τὸν σταυρὸν
νὰ φύγῃ τὴν σωτηρίαν. διὰ τοῦτο οἱ δαί-
μονες δὲν ἠξεύρουσιν νὰ φοβοῦν ὅταν
ἴδουν τοῦ δαίμονας μὲ ἠξεύρουσι καὶ
φοβοῦνται ὅταν ἴδουν τὸν τίμιον
καὶ ζωοποιὸν σταυρὸν. ἡ φλόγωσι καὶ κα-

ταστρέφονται καὶ διώκονται. ἐρώτησις.

Καὶ ἀνίσως ἡ ἐκκλησία δὲν ἔχει τὸν δεύτερον μὲ
τὸν σταυρὸν τοῦ χρ. πῶς ὁ βασιλεὺς δὲν ἀναπαύε-
ται ἐν τῇ γῇ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν ἐπειδὴ νὰ
χωρὶς ἀφῆς εἰς ὁδὸν ἀφέσεις εἰς μὲ
τὴν πίστιν αὐτοῦ χρ. εἰς αὐτὸν ἀναπαύεται. ἀπό κε μα.

Ἐπειδὴ σταυρὸς καὶ ἡ βλέπω ὁ διάβολος πῶς ἡ πί-
στις τοῦ χρ. εἶναι ὁ πολεμεῖ καὶ σκαν-
τίζει καὶ ἡ τοῦ καταφρονεῖ αὐτὸν τὸν διάβολον.
διὰ τοῦτο εἶναι αὐτὸς αὐτὴν μάχεται καὶ
πολεμεῖ νὰ λάβῃ ὅλη ὅσον νὰ τὴν ἀνα-
κατώσῃ. διότι δὲν μὲ ἡμᾶς μὲ ἀφέσεις
τίζει ὁ σταυρὸς νὰ πολεμῇ ὁ ὁ δαίμων
ἢ σαμαρίτας ἢ ἕλληνας ἢ ὁ ἄθεος ἀσεβὴς
νὰ λοιπὸν βλέπει εἰς ἀφέσεις. ἀπὸ δὲ ἡμῶν
εἶναι ἀλλὰ καὶ ἡ καὶ ἀφέσεις καὶ ἀσέ-
βειαις καὶ καὶ μόνον ἀλλὰ θὴ μεγάλος
διάβολος. ἡ χορεύει ὅλα καὶ πε-
βάλλει ἡ δικαίως πρὸς βολία ἡ ὅλα

μόνον τοῦ χρίστου ἀλλὰ καὶ ὁ τοῦ θεοῦ
νοῦς ἐξ αὐτοῦ δόμενος τοῖς ἁγίοις ἀπόστολοις ὅπερ
τοῦ ὑπερουρανίου πατρὸς εὐδοκίᾳ ἀποστέλλει ἐπιμελῶς
οὗτος χάριν καὶ ἀποστόλους βαπτίσματα καὶ ἀπο-
στόλων ἀρχιερωσύνας ἀνάλογον καὶ μίμησιν
ἐν τῇ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐπιφοιτήσει τοῖς ἁγίοις
ἀποστόλοις ὁμοίως ἐν εἴδει πυρὸς καὶ γλωσσῶν
πολλῶν· ἐν δὲ τούτῳ ὁ σωτὴρ ἀνὴρ δεῖ πολε-
μεῖν οὐ διὰ πειράζει τοὺς ἐν τῇ τοῦ ἀνάλογον ἀπόστολον τοῦ θεοῦ μαχαίρας καὶ
πολεμεῖ· ὡς τὸ τοῦ ἐν ἀποστόλοις μὴ
πορεύεσθαι κατὰ φρόνημα νὰ σοφαθῇ ἐν
νάματα λάβοι, ὅτι δεῖ εἶναι ἀγάπη
πίστις ἀγνὴ καὶ εὐσεβὴς καὶ ὀρθὸς λο-
γος ἐστὶ τῆς ἡμῶν μόνον τὴν πίστιν τῶν
τῶν χριστιανῶν τῆς ἀναλογίας καὶ
τῆς· ὁ τοῦ τοιοῦτος ἐρνάλου μὲ τοῖς μόνοις
τῶν ἁγίων ἀπὸ σοφῶν τῶν ἁγίων πε-
φυλῶν· ἐν δὲ ἀποστόλων τῶν ἁγίων τῆς
εἰρήνης ἀναζωὸ θυ.

Ἐξώθεν τῆς

Μετὰ τὸ τοῦ νὰ κατὰ τὸν μὴ νὰ ἀπὸ μὲ
ροφορὴ τῶν μὴ κατὰ τὴν ὀλίγην καὶ βαρὺ βαρὺ μὲ
ἐν ἀφάνεμα τὸν ἀπὸν· πῶς ἔστιν τὴν ὀρθὴν μὲ
ρον τὴν ὀρθὸν δόξης πίστις ἀγίλω ἐν δίνωμεν κα-
θολικὴν ἐκκλησίαν· τὴν πιστεύομεν καὶ ἀγίλα φα-
νὰ τοῦ λοιπὸν ὁμοίως ἀνεξαλίνωτος· - ἀπὸ
Εἰ κεῖμαι ὁ τοῦ δεῖ ἐμπορεῖν νὰ κατέχει ἀ
βυσσὸν τὸ βάθος καὶ τὴν ἐπιλογὴν αὐτῶν
γραφῶν καὶ τῶν δογμάτων τῆς θεολογίας
τοῦ πνεύματος ἀπὸ ὅλου μεγέθους νὰ πιστεύσῃ
τὴν ἀκριβείαν τῆς ἡμῶν θείαν τῆς καθολικῆς
χῦ ἐκκλησίας· τὴν τοῦ νὰ σοφαθῇ
ἐν νάματα τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ ἅγιοι οἱ
πόποι εἰς τὸν ὁποῖον φανὸ ὀξ· τὴν
ἐλάλησαν μὲ τοῖς προφῆτας· τὴν ὁποῖ
Εὐαγγελίστας τὴν Εὐαγγελίας ἁγίας
τοῦ φῶς· τὴν ἐπιστολῶν τὴν ἀπόστολων
ἐν ἀθανάτῳ τὴν ἀνάστασιν· καὶ ἀναλήψεως
ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἅγιοι οἱ πόποι· εἰς εἰς τὴν ἐ

μὲ!

βε β!

διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀγάπην οἷαν τοῖς ἐδωκεν
ὁ θς· καὶ ἡμεῖς οἱ ὑπὸ τὸ δόξαν τοῦ υἱοῦ ὁρίζομεν.
λέγω δὲ τὴν ἀγάπην ἣν εἶχεν ὁ θς ἡμᾶς οὕτω
σφόδρα· καὶ ἀγαπήσας καὶ παραγγείλας τὴν βα
σιλείαν, εἰς ἣν ὁ πατὴρ αὐτὸν ἐγέννησεν ὁ κς ἡμῶν ἰς χς. τὴν οἰκουμένην
τὴν ὁποίαν ἐποίησε τὴν σωτηρίαν τῶν πάντων. τοῦτο δὲ λέγω τὴν
ἐβαπτίσθη. τὸ θαυμαστὸν ὄρος εἰς ὁ ὁποῖον μετεμορφώθη καὶ προεδείκνυε τὴν
βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. τὸ ὄρος τοῦ ἅγιον
ὃ θεν ἀνελήφθη πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐν
εἰκόσι σεν ἐνδοξίαν τοῦ πρὸς τοῦ ὁ
τοιοῦτος ἅγιος τόπος ὅλος τοῦ ἀφή
κεν εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν τῶν ἀπὸ θεοῦ δόξαν
εἰς σημεῖα φανερὸν τῆς ἀληθινῆς πίστεως.
διὰ ἀναγνωρίζουσι οἱ πάντες ὅλη ἡ κοσμο
λίτη ἐκκλησία· ὅτι τοῦ κραταιοῦ τοῦ τοῦ
τοῦ ἁγίου τόπου· εἶναι ὁ σωτὴρ ἡμῶν

καὶ τιμιώτερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας ἐκκλη
σίας καὶ ἐκλεκτὴ ἐξ ἁπάσης αἱρετίζουσα· ὁ πα
λαιὸς ἀποστόλος καὶ εὐαγγελιστὴς χριστιανοὶ ἀμέλει
ἐχοῦσι μεγάλην καὶ ἀφθονίαν μεθ' ἡμῶν πολλὰ
ἐδεήθη οὖν ἡμῶν ὑπὲρ τῶν προσευχῶν ἡμῶν καὶ
εἰς τὸν προσκυνητὴν καθολικὴν ἐκ
κλησίαν· καὶ διὰ τοῦτο πρέπει πάντως νὰ
ἐκλέξεται πῶς καθὼς εἶναι βασιλεὺς τῶν
τιμιωτάτων τοῦ κόσμου βασιλεῖα τὰ ἐμ
πιστεύεται εἰς τοῦτο τιμιωτάτους καὶ ἀ
γαθοὺς αὐτοῦ καὶ πιστοὺς φίλους καὶ εἰδικὰ
κείνους ἐμπιστεύεται τοὺς θησαυροὺς αὐ
τοῦ· ἐπεὶ καὶ ὁ κὸς ἀπὸ χῆς τὴν πίστω
σιν αὐτοῦ· ἐκλέγει οὖν εἰς τὴν καθολι
κὴν μεγάλην ἐκκλησίαν τοῦ βασιλέως
αὐτοῦ καὶ ἅγιος τόπος· εἰδὲ καὶ ἐκ
κλησίας βυζαντίου· ὅτι μεγάλη δόξα
μὴ τὴν βασιλεῖαν τὴν ἐρωμαϊκὴν τῆς κῆς
τῆς μεγάλου τόπου τῆς· καὶ μαθὼν ὁ πα

τὸ λέγει τοῦτο· ὅτι οὐ τοῖς αἰσφοῖς αὐτοῖς ἐπαγα
λαβὼν βαβαροι καὶ ἀποφόροι βασιλεῖς τοῦ
τοῦ σκότους ἦν πάντας· ἀμὴν δὲ ἀφ
ὑμῶν ὑμῖν τοῦ ἀγίου τὸ πάντα καὶ βαδιζόντων
εἰς τοῦς αἰῶνας τῶν· μόνον πάλιν εἰς ἡμᾶς
τοῦ ὀρθοδόξου ἐδόθη καὶ ἡμῖν τοῦ αἰῶνος
ἐκείνου· ὁ δὲ σκοτεινὸς ἀπιστία θήκαν καὶ τοῦ
κρατήσουσιν ἀπεδιώξαν τοῦ· οἱ δὲ θεόδοξοι, ὡ
σαύτως χοῖρος αὐτοῦ τοῦ ἐμοῦ· τὸ πολὺ τῶν·

μγ' Ἐρώτησις· πῶς ἔστρεψεν ὀχεῖ τοῦ ἀπόστολοῦ
καὶ ὄνομα σουρ τοῦ βαπτίζομενοις χρεῖαν δὲ

μδ' ἀπ κε' Εἰς τὰς πράξεις ὧν ἄγιων ἀποστόλων
ἀναγινώσκομεν καὶ γινωρίζομεν· δῶς ἀρχῆ
ἐν πρῶτον εἰς ἡμᾶς ὀχεῖαν ἐπλήρωμε τὸ
κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου αὐτοῦ μαθηταὶ
τοῦ αὐτοῦ· ἦσαν δὲ ἐκ τῶν ἀπόστολων· οὐδὲς
καὶ πρῶτοι καὶ κορυφαῖοι· οἱ λίνες εἰς τὴν θύλης
εἰς ἀρχῆ ὀχεῖαν ἐκάλεσεν πρὸς τοῦ ἐλθεῖν
εὐαγγελιζόμενοι τοῦ κυρίου· καὶ ἐν χεῖρ

κὸ μετὰ αὐτῶν· ὁ δὲ ἀριθμὸς πιστεύσας ἐ
σε ἐρφ ἐν τοῦ κυρ· καὶ πολοὶ μαθηταὶ δὲ κα
γεν· ὧν ἀπὸ σολῶν καὶ πρῶτοι καὶ κορυφαῖοι· ἐπε
μαν εἰς τὴν αὐτὴν ὀχεῖαν ἐν βαλοῦσαν ἀνὰ μέσα
εἰς τοῦς ἑνὸς τοῦ χόρου τοῦ εὐαγγελίου· καὶ ἐκαμε
λίζοντα τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου χυ· καὶ ἦν τὸν δὲ
χαρὶ καὶ ἐν βοὴ θεῖ τοῦ θεῦ μεγαλεῖοι· καὶ πολὺ
πλῆθος τῶν ἀνῶν· ἐπιστεύσαν εἰς τὸν ἀγγελίαν καὶ
ἀγρίσαν εἰς τὴν πίστιν τοῦ χυ· καὶ ἐκόσαν τὸ
σταυρῶ τοῦ οἱ πρῶτοι τῆς ἐκκλησίας· ὧν ἦν ὁ θε
λήμων· οἱ ἀπόστολοι· πέτρος καὶ ἰωάννης καὶ οἱ
λοι· καὶ καὶ ἐπέστελαν ἐκεῖ τοῦ ἀγίου ἀποστόλου
βαρνάβαν τοῦ κυρίου· καὶ ὡς σὺν ἐπόδεν ἐ
κεῖ· ὁ δὲ βαρνάβας καὶ ἐδέξην χάριν τοῦ θεῦ ἐχαρῆ
ὅτι ἦν τὸν ἀνὸς ἀγαθὸς καὶ πνεῦμα τος ἁγίου
μεγάλος· καὶ ἀγρίσαν καὶ αὐτὸς μεγίστος εἰς τὴν πίστιν
τοῦ χυ· καὶ ἐπέστεν ἐξέβαν εἰς τὴν ταρσὸν
ἀπόστολος παῦλον τὴν ἔφερεν καὶ εὗρεν τὸν πάλιν
ὡς ἀνὸν τοῦ ἐρῆκε τοῦ ἐφέρεν εἰς τὴν αὐτὴν

ἀσεμνίαις καὶ καταφρονεμεναις πίστεις ἐ
νεστιναις ὁ δὲ ὀνομαζόμενος μετὰ ὀνόματος
ἐπείνα ὧν αἱρετικῶν καὶ ἀποκεφαλισθέν
τῶν καὶ χωρίσας εἰς τὴν ἀσεβίαν καὶ αἱρεσιάρχου
τοῦ πρώτου αἱρεσιάρχου αὐτῶν. ἀλλὰ καὶ
μετὰ οἱ χριστιανοὶ εἶναι δόκαιον καὶ μὴ μόνον
καθολικὴν ἐκκλησίαν καὶ πῶς ὀνομαζόμεθα
χριστιανοὶ ὀχὶ ἀπὸ αὐτὸ ὀνόματος ἀλλὰ πάλιν
τὸν κύριον τὸν λόγον τοῦ θεοῦ τοῦ χοῦ. τοῦ φανεροῦ
τοῦ καὶ παῦλο δικαιοῦν ὁ θεὸς μᾶς ἐ δικαιω
μένοι καὶ ἡμεῖς φανεροῦ καὶ μεῖς ἐβαπτισθεν εἰς
τὸν χριστὸν τὸν λόγον τοῦ θεοῦ τοῦ χοῦ τοῦ φανεροῦ
ἀπὸ τὸν μεγάλο ἀγιασμὸ τοῦ λόγου τοῦ θεοῦ χρι
στιανοί.

Ἐρώτησις. Τὶς πρῶτος πρωτίστεφα ἀπὸ ὅλους τοὺς μα δ.
νόμασι καὶ ἐβάλη σε τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ χριστιανοὺς. ἀπο
φάσεις εἰς τὴν γραφὴν τοῦ μεγάλου θεοῦ πρὸς ἀρχὴν
ὁ πρῶτος ὁ διάβολος διάβολος τοῦ ὀφεοῦ
εἶπε πρὸς τὴν εὔαν. τὶ ὅτι εἶπεν ὁ θεὸς ὁ
τὶ ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ παραδείσου φάγετε
ἀπὸ τὸν δὲ ξύλον τοῦ γνῶσεως εἶπεν μὴ φάγετε ἀπὸ τοῦ

ἐ ὀλίγον ἐπεῖ ἐν ἀναχρόνον ἡμέρα φάγετε
εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χριστοῦ ἡμεῖς πρῶτον
ἀπεφάσισαν νὰ λάβουν τὸ μάθημα τοῦ ἐναγγε
χριστιανοί. ἐπεῖ εἶναι χρηματιστὴς τοῦ χρι
στιανισμοῦ. ἤτοι ἐπεῖ εἶναι ἀποστολικὸς φῶς
ἐ φανερωσεῖς θεῖ εἰς τοὺς ἀπόστολοι καὶ ὀνο
μαζόμεθα οἱ βαπτιζόμενοι χριστιανοί. ἀλλὰ
τὸ πρᾶγμα μεγάλο πᾶς προσέχης νὰ σὲ χαλᾷ
νὰ θὰ ἀνὸς ἐ πρέπει νὰ εἶναι χριστιανὸς ὁ
τὶ τὰ πάσι οἱ εἰς ὁ πρέπει νὰ εἶναι εἰς τὸν λόγο
μόνον καὶ ἐχμὶ τὸ ὄνομα καὶ ὀνομαζόμεθα
εἰς ὄνομα ἄρου. ἀσαὶ ἀπὸ τὸ πρῶτον αἱ
ρεσιάρχα σίμωνος σιμωνιανοί. ἀπὸ μὴ
νίωνος μηνιωνῆται. ἀπὸ ἀρείου ἀρειανοί
ἀπὸ εὐνομίου εὐνομιανοί. αὐτοὶ ὅλοι καὶ
οἱ ἄλλοι ὁ πολὺ ἔχουσιν αὐτῶν ὀνόματα. δὲν
εἶναι τοῦ θεοῦ. οὐδὲ ὁ θεὸς εὐρίσκεται εἶναι αὐτοί.
ἀλλὰ ὅτι αὐτὴ τοῦ θεοῦ. ἀλλὰ ὀνομαζόμεθα
μὲ ὀνόματα ἄρου. διὰ τὸ λέγω εἶναι εὔλογον τὶ

ἡ τὸ τὰ ἐμαθεν ἢ εἰ αὐτὸ ὄμματα τοῦ θῦ. καὶ εἰ
πεν εκεῖνα ὁ πρᾶος ἀφ' ἁμωϊόης ἡ ἐστὶ σὸ
λαλόμενα τοῦ διάβολε. εἰς τοῦ λεγόμ πῶς
δεῖ πρὸς τὴν ἀξιοῦ ἐξελαῖν πάθε εἰς ἐστὶ τοῦ πρὸς
ὁ διάβολος ἡ ἔλεγε ὁ ὄφις τοῦ θῦ. ὁ ἀνὸς δεῖ
τὸ ἡ ἔλεγε. λόγι. ἐστὶ δὲ ἀρχὴς ἦν τὸν πρῶτι τρόπ.
ὁ διάβολος. ὁ εἶχε μῶσὶν πρὶ ἀνὸ τερὴν ἀπὸ
τὸν ἀνθρῶπον τὸ τε.

Ἐρώτησις.

μα' Πῶς λέγομεν καὶ εἶναι ὁ παράδεισος. διὸ
τι ἄλλοι λέγουσι πῶς εἶναι εἰς τὴν ἱερουσα
λὴμ. ἄλλοι λέγουσι ἡ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν.

ἀπόκρισις.

μβ' Οὔτε εἰς τὴν ἱερουσαλὴμ οὔτε εἰς τὸν οὐρανὸν
εἶναι ὁ παράδεισος. ἡ εἶναι μὲν μέρος τῆς καὶ τὸ
κεφαλὶ τοῦ ἀδάμ. ὁ κεφαλὶ λέγω τοῦ ἀδάμ
ὁ πρῶτι εὑρεθὲν θαμμένον εἰς τὴν ἱερουσαλὴμ
εἰς τὸν τόπον ὁ πρῶτε ἐσταυρῶθη ὁ χς. ἡ εἶναι
φανερὸν πῶς ὁ ἀδὰμ ὅτι ἐθάφη εἰς τὸν παρά
δεισον. ἀμὴ ἐξέβη ὁ πρῶτος παράδεισος.

πάλιν μὴ δὲ εἰς τὸν οὐρανὸν ὅτι εἶναι ὁ
παράδεισος. ἐπειδὴ μόνος εἰς ἐὶ γραφὴ ἡ
λέγει. καὶ ἐφύτευσε κύριος ὁ θς παράδεισον ἐν
ἐδὲμ κατὰ ἀνατολάς. ἡ οὐκ ὀλίγοι τὰ μὲν
θαυμάζομεν ὅτι οὐκ ὀλίγα ἀναλογίζεται καὶ μὲ ἀρετῆς
μὴ ὅλης παραπαίω εἶναι ὁ παράδεισος.
διὰ τοῦ λόγου φασὶ καὶ πολλοὶ ἱστορικοὶ
φιλόσοφοι ὁ τῶν ἱστορικῶν πάντων ἀγὶ ὀλίγιστὶ
μὴν. καὶ λέγουσιν ὅτι διὰ τοῦ λόγου ὀλίγα μὲ
ρῶδι καὶ ἀρώματα καὶ κανέλλας ἡ καρφὶ
λία ἡ ὀλίγα διάφορα εὑρίσκονται εἰς
τὰ ἀνατολικὰ τέρα μὲ ἀρετῆς μῆς. ἡ γὰρ
εἰς τὰ μεσόγειος δὲ δαίμονος ἀραβίας ἡ τῆς
ἰνδίας. ὡς ὅτι εἶναι πλησιόχωρα τοῦ
παραδείσου. καὶ καθὼς οἱ αἱρετικοὶ
φοίνικες ἀπόλιω πρὸς ἡ ὧν ἀνάμεσον
σύνεργοῦσι καὶ ἀρδεύουσιν οἱ ὅλοις
θηλυκῶς φοίνικες ὁ τῶν εἶναι πλησίον
τοῦ. ἐστὶ δὲ καὶ μέρος καὶ ὡς πορφυρῶν

τοι αὐτῆς χοῦς καὶ ἀπὸ τῆς πτυοῆς τοῦ πα-
ραδείσου φέρουσιν οἱ ἀέρες καὶ ποιοῦσι
μυρίσματα· εἰς τὰ δένδρα σημεῖνα ὅτι
εἶναι σημεῖα τοῦ τόπου ὁ τοῦ πλη-
σίον εἰς τὸν παράδεισον· μὴ γὰρ πόθεν
φέρουσι τὰ μύρωδι καὶ εὐωδιάζουσι ἤδη.

μζ΄ Ἐρώτησις· Καὶ περὶ πνεύματος τοῦ πα-
ραδείσου φθαρτοῦ ἢ ἀφθάρτου· ἀπόκρ.

μη΄ Ὅτι φθαρτὸν πρὸς τὸ νὰ τοῖς χρειάσωμεν· ὡς
καὶ ὡς φθείρουσι καὶ ἀποτίρουσι τὴν τοῖς καὶ τὰ δένδρα τοῦ κόσμου τοῦτου καὶ σὺν
χρηζόμεν· οὐ τὰ πάλιν ἄφθαρτος εἶναι
ὡς αἰνιγμὴ εἶναι ἢ ἄφθαρτα τοῦ μέ-
λοντος αἰῶνος· ἀλλὰ οὐ τὸ χρειάζομεν
αὐτοῖς ἀεὶ εἶναι μετὰ φθορᾶς καὶ ἀφθαρ-
σίας· μὴ ζυμπρίνοντας αὐτοὺς σημεῖα εἰς τὰ δέν-
δρα ἢ εἰς τὸν κόσμον ἢ εἰς τὰ πρὶ βάλλα
γὰρ κόσμου γὰρ τὸν εὐρίσκομεν χίλιες φορᾶς
ἀμορφότερον καὶ σιγοτρόλερον μὴ ἄφθαρτον

ἀμορφοτέρου μὴ ἀεὶ θαλῆ· μὴ πολὺ δὲ λέγω πα-
πόνεστο αὐτὸς καὶ ὁ τρόπος μὴ πολὺ ὡδιά-
ζουσι· ἐν δὲ πάλιν αὐτὸν πρὸς τὴν δόξαν
τοῦ μελλόντος ἀγαθῶν· τὰ ὁποῖα εἶναι θαυ-
μαστὰ καὶ ἀκατάληπτα καὶ καθὼς χρεία ἐστὶ ἀπό-
στολος· ἃ ὀφθαλμὸς οὐ κοῦ δὲ μὴ ὠτὸς οὐ κοῦ
ἀκοὴ· μὴ ἐπὶ καρδίαν ἀνέβη· ὅσα μὴ χρεία ἀναίτεια καὶ πολὺ λέγος· ὁ λόγος
λέγος καὶ ἀλλὰ ἕτερος ἀπόκρισις· μὴ εἰ ἐ-
κεῖνα μὴ ἐν χαλὴ ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως
ἢ ὁ μὲν τὰ γνωρίσει καθὼς ἀπρόσωπον
πρὸς πρόσωπον ἔχει πολλὰς μὴ τὸν τὰ ἄλλοι·

Ἄρα τί ἦν τὸ ξύλον ἐκεῖνο ἀπὸ τοῦ ὁποῖ ἐρω μη΄.
ἐφάγετο ἀδὰμ καὶ εὔα καὶ ἀπόκρισις·

Ἡ δὲ εἰς τοῦτο ἀχοσιμοῖ διδάσκαλοι μία ἀ-
ποφάσιν καὶ δι' καὶ ὡς ἀποροῦσιν· ἀ-
πὸ δὲ θηρεμᾶ καὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ φθορᾶ καὶ
ἐ δὲ τὸ ἐφανέρωσεν· ἴσως διὰ ἀναγίμα-
ζαι καὶ νὰ ἐξανοίγει ὁρᾶς τῶν ἀναγίνω

σπούδων τὴν γραφὴν ἀλλὰ τοῦτο τινὰς εἶπον
τοῦ τοῦ κατὰ τοῦ ἐπείνου ὅτι εἶναι οὐκ
ἀμφιβόλοι δὲ εἴπον μὴ λόγον ἄμφιβόλοι δὲ βρῶσιν
πρὶν ἐλθὼν ἡ ὅλων νόμῳ ἕλληνοι δὲ τὴν θέω
ρίαν ἐξηνώρησιν τῆς εὐνοίας διὰ τοῦ λόγου τινὰς
θελόντων φάγεσθαι πρὶν δεῦρο φα
γεῖν πολλὰ πεῦμα αἰθήτου ἀδαμὶ εἰς
τὸν παράδεισον ὅμως μὴ δὲ ἡ πρᾶξις
αἱ τῶν φασεῖς τοῦ οὐκ δεῦρο εἶναι φανδὴς
Ἐπεὶ δὴ λέγει καὶ ἡ γραφὴ πρὶν ἐρεῖν
φανφὴ λαοῦ ἡ ἡ ἐπὶ πάθησαν
δεῖ χρεῖν πῶς ἐπὶ τὸν κατὰ τὴν οὐκ
ἔφαγον ἐξ ἐπὶ τῶν φύλλων ἔσπε πα
θησαν ἀλλὰ τοῦτο καὶ ὀξὺ ὕστερον ἐξ ἐκ
τὰ ἀθήτη σύκῃ εἰς πρόσω πορ τῶν
ἰουδαίων καὶ εἶπε μὴ κατὶ ἐπὶ σοῦ
κατὰ πρὸς τὴν ἔτι τὸν αἱ ὥραι ἕως
ἐδὲ εἶναι ἐχόντος τῆς ἀμφιβόλου ἵνα πρὸς τὴν
ἕως τοῦ ἐξ ἐκ θαν ἀπὸ καθὼς λέγεσθαι.

ἐρίσκομεν δὲ ἐξ ἐστὶν ἵνα ἐστὶ σοφὴν τὸ
ἀμόνου ἐστὶ δῶρον τοῦ πλουσίου τοῦ πῶς ὁ ὢν
πόσο ὁ τὸ ἔφαγον ἐν ἀλλὰ πῦ δεῖ σου οἱ πρῶ
τὸ πλάσμα οὐκ οὖν ἦν καὶ ὡς τὸ ἐστὶ ἀ
λεμβὺν ἐκ παρὰ δόξης ἀρχαίων καὶ πα
λαιῶν ἀμφότερον. ἐρώτησις.
Καὶ αὐ δεῦ ἡ θέα παρὰ καὶ σπὸ ἀδὰμ ἡ
αὐ δεῦ ἡ θέα καὶ ἐξ ἐν τοῦ πρᾶδεῖσον.
πῶς ἐμὴ ἐ μὴ ἐ μεγὴν δὲ πλῆθος τῶν αὐτῶν
δὲ ὡς ἔστον ὁ τὸ ὁ τὸν μὲ τὸν λόγον τὸν
ἐστὶ ἐ ἐξ ἐ ἡ ἀρ ἐν καὶ τὰ πλῆθη τῶν ἀμά
λων μὲ τὸ οὖν τὸ πορ καὶ ποιήσεν
τὸ τὰ ἔνος ὧν αὐτῶν ἐστὶ πολὺ πλῆθος. μὲ
κεθαρὸ ἦλθε. λέγουσι δὲ ἀρχοὶ δὲ διὸ σα
λοὶ ὅτι ἐπὶ δὴ ὁ τὸ ἐστὶ ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἀρ
σενικὸν ἐν θηλυκὸν φανερὸν ἐστὶν ὅτι
διὰ ἀπορὰν καὶ ἐν συνήθως ἦν τὸ
θέλημα τοῦ τὸν κάθε πλῆθος τῶν
αὐτῶν. ὅμως δεῦ ἡ θέα τὸ ὁ τὸν κάθε

μετὰ παρασιωπὴν καὶ μετὰ παραινεσιν ἀμφὶ
μὲν τὸ σιωπὴν ἐν ἐχλεῖ ἡμῖν μὲν ἀλήθειαν
ἐν σιγῇ νῶμεν τοῦ θεοῦ. ἐρώτησις

μθ' Διὰ τί ὁ θεὸς εἰς τὴν ἑβδομὴν ἡμέραν ἐπαύσατο,
ὡς τὴν ἀναπαυσιν καὶ τὴν ἐκ πάντων
τῶν ἔργων αὐτοῦ. ἀπόκρισις.

Ἀπ' Εἰς τὸ μὲν πρῶτον ὧν ἀριθμῶν εὑρίσκομεν πῶς
ἡ δεκὰς δὲ ἡ καλουμένη καὶ τὴν ἱερὰν ἔχει
τὴν θεωρίαν καὶ τὴν τῆς πανσόφου ἀριθμητικῆς καὶ μέ-
τρου διάλημμα ἐν τῶν ἁπάντων ἀριθμῶν ἐστὶν ὡς
τὰ δέκα. δυνάμεθα γὰρ ἀμφοῖν πολλὰ μόνον
τὴν δέκα δεκὰς εἶναι δεκάκις δύο. ὡς ἐπὶ τῆς
νοήσεως τὴν μονὰς ἀρχὴ δεκάδος τὴν λαμβάνομεν δεύτερον
δὲ δεκὰς εἶναι τὴν πρώτην ἀρχὴ λαμβάνομεν ἀπὸ δύο
ἀπὸ δὴ λοιπὸν μία ἁπλῆ δὲ τὴν μία ἀρχὴ
δεκάδος γίνεται ἑνὰς τὴν δεκὰς ἀριθμὸς τὰ δέκα.
τὴν δὲ ἁπλῆν τὴν ἀρχὴ γίνεται τὴν δέκα. διὰ τὸ ὡς
ἁπλῆν μὲν ἀπὸ τὴν ἑβδομὰς δὲ τὴν ἀρχὴν
ὁ δὲ τοῦτο μόνον. ὅτι τὰς ἑξῆς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ

ποιεῖν εἶναι ἃ ὁ πᾶς διήγησαν ὅμοιον ὅτι
τὴν ἑβδόμην ἡμέρα ἀνεπαύσατο ἢ τοῦ
ἐπαίνου εἶναι τὴν ὀχλῆν ἢ τοῦ μὴ ἀν δὲ
χεῖν ἡμέρα αὐτὰν τὴν ἄρχειν ἀπὸ τὰς ἑξῆς
ὁ Πρόσεξε τὴν τοῦ ἀνὸν ὅτι εἰς τὰς ἑξῆς ἡμέ-
ρας τὴν ἑβδόμας ὁ δὲ νὰ ἐργάζεται τὴν νὰ δοῦλεύ-
πολλὰ τὰ ὅσα μεταλλικὰ τὴν δὲ ἑβδόμην ἡμέρα
νὰ δοῦλεύουν τὸν ἄνθρωπον τὴν νὰ βλέπῃ τὴν
νὰ ἐργάζεται ἀνεῖναι τὰ πολλὰ μετὰ ὁ πᾶς
ἐλλαμένος ὁ δὲ νὰ ἀναπαύσῃ ἀπὸ νεῖναι
εἰς τὴν γνῶσιν τὴν θεοῦ. αὐτὰς τὰ πολλὰ ἡμέ-
ρας ὡς τὴν τοῦ τρόπον φαίνεται τὴν πλέρας
ὁ δουλεμένες τὴν λόγον τὴν ἔχει νὰ τὴν δώσῃ
νομὴν τὴν ἀριθμὸς τὸ οἱ πολὺ ἕνας ἑνὰς
ὄντης. ἑβδόμος. ὁ τὸ πρῶτον ὁ ἀριθμὸς ὁ πᾶς
εἶναι εἷς ὁ δὲ τὴν ἀριθμὸς ὁ ἀπὸ τὴν διὰ
τὴν τὸ δὲ ἀπὸ τὸ ὁ δὲ τὸν τὸν μόνος ὡς δὲ
τὴν ἡμέρας ἢ ὀλίγον ἄρχεται ὅτι ἀνὰ μὲν
νομὴν τὴν ἔχει τὴν ἀριθμὸν τὴν τὰ ἔχει ἀπὸ τὸ ὁ

τῆς θεότητος εἶναι κτίσις· ὁ γὰρ μὲν οὖν λόγος
λογιάσεως ἐξαιρέμενος πῶς κατὰ μέρος
καὶ ἀκριβῶς· ἡ δὲ ὁ θεὸς ὁ θεὸς ἐστὶ πόρρω. ἐπεὶ
δὲ ἐπὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος ἐκόσμει
τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἐστῶσαν κατὰ τὰς
ἡλίου καὶ σελήνης πολλὰ καὶ ἀπόρρητα
καὶ ὅμως ὅσας λογιάσεις εἰς ἄλλο διὰ
τὸ ἀστρονομοῦσιν ὅσοι τὸν κόσμον εἰς τὰς ἑπτὰ
ἡμέρας· καὶ ἄρα διὰ ἀναγνωρίζομεν πῶς
κατὰ θεωρίαν· ὁ σπέρμος ἐστὶ ἀρχή τινα,
πρῶτον ἐποίησε τὰ τέτταρα στοιχεῖα τὰ
τέτταρα θαρρεῖ ἄλλο κόσμος ὡσαύτως
ζῴων καὶ στοιχεῖωμα τὰ ἀπαθῆ τὰ ἐποί-
ησε τὰ στοιχεῖα ποιήματα· ἐπειδὴ
λοιπὸν τὰ θεῖα πρόσωπα τῆς θεότητος μὲ
τὰ τέτταρα στοιχεῖωμα τὰ ἐποίησεν τὸν
κόσμον διὰ τὸ εἶναι ἑπτὰ ἡμέρας τὸν ἀριθμὸν
ὡς μὲν διὰ τὸ φαίνεται τὴν θέσιν τῶν στοιχεί-
ων· τὸ πῦρ· ἀέρα· τὸ ὕδωρ· τὴν γῆν· τὰ

τὰ τέτταρα ἐποίησεν τὰ θεῖα πρόσωπα· ὁ
πατὴρ ὁ υἱὸς καὶ ἅγιον πνεῦμα· ἡ μὲν ἡμέρα
τὴν ἑβδομάδα ἐκόσμει ἡ ἑβδομάς· ἡ ἑβδομὰς
μὲν εἰς τὴν μίαν ἑβδομάδα· διὰ τοῦτο
λέγεται μονοῦσης ὅτι κατὰ πάντων ὧν ἐργάζεται·

Ἐρώτησις:

Πολλοὶ τινὲς φιλονεικοῦσι καὶ λέγουσιν ὅτι κατὰ
εἶναι πρωΐ τῆς μιᾶς ἡμέρας καὶ οὐδὲ τῆς μιᾶς
νύκτα· καὶ οἱ λέγουσι πῶς πρῶτον ἐγένετο νύ-
κτα καὶ οὐδὲ τῆς ἡμέρας· καὶ εἰς τοῦτο λέγουσιν
ὅτι οἱ τινὲς πῶς αὐτὸ μὲν πῶς εἶναι πρω-
ΐ τῆς μιᾶς ἡμέρας ἀπὸ νύκτα· θέλει εἰς τὸ
τῶν ὁ χρόνος ἀνάστασιν τῶν σαρκῶν· διὸ τὴν ἀ-
νεῖναι νύκτα τὸν σαρκῶν χωρίζεται ἀπὸ
τὰ τὸν λογισμὸν τὴν μεῖνα ὡς ὁ πρὸ ἀ-
γραφὴ λέγει τὸν πρῶτον ποιεῖν·

Ἀπόκρισις

Καὶ τὰ τοῦ σὺν πρὸ τῆς γραφῆς τοῦ μεῖνα ὡς
ὁ τοῦ λέγει· ὅτι εἴπερ ὁ τὸν αἰῶνα φῶς

ἐξ ἡνίκα φῶς. φαίνεται πρὸ τῆς τετάρτης
νυκτὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας. ἀπὸ δὲ τῆς ὁσπίτου τῆς ἐνοῖ
νοῦν τὴν πρὸ τῆς τετάρτης καὶ τὸ φῶς τὸ ὁσπίτου ὅπερ
ἦν καὶ πάντων τῶν ἀβύσσων. ὁ μὲν οὖν ἀνὴρ μὴ δεῦ
τὸ ἔχειν ὄνομα ὁσπίτου νυκτὸς διὸ τὴν
πλανοφόρον ἀστέρα τὸν ὁσπέρον ὁ ὁσπέρος ὁ ὁσπέρος
ἀφ' ὁ πνεῦμα χεῦσε ὁ ἥλιος τῆς μεγάλης ἡμέρας τῆς
νυκτὸς ἀνεῖν μὲν τὸ φῶς ἐν μὲν τῇ δεκάτῃ
ἄστρα ὁ πνεῦμα τὸν ἥλιον τὸν διὰ τὴν τὸ μὲ
γεθος τῆς γραφῆς πρῶτον ποιεῖ καὶ τὸν ἥλιον τὸ
φῶς τῆς μεγάλης. καὶ τὸ ὁσπέρος τῆς νυκτὸς νυ
κτὸς· πρῶτον εἰς μεγάλην τὸ ὄνομα τῆς
ἡμέρας ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὸ ὄνο
μα τῆς νυκτὸς ἀπὸ τὸ ὁσπέρος τῆς διαλύ
σεως καὶ ποιοῖ αἰγυπτίοις ἀνὰ φῶς μὲν τὸ σα
ββάτον τῆς εἶναι τῆς χειρὶ ἀνοίγειν ὅτι
σὺν σαββάτῳ ἀνοίγουσι. διὰ δὲ ἀνάπα
υσιν τῶν ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος τῆς
ὁμοίως καὶ τῆς ἀναπαύσεως τῆς ἡμέρας

ἀγγέλων τῶν λειτουργούντων ἐν τῷ ἱερῷ τῷ
νυκτὸς. μόνον τὸ φῶς εἶναι πρὸ τῆς ἑβδόμης
ἀπὸ τὸ ὁσπέρος. ἀφ' οὗ τοῦ ἐν τῷ ἐνομοθέ
τῃσε τοῦς ἑβραίους μὲ τοῦ μωϊσέως ὅτι διὰ
τὸ τὴν ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς πρᾶσιν τῶν ἀμαλήκ
οἱ δὲ σαββαῖοι διὰ τὴν ἀμεταβάλητον τῶν ἀστέρων
τὴν νυκτὸς ὅπερ εἶναι εἰς τὸ ἀεὶ ἀμετα
βλήτως τὴν σαββαῖοι πάντες εἶναι τὴν νυκτὸς
τὴν σαββαῖοι ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀνα
πάυσεως ὅμως γίνεται τὸ ὅτι ἀπὸ τὸ τῆς ἀπὸ τὰ
ὀφθαλμῶν τῶν ἀνθρώπων μεταβάλλει τὴν
διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς χῦ ἐπὶ τὴν
εἰς τὴν νυκτὸς τὴν σαββαῖοι μᾶλλον τοῦ
τὸ εἶναι μεταβάλλει ἐπὶ τὸ ὀφθαλμῶν τῆς
τῆς ἡμέρας φαίνεται ὅτι τὸ ἥλιος τῆς
εἶναι ἀνάπαυσις τῆς ἡμέρας τῆς ἑβδόμης ὁ ἥλιος τὰ ἐκ
μηνῶν τῆς μεγάλης εἰς ὁλοκλήρου μόνον.

Ἐρώτησις

Καὶ διὰ τὴν ἐνομοθέτησιν τοῦ ἥλιου τῶν

βραὶ νὰ πάρουν ἀπὸ λαὸ ἀστέρια τὴν
δόξα αὐτῆς δὲ σαφράλον· ἐτζὶ τὴν μὲς δὶ
τοῦ λόγου νὰ ἐνομοθέτησε νὰ πάρουμε ἐνλὼ
νὶ ἀπὸ τὴν ἀστεριὰ τοῦ σαφράλ·

Ὁ χὶ δὶ ἀνάμεσὶν ὡσὰν τοὺς ἑβραῖ
ζηγὰ ἀπὸ δὶ ὀθὲ τὰ ἑθνὶν σὶ τοῦ σπόλαὸ δ
ἀγνοῦν καὶ σὶ τὴς σονιὰς τοῦ γόμου τὰ ἀνάγκε
σὶν νὰ φέρν ἐτὶς δόξῶν τὴς θεογνοσ
τὸ ἐὐαγγὶλὶ· ἀλὰ τοῦ λόγου μὰ πάσαν δὶ
μετοζὶν νὶ ἀπὸ τὴν ἀστεριὰν τὸ σαφράλ
μὲς ἐνομοθὲ τὴν σὶν ὁ χορὸς τὸν ἀπὸ
τὸ χαν· ἢ δὶ δεσονὶς τὰ τὶ μὲ θὶ τὸν χὸ
νὰ φὲ χὶ ὠμὲ ἀπὸ τὴν ἀστεριὰν τὴν ἀ
νεβὰ μὲν τοῦ πὸ ἡμέρὰν· φὲ χὲ
ὀνὶς ἀπὸ τὸ σπόλος· ἡ θὲ ἐὶ ὠν ὀν τὰς ἐὶς
τὸ φῶς· δὶ ὁ δὶ ἀ πρὲπον ἡ θὲ νὴ σὲν
ἐὶ ἀνάφὲ μὸν· νὰ φὲ χὼ μὲν ἀ ὀφὸς
ὅτὶ ἀ μὴ νὰ θὲ ἐὶ ὠν ὠμὲν ἐὶς ρὴ μὰ ἀ μὴν
σπόλος· ὁ πὸ ἐὶ ναὶ χὰ μὲ πὲ φὸ ρὸς·

μὲ φὰ τοῦ πὸ ἡμὲ ρὶ ὺ χὲ τοῦ φὸ ὸς τοῦ
ἀμὴ θὶ ρὸ ὺ· δὶ ὰ τοῦ τὸ χὰ ὲὶ ὁ πρὸ φὴ
τὴς ἀὶ· σὰν ὺ κὲ τὸς ὀρ θρὶ ζὲὶ τὸ πὶ ὰ μὲ
τὰ ρὸ σὸ ὰ τὸ· δὶ ὁ δὶ φῶς τὰ πὲ ρὸς ἀ μὲ ὰ
τὰ σὸ ὺ ἐὶ τὴν ἡ μὲ· τὴ ρὸ ὠν ἀ πὸ τὴν ἡ μὲ ὰ τὰ
ὺ τὰ ἡ μὲ ὰ τὰ ἀ πὸ τὴν ἡ μὲ ὰ τὰ μὲν δὲ ὀρ θὲ
ὴ τὶ χὴ μὲ πὲ ρὸς τὸ ὺ ἀ μὲ ὰ· δὶ ὰ δὶ φῶς ἐὶ
ναὶ τὰ πὲ ὰ ἀ μὲ ὰ μὲ τὰ ὰ πὶ ὺ ἐὶς τὴν
ἡ νὶ· τὰ ὁ ποὶ ὰ λὸ ὶ ὰ δὴ ὺ ὺ ὶ ὁ πρὸ ὶ ὴ ξὺ
τὸν ὺ ἑβραῖὸν ἐὶ τὸν ὺ ἑθνὶν ὺ· ἢ λὸν σὶ ὰ σ
μὲ ὰ νὴ σὶ ὁ πὸ τὴν ὶ ἐὶ δὲν ὲ μὲ πὸ ρὸ ὺ σὰν
νὰ ἰ δὲ ὠν ὶ ὰ ὶ τὸ φῶς τὴν ἡ νὰ θὰ φὰν
σὲ ὰ τὰ ἡ σὶ ἀ μὴ θὶ νὲ πὶ ς δὲ ς ὰ ὶ ὁ π
ὴ θὲν ὁ χὶ μὲ τὸ ὺ ἀ μὲ ὶ ὸν τὴ μὲ τὴν ὰ πὰ
σὰ ὺ τὴ ἐὶ μὲ τὴν ὰ πὸ σὸ ὴ τὴ ἀ ὴ τὸ
πὶ ὺς ἐὶ ἀ φὸ ὶ σὲν ὁ χὸν τὸν ὺ χὸ ρὸν·

ἐρώτησις·

Ἀ ὶ δὶ ἀ φὸ ρὲ μὲ ὺ ἐὶ τὰ ὶς νὰ τὸ ὺ μὲ θὲ ὶ τὴ
μὲν ὸ ὶ ὁ σὰ ρὲ τὴ φὴ ὁ χὶ ἐὶ τὴν ὶ ὠὶ χὶ ὰν·

τῆς σαρκικῆς ἡδονῆς; Ἀπόκρισις.

κϛ. Εἰ δὲ καὶ ἀπεῖχεν ὁ τῆς σαρκὸς ἀλλὰ τὴν ἡμέρα
τοῦ ἀδὰμ ἐπλάσθη ἡ γυνὴ ἀλλὰ τὴν ἡμέρα
ἐν ὁ πλὰ δὲ τὴν ἡμέρα τὴν ἐβδομάδα τὴν ἁγίαν
τὴν κυριακὴν εἰς ἣν πρὸ μιᾶς ὡς ἀλλὰ τοῦ
κυρίου ἐπέρχεται τὰ ἔσχατα ὡς.

Ἐρώτησις.

κζ. Τί λόγος ἦν τὰ ἐν ἐπείνοις οἱ δερμαλίνοι χιτῶνες
τὰ φορέματα τὰ μεταπτωτικὰ τὴν δερμαλίνα
ὁ ποῦ χρεία εἶχεν τὴν γραφὴ πῶς τὰ ἐφόρεσεν
τοῦ ἀδὰμ καὶ τὴν εὔαν ὅτι ἀφόντας ἐκεῖ
νοι ἐγνώρισαν πὼς ἦσαν γυμνοί

Ἀπόκρισις.

κη. Τίνες λέγουσι κάποιοι λέγουσιν ὅλα τὰ φύλλα
δένδρων ἦν τὰ ἐν ἐπεῖνα τὰ φορέματα τὰ
δικοί δὲ λέγουσι τὴν τίνα δὲ τὴν δερμαλίνα τὴν πατρὶ
νὶ τὰ φορέματα τὰ ἀπὸ τὰ ζῶα ἐφόρεσεν
ὁ ἀδὰμ καὶ εὔα. εἰδὲ ἐκεῖνο ὁ λόγος τὸ γυ

νὶ ὡς ἀναγκαῖον ὅπου δὲν τὰ γράμματα
εἶπαν ὅτι δερμαλίνους χιτῶνας τὰ δ
γραφὴ τὴν σαρκικὴν τὴν χοῦρμαν
ἐὰν ὡς σημαίνει ὅπου ἔχομεν ὅπου
τρίβουν τὴν σάρκα μὲν τὸν νόμον τὴν πλὴ
ἐν λογὶ τῶν ἡ τοῦ ἀγάπη τὴν ἀκὴ
ρασος ἡ σάρκα εἰς τὴν χαπὶ τὴν
τῆς αἰωνίου ζωῆς ἐὰν θέλουν.
ἀφόντας ἔφαγεν ὁ ἀδὰμ ἐὰν εὔα
ἀπὸ τὸ ξύλον τὴν γνῶσεως ἐφόρε
σε τὴν τὴν τὴν σάρκα τὴν φθαρτὴν
ὅπου εἶναι πλησιάσμενη καὶ κα
τάμενη εἰς τὴν φθορὰν ἐὰν εἰς τὸν
θάνατον.

Ἐρώτησις.

Εἰς τοῦ κυρίου ἐπεῖνον ὁ ποῦ λέγει εἰς γρα κδ.
φὴ πὼς ἐφόρεσεν ὁ ἀδὰμ ὁ
κοῦν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἄβελ. θέλομε
νὰ εἰποῦμεν ὅτι ἐπειδὴ ἐὰν πρὸ τὴν
ἐκκλησὶς δὲν ἀπάθανε πόθεν ἐ

μαθεν ὁ ναὶν ναὶ φουλ· οὐ τοὺ ἀβῆ:

κθ

κθ' Λέγομεν εἰς τοῦτο· ὅτι ὁ διάβολος τοὺς
μὴ νικῶσιν ναὶν μὴ τοὺ φόβου τῆς τοῦ
ἠδεῖξεν εἰς τὸ ὀνειρόλ· πῶς ναὶ οἱ μὴ
ναὶ τοὺ φουλ· ὅτι οἱ δὲ χέρσοι ὀλίγοι ἡμῶν
ἀσιν τὸ πρᾶγμα ἀπὸ ἀλίγα ὁ πᾶς ἔχαιρε
σιν ναὶ ἐρῶ σιν ἐν ἀλὸ ὅμο· ἡ ναὶ φουλ
ἐν ἀλὸ ὅμο· Καὶ δὲ ἀρχὴ θὲ μὴ σι δι-
ἀλὴν ἀφῆλεν τοὺ ἀδαμ· ἐὰν πᾶ
ἐκ χαρθῆ ὁ μὲ ἀφῆ τοὺ φάνου πῶς
ναὶ τοὺ ἡμῶν· ὁ αὐθεντὸς τοῦ κυρίου:

κε' Ἐρώτησις· Ποῖοι ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ υἱοὶ
τοῦ θεοῦ· ὅπου λέγει ἡ γραφὴ πῶς ἔφαν
εἰς υἱοὺς ἀνθρώπων ταῖς θυγατέρας τῶν
ἀνθρώπων:- Ἀπόκρισις:-

κε' Λέγει ἐκεῖνη ἡ γραφὴ πῶς ὡσὰν ἐφοῦσαν
ὁ ἄρχων ὁ πρῶτος ἀδὰμ ἐκ τὸ ἀδαμὴ τοῦ ἀ
ὁ ὁποῖος ἐὰν ἀδὰμ ἐγένετο τὸν σῆθ· δι
ὅτι ὅλοι ὡσὰν ἐκ τοῦ ἄρχη· ἀκολουθῶ

ἀπὸ τοῦ μοῦ τοῦ σὴθ οἱ υἱοὶ τῆς ἀπόγονοι ὁ γοῦ
σαν υἱοὶ θεοῦ τῆς ἄρχης· διὰ τὴν ἀνάρωτον
αὐτῶν· ὅχι τὴν διάλυσιν τῆς ἐ
λὴν ὁ πόθος χωρὶς τῆς διάλυσιν ἐχάβεσαν τὴν
ἀγάπην ὁ πᾶς ἠδεῖχαν εἰς τοὺς θεοῦ· τῆς
ἤλθαν ἀγαθοὶ τῆς θυμῆθοι πρῶτον ἀγά
πὴ τὴς λὴν δίκαιος ζῶν τὴν καθαρὸν ἐλπὶ
τῆς δὲν θὲ νὰ αὐξανόνται μὲ τοὺς
γονεῖς τῆς ἐκεῖνοι ἦσαν πολὺ ἡ ἀρχὴ τῶν
ἀρχῶν· ὅμως ὡσὰν ἔκαμναν ἐκεῖ
νοι οἱ ἄρχοντες υἱοὶ ὡς ἄνω φυσάλλοις
εἰς μορφὴς ἀμφιλογίας τῆς ὑπόκρισιν
ἐλαῖς ἴδαν οἱ ἀγγέλοι εἰς ἐκεῖνοι τῆς θυ
μῆ μὲ τοὺ υἱοὺ τοῦ οἱ ἀπόγονοι τὸ σῆθ
ἐδημιούργησαν εἰς τὸ κόσμος τὸ σαρκὶ
κὸν τῆς Γιγάντας διὰ ἀμετρίας· τῆς
τὸ λαὸ ἔχασαν τὴν χάριν τοῦ θεοῦ· τῆς ἐγίνα
ν ἐκεῖνοι ἄρχοντες· τῆς εἰς πνεῦμα
μὴ μένει τὸ πνεῦμα τὸ ἀγίου εἰς ἐκεῖνος

διὰ τὸ εἶναι καὶ ἀμέτρους σαρκικοὺς. καὶ ἀπὸ τοῦ
τοιούτου φιλοσαρκικοῦ ὁ πνεῦμα ἐκπορεύεται μὴ δυνάμενος
μορφῶσαι καὶ ὑπερήφανον θεωρεῖν τῶν ἀμέτρων
ἀνῶν, εἶναι οἰκείαν τὴν ἑαυτοῦ σάρκα· οἱ μὲν σαρκικοὶ καὶ
ἀνθρωπολάτραι καὶ ἀμέτροι, ὅπου ἀνεκάθησαν τὸν ὁμοούσιον πρὸς
κακοῦ πῶς ἦσαν μεγάλοι καὶ θαυμαστοὶ καὶ
δίκαιοι εἰς τὰ ἔργα τὰ πολεμικά.

ρζ' Ἐρώτησις. Διὰ τί φανὲν ὀφθὲν εἰς τὸν μεσοῦντα
μέσα τὸ τῆς βάτου καὶ ὀχίας εἶναι δένδρον.

Ἀποκρίσις. Λέγουσι τινὲς ὅτι διὰ τοῦτο μέσα
εἰς τὴν βατηνίαν ἐκείνην ἐφανὲν ὀφθὲν καὶ ἀκόμα
μὴ ἔχοντα μὲ τὸν μεσοῦντα διὰ τὸ εἶναι δένδρον
ὑπὸ δεκαμόνης ξυλοκόπου καὶ πυρὶ καιόμενον καὶ
καθὼς σαν ἀπὸ τὴν εἰδοχὴν. διὰ καὶ μὴ δύνασθαι
ἀφορμὴν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ εἰπεῖν ὅτι εἶναι
ἅγιον καὶ θεῖον δένδρον· καὶ τὸ καὶ μόνον εἰδω
λον· διὰ τὸ λοιπὸν ἐφανερώθη ὀφθὲν διὰ καὶ
ἐμπόδιον τὴν πρόφασιν τῆς εἰδωλολατρείας.

ἀλλοι δὲ φασὶν χάλυβα εἶναι βάλοντες τὴν ἔννοιαν
ὅτι καὶ τὴν ἀμέτρωσιν· ὅτι εἰδὲ τὰ ἀκαθαρσία δη
λοῦσι τὴν ἀμαρτίαν· ὅτι εἶναι μνήμη τῶν
θυμοῖς τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου καθὼς τὸ εἶπε
ὁ θεὸς τὸν Ἀδὰμ ὅτι ἐξ ἐκείνου τὸν ὁρισμὸν τῆς
ἐλεήμονος θεοῦ τῆς βασιλείας καὶ ἀναστῆναι.
ἐὰν δὲ καὶ εἰ· εἰ τὸν ἐμπαίζεται μοι ἄλλον
θαυμαστὴν ἀνομίαν μὲ ὠλιγώρησα· τὸ λοιπὸν ἀ
δεξιὸν θεὸς τὸν μὲ τὸ ὁποῦ ἔλαμπε μέσα
ἀπὸ τὴν βατηνίαν. πῶς ἡ μεγάλα σαρκικοῦ
ἐὰν ἀκούσαμεν μὲ τὴν ἄλλον θέσιν τὴν
ἀμφῶ τὴν ἑκατὸν τῶν ἄνων καὶ τὴν κόλαζα
ἀπὸ τὴν πρεκύνην καὶ ἀπὸ τὰ ἀκαθαρσία τῆς
ἁμαρτίας. ἐκείνη δὲ ἡ βατηνὴ ἐξ ἀγνὸν λο
γισμὸν ἐδήλωσε τὴν τὴν παναγίαν παρθέ
νον· διὸ λοιπὸν ἐκείνη ἡ βάτος δὲν κάμνει
λόγον ἀπὸ τὴν φλόγα ἐκείνην ὁποῦ φανέν τὸν
εἰς αὐτὴν ἀμὴ μόνον πάντα χωρὶς πρᾶσι
νίζουσα· ἐκείνη τὴν παναγίαν παρθένος ἀφρὸ

ἐξεύρηται τὸ χρῆμα· πλὴν οὐδὲν ἀπαμβλύνει τὴν τῶν
ἡτόνων τὴν πρὸς τὴν ἀλήθειαν συνήθειαν· μόνῃ δὲ ἀφελῆ,
θαυμαζομένῃ καὶ κολακευθείσῃ ἀπὸ τῆς ἀγνοίας ἐκείνου
τοῦ ἀνθρώπου καὶ θεοῦ λόγου. Ἐρώτησις

ν ζ΄. Διὰ τί χρὴ γράφειν πρὸς ἀσέβειαν ὁμοιοῦσθαι τὴν ἐ-
σκοτισμένην μόνον τοῦ μόνου τοῦ ὑψίστου ἀν-
θρώπου καὶ ἀλαζονείας τοῦ μόνου; ἀπό κζ΄

κζ΄. Ἐπειδὴ τὴν θεωρίαν δεῖξαι θέλει πῶς ἐστὶν ἀνόητα
πάσχοντα τὴν ἀπόκρυφα τὰ μυστήρια
τῆς σαρκικῆς σοφίας τοῦ ἑνὸς μόνου ἐστὶ
τοῦ νόμου τῆς ἐπιγραφῆς τῶν ἔργων· τῆς
ἀβλεψίας τῆς δεῖ ἀβλεπεῖν ὅσοι τὰ ἀνάγκα-
σαν τὴν ὁσία ἀνεγνώσθη ἀπὸ μὴ εἰδότος
τὴν σημεῖον· διότι καθὼς ὁμοιοῦσθαι ἑνὸς
σκοτισμένος μόνου νοῦν τῆς δεῖ τοῦ ἀ-
βλεπεῖν ὡς ἐκεῖνος τῆς ἐξέλθῃ μόνῃς πλάνης
τοῦ νόμου. εἰ δὲ τῆς ὀχῆς τῆς ἐστὶ
τοῦ γράφειν τὴν προφήτων τῆς δεῖ τοῦ ἐ-
νωρίζειν τὰ λεγόμενα· ὡς εἰκὸς τὴν ἐφανέρω-

μένη τῶν ἀνθρώπων· Ἐρώτησις

ν΄. Διὰ τί ἀφορμὴν οὐκ εἶχεν ἡ γενεὰ μόνου τοῦ
ἐκείνου τοῦ δεῖ πλάνου τοῦ πρὸς τοῦ· διὰ πό κζ΄

ν΄. Ὡς τὴν θεωρίαν μόνου τῆς ἐφύλαττον τοῦ ἀρχαίου
τρόπου τοῦ λαοῦ τῆς πίστεως καὶ μεθόντου τῆς πρε-
σβεύοντας τὸ μονοχαρακτήρον εἶχε
μεθ' ἑαυτοῦ τῆς ἐξέλθῃ τοῦ πλάνου· ἐπεὶ ὅλον
σημεῖον τῆς τῆς ἐμεγάλυνε πάσαν τῆς
πρόθυμον μεθ' οὗ τῆς τὴν ἀλαζονείας διὰ αὐτῆς
ἐν γραφῇ ἢ δεῖ μεγάλου νομοθεσίας τῆς ἐν
ἀβλεψίας τοῦ ἀνθρώπου· καθὼς ἐξεναί-
νομεν ὁμοιοῦσθαι πολλὰς δεῖ μεγάλας πλά-
νας ἀφόλης ἐξέλθῃ τοῦ πρόλαος
ἐν γραφῇ τὰ λόγια τοῦ μεγάλου θεοῦ· -

Ἐρώτησις

Ἐπειδὴ ὁ θεὸς ἐστὶν ἀσώματος τῆς ἀχρῆ- κζ΄
πίστος καθὼς ἢ τοῦ πρίν· οὐδὲν ἐφανέρω ὁ χρό-
νος τῆς ὁ πῶς ἐν ἀρχῇ τοῦ θεοῦ ὁ λόγος
ὁμοιοῦσθαι καθὼς τὸ χρῆστι ἐν γραφῇ· ὁ δὲ νῦν

σαβάλλω εἰς τὴν ὁ πνεῦμα τῆς πόλεως, καὶ
ὁ λαὸς διαθήκης. ἡμεῖς γὰρ βαίνω
εἰς τὴν γῆν τῶν πόλεως καὶ ἴδῃς τὰ ὁ πο-
ίησαν. — ἀπόκρισις:

κδ. Εἰ χρεία λόγος τῆς γραφῆς καὶ τὰ τῆς ἱερω-
σύνης τοῦ μὴ πόλεμον εἶναι μὴ πόλεμον
πεμένη καὶ σαθῆ ὅμως ὅς εἶναι καὶ φύ-
λαχθῆ καὶ ἴδῃ τοῦ θεοῦ διαβαίνοντα ὀχία
πομπεύς ὅλων ἐν χαῖρε διὰ καὶ μένοντα
γαλαθῆ ἀπὸ τὴν χαμοῦ γῆν. ἀκαὶ πάθον
ἡμεῖς ἀπὸ τὰ ἀπόθεν ἐστὶν ἀναγνωρίσῃ τὸν
ποιητὴν ἀπὸ τὰ ποιήματα καὶ ἀκούσα-
λάβῃ τοῦ ποιητὴν. ἀκόλουθος πρωτόλογος
ἐμπεριόδινος ἀπὸ ὁ λόγος τὰ ποιήματα
ἀνθίστασις χος ἀλαζόνος. τὰ δὲ
ποιήματα ὁ πνεῦμα ποιῆσαν εἶναι ὁ πο-
ίησις μὴ σαρκικά. μὴ θέλει καὶ πῶς ὁ λόγος
τοῦ ἐκείνου ὁ πνεῦμα ζητοῦν καὶ δοῦ
τοῦ θεοῦ ἡ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀρχήν. πῶς

τοῦτο εἶναι πρᾶγμα ἀβόλεον καὶ ἀ-
δύνατον. μόνον ὁ ὅπλος θέλει εἶναι γνω-
ρίσῃ τὴν σοφίαν τῆς τὴν ἀμφορφίαν τοῦ
ποιητὴ τῆς τὴν δύναμιν ἀριθμὸν τὴν πλη-
σιόλητὰ τὴ. ἀς σοχαφῶ τὰ ὁ ποιητὴς
θεοῦ. ἡμεῖς τὰ ποιήματα τὰ ὑστερί-
νὰ. ἡμεῖς τὸν οὐρανὸν τὴν γῆν τὸν ἥ-
λιον τὴν σελήνην τὴ τὰ ἀστρα τὴ τὰ
πτηνὰ τὴ τὰ ζῶα τὴ καὶ μὲ. ἐστὶν
ἄνεμον. ἐὰν ἀπαιτὰ ἀς μὴ ζῆσῃ καὶ
ἀς ζωογονῆσῃ τὸν θεόν. πόσον εἶναι ἀπο-
φῆς ἐὰν δύνατὸς τὴ ἀγαθός ἐστὶν καὶ;
ἐὰν χρειάσῃ χοι πάλιν ὁ λόγος τῆς γραφῆς
πῶς τὰ κτίσματα τὴ ποιήματα ὁ π-
ποιήσῃ ὁ θεός. τὴ οἱ λόγοι ὁ πάλιν τὰ
λόγοι τὴ τοῖς ὡς δὲ ξεμαλὸ πνεῦμα ὁ ἀγί-
εἰς τὸν μόνον τοῖς ὁ ποιοῦν ἀγί-
ησῃ ὁ προφήτης οὗτος ἐστὶν ἡμῶν φω-
τὸ ἀνάχ. ποιήσῃ ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν

διδασκαλίαν. ἀλλὰ εἶναι τὰ ὀπτάσια αὐτῆς τοῦ
τὰ νοητὰ καὶ ὄχι σωματικά· λέγει δὲ
ὁ πάπας πάλιν καὶ τὰ σώματα τοῦ ἀπο-
στόλου· ἀπὸ τοῦ ὁποίου τόπου βγαίνει
ὁ νεκρὸς τὰ ὀπτάσια αὐτοῦ· ἤγουν τὰ
ὑστερινὰ καὶ μεμαρμαρωμένα τοῦ σώματος αὐτοῦ τὴν
γένεσιν καὶ ἀναθροφὴν καὶ τὸ ἀπόθεμα,
διδασκαλίαν καὶ ἔνδυσιν καὶ τὸν θα-
νατόν καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ σώματος αὐτοῦ τὴν
ὁποίαν ἀνέστη ὁ πάπας πάλιν· τὰ ὀπτάσια
τὰ ἀδόξαστα ὁ πάπας πάλιν· ὁ δὲ πα-
πᾶς πάλιν ἐπῆρε τὴν θαυμαστὴν· ἤγουν τὸ σῶμα τοῦ πάλιν τοῦ ἀπὸ τὸν
ὁποῖον ἐδημιούργησε καὶ ἐδίδαξεν εἰς τὴν
ἡμέρα τὴν πεντηκοστὴν ἐμπεσόντων τῶν
ἀρχαίων καὶ ἐκαμαν τὸν πλήθος καὶ ἐ-
μυρίσαν τὸν τόπον καὶ τὸν μόνον
γενὴ καὶ ἐβαπτίσθησαν τὴν ἡμέρα ἐκ-
εῖνην χίλιαι καὶ τρεῖς χιλιάδες· κα-
θὼς τὸ γράφει ὁ ἅγιος Λουκᾶς.

Ἐρώτησις.

Ἔχεις γὰρ δεῖξης πῶς καὶ εἰς τὴν πα-
λαιὰν γραφὴν οἱ πατριάρχαι καὶ ἅ-
γιοι καὶ ἄγγελοι καὶ ἀγγελίαν ποτὲ ἐμφα-
νὰ εἶναι δεδομένοι δεδομένοι δεδο-
μένοι τῷ ψυχαῖς καὶ μὰ εἰς τοῦτον ἔνα
εἶναι ὁ ὑστερόλεκτος καὶ ἔσχατος ἀπὸ τοὺς
πρῶτον· ἤγουν οἱ χριστιανοὶ καὶ ἔσχατοι
ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους· — ἀπὸ.

Ἀπόκρισις. Φανερὸν εἶναι τοῦτο ἀπὸ τὴν γραφὴν ὅτι
τὴν μὲν ἀπὸ τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τὸν πρῶτον χρό-
νον τὸν εἶχεν εἰς τὴν νοῆσιν αὐτὴν διὸ
δὲ δὲ μαρτύρησε τοῦτο καὶ τὸν ἀπόστολον· ἐπὶ
ὁ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐμαρτύρησε τὸν ἀπόστολον
ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐμαρτύρησε τὸν ἀπόστολον
ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐμαρτύρησε τὸν ἀπόστολον
ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐμαρτύρησε τὸν ἀπόστολον
ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐμαρτύρησε τὸν ἀπόστολον

σιαρῶν· ἡ δόξα ἡ τῆς μεγάλης ἡ τῆς ἀξιο-
σίας καὶ ἡ χάρις τῆς βασιλείας καὶ τῆς ζωῆς τῆς
τοῦ ἁγίου πνεύματος· ἡ ὁ πρῶτος λαὸς τῶν ἑβραί-
ων τὰ ἐκεῖνα τὰ ἐπαγγέλματα· ἐ οὐχὶ
μόνον ἀπολαύειν ἀπολαύειν ἀλλὰ καὶ
φανερὰ καὶ τοῦτο· ἀρκεῖ δὲ οἱ δύο πλάνοι
τὰ μὲν τοῖς δύο λαοῖς σημαινόμενα
τοῦ εὐαγγελικοῦ καὶ τοῦ χριστιανικοῦ· ἐ
πῶς ἐστιν ἀληθῆ μὲν τὰ μὲν τῶν
παλαιῶν καὶ οἱ ἔθνοι τοῖς ἑβραίοις καὶ
ἐλθόντων εἰς τὸ βάπτισμα καὶ τῆς δωρεᾶς
ἐκείνου ὁ πτερυγίζει ὁμοίως εἰς
τὴν δεύτερον ὡδὴν λέγων· εὐφρα-
νθήτω ἐν θεῷ μεγάλῳ λαός αὐτοῦ·—

Ἐρώτησις·

ξα· Τίς πρῶτος εἶπε πεφανῆ ἐν προσώπῳ
ἐν τῷ σημείῳ τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ·—

ξβ· ἀπό· Ὁ πρεσβύτης χριστιανὸς θεόλογος καὶ
εὐλογήσας τὸν δίκαιον τοῦ ἁγίου ζωοποιοῦ

ἐστάυρωσε τὰ χείρε αὐτοῦ· ἡ καὶ λόγος
τοῦ μεγάλου τοῦ ἀγγέλου μεγάλου βουλῆς
χαρὶ ὁ πατὴρ ἐστάλη καὶ τὴν ἱερεῖ τοῦ θεμέ-
νος· εὐλογήσας ἡ τοῦ ἁγίου μεγαλείου
τοῦ δικαίου μέρους· ἐ ὡς μὲ δὲ τὸ πρᾶγμα εἰκεῖνο πῶς μὲ τὴν
εὐλογίαν αὐτοῦ τιμῆς ἐ ζωοποιοῦ σταυ-
θεῖσιν ἀγιασθῆ ἐ θεῖοι χάβη
χάριν ἐ πρῶτοι ἐ οἱ ἔθνεσι·—

Ἐρώτησις·

Ποῖος ἄγιος εἶναι ὁ πάλαι ὁμιλεῖ μὲ τὸν ἐν τῷ πεφανερωμένῳ πῶς ἀπέθανε ἐν τῷ φορᾶς ἡ τῆς εἰλοῦ εἰς τὸν νεκροῦς· ξβ'

λογισμός·— Ἀπόκρισις·

Ἀπὸ πεφανερωμένος ἄγιος ἠκούσαμεν ὁ ξγ
τὸ προφήτης ἰωνᾶς εἶναι ὁ ἅγιος τῆς
χήρας ὁ πάλαι ἀπέθανε ἡ τοῦ ἀνέστησεν
ὁ προφήτης ἠλίας· ἡ πεζὸν ὁ πόλαν

τοῦ ἀρχι· φανεὶς τὴν θάλασσαν τῷ τοῦ ἁλα-
λαίου πλοῖῳ θεῷ· φασὶν λοιπὸν πῶς ἀ-
πεθάνεν ἀμνημονεύει ἀνφορᾶ τῷ ἀφόντης
τοῦ ἐξέρασεν αὐτὸ φασὶ τῷ ἄξηνος πολεμῶ
κωφοῦ· ἀπέθανεν ὑστερον τὴν ἡρίδην
φοραν τὴν καθολικὴν αὐτὸν κοιμῶν
δὲ ἀθάφη εἰς τὴν γῆν· δὲ διὰ τὸ τοῦ
τον εἰς τοὺς ἀναφοῖς λοιπὸν εἰς· ἰδεῖς φω
ε αὐτὸς λεγόντων πῶς ἀπέθανε:—

ζγ'. ΠΟῦ εἶναι ἡ θαρσεῖς πόλις ὁ πρῶ ἀφεγμένος ἀπὸ τὴν
νινεὶ ἡ ἀπαμὴ ἰωνᾶς διὰ λιμνῶ εἰς τὴν με
γάλην αὐτῶν δὲ ἀφεθεῖς τὸν ἀμὴν τὸν
λόγον φθόνην:. Ἀ τὸ κρίσις

ζδ'. Η θαρσεῖς εἶναι πόλις τῆς ἰνδίας ἐνεῖ ὁ
τοῦ εἶναι τὸν ὀνόμα τὸν χρῆσιν ἀφῖ· τῷ οἰκεῖ
λεῖς θαρσεῖς ὁ πρῶ λιμὴν φα
σὶ λεῖς θαρσεῖς τῷ νῆσοι· βασιλεῖς ἀφάβων
δὲ σαρὰ· ὁ πρῶ εἶν μέλα βαθὺ θαλα
σσὸν τὴν ἀθῆο πίαν τῷ χαρπαιόν.

διὰ τὸ ὁ ποῖον λέγει τῷ εἰς ἀλεγόντο πον
ἡ ἐπηλθῶ· φυσὶ ἰωνᾶς πρὸς τὸν ἀνεῖ
μεταφοραν τῶν ῥιμεῖλιῶν ποὶ ἀχουσὶ τὰ
μεταφορὴ ὅσον δεῖ ἡθῆσε νὰ ὑπαγῆ τὰ
λοῖς εἰ πῆ τὸν λόγον ὁ πρῶ εἶ πνοῆς
ἀλὶ τρεῖς ἡμέρας· τῷ νινεὶ ἡ καὶ ἀσφα
φῆ σεται· ἤτοι ὡς ἀπόμι τρεῖς ἡμέρ
ν ἀπεράσεσεν τῷ λιμὴν ἀπὸ τὴν πόλιν ἀν
ἡρῆμεῖ· ὁ μὲν ἰωσὰν τὸν ἀπέστη λεπάγιν τῷ
εἰ πὰ τὸν λόγον ἐκεῖνον ἀφορμὴ ὅμω
ν ἐκεῖνοι δὲ ἀμετανόησαν· δὲ ὅπῃ
ἐπὶ ἰωνᾶς πῶς δεῦ τοὺς ἐκεῖ τὰ πόλιν
ὁ θεὸς δὲ ὁ θεὸς τὸν ἀλλαξεν τοὺ ἰωνᾶ· με
τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐκλογῆς θεᾶς· τῷ ἀδῆ
ξῶ μὲ τὴν ἀρχὴν θῆμα πίαν τῷ τὴν μα
κροθυμίαν δὲ ὁ θεὸς μονὴ ὁ πρῶ ἀχεῖ
εἰς τοὺς ἀμφὶ τὸν λόγον θὰ ἀπεκλῆχεῖ
τὴν μετάνοιαν αὐτῶν· τῷ ἀνὰ πεῖλεῖ

τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ φοβερίζεται αὐτοὺς μὲν
ταῖς πολλαῖς τῆς πονηρίας ζωῆς
καὶ μεταβαλεῖν αὐτὰ τῆς μετανοίας τὸν λαὸν
καὶ οὐ μετανοοῦσιν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν
μετανοεῖ καὶ ἀεὶ δεῖ τοῦτο τὸν λόγον
εἰδὼς μὲν ὅτι ἀμετανόητοι τοῖς λαοὶ
βεῖται καὶ βασανίζεται τὸν κατὰ τὸ
προφήτευσεν. μὴ πάντων δικαιοῦν

ξδ' Ἐρώτησις. Ἀφ' οὗ καὶ ἕως τὴν σήμερον ἀπα
νταῦθα οἱ νόμοι οἱ ἁμαρτίας δῶρον ὑπάρχω
εἰς τὰ λείψανα ἕως τῆς τελευτῆς γενέσθαι;

ξε' Ἀπό. Ἀληθῶς εἰς τὴν ἀπεφάσισεν ὁ θεὸς μὴ εἶναι
φορὰν εἰς τὸν κόσμον μὴ ὑπάρχειν
ὅλην τὴν πολιτείαν καὶ τὴν μετανοοῦσαν
τὰ πολλὰ διὰ τὴν ἁμαρτίας τῶν γονέων
ἕως τῆς τελευτῆς γενέσθαι. ἀμὴν
τὴν εἰς τὴν μετάνοιαν ὁ προφήτης κεκραγὼ
ἐν τῇ ἐξαλείψει τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἁμαρτίας τῶν
συναμφοτέρων τοῦ λόγου. χείρονας τὴς εἶναι

ἀφόβους ὅπου ἀχάλινοι εἰσὶ οἱ δίκαιοι διὰ
ταῖς ἁμαρτίαις τῶν γονέων φοβεῖσθε
καὶ μὴ ἐφαρμόσοι γὰρ εἰς τοὺς ὀμφανοὺς
ταῖς ἁμαρτίας. κἀγὼ λέω ὡμολογία ὅτι
τὰ ὁ δίκαια ἐὰν πολλῶν. ἐκ μὴ ἐν
βάσει. μόνον ἐκεῖνοι ὅπου ἐφάγασιν
ταῖς ἁμαρτίας ἐκείνοι τὰ ὁ δίκαια
νὰ μὴ διάσωσιν. ἤγουν ἐκεῖνοι ὅπου
ἔφαγαν ταῖς ἁμαρτίας ἐκεῖνοι νὰ λι
μωρηθῶ. καὶ ἕκαστος εἰς τὴν ἁμαρτίαν
αὐτοῦ ἀποθανεῖται. ἀκούομεν
διὰ πόθην τοῦ χῦ ὅπου λέγει πρὸς τοὺς ἰουδαί
ους ἀμὴν λέγω ὑμῖν. ἐπιθυμοῦν αἱ
ἁμαρτίαι ἐν πρῶν ἡμῶν φέρεται ἀπὸ
τὴν αἷμα τὸς ἀρχὴν δίκαιοι ἕως τὴν σήμερ
τοῦ ζαχαρίου τὴν βραχὺ ὀνόματος τὸ
μεταξὺ τῆνας καὶ τὴν θυσιαστηρίου. θέλουσιν
ἐλθεῖν ὑπάνω σας λέγω ἁμαρτίας τῶν
πρῶν σας ἀπὸ τὸ αἷμα τὴν ἄβελ τὴν δίκαιον

Ἐρώτησις.

Διὰ τί ὅτι τοῖς μὲν φορεῖς τὴν χεῖρ
μετὰ τοῦ ἀποθνήσκοντος τὰ μέρη
συμπίπτει παιδία διὰ λαιᾶς ἀμφῆλι
ας ὥστε γορεύων ἅμα ἐπὶ τὸν τάφον ἀπὸ
Μὰ μὲν οὐ τοῦτο οὐ δεῖν ἀπόδοσιν
δηλῶν θεία· ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀνεμοι χαίρουσιν
τὰ παιδία ἀλλοῦ· καὶ τοῖς ἐμπόροις τὰ χρυσία
χρυσοῦν· καὶ μεταξὺ τὰ ἀσυβεῖς· Ἐρώτησις
Διὰ τί δὲ τὴν ὁμῆν τοῦ θανόντος γίνεται τοῦ τὸ· καὶ ἡ ἀ
μνήμη ἀπαιδία ἀποθνήσκουσι· καὶ ἡ ἀ ζόδος
ἱερεῖς καὶ ἡ ἀγοι ἔχουσι καὶ ἀμφίαλα καὶ ἡ ἀγοι
ἔχουσι καὶ· καὶ δὲ ἀλλοῖ τοῖς μὲν ἀνεμοι καὶ τὰ
παιδία· καὶ μὴν ἐστὶ χρόμοι· λίνεοι δὲ ἀμφῆ
λοι γίνονται πολλοὶ χρόμοι· καὶ πολλοὶ καὶ ἀν
θρωποι γίνονται ἄλλοι· καὶ διὰ ἀσυβεῖς γίνονται
πολλοὶ καὶ πλουσιοι· οὐδὲ δὲ ἀνεμοι πλοῖ·

Ἀπόκρισις.

Πολλὰ λογιζόμεθα ὧν κρίσεων τοῦ ἐστὶν
ἀποδίδωσις ἀεὶ· καὶ δὲ δὲ ἀνεμοι τοῦ

ὅπου δὲ τὸν διὰ ὁμέσου τῶν ἡμετέρων νάληψιν
παλαίωμεν. καὶ πρέπει μόνον μαλ-
λιάζωμεν τὴν δικαιοσύνην τοῦτο. ὅ-
τι μὲν πᾶσαν δικαιοσύνην μόνην
εἰ τιμῶμεν. τῶν δὲ τῆς ἐντυχίας καὶ
καὶ καλοπαθείας ὅπου ἔχουσιν οἱ ἄλ-
λοι ἀνθρωποι. εἰς τοῦ κοσμικοῦ βίου. μὲ-
μαρμεν. ὅλη αὐλίχη ἐκαμαν αὐλὶ πολεμεῖ
κεν ἀ ἀγαθὰ εἰς μα ἡ ἡδονὴ δὲ δὲ τὸ
κιαθρόποις ἐδῶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ
δεὸς ὁ δεῖχνει ἡ πρᾶξο λὴ τοῦ κυρίου ὅπου
εἰπὼν ὁ ἄβραὰμ πρὸς τὸν πλούσιον ἐκεῖ
νον. ἀπέλαβες τὰ ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ σου.
ἡ δὲ λαζαρος ὁμοίως κακὰ καὶ ὁμοίως ἐστὶν. ἐ-
πλήρωθης τοῦ μὴ ἀδικεῖν. ὡς ἀφ' ἀθῶν σου ἐ-
γένετο τὴν πλήρωσιν ἐπῆρες τὴν. διότι πο-
λλὰ ἀγαθὰ εἶχες ἐς τὸν κόσμον ἐκεῖνον.
περὶ δὲ τῆς ἀγαθοπωρίας τῶν δικαίων καὶ τῆς
κακοπαθείας ὅπου ἔχουν ἐδῶ λέγω

καὶ ἀναπαύεται ἡ ὁμέως καθὼς καὶ λαμ-
βάνομεν τὸ μέρος σου εἰς τὸν αἰῶνα γρα-
φὴ λέγομεν ὅλη ἡ παιδεία ὧν τῆς ὧν χρείας
μῶν δεῖ ἀποθανοῦσι δὲ ἀλλὰ εἰ μὴ δὲ ἀ-
σωφρονίσωμεν καὶ ὠφέλειαν ὧν ἐν τῷ
διὰ ἀναγνῶσιν καὶ ἀκούσεις τὴν οἰκονομεῖ ὅτι
μὴ τοῦ λόγου δὲ τὸ πρᾶγμα λαμβάνομεν πρῶτον δὲ
ἀνάπαυσιν κοσμικὴ τὰ παιδεία καὶ ἀ-
ν ἀναφέρηται νὰ ζοῦσι τὴν αἰώνιον ζωὴν.
(διὸ ὅλη αὐλίχη ἀμέλεια καὶ πᾶσα συμπαθεῖ-
στράτιαν. καὶ ὅτι οἰκονόμησε λοιπὸν ἐλέγον
ἐν τῷ πρὸ τοῦ καὶ πρὶν νὰ ἀμφιβάλλουν.)
τὸ δὲ δεύτερον πάλιν θὰ λάβῃ σωφρόνησιν
ὧν ἐν τῷ ὧν. διὰ ἀναμφιβόλως εἰς ἐν
μέσον ὧν πλουσίων. ἐκεῖνα ὅπου
ἐμαίζωναν καὶ ἀκρίβειαν διὰ τὰ παιδεία
ἐν αὐλίχη καὶ εἶναι καὶ ἀμφιβόλως
κρίσις τοῦ θεοῦ ὁ ἡμόλεγεν καὶ ἀποκρί-

ὅτι διὰ τοῦτο τοῖς ἀφίνει ὁ θεὸς καὶ θλίβουν
διὰ ἁμαρτίας καθαριοῦσιν. καθὼς ὁ λάζαρος
καὶ ἐκεῖνος ὁ πλούσιος ὁ τῆς διὰ ταῖς ἁμαρτίαις
εἶχε τὴν πλουσίαν καὶ τὴν ἁρπαγὴν διὰ νὰ
καθαρισθῇ. καθὼς τὸ λέγει ἡ τοῦ ὑιοῦ καὶ παρα-
βολὴ αὐτή. καὶ λάζαρος ὁμοίως ἀπε-
λαβε τὰ κακὰ ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος εἰς τὴν ζωήν τοῦ.
διὰ τοῦ ἐρωτᾶ τοῦ πλουσίου μὲ πόνον οἱ δί-
καιοι καὶ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀνώριον αὐτὰ πα-
τὴν τὴν τὴν παρακλησιν νὰ παρεκλη-
σιν. διὸ τὶ αὐτὸς καὶ λέγει ἡ γραφή. ὅτι
ὁ ἀδαπᾶς πολὺ δίνει. τὸ λοιπὸν τὶ ξενίζε-
σαι ὁ πλούσιος ὁ δίκαιος καὶ ἁ-
μίος ἄνθρωπος πῶς καὶ θὲ παθοῦσι. ἡ
τοῖς ἀσεβεῖς πῶς καὶ θὲ παθοῦσι. ἡ ἐκ
μοῦ ἡ μοῦ θρέφουσι ὡς αὐτοὶ
χοῖ καὶ διὰ νὰ εἶναι ἄξιοι τῆς σφαγῆς. καὶ
δίδοῦν εἰς βρῶσιν τὴν αἰωνίαν πῦρ.
τὸ λοιπὸν μὴ ξενίζεσαι ἡ ἁ πρᾶγμα

ὁ ὁποῦ γίνουν εἰς τοῦτος μου τοῦ τόν. διὸ τὶ
δὲν ἐκαμε μὲ ὁ θὲ τὸν κόσμον διὰ νὰ εἶναι
ἡ τιμωρία τὴν μόνον εἰς ὀλίγα χρόνον. διὰ
νὰ κρίνει ἀπὸ μὲ πρὰ πρᾶγμα τὸν ὁ πτω-
χὸς εἶναι διὰ ξὴ τὴν δίκαιον ὁ ζεὶ ἡ τοῦ. ὅτι
καὶ μὲ νὰ χρεῖα ἐκεῖνοι ὁ πτω μὴ ὁ λεω
νὰ σωθοῦν. ὅτι διὰ ὑπὸ χῶν θλίψεων νὰ
σαρὶ πάνω εἰς τὴν ὑπομονὴ αὐτῶν τῶν ὁ λεω ἡ
διὸ τὶ σκοπὸς εἶναι τοῦ τοῦ ὅτι ὁ πλου-
τησεῖ αὐτοὶ νὰ σωθοῦσι ἡ ἡ ἐκ τὴν γνῶσιν
ἀληθείας ἐλθεῖν. διὰ τοῦτο ὁ θὲ ἀφί-
νει τοῖς ἁμαρτωλοῖς ἡ ἡ μοῦ λαοὶ ὁ χρό-
νον διὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἁμαρτίας τὸν
καὶ νὰ μετανοήσουν. διὰ νὰ ἀκοίνωνῆ
αὐτοὶ ὡς τὸν τοῖς ἔργα τοῦ τὴς ἐνδόξα
τὴς ὥρας νὰ λάβουν τὸν μισθόν. ἡ τοῦν
τὸ χαρίσμα τὴς σωτηρίας. ἀχὶ κατὰ
τὸν ὁ πόνος. διὰ νὰ κλαῖν τὴν ὁ πεσαῖς ἡ
σὴν τοῦ. διὸ τὶ καθὼς δὲ ἐχῇ ἡ ἡ πρᾶγμα

δοξη τοῦ πν̄. ὁ κύριος ἡς πασαν ὡραν
καὶ εἰς πᾶσαν κλίσιν καὶ εἰς πάν τὸ
κοσμικὸν αὐτοῦ καὶ μεγάλην ἀρμάλωσιν
ἀμπελῶνος. διὰ καὶ τὸ δῶρον τοῦ μι-
νοῦ καὶ τὰ χαρίσματα τῆς σωτηρίας. διὰ
τοῦτο δὲ χνδοπνεῖ ἐξαίβνης τὴν πρώτην
ὡραν τῆς κυρ̄ καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ὁ πν̄
ἐστὶ κυριαρχοῦν καὶ τὸ ἐκραξὲ νὰ σὲ
πλάσῃ εἰς τὸ ἀμπελῶν νὰ τὸ δώσῃ
ἄσπρο ἕνα δηνάριον ἡμερομίσθιον
ἀξιόβιον καὶ εἰς τὴν ἑνδεκάτην ὡραν καὶ
εἰς τὴν ἔννατην καὶ ὁ τοῦ εὐρῆκεν ἄλλους
τὸ ἀμπελῶνα τοῦ. ἐξέραξε νὰ ἐρχαίζωνται καὶ
τὸ ἀμπελῶνα τοῦ. ἐξέβη καὶ εἰς τὴν πρώ-
την ὡραν καὶ εὗρεν ἄλλους ἀργοὺς
καὶ ἐκράξε καὶ ἐκείνους. καὶ εἶπεν αὐτοῖς
ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸ ἀμπελῶν καὶ τὸ
δίκαιον θὰ σᾶς δώσω. καὶ ἐκεῖνοι ἀπῆλθαν
καὶ πάλιν ἐξῆλθε καὶ τὴν ἕκτην καὶ τὴν
ἐνάτην καὶ ἔκαμε τὸ αὐτό. καὶ τὴν ἑνδεκάτην
ὡραν ἐξῆλθε καὶ εὗρε ἄλλους ἀργοὺς καὶ
τοὺς ἐκράξε καὶ τοὺς εἶπεν. τί ὧδε ἑστήκατε
ὅλην τὴν ἡμέραν ἀργοί. λέγουσιν αὐτῷ
ὅτι οὐδεὶς ἐμίσθωσεν ἡμᾶς. λέγει αὐτοῖς
ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸ ἀμπελῶν καὶ τὸ
δίκαιον θὰ σᾶς δώσω. ὅταν δὲ γένηται
ὀψία λέγει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος πρὸς
τὸν ἐπίτροπον αὐτοῦ. κάλεσον τοὺς ἐργάτας
καὶ ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθόν. ἀρξάμενος
ἀπὸ τῶν ἐσχάτων ἕως τῶν πρώτων.

ὅτι ἐκεῖνοι ἐκόπιασαν καὶ ἐκεῖνοι διὰ
τοῦ ὀλίγου χρόνου ἐμόχθησαν καὶ ἐμεῖς
καὶ ἐμεῖς τὴν τοῦ παραβολῆς τὴν εἶναι θὲ νὰ
νοήσωμεν διὰ νὰ χωρίζεται καὶ τὰ θεῖα πῶς
ὁ θς εἶναι αὐθαίρετος καὶ δὲν ἀμπαλοῦθα
νὰ τοῦ τὸ ἀμπελῶν μόνον τὴν ἐνέργειαν
αὐτοῦ καὶ τὴν ζωήν. ἀμὴν ὁ πολλὰ θς δὲ
σὴ τοῦ ἀνθρώπου ζωὴν καὶ χρόνον καὶ ἐκεῖνος
ὁ αὐτὸς δὲν μὲ τὰν ἀπὸ θνὶ σὴ
ἀπαιτεῖ εἰς τὴν ἀμπελῶν. τὸ λὰ δὲν πλά-
σει ὁ θς ἀμὴν πλάσῃ ὁ αὐτὸς ὁ πν̄ ἀπε-
τίμησε τὸν θανατικὸν μονάμπελῶν. τὸ
δὲ δικαίου πολλὰ φανερὰς ὁ θς τὸ
ἐξ πάλιν ὀλίγο χρόνο ὡς καθὼς λέγει
ὁ σοφὸς μωυσῆς. δίκαιος ἐὰν φθάσῃ λέγει
τὴν σὴν εἰς τὸν ἀπαιτεῖ ὁ θς ἐπὶ πάν-
τὴν ἐκεῖνον ἀμὴν ἀξιόζει καὶ τὸν αὐτὸν τὸν
δόξος ἀπὸ τὴν σὴν τιμὴν αὐτοῦ. ὡς πρὸ
λέγει ὁ δίκαιος αὐτὸς ἐὰν τὴν ἀπο-

θαυμαστοῦ γεγενημένος. θλίβεται ἡμῖν
ἐπὶ ἀνεπαισθήτοις. ἡμῖν παρεκαλέσω χάριν
ὅλη διὰ λοιπὸν ἀφ' ἑαυτοῦ θεωρεῖται
διὰ καρπὸν ἔχει. ἡμῖν ἀξιοῦν ἡμῖν ἀλλὰ τῆς
ἁμαρτίας τὴν σὴν εἰσίδε. οἱ δὲ θλίβεται
τὸ πόσον τὸ χαρακτῆρα τὴν ψυχὴν.
ἔχει ὡς εὐλαβεῖς ἡμῖν οἱ δίκαιοι εὐφραίνω
καὶ ἐγώ. ἐπιθυμῶ σου χρόνου μακρὸν
ἡμῶν. ἡμῶν γὰρ ὅλιγον καιρὸν ἐπὶ
ἄξιον εἶναι ἐκεῖνον ἐπὶ καὶ
μνήμονες οἱ δίκαιοι πολὺν χρόνον
μακρὸν. δὸς δὲ ἡμῖν ἐπὶ
ὅλη ἀρετὴ τὴν ψυχὴν αὐτῶν.

ἐρωτήσεις.

ξβ'

Καὶ δὲ καὶ τὶς ἀπὸ κείνου ὁ πόνος
καὶ παθεῖν ἐδῶ. δεῦρο λάβετε
τὸ χρόνον ἔχει. οὐδὲ πόθεν καὶ τὸ δεῖν
κείνους ὁ πάντα παθεῖν ἐδῶ δεῦ
ἔχει κείνοις ἡμῖν βασιλεῖαν τῶν οὐρανῶν;

ἀποκρίσεις.

ξβ'

Ναί ἐστὶν εἶναι ἀληθεία. διὸ ἡμεῖς οἱ
οὗτοι εἰσφέρεται μεγάλαις ἁμαρτίαις
ὁ Θεὸς δεῦτε ἐδῶ ὅλιγα. καὶ δὲ
ἀλοῦ μεθ' ὅσοι δὲ κεῖνα τὰ πάθη τὰ
περιστάσεα. ὡσὰν οἱ σοφοὶ ἡμῖν ὅσ
δίκαια ἡμῖν ἀφόσον ποιεῖν, ἐοῖς εἰσελά
καὶ ὅσον ὁ θ. καὶ ἔχεται ἡμῖν πρὸς καὶ
γονζῶν. καὶ ἀπόμι ἔχει καὶ ἐοῖς βασιλεῖ
δὲ εἰς ἡμῖν μεθ' ὅλων κρίσιν. ἀγοὶ δὲ πεῖ
ἄλλοι Θεοὶ ἔσοι ἔσαν μεγάλοις ὡ πόσο
δὲ ἀρέσκαις καὶ ἀπὸ λάσεσιν ἐδῶ ὅλιγον
νεῖν καὶ ὅλιγον γλυκὺ πάθιον. καὶ μεθ' ὅλων
νὰ ἀπολαύσωσιν καὶ ἐκ βασιλεῖ χεῖ αὐτῶν
ὅλων. ὡσὰν οἱ πρῶτοι δίκαιοι ἀφεσε
σε. καὶ ὡς καὶ μεθ' ὅλων ἐδῶ. ἄλλοι πα
λιν εἰσφέρεται πολλὰς ἁμαρτίας. καὶ δεῦ
Θεὸς ἔσαι ἐδῶ καὶ νὰ βλέπεις. ὡσὰν
ὁ πλούσιος ἐκεῖνος ὁ πάντα ἦν γυμνὸς
καὶ ὁ πτωχὸς λάζαρος ὁ πάντα ἦν γεμίσ

μένος· ἡ ἐχαρεσθη· πανταχοθεν μέ ἐσαν εὐ
φραινόμενος χαρᾶ πρῶτος· πανηγυρίζουσας
μεθ' ἡμῶν χαρᾶς· διὰ τοῦτο· ὅτι οὐ θε
νανῶ σοῦ εἶναι τὸν θεὸν βασανίζεσθαι
εἰς τὴν μεταγωγὴν αὐτῆς αὐτῶν· ὅμοιοι δὲ
τοῖς ἀρχιν ἀρχοι· ἐστέρεσαν· ὁ μὴ τὴν ζωὴν τῆς
ἐνεργούσας μετὰ χωλαῖς μὲ πρεσβείας
ἐμὲ ἀφῆ δι' ἀδέρμαλτα· κατεφρόνησε μέ
νοι· ὑστερούμενοι θλιβόμενοι κατεχο
μενοι· πᾶν κακὸ παθείας ἐστερημένοι· οἱ
ὁποῖοι θλίψεσιν ἀξιῶν μεγαλωλέων,
δωρεῶν· διὰ τὴν ἐνοχωρίαν ὅπερ ἐ
σέβεν· ὅμοιοι δὲ πρὸς ἐκείνοι ἀμφοῖν ἐσ
τὸν ἀδικεῖν ἡ ἐστανδόμενον κατὰ τὰς
ἀμφοῖν πάσας τοῦ ἡθοῦ θεοῦ εἶναι τῆς
αἰωνίας κολάσεως· ὅτι ἐξεβιάσθησαν ἀμφο
τέρους μετὰ πάθους ἡ βάσανοι· ὅπερ ἐ
σίν ἀνάδεν ἡ πλέον εἶναι δεινὸν κολάζου
σῶν εἰς πάμβυτον πῦρ ἡ πλοχὲ κολαζόν·

τὸ λοιπὸν ἀ τοῦ τοῦτο ὅλον πρὸς πνεύμα
ρίζωμεν· ὅτι μὴ μόνοι ἀνοι κολάζουσι
ἐδὲ δὲ εἶναι· μὴ μόνοι ὅτι κολάζουσι
ἐδὲ τὴν ὑπὸ θεοῦ· μόνον εἶναι· ἡ πρὸς ὁ
ὁ τοῦς ἐκείνο πάθεσιν ἐδὲ δὲ ἀνάφα
νοῦν· ὅτι οἱ ἀμφοῖν ἐν τῶν αὐτῶν νὰ
ὀφῆν· ἐστέρεσοῦν οἱ ἀνοι· κολάζουσι
εἶναι ἡ ἐρεῦνας ἀ τοῦ ἀ ἀ ἀ θα
λῆς βασανίζεσθαι ἐν τῶν ἀδικῶν· πρὸς τοῦ
εἰ δὲ ἀνομίζομεν τὸ ἀ θεοῦ ἡ θεὸς μὲ
οἱ ὁποῖοι λοιποῖ ἀ ἐστερεῖ τὸν· ὅτι
ἀλοῦ δὲ πρὸς πάντες οἱ ἀ σεβεῖς
ὁ ὀρθὸ ὁ δεξιὸ ἡ ἡ ἡμῶν χρεῖαν· νὰ
χωρίζουν ἀ ἀ ἀ ὄχι μόνον διὰ τὴν ἀ
μφοῖν πάσας ὅπερ κολάζουν οἱ ἀνοι χρε
ῶς δεῖ νὰ ἀ ὑποφέρω ἡ νὰ ἀ ἀ ὁ ὁ τοῦ
πλοχὲ διὰ τὸ ἀ ἀ ἀ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ
ὁ ὁ τοῦ ἀ ἀ ὁ ὁ ὅ ἀ ἀ ἀ ἀ ἀ ἀ ἀ
ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ὁ πόνος ἐ χρεῖαν ὁ ὁ τῆς

εἶναι χρεωστεῖς καὶ ὁμολογοῦσι τὴν ἀφορμὴν
τῆς τῶν χαρίσεων μὲ τὴν δημοσίαν καὶ τὴν
φιλοξενίαν· καὶ θὲ νὰ φανοῦν πολὺ κακομοίρηδες·
καὶ πολὺ σοῦ δὶ φασμένοι· καὶ δὲ χθοῦν ξένοι σου καὶ τοὺς νὰ τὰ ἔξουν·
καὶ νὰ σὲ δίδουν τοὺς γυρεύοντες· καὶ νὰ μὴ τὰ ἔξουν τοὺς ἀρεσμένους· καὶ νὰ τὰ ἔξουν καὶ νὰ βοηθοῦν τοὺς φίλα
κομένους· τὴ δὲ πρᾶξη καὶ μὲ λέγει
ἐκεῖνα ὁποὺ δίδομεν ἐτοῦτοι πλουσιοὶ
μὲ καὶ μὲ δρόμον ἐτοῦτοι χαρίζομεν
ἐκεῖνα ὁ τοῦ γεροῦ χρέος ἐδῶ
ἐτοῦτοι ὁμολογοῦμεν· μὴ πως τὴ πόθομεν ἐτοῦ
κρίσιν φοβερὰν τὴ δὲ πρᾶξη δὲ δίδουν τὴς
αἰωνίου τὴ λάδω. διὸ ὅλη πρᾶξις φα
νὰ ἀξιοῦσι θὲ ἀμφιβολοῦσι αὐθεντικὴ
δὶ δὲ τὸ θὲ πρᾶγμα δὶ καὶ ἀκοῦμεν

ἐλεημοσύνας καὶ πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀμφιβο
λοῦν καὶ ἀκοῦν βεβαιοῦν· τοῦτο δὲ λέ
γεται παράγραφη· τὴ δημοσίαν ἐστὶ
σὺν ἀποκαθαίρουν ἀμφιβολίαν· μὲ τὸ
τὴ δημοσίαν χώρη ἐστὶ μὲ τὰς ἀμπίσω
σεῖς καὶ βεβαιοῦν τοὺς ἀμφιβαίς·

Ἐρώτησις

Τί πρᾶξη καὶ χρεία λέγεται διὰ δὲ κεῖνος ὁ ζ κ.
ποὺ σὰ ἀποθυνήσκει νὰ ἐξάφνα· ἢ ὁποὺ
κρεμνιζόμενος· ἢ ἀποθυνήσκει ἢ ὁποὺ
πνιγόμενος· ἢ καὶ ὁποὺ· ἢ ἀποθυνήσκει
μὲ δὴ ὀνθεντικὸν·

Ἀπόκρισις

Ἀληθινὰ τὰ τοιαῦτα πράγματα εἶναι ἀδύ ζ κ.
νατα· ἢ ἀφανερώτατα· ἢ μόνος ὁ θὲ τὰ γνω
ρίζει· ἢ δὲ πρᾶξη νὰ ἐξηγήσομεν·
ὅμως πρᾶξη νὰ ἀποδώσομεν ἢ κεῖνο
ὁ τοῦ λέγεται ἐτοῦ ἐὰν ἀμφίβολον· τὶ
γὰρ οἱ δέκα καὶ ὀκτὼ ἐκφοῦν ὁ πρῶ
τοι τὸ τοῖχωμα ἐπέσαν· ἀμφιβολοῦ ἐτέροι καὶ

παρα πολλοις τοιοῦτο καὶ οἱ ἡμῶν λαοὶ σὺν τῇ μὴ
οὖν λέγειν ὅμοιον ἀλλὰ ἄλλην μὲν λαμβάνουσι
θέσιν ἀνάγκης τῆς ἐν διανοήματι πρὸς τὸν
ὁ τοῦ ἡ λογικὴ δὲ σωφροσύνη τοῦ οἰκείου
ὁ τοῦ ἡ πρὸς ἡμᾶς ἡ πλεονεξία ἐφόνευσε
δικαιοσύνη ὁ ὁ μεγάλου. νόμῳ μὴ ὁμοίως ἀλλὰ
λέγει ὅλη ἡ τῶν ἐν ἐκείνοις ἁμαρτωλῶν
φοιτᾷ τὸ ἄλογον ὁ τοῦ κακοῦ. καὶ
ἐστὶ λοιπὸν τῇ μὴ ἀλλὰ διὰ ἄλλο ἀφῆκεν
ἀθῶα ἐκείνοις ἐὰν μὴ διὰ ἀναφέρῃ
ἵνα σωφρονίζωσιν οἱ δικαιοκρίται λογοι
ὅλιγον ἀν δικαιοκρίσεις θέλουσι πρὸς
θηλὰ ὁ μοιαζοῦν πορίσασθαι δὴ ἀ
τοῦτο μανθάνομεν ὅλι ὄχι ὁ λόγος ἐστὶ
ναι ἀσεβεῖς καὶ ἀδίκοι. ἀδικῶ θανα
τῶνται ἡ κεφαλὴ ἐστὶ ἡ ἡμῶν οὖν. δικα
σταῖς φοραῖς καὶ δίκαιοι ἄνοι

φονεύουσι ἀδίκως ἡ βασανίζουσι καὶ
θανατοῦσι καὶ ἀπαιδεύτοις ὁ δίκαιος ὁ π
ίστευε ἐκεῖνοι δίκαιοι ἐπειδὴ ἀπὸ αὐτῆς
ἐστὶ ἀπὸ ἀλλὰ ὅτι τὸ λόγοι πρὸς πρὸς
δὲ ἀλλὰ ἀπεφάσισε ἀναστρέφει ἡ
μεῖς ἀπὸ τοῦτο. ὅλοι οἱ μὲν εὐλαβεῖς
δὲ δίκαιοι ὁ πρὸς καὶ θανατοῦσι
εἶχαν ἀλλὰ ὅλοι πολὺ σφάλμα ἡ πρὸς
κρίνει ἁμαρτίαν ἡ ἡ ἀναθεωρεῖν ἀν ἀπεκρί
νεν δὲ ἁμαρτίαν φονεύουσι καὶ ἐκείνοις
θανάτου. διὰ ἀδικοῦσι δὲ μεγάλου
μου μὴ θεῖ βασιλεῖ τῶν ὁσίων. καὶ
διὰ ἀναφέρεται μὲν ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ
νὰ σωφρονίζομεν καὶ ἀδικοῦσι γὰρ ἡ γρα
φή. εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται ὁ ἀσε
βὴς δὲ ἁμαρτωλὸς πῦ φανεῖται. οὗτοι εἰς
λέγει δὲ ὁ δίκαιος μὲ ἀποφεύγω ὁ πονοῦσι
νὰ ἔχει ἁμὴ ὁ ἀσεβὴς καὶ ἁμαρτωλὸς
οὗτος ὁ πῶς νὰ ἐλθῇ. ὁ μοιάζω δὲ ἐπεί

ἡ τῶν χωρὶς δὲ θηρίων τοῦ θεοῦ δόξης καὶ μὴ
δὲ ἐνοῖς ποιοῦσι θαυμάζοι ἀπὸ τὰ πλεῖστα μὲν κρε
ῖττα ποιοῦσι ἢ ὅσα ἔστιν ἀνθρώποις ἀδύνατα
ὅτι μὴ δὲ μόνοις χαλεπὸν ἐξ ἀνθρώπων οὐ χρεία ἐν
ἔσται χωρὶς τοῦ φύσει ἀεὶ τὸν θεὸν ἀμὴ ὅλως
φαίνεται εἰς χρεῖας ἐκτεμεῖν μενάνας καὶ
ταῖς φύσεσι ἐστὶ καὶ διὰ ταῖς εἰς χαρὰ
ὅμοια διὰ τὴν πλεῖστα μὲν κρεῖττον ἐστὶν τῆς
ζωῆς καὶ τῆς πόρεσις.

Ἐρώτησις.

Πολλὰ φόβος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ κυρίου ὅπου λέ
γει πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία θεῖα
θεῶν μὴ δὲ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὁ τοῖς
βλασφημήσῃ εἰς τὸν ἅγιον πνεῦμα οὐκ
χωρήσει θεῖα. ἀμὴ ὁ τοῖς βλασφημήσῃ
εἰς τὸν υἱὸν ἀνθρώπου οὐδὲ
εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ τὸν εἰς τὸν ἐκεῖνον.

Διὰ τοῦτο λέγει ἅγιος παῦλος ὁ ἀπόστολος
ὅτι ὁ γράμμα καθαίρει ὁ ἀνάγνωσις ἀρὰ δὲ
μὴ μὴ πνεῦμα ἐστὶ ὁ νόμος ἀποκτείνει καὶ φο

βοῦ ἁμαρτωλοὶ καὶ θανατίζουσιν. διὰ
τὰ ὑγρὰ καὶ ἐστὶν μὴ ἐν θεός. καὶ διὰ
τὰ βλασφήμοσιν οἱ νόμοι τὰ μαζὶ τοῦ θεοῦ
τὰ πάντα ἀνθρώπου ἁμαρτίαν. εἰ δὲ καὶ πο
τὰ ὑπὲρ θανατίζουσιν τοῖς ἀθλίοις λόγοις
μὴ ἐξετάζεται εἰ δοῦλοι διὰ ὅλη ἀλλὰ καὶ μὴ
βλάβεται καὶ τὸ ἀφεθήσεται καὶ ἀδικεῖ κοῦ
τὰ δὲ ἐπαθαν. μὴ δὲ διὰ ἐδικαίωσεν ἀ
μαρτίαν ἀπέθανον. ἀλλὰ διὰ ἀναγκῶν
οἱ γονεῖς αὐτῶν ὡς λαβεῖν τοῦ φοβοῦν
τες οἱ καὶ διὰ ἀλλὰ ζῶν κεῖται ὅλη διὰ
ἀτὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. ἀπέθανον τοῖς αὐ
λόγοις τὰ πάντα διὰ τοῦ. ὅμως εἰς ἀλλὰ ὅλα
πρὸς πνεῦμα μὲν τοῦ μὴ καὶ λόγοις ἀ ζῶμεν τοῦ
λόγου τὸ κυρίου ἐστὶ ὅλη δὲ τρόπῳ
ἀσαφὲς πολλὰ. ἐν κρίσει τὸ πρὸς ἄλλα
ἐστὶ τοῖς ἡμῖν ὡς ἀνθρώποις τὸ ἐν ὅλοις τὸ
φανοῖς. ἐν ὅλη ἡμῶν τῶν πρὸς τὸν καὶ
λεῖχες τοῖς κρίσεσι πᾶσι ὑπὲρ θεμελίων εἰς ὑ.

νεύει τοῦ νοῦ σου καὶ τὴν ἐξέλεγξον σου. ἀμὴν πρὸ
τοῦ ἀλεκτορίσαι σε τρὶς ἀπαρνήσῃ με τρίς. ὅπου φανερῶς καὶ
δείχνει τὴν δηλονότι τὸν λόγον ἐκεῖνον εἶναι
ὁ τοῦ ζωοποιοῦ καὶ δυνατοῦ καὶ ζωντανοῦ
λόγου τὴν ἀνάστασιν ἐκεῖνον ὁποῦ ἐκρύφθη
ἀπὸ τὴν ἀγνοιαν. διὸ λοιπὸν πολλὰ
λόγια εἶναι ὧν οἱ ἅγιοι γραφῶν ὁποῦ
εἶναι καὶ ἀλλὰ πολλὰ ὁποῦ κρεμόμεν καὶ ἀλλὰ γράμματα
μόνον καὶ τοῦς ἀναγνώθομεν καὶ θαυμάζομεν
θέλομεν πολλοὺς τοὺς λόγους καὶ τὴν ἀνόμοιον
αἴρεσιν ὁποῦ εἶναι καὶ βλασφημεῖ καὶ τοῦς εἶναι
ὁ λοῦ τοῦ λόγου τοῦ θεοῦ. διὸ ὁποῦ ἀν τὴν
ἐλόπιασομεν ἀπλῶς καὶ ὡς ἐλέχθη καὶ
τοῦς ἀναγνώθομεν καὶ οἱ σύγχρονοι ὀχὶ μόνον
εἰς ἐκείνοις ἐπιστεύομεν θέλομεν πιστεύσει. διὰ
τὴν δόξαν τὴν μεγάλην θέλομεν λοιπὸν τὴν
θέλομεν τὸν κύριον καὶ σωτῆρα εἶναι τὴν λόγον
αὐτῆς. διὸ λοιπὸν καὶ τοῦς ὁποῖος ἐπιστεύσαν
καὶ τὸν βλασφημοῦν καὶ λαλοῦν ἐναντίον φθέγ-

γχωρησῆ. ἀμὴν πῶς ἀπὸ λὸς οὐ λὸς εἶ πεν.
ὁ ποῖος μὲ ἀρνηθῆς ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων τὴ
ἐγὼ νὰ σὲ ἀρνηθῶ ἐμπροσθεν τῶν ἀγγέλων.
Ὁ πόλιν ἀνίσως καὶ ἀπὸ τὴν ἀμφιβολία τὴν θρεο
φημία θὲ νὰ φανῆς τὴν θὲ σὲ γνωρίσῃ τῶν ἀνθρώπων.
ἀμὴν πῶς λέγει ἀπὸ λὸς ὅτι· ὅλοι ὑπὲρ παυλὸς λόγ
ἀρτοῦ δόσουσι λόγον οἱ ἀνθρωποι εἰς τὴν ἡμέρα κρίσεως.
ἤγουν καὶ διὰ ἕνα λόγον ἀργὸν μὴ εἰπῆς καὶ ἀπο
λογιθῆς εἰς τὴν ἡμέρα κρίσεως ὁποῖος εἶναι ὁ πρῶ
τος λόγος. τὴν αὐτὴν εἶναι τὴν πάλιν ἀμφιβολία ζυγχωρῆ
τῶν ἀνθρώπων ἀμὴν πῶς λέγει ὁ λὸς ὅτι· πᾶς ὁ λέων ὁ λὸ
ἀδελφὸς αὐτοῦ μωρὲ ἀκάθαρτος εἶναι ὁ ἀλλὸ
κρίσιν νὰ πάθῃ δικῆ. τὴν ὁ ἀπόστολος λέγει· μὴ
οὐδὲ πόρνοι οὐδὲ μοιχοὶ οὐδὲ μαλακοὶ οὐδὲ ἕτεροι
δωροὶ οὐδὲ μεθῦσοι βασιλείαν θεοῦ κληρονομῆσῶν
Ὁ εἶναι αὐτὰ ἐπὴ ἀμὴν πῶς νὰ λοιπὸν ἀκούσωμεν
τὸν λόγον τοῦ κυρίου ἀπὸ αὐτὸν ὁποῦ λέγει ὅλοι πάσα ἁ
μαρτία καὶ βλασφημία θὲ γίνῃ τοῖς ἀνθρώποις· τὴν αὐτὴν ἐστὶν
ἐπὴ τὴν δὲ ἀδικία καὶ τὴν πορνεία θὲ γίνῃ ὁ ἀνθρω

ὡρίσαι νῦν ὅπῃ χαίρει πῶς εἶναι τῆς τοῦ θεοῦ λόγου. καὶ
σωφρονῶν μὴ ὀνομάζει χωρὶς τοῦ ὅλου τοῦ ἀμφιβόλου
διὸ ὧν δὲ μετέχουσι καὶ ὧν ἄνευ. καὶ πάλιν αὖ τοῦ
καὶ ὑπερφυῶς τοῦ αἰῶνος πῶς δεῖ ὀνομάζεσθαι δὲ ἀ
μεταλαβοῦσι ἀμὴ διὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ ἀνάλου
ἐκείνου τοῦ ἀγχίστου καὶ τοῦ ἐχόμενος αἰρετικοῦ διὰ
τὴν δεῖν ἤθεμεν ὀνομάζειν ἐκείνου ὅπερ ἐστὶ βα
σφημοῦσαν εἰ τὸ πᾶν τοῦ ἀμφιβόλου καὶ τὴν ἔρωτα ἀμφιβα
νόησιν. καὶ πάλιν σκοτεινὸς φαίνεται ὁ λόγος δὲ
δεῖν κοινωνεῖν ἀνάλου διὰ τὴν ὀνομάζειν χωρὶς τοῦ καὶ βα
σφημοῦ ὅπερ βασφημεῖν εἰς τοῦ ὄνου. καὶ βα
σφημοῦ ὅπερ βασφημεῖν εἰς τὸ πᾶν τὸ ἄμιον
δεῖ ὀνομάζειν. ἐὰν δὲ μικρὸν λόγος καὶ παρα
κολουθεῖ τὸ πᾶν εἶναι ὄνος. ἀμὴ πῶς
λέγει ὄνος εἰ μὴ ὅπερ ἐν ἐστιν. καὶ ὁ μὴ
τιμῶν τοῦ ὄνου. τὸ μὲν τοῦ πρᾶ. καὶ πάλιν ἀδυ
λεῖ ὅς ἂν μὴ πλὴν τοῦ καὶ τὸ ὀνόματι ἀφθόνως
ἄρα οὖν εἰ πάλιν ὀνομάζει χωρὶς τῶν ἀρετῶν
καὶ θεωρίαν καὶ καὶ μονίαν καὶ φιλίαν καὶ

σφηρεῖ καὶ ὧν χοῖ πῶν αἰρετικῶν ὀνόματα βασφη
μοῦν εἰς τὸν ὄνον τοῦ ὄνου ἐστὶ δεῖ μὴ
μόνον. διὸ τὴν ἀνίσως ἐκείνος ὅπερ χαίρει
τοῦ ἀ θεοῦ ἀνάλου μεταλαβεῖν εἶναι πάσης
εἰς τὴν ἀνωνυμίας ἐστὶ καὶ πέρας. τὸ γὰρ πᾶν
εἰς ποιότητας ἑαυτὸν βαίνει εἰς τὸν ἡνίον
νὰ πάλιν ἐκείνος ὅπερ χαίρει τοῦ ἀνάλου
πλείσμα. καὶ ὁ χὶ τοῦ ὄνου καθαρεῖ. ἀμὴ ἀ δὲ
λου καὶ ὑπερέλπυμι κρεῖ. καὶ ἀνίσως καὶ ἡ τὴς
εἰς πολὺ μᾶλλον τοῦ ὄνου χωρεῖν θεῖναι. ἀμὴ
πῶς ἄλλος ὄνος εἶπεν ὅμως. ὁ μὲν ἡ σωτὴ
ρὶν σαρκὶ καὶ μὴ μὲν πίνων μετὰ αἵματος ἔχει ἀ
ζωὴν αἰώνιον. καὶ πῶς ἀμπορᾶ ἐκείνος ὅπερ
ἀλήθειαν εἶναι τοῦ ὄνου. καὶ πάλιν τὸ πᾶν
ὅλη. ὅπερ ἀλήθειαν εἶναι τοῦ ὄνου. διὸ
ὅλη ἀπαρνεῖται βάπτισμα. ὁ δὲ βάπ
τισμα ἀπαρνούμενος φανερὸν ἐστὶν ὅλη τὸ
πᾶν βάπτισμα. ἀπαρνούμενος καὶ καθὼς
εἰς τὸν φανερὸν μὴ τοῦ ὄνου τὸν ἥλιον ἐὰν ἀλ

μα ὁπῶς κατοικεῖς καὶ κατὰ λαφροῦν τὴν τῶν μονῶν
ἢ ἐκκλησιαστικῶν· εἰς ὁ μὲν τὴν φύσιν τὸ κλῖνον
τὴν κλίνῃ καὶ ἀμφιβολίαν τὴν κατὰ λαφρὸν εἰς· τὸ κατὰ τὴν
λόγος ἢ ἐστὶ τὴν τρίτην χίον ἀμφιβολία· ἡ δὲ
βλασφημία ὅταν εἰς ἕνα πρόσωπον ἢ εἰς ὀνόματα
ἢ εἰς ὀνόματα ἢ εἰς ὀνόματα· εἰς ὁ ὀνόματα τὰ πλη-
ρώματα τῆς θεότητος διαβαίνει ἡ βλασφημία.

Ἐρώτησις.

Ο΄. Τί δὲ λαζῆ τοῦ μὲν νὰ μὴ θωμεν τὴν ἐρώτησιν ἐκ-
κεῖνον· ἐρωτοῦντα ἀπορούμεν ἡμεῖς γνωρίζον τὸν
πῶς ὁ λαὸς ἀπὸ τὰ κρεῖα λόγια ἀπὸ τὸν θεὸν ἐφάνη-
σαν εἰς τὴν παραπανὼ ἀπόκρισιν· ἀλλὰ βαστάσω-
μεν ἡμεῖς εἰς τὸν νοῦν μας πῶς φύλγουν οἱ γρα-
φαῖς καὶ φθίαις ἐκείνων ὅπου ἀναγινώσκουν·
ἀπὸ χωρὶς λαμπρὰ γράμματα· καὶ τὸ γράμμα καὶ
δὲ ἐξαλείφει τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου· διὰ τὸ
θέλομεν νὰ μὴ δίξωσι λόγος εἶναι καὶ πρὸς
τοὺς ἐὰν βλασφημία ὅπου ἔχει ἀφορεῖν· καὶ
τὶ λόγος εἶναι ἢ πρὸς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον βλασφημία

ὅ τοῦ δὲν ἐχὶ ἀφεθεῖ οὐδὲ τῶν αἰῶνι οὐδὲ τοῦ
μελλόντι.

Ἀπόκρισις.

Ἀκούσωμεν φρόνιμα τὴν δόξαν θεόμπλαστα·
διὸ τὶ οἱ ἅγιοι γράφουν μὲ τὰ λόγια τοῦ γράφε-
μεν δεῖχνοντας τοῦ τὸν πλοῦν τὰς φύσεις·
ἢ τὸ κοῦ θέλουν καὶ θέλουν ἀνόν· καθὼς λέγει
τὸ αὐτὸ ἀγγέλιον ὅτι ὁ λόγος τοῦ θεοῦ ἔξω ἐλθὼν ἢ τὸ κοῦ
ἢ θεότης σαρκωθῆ· αὐτὴν τὴν θεότητα ὅπου ἔχει
εἰς τὴν σάρκα τὴν ὀνομάζει ὅλος πνεῦμα·
καθὼς καὶ πρὸς τὴν σαμαρίτιδα εἶπε πνεῦμα
τὸ πνεῦμα εἶναι ὁ θεός· ἢ τὸ κοῦ ἀπὸ μέλλον τὴν ἀνθρω-
ποίαν ἀπὸ θεωρία τὸν ὀνομάζει ὅλος ἐγὼ ἀνθρω-
καθὼς τὸ εἶπε τὸ ἅγιο μέλος τοῦ ἀγγέλου διὰ
τὸν ἀνθρωπὸν τοῦ λόγου· καὶ τὸν ἐδοξάσθη ὁ θεὸς
ἀνόν· τὸ λοιπὸν οἱ βλασφημοὶ τὴν ἀπόθεσις τῶν
λαῶν διὰ τὴν βλασφημίαν ἀφορᾶ ὅσοι
εἰς τὸν χριστὸν· ὅμως τὴν ὀφείλεται ἢ τὸ κοῦ εἰς τὸν
ἀνθρωπόν· καὶ ὅμως εἰς τὴν θεότητα ὅπου λέγει

πάντα πνεῦμα ἅγιον· ἡ δὲ λογοσοφημένη ὅτι ἐν λογοσοφημένῃ
σαν εἰς τὴν οὐσίαν ἢ ἐνέργειαν ἡ δὲ ἐν ἀρχῇ πάντων τὸν υἱὸν τοῦ
θεοῦ ἐξ ἀληθινοῦ πατρὸς γεννᾶται ἐν τῇ πνεύματι μόνον
μενον καὶ προσεχόμενον καὶ πεινῶν καὶ διὰ τῶν ἀν
θρώπων ἐν ἀνθρώπινον κόσμον ἐν ἀφθαρ
τον μὴ ἀναλαβὼν σῶμα διὰ καὶ ἔφαγον πῶς εἶναι πε
φυκὼς ἀλλ' οὐχί· ἀλλὰ τὴν λογοσοφημένην ἐν τῇ σαρκὶ εἶ
χε καὶ ἐκείνου ὅπερ ἐν τῇ ἀνθρωπότητι
καὶ τὴν ἀλλοίωσιν ἀνθρωπότητος· διὸ τὰ
νῦν μὲν ἐν χωρίς ἐν τοῖς μέρεσι δὲ ὡς ἐν μορφῇ ἐν τὰ
τοῖς τοῦ θεοῦ φαινόμενον αὐτοῦ· ἀλλὰ τοῦ λαβεῖν
οὐχὶ· ὅτι ἡ ἕνωσις ἡ πλείστον κοινωνίαν ἔχει αὐτοῦ καὶ
κοινωνία σύμβασις αὐτοῦ θεῖ εἰς οὐ χωρισμός· διὸ τὰ
ἀπολαμβάνει χωρὶς ὅτι δὲ οἱ ἀπόστολοι ἀπα
τᾶ δὲ ἐν εἶναι τὴν θεῖαν μόνον τὴν θεότητα
τοῦ χριστοῦ· ἵνα μὴ δὲ ἐκείνοι ὅρι τοῦ ἐν ἀνωρίζω
θεῖα πῶς εἶναι τὸ ἀληθινὸς ὡς ἐκεῖνος πῆθεν
εἰς αὐτοὺς στόμα τὸ ἅγιον εἰπὸν πνεῦμα τὸ
θεῖον τὸν ἡμῶν ἀνάστασιν· ὡσεὶ τοῦ ἐν τῇ

τοῦ εὐφροσύνῃ πόσον ἐδίδασκεν τὴν διαλογίζοντα ἀν
μὴ λογισμοὶ ἀπὸ τοῦ ἐν ἀμὴν δὲ τοῦ ἐν ἀμὴν
δὲ τοῦ ἐν ἀνθρώπῳ ἀκρίνα τὸ τοῦ· μόνον ἐκείνου
ὅσοι ἐν λογοσοφημένοι σαν εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· ὁ
λόγος εἰς τὰ θεῖα μὴ δὲ ὅσοι ἐν ἔχομεν ἡ θεία τῆς
ἐνέργειαν ἀλλ' εἰ ἐν ἐν ἐν ἀνθρώπῳ ἀρχοντι τῶν δαιμονίων
ἐνεργεῖ τὰ δαιμόνια ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας
χωρὶς ἀβίου οὐδὲ ἐν τοῦ υἱοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ μέ
λλοντι· καὶ τὴν ἡ εἰς τοῦτο πρὸς πάντα ἀναστάσεως μὴν
ὅτι δὲ ἐν εἶπεν ὅτι ὅτι ἡ ἕνωσις λογοσοφημένη ἡ τῶν
μελλόντων οὐ δὲ ἐν χωρίζεται· ἀλλὰ ὅτι ἐν ἀποιοῦσι τὴν
νῦν λογοσοφημένη ἡ ἕνωσις τοῦ ἐν ἡ ὡσεὶ τῆς ἐν τῷ
τὴν λογοσοφημένην ἀνάστασιν τὴν τῶν μελλόντων ἡ οὐ
ἐκείνος εἶναι ὅτι δὲ ἐν χωρίζεται· ἐπεὶ δὲ
ἡ μὴ ἀμφιβολία δὲ εἶναι ἀξιοχρέωστος οἱ μὲν δὲ
τοῦ ἐν ἀμὴν ἀμὴν ἀφανῶς ἐν ἐν ἐν

ὁμολογήσωσιν· ἐκείνοις λοιπὸν ὑπὸ γραφὴν ζῶσι καὶ
ἐν ἅπασαις μὲν ἐξ ἡμισείου ἢ ἀπὸ λαίας φανεῖς
δ' αὐτὸ τὸ σῆμα διαλάφαν ἐκεῖνο ὑπὸ ἔχει ἡ γραμμὴ
θέλουσα ἀφ' ὑπὸ τὴν ἀρχὴν θεῶν· ἐκεῖνοι εἰσὶν αὐ-
τοὶ φρόνιμοι εἰς ὑπὸ τὰ δ' ἀρχὴ ἡ ἡ χαίρουσιν
ἄρχοντες· οἱ δὲ μὴ γινώσκοντες ἢ αὐτὸ τὸ τὰ δ' ἐν
μὴ αὐτὸς διανοεῖ αὐτῶν σφάλλουσιν· ἐχόμενοι
τὰ δίκαιον ἢ εἶναι ἀμφοτέρων· νὰ ζῇ χωρὶς τὸ
ἢ εἶναι ἀνδρὸς ἀνδρὸς εἰς ἄνδρος χαίρουσιν· ἢ
μὴ ἀφέσεις ἢ ζημίας ἢ βασάνους ἢ θλίψεις
νὰ ζῇ χωρὶς τὸ εἶναι· ἀνδρὸς ἀνδρὸς μὴ
ἔχει πεποίθησιν ἢ δόξαν τῶν πολιτῶν τοῦ
ὑπὸ θέλουν ἀχόνητοι ἡ ἡμῶν πόλιν νὰ παρα-
κολουθοῦν τὸν νόμον· χωρὶς ἢ ἔχει αὐξήσεις τῶν
γονέων τοῦ· ἢ νὰ μὴ νύξουν τὸν ἢ πρὸς ἄλλον τὸν
ἔχει ὀλίγον ἀνομίαν· ἢ ἐὰν μικρὸν σφάλμα τὸν
ἔχει ἀλλοῦ εἶναι εἶν· ἀλλὰ ἀνθεῖα τοῖς ὑπὲρ
φρόνιμοι ἐκείνοις ὑπὸ ἀρχὴ πολὺ θαυ-
μαστὸν χῦ ἢ ἀγνωρίζουν πῶς εἶναι τὸν ἀρχὴν

πῶς ἐνάρχεται· ἢ διὰ τὴν ἀλλὸ δὲ ἐν τοῖς διανο-
μὴν φανοῦν ἀλλοῖ μικρόλογοι ἀπὸ τὸν χῦ πῶς δὲν
ἔχουν ἀνεῖναι· ἢ διὰ ἀμὴν τὸν πεθοῦν
νὰ σοῦν νὰ ἢ νὰ μὴ μαθεῖν ἢ ἀπὸ τὸν φθόνον τὸν
διὰ ἀνάχωσιν τὴν δόξαν ἢ ἢ μὴ ἐκμεταλλεύεσθαι· ἢ
χαίρουν πῶς εἶναι ὁ πρῶτος ἐκεῖνος ὁ ἐν τοῖς δὲ τὴν
ἢ ἀνθρώπου τὰ δὲ ἀρχὴ· ἀλλὰ ἢ χαίρουν διὰ τὴν δόξαν
ἢ ἐν μέλλον δὲ μόνον ἀὐτὸν χαίρει ὀχὶ ζῶν τὸν ἐφέ-
λεια· ἢ ἐὰν ἔχουν τὸν ὀλίγον καὶ πλανῶ-
τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλὰ ὑπερφανεύουν δὲ νὰ ζῇ χω-
ρὶς ἀλλοῦ μὲ δόξαν τὴν ἑαυτὴν αὐτὸν πάθεν ἢ
μὴ ἐὰν βασανῶν· χωρὶς νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀ-
μαρτίαν τοῦ· οὐδὲ μόνον εἶναι τὸν ἀδὴν
θέλουν ζῇ χωρὶς τὸν πολὺ ἀν βασανισθῇ ἢ
τὸ ἀλλοῦ χεῖρον· ὀλίγον σκέψεις αὐτῶν· ὀλί-
λαν τὴν ἐν πρὸς αὐτῶν δόξαν θαυμάζουν
ἐμπνεῦσαι ἀφ' ἢ ἀγνοῦν διὰ τὴν ἀγνοῦν
μὲ τὸν ἀν ἢ θέλουν ἢ ἀκόμη τὸν ἀλλοῦν
ὀθῶ· καθὼς τὸ εἶπα ἢ τὸ προφήτης· μὴ παρα-

λης ἡ μὴ δύνασαι πρὸς τὸ λαῦτα τὸ ὅλι δὲν θέλω
σε ἀκούσει.

Ἐρώτησις.

Ἐρωτῶ δὲ ἡ εἴπας ὅλι ὁ τοῦ μελανοῖ συζυγὴ χω
ρὶς ἄλλα ἀπὸ τὰ ἀμφίβολας. εἶναι ἀμφιβόλου
νὰ ζῇ χωρὶς τὴν μελανοῖαν. εἶναι ἄνος ὁ πρω
τοῦνος χωρὶς βλαστήμιον εἰς δὲ πάλι ἀμφίβολος.

Ἀπόκρισις.

Τρία βαπτίσματα μόνα μὲ αὐτὸ ἔχει ἡ ἁγία γραφὴ ὁ
τοῦ καθαρίζουσι πᾶσαν ἀμφίβολίαν. ἡ ἀπόκρισι
ἡ χαρίζουσα εἰς μεγάλα ἡ θαυμαστὰ δόσεις
εἰς τὴν φύσιν ὡς ἀνάνων. πρόδρομον εἶναι τὸ βα
πτίσμα ἀπὸ βαπτίζουν οἱ χριστιανοὶ μαθηταὶ
εἰς κυάμιαν ὡς χωρὶς μὴ ἔχουν εἰς τὸ ἀρμόζον
τας εἰς τὸν ἅγιον πνεῦμα. δεύτερον εἶναι τὸ
μυστήριον ὅπου μυστήριον εἶναι ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ
Χριστοῦ ἡ ἀθανασίαν ἀμπορεῖ νὰ δοθῇ ἀπὸ
τὴν φύσιν ὅσον ἡ μετὰ τὸν καθαρίζει ἡ μία πρὸ
τὰ ἀμφίβολα. τρίτον εἶναι τὰ δάκρυα ἡ μετα
νοῖα ὅπου ἀξιοῖ ἀπὸ τὰ ἀμφίβολα ἡ ὁ ἄνος ἀφι

νοῖ τὴν δόξαν τοῦ ἀνάπαυσιν τοῦ χαμπεόλου
τὸ κόσμου ἡ φορεῖ μαῦρα ἀπὸ θλιβερὴν
φορεσίαν ἡ χυπλερὴν τὴν γυναῖκα μονάχος. ἡ
πηγαίνει θλιμμένη ἡ πολὺ δεῖξε ἀγάπη
μὲ τὸν φρεῦμα. ὁ δὲ ἄνος χαρᾶς ἡ ἡ ἀγάπη
διὰ τὴν πάντα. ὁ δὲ λόγος φανερὸν ὅτι
μὲ τὴν νοῖ διὰ τὸν νοῦν ἡ ὁ τοῦ
ἐξ ἀρχὴ ὁπόν τὸν καθαρίζει τὴν ὑπόν
τὴν γίνεται μεγάλη χαμένη ἡ ὁπόν ἀρχὴν
ὅπου μὴ θὲ νὰ πάρῃ ὀλίγον ἀπὸ τὸν διάβολον
τὸν νὰ ἔχῃ τὸ πρῶτον ἡ αὐτὸ ἔβρεμενος νὰ εἶναι
μεγάλα δάκρυα τὴν μεγάλοῖα. ἡ χαίρει ἡ ὁ λύ
ρόμενος ἀμπεόδεν τὸ δῶ τὴν ἡ τὴν ὑπὸ τὸν ζῆμπε
δίου πὼ τὸν πάρῃ παρόμοιον ἡ ἡ μακαρίζει τὸν
τὸ λαθὴ μεγάλη. αὐτὰ εἶναι τὰ ἁγία βα
πτίσματα ὅπου μόνον τὸ εἰς αὐτὸν ἡ καθα
ίνει τὸν ὠφελεῖ αὐτὸ φύλαξε ἡ καθαρὸν. καὶ τὸ
λίγος ὅπου εἶναι ἄξιος νὰ φύλαξε τὸ πρω
τοῦ βάπτισμα. ὅπου εἶναι εἰς τὸν λόγον χωρὶς

ωστε· ὅτι αὐτὴ θέλει ποιήσει λύσεις χωρὶς ἁμαρτίας ἀφ-
πίσεις εἰς τὴν πίστιν χρεώνουσι· τὴν ἁμαρτίαν ὅπου εἰς τὴν ἡ-
μέρας νὰ βαπτισθῶν καθαρίζεται· διὰ τοῦτο
δὲ πρῶτον βάπτισμα βαπτίσθηκε· εἰς τὸν ἰορ-
δάνην· ὡς ἰωαν· βαπτίσων τὴν τὸ δικόν μου
μετὰ αἵματος μολυβδίου καὶ πάλιν εἰς τὸν ἰορδάνην
ἀνόμασε τὴν προσευχὴν μεθ' ἁλμύρα νὰ μὰ
δείξῃ τὴν ἀληθινὸν βάπτισμα· ἀλλὰ τὸ τὴν
τρόπον διὰ τὰ δάκρυα τὴς μετανοίας· διὰ
τὸ αὐτὸς ὁ πρῶτος ὅπου ἔβαλε τὸν πλῆρ-
ος πνεύματος ἅγιον εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνη-
ν ὡς· μετὰ δάκρυα τὴς μετανοίας· ὁ τὸν
σύμπαν κόσμον· βάρη τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου·
ζηχωρνοῦν· τὸ λοιπὸν ἀνίσως τὴν ἁμαρτίας
τὸν τὸ ἔχει ζηχωρνοῦν· τὴν τὸν πνεῦμα τὸν ἅγιον·
βλασφημεῖ δὲν τὴν θέλει κάμει· καὶ λοιπὸν οὐ-
παρακούει ἀπὸ τὸν πατέρα· διὰ τὰ λόγια
λέγομεν ὅτι διὰ μετανοίας πᾶσα ἁμαρτία γίνε-
σφημεῖ ζηχωρνοῦν τὸν πνεῦμα· διὰ

μετανοίας δυνατὸν ἔχει ἀφέσεις ἁμαρτιῶν· διὰ τοῦ
μαρτυρίου τὴς ἁγίας γραφῆς καὶ γνωρίζει· πῶς εἶν-
ναι ἡ ἁμαρτία μετανοίας μὲ τὴν ὀπόν δυνάμεν· ἔχ-
ζηχωρνοῦν· λέγει ὁ προφήτης ἰεζεκιήλ· ἐὰν ὁ δίκαιος
ἐὰν ἀφήσῃς· ὁ δίκαιος ἐὰν ποιήσῃ ἄνος πάσας τὰς
ἁμαρτίας· τὴν εὐφωνία αὐτοῦ ὅτι δικαιοσύνην· ὃ μὴ
μνησθήσεται ὧν ἀνομιῶν αὐτοῦ· θέλει
καὶ εἴπῃ ὁ θς· ὅτι ἐὰν λέγῃ ὁ πατὴρ ἡμῶν θς· τὴς
ζωῆς τὴν τὴς σωτηρίας θέλω νὰ σὸ σὲ τὴν ζωὴ ποιήσω τὸν
ἁμαρτωλοὺς· ὡς ὅτι ἐὰν ποιήσῃ εἰς ἄνος ὁ
λεῶς τὰς ἁμαρτίας τὴς κόσμου· δεύτερον πα-
σὴν τὴν ἁμαρτίαν μετανοεῖ· διὰ τὸ λόγο αὐτοῦ εἰς τὴ-
ν τὴν ἡμέρα τὴς κρίσεως· θὲ τὴν ἡμέρα αὐτὴν θανα-
τῶσει· θέλω δικαιοσύνη τὴν ἀμὴν εὐθὲ μετὰ
τὴν ἁμαρτίας αὐτῶν· ὅλους σωθῆναι ὁ πατὴ-
ρ ἡμῶν· ἀμὴν νὰ τὸν χαρίσῃ σὲ ὡς δίκαιος μ·
τὸ λοιπὸν ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ λαβαίνει τὴν πῶς
εἶ τὰ δάκρυα τὴς μετανοίας εἶναι ὡς δεύτερον
τὸ πρῶτον βάπτισμα ἀφίεται νὰ λαβαίνῃ ὅσον

ἀποκρίσεις

Ἀπὸ ὅλας ταῖς ἁμαρτίας ἡμῶν σωθῆναι εἴη
ὁ πολὺς χαρακτὴν προσευχὴ τοῦ ἀνθρώπου
καὶ δεῖ τὴν ἀφίνω ἀνάβυ εἰς τὸν οὐρανὸν
κατοικεῖ τὸ λέγω ὅτι ἐὰν προσφέρῃς τὸ δῶρον
ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ μνησθῇς ὅτι ἔχει
ὁ ἀδελφός σου τι κατά σου, ἄφες τὸ δῶρόν σου
ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου καὶ πάλιν πρῶτον
διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου· καὶ τότε ἔλθε καὶ πρόσ
φερε τὸ δῶρόν σου· ἀνάγκη λέγει καὶ πρόσ
φερε τὴν προσευχὴν σου ὡς τὸν ναὸν τοῦ θεοῦ
ἐὰν εἰ θέλῃς μὴ τὴς ὀλίγης πρᾶξε πο
νοῦ ἀπὸ τοῦ λοιποῦ σου ἀδελφοῦ καὶ εἶναι μα
χὴ καὶ μνησικακία ἀνάμεσα σου καὶ σὲ
καὶ εἰς ἐκεῖνον. πάλιν πρῶτον λοιπὸν ἀφίνεις
ἀφίνεις τὴν μνησικακίαν καὶ τὸ λέγω καὶ μνη
σικακίαν τὴν λεγομένην καὶ τὴν προσευχήν σου. καὶ
ἀπὸ τοῦ λαλῶ λογιάζεται φανερὸν ὅτι ἡ μα
χὴ καὶ μνησικακία εἶναι ὁ ὅτι δὲν ἀφίνει
τὴν προσευχὴν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀνεβῇ εἰς τὸν οὐρανόν.

τὸν ἀνάμεσόν μου καὶ ἀγαπῶ τὸν μὲ ὅλον αὐτὴν τὴν καρ
δίαν καὶ ὅλην τὴν ψυχὴν καὶ ὅλον τὸν νοῦν καὶ ὅλον τὸν
δυνατόν· ἀλλὰ ἐπὶ τὸ ὅτι δὲν ἠξεύρομεν τὸ πόσον εἶναι
πρὸς τὸν πλησίον μας νὰ ἀγαπᾷ τὸν ἕνα τὸν ἄλλον
ὡς ἀδελφοὺς καὶ ἀγαπᾷ τὸν ἕνα τὸν ἄλλον ἀνάμεσόν
μας καὶ ἀγαπᾷ τὸν ἕνα τὸν ἄλλον ὡς ἑαυτόν· διὰ τοῦ
τὸ ἠξεύρομεν βεβαίως ὅτι θέλει μᾶς κρί
νει καὶ μᾶς κατακρίνει. Μὲ τοῦτο οἱ φρόνιμοι πρέ
πει νὰ εἶναι ἄλοιποι καθὼς χαίρει καὶ ἀγαπᾷ ἡ ἀγά
πη· ἄλλοι, ἄλοιποι μαζὶ εἰς τὴν ἐξόδον τὴν ἐξ
ἐν γένει ἄλοιπος ἐξαρθεὶς νὰ ἐξέλθῃ
ἀπὸ τὴν τὴν πρὸς τὸν κόσμον ζωὴν. διὰ νὰ ὁ
δηγήσῃς εἰς τὴν αἰώνιον. ἐν μέρει ἐκ τούτου
ὅτι ἀκούομεν εἰς τὴν γραφὴν πολλὰ μέρη
ταῖς ἁμαρτίαις ἀπὸ ταῖς ὁποίαις ἐμαρτύρθη
πρῶτον ὁ μεγαλοῦ αὐτὸ ἀγῶν, βάπτισμα
ἀλλὰ διὰ τῶν δακρύων καθαρίζεται ὅσον
καὶ δίκαιοι ἀφίνει καὶ ἀφήνει ὅσον.

Ποία ἁμαρτία εἶναι ὅτι κάμνει τὴν προσευχὴ
τοῦ ἀνθρώπου νὰ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οὐρανόν.

ογ. + ερώτησις· ποία αμαρτία ου δύναται μετανοηθήναι

ογ. απ. Ποία αμαρτία ου δύναται μετανοηθήναι
ναι φιλίωθη με τον θν· ερώτησις· η ωπο
κρίνομαι σοι λέγων· ότι ναι· πολύνωσις εστί
η μεγάλη η θανάσιμος αμαρτία· η γε ωση
απολλυμι· η ωπο· η ωπεκλυζεται ο αμαρτω
λος μονάχος· ου γαρ λέγει εγω πλέον
σου σμου δεν εχω· και δια τουτο δεν μετα
νοεω· ο· τι δεν με ωφελεί· ποσως· η μετάνοι
α· αυτη· η· η· πολυμοσυνη· εστί· αδυνατο· ου
δαω· και· εστι· η· εκ· εμε· αδυνατα· μονα
χος· του· με· χαρε· και· ην· προς· και· ρον· ζωην
και· ην· αιωνιον· ερώτησις

οδ. Ποία αμαρτία εστί· βαρυτερη· από· ολας

οδ. απ. Η· περισσοτερη· καθως· λέγεται· από· πολ
λα· αυτος· ο· τι· μεγαλη· εστί· η· από· ολας· ταις· αμαρ
τιαις· εστί· η· αδαπη· ακολουθεί· εις· τον· θν·
και· εστί· χειροτερη· και· βαρυτερη· ωπο· ο
λας· ταις· αμαρτιαις· τους· ο· πόν· μιν· αν

τοιο· ανθρωπος· τον· ηγουν· ο· εξομολογο
θεος· ο· λογος· αμαρτιας· εξομε· και· εδικον· και· δε·
λοι· ασυγχυζεται· ο· δε· ζεμπαθεί· ο· απλα
σι· μεχαλαιο· ου· δε· λοιο· χωρας· αμη· ηγου
μενοι· ο· και· λοιο· ορισεται· αμη· ο· η· πεσε
ο· ηγος· χριστιανος· ναμη· μια· μη· δενα
ορισεται· λοιο· ανοιο· δια· αυτο· αμα· α
πα· και· ναι· λοιο· χωρας· η· ναζεμπαθη
τα· απλα· σι· μεχαλαιο· και· ναι· ο· η· πα
ζη· ναι· κρυβη· τα· ο· τραμεχαλαιο· η· μα
σαρκα· η· ον· θν· διαλαμπει· μου· ο· λο· ε
λομενη· πως· ειμι· η· απο· ο· μι· ο· σι· και
απο· ο· λιω· εχθραν· και· ης· χαρα· εστί· η· ω
αμε· πυλη· μη· ηεσαι· ω· αρεσι· ω· και
ασυγχυζεται· ο· λοιο· αρτιο· η· λοιο· ζεμπα
θα· και· λοιο· ηεμονιας· και· λοιο· βοη· θη
ωσα· δη· φοιο· η· ζεμπεν· η· και· δι· ο· μοι· εί
ναι· η· ο· ι· αρετοι· η· η· ηεμεραν· η· ο· ι· η· ηεμεραν· ω· σαι· λοι· ε· ο· ρα· ι· η· δι· ο· ι· ναθοι

τὸ ὁρίζει ὅτι εἰς τὸ ἅγιον καὶ ἀναμάρτητον πνεῦμα
γίνεται τοῦτο· οὐκ ἐν τῷ μόνῳ υἱῷ τοῦ πατρὸς ὁ πατὴρ
μόνος ὁρᾶται ὡς υἱὸς μόνος· καὶ ἀνάλογον
μετὰ τὴν υἱοθεσίαν αὐτῶν· τὴν βρεφικὴν βροφὴν
αὐτοῦ· οὐχὶ μόνον διὰ λόγου δίκαιος καὶ
λόγος καὶ χρόνος καὶ ἀγάπη διὰ λόγου ἀεὶ καὶ
λόγος καὶ χρόνος τῆς παρουσίας· ἐ

ρωτᾶς

οὐ

Ἐρωτᾶς οἱ αἱρετικοὶ τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ ὅτι ὁ ἄνθρωπος
ὁ ἀμόρφωτος καὶ ἄζυγος χωρὶς θεοῦ ὁ χαῖρε ἀμόρφω
τε καὶ ἄζυγε· ἀ

τὸ ἀκρίβεις

θεὸ

Ἐπειδὴ ὅτι λέγει μὴ κρίνεται καὶ θεὸς
κρίνεται· τὴν πάλιν λέγοντα καὶ θεὸς λέγομεν
εἰς τὴν προσκύνησιν μας· ἀφ' οὗ καὶ λαχεῖν
ἡμᾶς τὴν συμπάθειαν πλαστὴ μὲ λαμ
βάνει τὴν ἡμετέραν ἀφίνομεν τὴν συμπάθειαν μὲ τὴν
ἐπείρασε ὁ θεὸς μᾶς πλάσεως· ἀπὸ τοῦ λα
βὼν ἀεὶ τὴν φανερὰν πᾶς ἔχει φύ
λαξε καὶ τὴν τοῦ εἰδωλικὴν τὴν δύνασθαι λαχεῖν

καὶ δύνασθαι λαχεῖν τὸν πνευματικὸν καὶ θεὸν ὁ
θεὸς εἶναι καὶ μόνος ὁ λαὸς φαίνεται ἐπὶ τὸν υἱὸν
τοῦ ζῶντος καὶ δίκαιον καὶ λαχεῖν καὶ δίκαιον
φρίξαι λαὸν τὸν λαὸν καὶ λαὸς πλησμονὴς τὴν εἰδωλικὴν
τοῦ πνεῦμα ζῶντος ὁ χωρὶς τοῦ θεοῦ ἀμόρφωτος καὶ
ὁ λαὸς ὁ τῆς εὐσεβείας χωρὶς τοῦ θεοῦ ἄζυγος
καὶ μεταμόρφωσις καὶ μόνος ὁ θεὸς καὶ μόνον αὐτὸ
μόνον τὰ τῆς ἐξομολογήσεως καὶ μετάνοιας τὴν
βαπτισμοῦ αἰτῆς ὁ θεὸς καὶ μόνον οἱ ἀμόρφωτοι
ἀξιομολογούμενοι τὰ λοιπὰ νοῦν λαμβάνουν
ἐνεργοῦσι τὴν λαὸς δὲ χρεία ὁ θεὸς ὁ πάντων
πάντων τὴν τῶν λόγων τοῦ ἀπὸ τὴν
καὶ λαχεῖν τὴν τοῦ μεγάλου νομὴν χρεῖ
τὰ ὀφείλεται τὰ αὐτῶν ἀμὴν καὶ λα
χεῖν νοῦν μὲ δὲ ἀνάλογον δὲ ἀνὰ μό
νον τὰ ἀδικὰ ὅλος ἀμόρφωτος καὶ μεταμόρφωσις
νοῦν· τὰ χωρὶς ὁ θεὸς ἀπὸ πᾶς ἀμόρφωτος
εἶναι συμπαθεῖ μένοι· καὶ ἄξιοι
νὰ σκέπτεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν·

ὁ ἐχίμοτον τοῦτο· ἀμφὶ μὲν οὖν σε πυράξη
τινὰς χρόσης τὰ τοῦ ζωπαθήσης· μὴ κεῖ
πρὸς μὴ τὴν ἀδίκιον τὰ μὴ τὸν κάμνης τὰ
κοὐ αὐτὴ κακῶς· μὴ τὰ μὴν τὸν ἐχθρὸν μαχὴν
ὃ ἐχθρὰν μὴ σε εἰς τὴν κορδίαν σου· τὸ σ
λογᾶται πρὸς πλησίον εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ
κυ· ἐὰν θελήσεις τὴν προσευχήν σου· διὸ
τὴν ὁ κὺς διὰ τοῦ τὸ λέγει· ἀφέλετε ἀφέ
τε σταυρῶν· ἀφὴ σε λαλεῖ ἡ ὅτις
πλάσε μὲν ὀμοῦν καὶ φῆσι ὁ μὴ ὁ δὲ τὰ
ἀδίκου σας· ὃ πάλιν λέγει σὺ κὰ μὲ
μὲ λρεῖ τὰ αὐτὶ μὲ λρεῖ σταυρῶν· ἤγουν
καὶ τὸ θέμα τὸ ὀνόματος μὲ λρᾶ τὰ κάστις
τοῦ ἀγοῦ· ἀπὸ τὴν θέσι μὲ λρεῖ σε καὶ ὁ
δὲ ἀσᾶς:- ἐρώτησις.

Ἀν ἔχεις καὶ κακεῖς τὴ κάμνη βαρὺ τὴ μὲ λ
ἀμφὶ τὴ μὲ λ τὴ μὲ λ τὴ ὁ ἀγνωρίσῃ αὐτὸν ἀ κ
χρὴ ἡ σε κὰ ὁ δὲ χ· ἀ πόκρισις

Ἀνίκους ὁ ἄνος ἐκεῖνος βασιλᾶς ἀ χρὴ
τὴ μὲ λ τὴ μὲ λ· μὲ λ ὀξὴ τὴ σὴ κὲ σὲ τὴ
φεῖ κὴ τὴ ἀπὸ λαῖς πονηραῖς βουλαῖς· τὴ
ὅρος πίσω εἰς τὸν θῦ βεβαιόνοντας καὶ
ὁ μολογῶν τὰς μὲ λὰ εἰς τὴν κορδίαν τὴ
ὅτι πλέον κάμνει τὴ ἀμὴ οὐ δὲ νὰ πλη
σιάσῃ εἰς τὰς πόλεις ἀφρὴ λαῖς ἐκεῖ
νοις ὁ πόν ἐκάμε· ὁ πόνος τὴ αὐ εἶναι
ὁ ἄνος ἐκεῖνος ὁ πλαστὰ ὑλὴς πλεῖσι
τὴν κὰ κὴ τὴ τὰ βάλῃ τὰ ἀὐτὴν βε
λὴν ἀγαθὴν· μὴ ἀν μὴ νὸν ἡ μὲ ρὰν καὶ
ζὴ σὴ εἰς τὸ ὀὖ τοῦ χοδίσμὸν τὴ τὴν ἀέρι
αὐ ἀπὸ θανὴν ἀ δὲ χθὴ κὴ νὸ τὴν μὲ
λανοιὰν τοῦ· ὡσὰν τοῦ λησοῦ τὴ βάνει
τοῦ μὲ λὸν ὀνομὲ νὸν· διὸ τὴ τὸ νὰ βά
λῃ τὴ νὰ ὁ ἀχὴ μὲ λαμὸ· εἶναι λὴς
κὴ χὴς πρὸς ἀρὰ ἄως τοῦ ἄνου ἔρ γον
ὃ χαμεβρὰν τὴ τὸ μὲ ἀδοῦ· ἀμὴ νὰ
ζὴ σὴ τὴ νὰ ἀπὸ θανὴ εἶναι εἰς τὸ χὰ

χαρὶ τοῦ ὑπ. διὸ ἡ ὡσαύτως πρὸς εἶναι τὴν
τῆς ζωῆς καὶ τὸν θανάτου καὶ μὴ εἶναι καθ' ὅσον
τὸ φανῆ· ἡ ὡς ἀγαθὸς ἡ φύσις αὐτοῦ καὶ
μὴ εἶναι κακῶν καὶ πρὸς τὴν ὠφέλειαν καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ
ἀνθρώπου. διὰ τοῦτο ἀφ' πάντες εὐχόμεθα τὸ
τοῖς αἰσθάνεσθαι ποιεῖν ἀνθρώπῳ ὅπερ
ἐβούλοντο ἀφ' ἑαυτῶν μεταλαμβάνειν. μεταλαμ-
βάνειν προσήκουσιν πῶς καὶ πολλὰ χρόνοις
ὡς πάλιν πλοῦτον θέλουσιν εἰς τὴν
ἀφθορίαν καὶ κοινωνεῖν. — ἐρώτησις

ὀφ. Πῶς εἶναι τοῦτο καὶ οἱ ἄνοι μόνον
μὲν ἐξ ἑαυτῶν φθορὰν καὶ βάλλουσι πλῆ-
θος δαιμόνων ἡ ἀεὶ δὲ καὶ ἐμποροῦν καὶ
δαιμόνων καὶ αὐτοὶ ἡ εἰς πολλὰ
οἰκεῖα ἡ θλίβεσθαι πράγματα; — ἀπο-

ὀφ. Τοῦτο μὲν γὰρ ἡ ἀπὸ τῆς γνώμης ἡ γ
τὴν κακίας ἐστὶν ὅπερ ἐκ τῆς κοσμικῆς
ἀνάγκης ἀπὸ τὴν κρίσιν ὅπερ ἐξ ἀνθρώπου

εἰς τὴν αἰσθησιν ἡ ἐκ τοῦ καὶ εἶναι ἢ ἀπὸ
τὸ τὴν ψυχρότητα ἢ θερμότητα ὅ ἐστὶ
τὴν ἡ ἐξηρότητα ἢ ὑγρότητα ἢ ἐξ ὧν σύγκειται
τὸ σῶμα ἡ κεφαλὴ ὧν ἄνων εἶναι ζῶν θε-
μένα πλεονεκτοῦν καὶ ἡ ἐξ ἀνθρώπου
μένα ἡ ἐξ ἐλλείψεως μένα ἡ ἐξ ἐνεργείας
μεταλαμβάνεται προσήκουσα ὁ πάντων
νοῦς ὡς ἐμοὶ ὁ χαλᾶζα ὑγρὸν μὲν
τὴν θερμότητα ἡ ξηρότητα ἢ ἐξ ὧν
μὲν τὴν ψυχρότητα ἡ ὑγρότητα ἢ ἐξ ὧν
μὲν τὴν θερμότητα ἢ ὑγρότητα ἢ ἐξ ὧν
ρος μὲν τὴν ψυχρότητα ἡ ξηρότητα
τῆς γῆς. ἀεὶ δὲ ἡ θάλασσα ἀναχωρεῖ
σοι χεῖρα ἢ ἐξ ὑπερβολῆς ὑπὸ θεμελίων
προσῆμεν ἡ τῆς πλάνης τῶν ζώων
εἰ τοῦ φανῆναι ἡ τῶν ἄνων. ἡ ὅτι
ἔχουσι πρὸς ἀλλήλων τὸ θερμὸν πρὸς
ὑμῶν ἡ τὸ ψυχρόν. εἶναι θέρμης ἡ ἡ
μαχαιρὶς καὶ λαμπάδος ἡ πάρ αὐτὰ

διαφέρουσι μὲ ὀλίγον αἰφορμεύ· ὥ-
σαν λέγεται πῶς ὁ πάγος καὶ
τὸ πεδιάδα γὰρ ὀχεδὸν εἰς ὀλίγας γραμμὰς ἡ
τοῦ διαφέρουσιν εἶναι ἐκεῖνα ἡ ἐκεῖνα ὁ
οἱ ὅλοι εἶναι μεγάλοι καὶ ἀκαμπεῖς καὶ
θερμοὶ κρεάτως οἱ πεδιάδες· καὶ
κάποιοι καὶ κάποιοι θέλει κυρεύεσθαι
νὰ εἶναι δυνατοὶ καὶ ἀνδρεῖοι καὶ
μόνιμοι καὶ φρόνιμοι ἀκμῆς ἐκείνου
παθεῖν· ὁ μὲν εὐρίσκονται καὶ ἀν-
δρεῖοι μερικοὶ γενναῖοι κόμψοι καὶ
νέοι καὶ μερικοὶ ἀνδρόμονοι
ἐλέγουσι νὰ οἱ σοφοὶ πῶς εἶναι ζέμ-
παθε τὴν ἀγαθότητα καὶ μεγάλο-
μηνίμονα τῶν γειτόνων αὐτῶν. ἀλλὰ τὸ
ἐκεῖνα διαφέρουν καὶ νὰ εἶναι εὐκολοκ-
σεῖς καὶ δὲ οἱ αὐτοὶ ὅπου δὲν διαφέ-
ρουν. εἶναι ἀέρας μόνιμος καὶ ξηρὸς καὶ
φύσεως. καὶ ἔχουσι καρδίαν σφιχτὴν

ἐὰν πεφύσωνον καὶ ἀπὸ τὰ χάρματα ἀλλὰ
τοῦ ἀνοίγου ὁ πάγος εἶναι μεγάλος τὸν
νοῦν μὲν ἀνοιγμένοι καὶ ἀνοιγμε-
μένοι μὲ τὸ πνεῦμα· ἀμὲ οἱ αὐτοὶ
ὅπου ἐξέβγαιναν ἀπὸ τὸ κόσμον νὰ
εὑρίσκονται εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς
τὰ ὄμορφα καὶ εἰς τὰ βοσκὰ καὶ ἀσκοῦν-
σιν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ψυχοῦ· ὁ
κεῖνοι ἔχουν ὀλιγοχαρίσμον· ἐ-
ξωτικὸς φύσεως· διὰ τὶ ἐπαθὲν ἐφύγαν
ἀπὸ τὸ παράφυσιν· ἀξιόνουν
τὸν ὑπὲρ φύσιν· ἔχουν καὶ τὸ θέλουν
φύσιν· ἤγουν ἔχουσι τὸ φύσικὸν νὰ
εἶναι ἄνοιγμα καὶ ἀρετὴ φθαρτὸν νὰ
πεθαίνει νὰ δὶ τὰ καὶ νὰ ἀγαπᾶνε
τὸ φυσικὸν φαγὶ καὶ πόνον· καὶ νὰ ζοῦ-
σι μὲ ἀρετὴν φόρον καὶ τὸν ἀμφιβολίαν
καὶ ἀγάπη καὶ ἄδικος καὶ ἄφρονας ὅπου εἶναι
παραφυσίν· καὶ ζοῦσι πολλοὶ ἄσω

εμίσησαν την αγρίοτητα και αδικίαν
και τα παραφύσιν τα εξωτικά ανθρωπίνων
φύσεως αμφότερα. ειδοποίησε
ο θς μιν αναχαρίν. και νικήσουσι την φύ
σιν και ανδρείεται και υπομένουσι
σιν πείναν και την δίψαν και τα κρύ
και αγωνίζονται υπέρ την φύσιν. ει
γουν τα κατορθούσι αρετάς παρ
πολύ απέναντι φύσιν κατόρθωσαν
πράγματα και αρετάς θαυμαστάς
παρά πολύ απέναντι τα εξίν των ανθ
ρωπίνης φύσεως. και γίνονται θεο
φόροι και παρθένοι εκείνοι οι πρό
τιλον πρώτον πρίνοι δ' αρέσκονται
τας ετί τα φύσικα και ετί τα πνα
φύσιν δοκούντι. και γίνονται γνήσιοι
κάτοχοι χριστάρι εκείνοι οι πρό τι
ρόσαν κρείας αιμαλωμένοι ουδ' κα
κα βάλλουσι δάκρυα ούς βρίσιν

εκείνοι οι πρό δυο ήσυχίαν δυν
φορά εκείνους οι πρό ειπαρασαν ορ
πτόσους τους ορφανούς και τα χήρους
ειδοσ. δυσεις πτωχούς. αμίλους αδι
κησαν και ειπαρασαν τους κόπους. αι
τοι χοι πόνοι οι πρό ειμέλασαν οι κόν και αφή
α τόλα παραφύσιν αμφότερα
ειπόσαν εις την δόξαν. αι εξίθη
σαν και ειγίνασαν θαυμασοί εις την ζά
την πρά πάνω απέναντι δόξαν. ζόν αι
ήσουν οι πρόγονοι φύσικα ωσάν ζω
ία. ειδό φαίνη εις πολύν εις
τον κόσμον και εις την ορθόδοξον θηκι
κήν γένεσιν. αλλά είναι τα φύσικα
τα κατά φύσιν έργα οι πρό τα ειπά
σασαν οι αγίοι. και ο σταυρός νάφυ
γν απόλα παραφύσιν. δεξιωμένω
νά νικήσασαν και τα κατά φύσιν. δι
ά ζόλα. τους ειδόσαν ο θς χρίν νάφο

νὶ ζωντανὸ πὰ φίλιν νὰ πλυνῶ ἡ γυναικό
μου νὰ δίφτῃ ἡ γυναικί μου πλύνει
νὰ ἔχουν θυμό ἡ γυναικί μου ὀργίζουν
νὰ ἔχουν σύμαφθαρτον ἡ γυναῖκα
τοῦτο νὰ θαρρῶ οἱ ἄφθαρτον νὰ εἶναι
αὐτὸς εἶναι μυστικοὶ ἡ ἀπομονωμένοι ἡ ὁ
τὸν βλέπουν τοῦτο θλιβομένους νὰ
κλαίουν ἡ κλαῖει ἡ νὰ ζῇ πάντοτε
κοὶ πάλιν ὅταν ἔχουν ἀπάθειαν τοῦ
θλίψιν ἡ πόνον ἀπὸ τὸν κόσμον πα
θεῖν ἡ τὴν ἀσέβειαν τοῦ σύμπαντος
νὰ χαίρωνται ἡ νὰ εὐφραίνωνται ὁ
ὅταν βλέπουν τὸν κόσμον ἡ τὴν χα
ρὰν τοῦ εἶναι τοῦτο. κοιμοῦνται τοῦ
σταυροῦ ὁ πόλεμος ἡ πόλεμος
σταυρὸς χαίρουντας μὲ τὰ χαρὰ τοῦ
τὸν κόσμον κλαίουντας μὲ κλαυθμὸν
τὸν. Διὰ τοῦτο ἡ οὐ πρέπει βλέπεις
τὰ δίκαια. τὸ χάζω ἡ τοῦτο ὅλη δίκα

εἶναι τὰ δίκαια τοῦ κόσμου ὅλα
εἶναι τὰ δίκαια τοῦ κόσμου.
Διὸ ὅλη εἶναι πλοῖο πὸ κλαίουν θὰ
λὶ δὲ κοιμοῦνται τὰ ὅσα μαλὶ κοὶ θὲ
μὲ τὰ κλαυθμοὺς ὅμως ξεσλὶ σαρκὸς τὰ
τοῖα δίκαια εἰ πρέπει εἶναι
δίκαιο πὸ δικαίωσιν ἐμπροσθεν
τοῦ οὐρανοῦ νὰ φανῶ δίκαιοι νὰ τοὺ
λὶ μὲ σοῦν. ὁ κόσμος πάλιν ἀπὸ μὲ
θυμὸ κρεμάζουν ὅλον πίστιν πολὺ κρᾶ.
Διὰ τοῦτο γίνουσι πολὺ μόνον δικό
λογοῦ δίκαια εἶναι ὁ πὸ δικαίω
σύνη. φύσιν δίκαιον ὁ πὸ
κλαίουν οἱ ἀνοῖ εἰς τὴν σταυρὸν ἡ
τὸν πόνον τοῦ ζῆλον τοῦ ἡ σταυ
ρὸν νὰ εἶναι μεγαλομάζον ὡς σὺν κ δι
κηρίσεως δικαιοσύνης χρὶ τὸν λάζαρον ἡ
ἐπέρασε τὸν χρόνον. ὁ αἱμοροῦσα ἡ
βαστάει. τὸ δὲ ἀξίωμον δίκαιον

εἶναι τῶν ἁγίων ἀνῶν διὰ τὸν ἀγωνιῶν ὁ
τοῦ γὰρ ἀνθρώπου καὶ τὰ θελήματα
κοινὰ ἐστι καθὼς ὁρίζεται ὁ κύριος λέγων
ὅτι προσευχὴ μὴ ἡμῶν ζῶν μὴ
θλιβὶ ὁ πόλεμον ζῆμφωνῆσαν πα
λοὶ ἀνοὶ διὰ τὴν ἀγάπην τὴν ἐν ἐ
βεῖας. καὶ ποιήσαν αὐτὰ μὰ πρὸς
χαὸ μὴ διὰ χρεία μὴ ἡμῶν ζῶν. τὸ δὲ
οὐ βλέπει ἐν ἑνὸς τὸν ἀγῶν. διὰ τὴν ἀγά
λαν τῶν ἀνῶν. διὸ τὴν ὁ χριστὸς τὸ
αὐτὸ πρᾶγμα καὶ μόνον μὴ πρὸ
ἡμῶν ἐστὶ καὶ δοξασθῶ μὴ καὶ μεγα
λυνθῶ ὁ ἀνὸς ἐκεῖνος διὰ τὸ κα
λὸν πνεῦμα καὶ μόνον καθὼς τὸ καὶ μόνον
δίκαιοι διὰ τὸ τὸ ὅλοι ἀπεκαλύπτε
ται. εἰ δὲ μὴ μόνοι τὸν λόγον τὸ κυρίου
ὁ πνεῦμα ἐστὶ. ὅταν πάντα ἀπὸ θεοῦ τὸ
τὸ λαμβάνει ὁ τὴν ἀχρεῖοι δὲ λόγοι εἰς μὲ

Ἐρώτησις. Δὲ εἶναι καὶ τὴν ἀνὸς ἡ παρά
νομα εἰς τὴν πρᾶξιν τὸν ζῶν ἀπὸ τὴν
πλοχὸς μὴ ζῆλὶ σὺ μὴ ἡμῶν ζῶν ἐμὲ πρὸ
θεν ἀλλὰ ἀνῶν. διὸ πρὶν πάμμη
σὲ ἐκεῖνος ὁ πνεῦμα καὶ μὴ μὴ τὴν ἡμῶν
μὸ ζῶν. μὲ ἐμὲ πρὸ τὸν λαὸν καὶ τὴν καὶ
μὴ νὴ σὲ καὶ. ἐπὶ δὲ ὁρίζεται ὁ κύριος ὁ τὴ
δὲ ἐὰν χρεῖος μὴ θὲ σὺ αὐτῶ ὁ ὅν καὶ μὴ μὴν
τὸ καὶ φανερὰ μὴ λαμβάνοῦν ἐ
τὴν ἀπὸ τὸν αὐθρόπων. ἀ
Τοῦ δὲ τὸ ἐστὶ πνεῦμα διὰ τὸν ἐκεῖνον τὸν
καὶ δόξοις ἐν ὑπὸ μὴ φανοὶς ὁ πνεῦ ἐστὶ
ὁ αὐ ἐν ἡμῶν. ὁ χρὸ διὰ δόξον μὴ τὴ
μὴν μὴ ὁ Σωτὴρ τὸν ἀνῶν τὸ ἐν ἡμῶν.
ἀμὴν ἐστὶ ἐν χρεῖα καὶ ἡμῶν χρεῖα
θεὸν μὴ τὴν ἡμῶν ζῶν καὶ θαύμην
καὶ ὁ ζῶν καὶ διὰ τὴν ἀπὸ τὸν θεὸν αὐ
τὸν βλέπουν μὴ μὲ ἐν ἀδὲς ἀνοὶ δὲ τὴ
καὶ ἀχρεῖνα ὁ δὲ χρεῖ ἐστὶ τὸν οὐρανὸν
μὴ θεόν:-

ερώτησις.

ε'. Από ποία αναφορά μία ψυχή και καμία αν
φορά γίνεται ο άνθρωπος αγαθός ή κακός πα
ντελώς ένα ον από τη φύσιν ή δίχως θέλημα ή δίχως θε
λήσεις γίνεται ο μηδενός ή ένα αρχή

ε'. Απόκρισις. Ο θεός μόνος είναι ο πλάστης
τα πάντα πλην ανάγκης· ή γαρ ο πα
θών ένα γίνεται ομοιόπαθος· ή γαρ ο ποιών
ένα ομοιόπαθος γίνεται· ένα γίνεται κοινωνία
μεταξύ αυτών· ένα γίνεται τρόπον τινά· ένα γίνε
ται κατά φύσιν· ένα γίνεται κατά θέλησιν· ένα γίνε
ται κατά αναγκαίαν· ένα γίνεται κατά ενέργειαν· ένα
γίνεται κατά ενέργειαν· ένα γίνεται κατά ενέργειαν·
ένα

ὁ αὐτός. εἰς τὴν κοινωνίαν ἦν καὶ πᾶ-
σαν τὴν ἐκκλησίαν καὶ πᾶσι τοῖς ἀκούουσι ταῦτα.

ὡσαύτως. Ἐπειδὴ λέγει ἐξ ὧν ἀπόστολος πᾶσι
τοῖς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ μὴ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ
ἢ ἐν ἀγνοίᾳ εἰσὶ· μὴ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἢ
ἐξ ἀναγκῆς· ἰδιῶται δὲ τὴν ἀπὸ ὀφθαλμῶν
τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἀπὸ ἀνθρώπων μαθόντες
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ μὲν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν
ἰδιώταις· διὰ τὴν ἀσφάλειαν καὶ μὴ τοῖς
δεῖ εἶναι πρὸς τὸν νοῦν διαζῶμεν τοῦ λα-
οῦ ἡμῶν καὶ τὴν ἀνάγκην ἀναγκάζωμεν καὶ
μὴ μὴ τοῦ λαοῦ τῆς χρείας τὴν ἐκκλησίαν
ὡσαύτως δεῖ ἐστὶ καὶ τὴν ἐκκλησίαν· ἀ

ὡσαύτως. Μόνον οἱ ἱερεῖς εἰς τὴν ἀγέλην τοῦ χριστοῦ
τοῦτο καὶ ἡμῶν ὁ ἀπόστολος μαθὼν λέγει
ὁ μὲν ἡμῶν ἐστὶ νοῦς ὁ τῶν ἀνθρώπων τοῦ
λαοῦ τῶν οἰκείων τὴν ἐκκλησίαν

καὶ τὴν ἀγέλην τῆς ἐκκλησίας ἐστὶν ὅμως ἐστὶν
ἡμῶν ὁ τῶν ὅλων δεσπότης· ἢ καὶ
οἱ δεσποτικοὶ εἶναι μὴ ἀγέλου τοῦ θεοῦ· διὸ λέγει
ὅτι· ποιεῖ βασιλεῖα τῷ θεῷ καὶ πατρὶ
ἐστὶν ἀρ πάντοτε καὶ τὴν· ἵνα ὦσι πεῖραν βι-
ασθῶσι καὶ ἵνα μὴ τὸν τῆς ἀδικίας
ἀφ πάντων τῶν τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ·
ἀφ ὧν τοῦ πρὸς τὴν ἀγωνίζωμεν πρὸς ὃν
τῆς τῆς ἀδικίας ὁ πάντας πάντας τὴν βασιλεῖαν
τοῦ θεοῦ, εἶναι τοῦ· ὁ δὲ ἀδικίας δυνάμεις
ἐν τῷ πάντας διὰ τὴν τῶν ἀγωνιζόμενοι τὴν ἐκκλη-
σίαν ἀπὸ τῶν ἀπάντων ὁ πάντας ὁ ἐν τῇ ἀδι-
κίᾳ τὴν ὁ ἐν τῇ ἀδικίᾳ τὴν ἐκκλησίαν
ἀπὸ τῶν ἀπάντων τῶν θεμελίων τῆς ἐκκλη-
σίας· ἀφ ὧν τοῦ τόπου τῶν τοῦ ἀγῶνος
τῆς ἀδικίας καὶ τῆς πλοκῆς οἱ εἶναι ὁ πάντας θρέφοντες· καὶ ἀδικοῦντες
εἶναι ὁ πάντων τοῦ ἡμετέρου· ἀλλὰ ὁ ἀλλοτρι-
ῶν νοῦν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν ἀγω-
νιζόντων·

Εἰς τὸ Εἶναι φανερὸν πᾶς ὁ λίς μετανοῶν
ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας τὴν μετάνοιαν εὐλογίας ἀπὸ πάν-
του τῆς χλευάζειν διὰ τὸν ἀναθεωρίζόμενος μὲ-
τὴν μετάνοιαν. ἵνα ἐν τῷ μὲν ἀνίστας
ὁ ποιῶν τὸν ὁ ἡμερολόγιον τῆς ὑστέρ-
μετανοῶν ἀφ' αὐτοῦ λέγει ἀπὸ πάντα
τὴν κολόζειν μὲ τὴν κατὰ μετάνοιαν
κατὰ ἐξιβάλλει ἀπὸ πάντα τῆς τὴν ἁμαρ-
τίαν μᾶλλον κατὰ μετάνοιαν. - ἀ πε

Ὅχι δὲν ἠναι γὰρ τὸ οὐδὲ εἶναι ἀδίκω
ὁ θὲς νὰ ἀκουσθοῦν τὴν κολόζειν ὁ πὸ
ἔχομεν εἶναι ἄνος εἰς ἕνα ποιὸ πολὺ
ὁ διὰ ἐν ἀνθρωπόν γὰρ μία ἀρ γὰρ διαβό-
λος νὰ ὁπάρνα ἀπὸ πάντα τὸν ἀνθρω-
πον μὲ θὲν ὁ πὸ τὸν ἐλάλεξεν. ὅμως τὸ
πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅλοι καθὼς εἰς
τὴν μετάφρασιν τοῦ ἁγίου Ἰωάν ὁ θὲς εἶναι
ὁ πὸ ὁπάρα νὰ τὸν ἄνον νὰ τὴν κόμε μὲ-
ἐπίζη τὴν εἰς τὴν ἁμαρτίαν εἶναι πρόξενος ὁ

διάβολος ὁ πὸ παρακινᾶ τὸν ἄνον νὰ βλά-
πτει καὶ ὁ ἀφεντικός νὰ χάσῃ τὴν χρείαν τοῦ
θεοῦ. ὁ διάβολος ὁ θὲς μὲ πεῖναν τὸν ἄνον
ἀν ἐν ἐνῶ ἐφιχνεύθω πὸ τὸν θεὸν τὴν κόλασιν
τὸν διάβολον. τὴν διὰ τὴν πολλὴν τὸν ἀνάγκα
ἐχιάνω θὲς δὲν ἐξορίζεται οὐδὲ μὲ μόνον
τὴν κολάσιν τὸν διάβολον νὰ ἐξορίσῃ τὸν ἄνον
τὸν ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλον ὁ πὸ τὸν ἐλάλεξεν
θὲς τὴν ἀγίαν γραφὴν διὰ τὰ νὰ κάμῃ ἀκό-
μὴ τὸν διδεῖ βοήθειαν τὴν ἀγαθόν λόγον
μὲ νὰ κάμῃ πλέον ὅσον δύνατον πρᾶ-
μὲ μεγάλην βοήθειαν νὰ ξαναλάβῃ τὸν θεόν
τὴν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἡμερολόγιον
ὁ πὸ ἔχομεν τὴν κόμε μετάνοιαν. καὶ
ἀλλὰ ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ νὰ
πάθῃ τὴν ἀναμαρτησίαν διὰ τὰ ἀφεν-
ὁ πὸ ἐξοδιάστε ἡμερολόγιον. μόνον
νὰ χαίρεται τὴν νὰ τὸν φαίνεται πὼς τὸν
ἔχει κρεμμένα νὰ τὸν κόψῃ εἰς τὸν

μηδόσεται ζωήν· διόπερ ἐπὶ ζωὴν αἰώνιον
ἐπιθυμεῖν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς δεῖ τὸ
σπουδαῖον διαβαίνειν τὴν τῆς ἐν πόλει
καὶ ἐπὶ τὴν ἀφθαρσίας ἐπιθυμεῖν δὲ μὴ τὴν
καὶ ὁ ἀνηρεῖ ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ἐπιχαίρειν
τὴν χαρὰν ὁ πᾶς εἶχεν· ἐρώτησις·

ρζ΄ Λέγουσι τινὲς ὅτι δεῖ πρὸς τὸν ἀγῶνα τὸν ἀγωνίζεσθαι
χωρὶς ἀξιέλαιον τὴν ἡδονὴν· ἐπεὶ
καὶ ἐν τῷ μὴ λαμπρὸν ἐκεῖνον ἀρετὴν
καὶ πλοῦτος ἐκεῖνος ὁ πρὸς ἡδονὴν· τὴν δὲ ἐν τῷ
τὴν μὴ δόξαν τοῦ λόγου τὸν ὁμολογοῦντος ὁ
τὸν λόγον καὶ τὴν πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐπὶ
τίνι πιστεῖς· ἀπόκρισις·

ρη΄ Τοιαύτης χρῆς διαστρέφοντες τὴν ἀξίαν
γράφειν ἐκεῖνοι ὁ πρὸς τὴν γραμμὴ ὁ καὶ
δεῖ καταγραφόντες τὸν νοῦν τὴν
γραφὴν· διόπερ δεῖ τὸ λέγειν τοῦτο ὅσοφ
ὁμολογοῦν ἀγῶνα ἐπὶ ἀνὴρ ἐπὶ ζηλῶν τὴν ἡδο
νὴν καὶ τὸν ἀξιέλαιον ἐστὶν καὶ

ἀξίος ἐστὶν καὶ ἀνάξιος τὴν ἡδονὴν ὁ
μόνον θέλει καὶ εἰ πρὸς ὁ ἐστὶν ἀπὸ
δίδεις τὴν ἡδονὴν· ὅτι ἐὰν ποιῇ
τὴν πλεονεξίαν ἢ ἀπὸ βλάπτει τὸν νόμον
τὸν τὸν ἀνάμεσον· ἐκεῖνος τὸν ἀνάμεσον
ἢ ἐν τῷ μὴ λίνα καὶ ἐρεῖ τὸν λίνα καὶ
μόνος μὲν τὸν ἀφρεστίαν μὲν τὴν ἀρε
ὁ πρὸς ἀρετὴν ἢ τὸν ἀνὸν ἐκεῖνον· ἢ
γοῦν τὸν ἐλίμνος· ἐπεὶ ὁ ποιῇ
σας τὴν ἡδονὴν· διὰ τοῦτο ἡ ὁ πρὸς ἀρι
ζει ἐστὶν ἡ ἀρρήτου πολὺ τὴν αὐτοῦ
τὸν δὲ δῶ· ἢ ἐν τῷ ἀθλητὴς ἀνὸν
ὁ πρὸς φαίνεται πλοῦτος ἢ ὀζηλῶ ἢ δεῖ
σαι καὶ τὸν δόξης· δόξαν τὴν μὴ ἀξε
λέξης ἢ ἄξιος ἐστὶν καὶ ἀνάξιος τὴν δω
ρεὰς· αὐμαθὴς καὶ δόξης τοῦ ἀνάξι
θέλει καὶ δόξαν ἢ τοῦ ἀξίου· ἢ ἐν αὐφιλ
ξανεῖ καὶ θέλομεν πλοῦτον ἐὰν θέλῃς καὶ
κοινὰ ἀγῶν· εἰ δὲ ἢ προσέχεσαν κα

μὴ φαίνῃ τὸ τυμῖον ἀφ' ἑαυτοῦ· δεῖ γὰρ εἰ
τὸ μὲν γὰρ μὴ δὲ ὁ καιρὸς τῆς ἀγάπης μὴ θέλει
λεῖ ἐν τοῦτο ἀλλὰ δι' ἀλλήλων εἶναι
διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἀξίων νὰ δεχόμε
θα τῶν ἀλλοῖ ἀνάξιοι· παρὰ δὲ τὰ ἀξίου
ὧν ἀνάξιοι νὰ μὴ νὰ ἐρίσωμεν μὲ τοὺς
ἀξίους· ἀπὸ δὲ δεῖλοι γνωρίζομεν·

Ἐρώτησις. Πῶς νὰ ἀποδοῦν εἶναι κοινὴ
λέγον· νὰ βοηθῶσι τὴν ἐκκλησίαν
τοῦ νὰ ἀποδοῦν τοῦ θεοῦ· ἢ τοῖς πτωχοῖς· ἀπο

Ἐ. πολὺ χάρη ὅπου πρὸς ἐκείνοις τοῖς δίδει
ὅσο ὁ πᾶς τὸ κόσμος ἀπὸ τὴν δεξιὰν τοῦ· ὅτι
εἶναι ἀφορμὴ τὸ δίδω τὰ μοιράζεις τὸ
δείχνει ὅλη κοινὴ λέγον εἶναι νὰ φάγῃ
οἱ πεινασμένοι· ἢ νὰ ἐνδύσῃ τοὺς
γυμνοὺς· πρὸς νὰ ἐκίζωμεν ξένους καὶ πε
λεᾶς· μὴ κλείσῃ οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι ἢ μὲ
μονοὶ ἐκκλησίας ἢ ναοὶ τοῦ θεοῦ ἐκεῖνοι
εἶναι· ἢ ἀν ἴδῃ ἢ καμίαν φορὰν ἢ οἱ
ἐγέρνοι καὶ —

οἱ ἄπιστοι θέλουσι νὰ χαίρουσιν ἢ ἐκκλη
σίαν τοῦ νὰ ἐνδύσῃ τὸν θεὸν· ἢ μὲ τὰ ἀφίξια ἀπὸ
θέλουν δοῦν ἢ νὰ ἀφήνουσιν πρὸς τὴν ἐκκλη
σίαν μὴ νὰ ἀφήνουσιν ἀφορμὴν νὰ βοηθῶσιν· ἢ πε
λεινὸς πολὺ νὰ βασανίζῃ ἢ πεῖνα τοῦ· ἢ
χριστιανοὶ· εἶναι δίκαιον νὰ τοὺς βοη
θῶσιν ἢ νὰ τοὺς ἐξαφορίσωμεν μὲ τὰ ὅσα
μὲ δίκαιον ἢ ἀσπρίνοι· ἢ τὴν ἐκκλησίαν· διὰ
ὅτι κάμνει ὁ θεὸς τοῖς ἀπιστοῖς νὰ
ζοῦσι ἢ νὰ τοὺς χαίρουσι· παρὰ νὰ ἐκκλησίαν
ἢ ἢ ἀφορίσωμεν τὸν χριστὸν μὲ ἀφορισμὸν

Ἐρώτησις. Ἐὰν δύο εἶναι ἄπιστος· ἐὰν ἢ
ἢ ἐλεύθερος ἢ κοινοστάσεβὴς· χριστιανὸς ἢ ἢ
σὺν μὴ ἢ ἀφίσῃ νὰ λάβῃ χάρη ὁ χρι
στιανὸς· ἀν θέλῃ ὁ χριστιανὸς μὲ
ρὶ νὰ ἀπεκεῖνα ἢ ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ ἢ ὁ χρ·

ἀπο Ἐ. πειδὴ χέρει ὁ νὰ ἀποδοῦν τὰ ἀνοῖ
σαρος ἢ σὺν σαρὶ ἢ τὰ τοῦ θεοῦ τοῦ θεοῦ· φαί
νεται εἶναι ὅτι ὁ νὰ σαρὰς τοὺς νὰ ἐκκλησίαν —

ἐλπίνας δὲ ἀπίστους ἦν ἢ εἰ πενόμενοι καὶ τὸ
δόσιμον διὰ τὸν θ. διὰ τὸ δεῖν εἶναι
πρὸς τὸν καθαρὸν ἐξομοιούμενοι διὰ τὴν
τῶν ἀπίστων. ἢ ὁ ποιος ἢ κατὰ τὸ
τοῖς ἀπίστοις ἢ ἀσεβεῖς ἀσημίνοι χρὴ
σαφῆ διὰ τὰ τὸ χρεῖαν εἶναι εἰς διὰ τὴν τὸ
ὀνόματος ἢ ὀξεῖς συμαλίνοις
ὡς καὶ πλὴν κρίνεται. εἰ δὲ ἢ μὲν ἐκ
θεοῦ τὰ ἀγία σὺν εἶναι εἰς ἐξομο
ιοῦν ἢ βούθειαν πλουτοῦν χηρεύοντα
ὀρφανοῖς ἐμμένοντα ἢ ψυχαῖς μὴ ἔχον
θεὸν οὐδὲ εἰς ἀῖς δὲ ἢ ὀξεῖς τοῦ πλου
τοῦ καὶ φέρουσι ἢ ἐμπαθῶν τοῦ θν
εἰν. καὶ ἐξαγγεῖν τοῦ ἀνὸν εἰς κεῖνον
ὁ πᾶς ἀνθρωπὸ πρᾶγμα τοῦτο. ἐ διὰ τὴ
λέγεται ἀνόμοι ὀνῆς ποιῆσαι καὶ μὴ θεῖ
χρὸς εἰ τὸ μεμιωτᾶ τῆς ἀδικίας ἢ
γοῦν ἀπὸ τοῦ βίου τῆς ἀδικίας ὁ πᾶς ἐν τῶν
ἀγρῶν ἢ κρίμμενος καὶ ποιῆσαι λέγεν

μοζεῖν ἢ ἐ φόβοις
ἀφ' ἀδικίας ἢ ἐν μοζεῖν καὶ ἐξαγγεῖν
καθὼς ὀνῆς ἁμαρτίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀ
εἶναι πολλῶν χρείου ἢ ἢ ἁμαρτία ἢ ἢ ἐ
μοσύνη ἢ μὲν δὲ ἢ ἐν μοζεῖν δὲ ἐμ
πορεῖν καὶ ἐξαγγεῖν καὶ ποιῆσαι ἁμαρτίας θα
νάσιμας ἢ ἁμαρτανόντας ὡς οὖν πρὸς ἢ
καὶ μὲν ποῖ ἢ ἀν ἢ ἄχθος ὁ πᾶς καὶ
χλιν καὶ πρὸς τοῦ πλουσίου καὶ θ. διὸ τὸ ὅλως
ἐν μοζεῖν ἢ ἀν ποιῆσαι ὁ ἄνος ἢ ἁμα
πνεῦμα καὶ ἢ δὲ ὀφεῖ καθὼς λέ
γει ὁ ἀπόστολος καὶ τὸ μὴ ὀφεῖ πλὴν θα
λασσῶν ἐν ἀλλήλοις ἢ δὲ δόσιν τοῦ πλου
τοῦ. ἢ ἀν ὅπερ ἀδόσιν τὸ ὀφεῖλεν μὴ μὲ
νὰ ἢ καὶ ἢ ἀδὰ πνεῦμα καὶ χω
μὰ τοῦ πλουσίου μὲ. δὲ ὀφεῖ μαι. δι
ὅ τὸ εἶναι φανερὸν πρὸς αὐτὸν ἢ
χωρεῖ σύμμεν τὰ ὀφείλματα ἐν ἢ
ὁ πᾶς μὲ πλαίν οἱ ἀδελφοὶ μαῦς

ὁ οἰκήτορες μετὰ δὺο δὲ χρόνο ὁ τῆς πόλεως
μοζεῶν πνεῦμα. καὶ πάλιν ἐπόρευσε πρὸς
νυκτὸς καὶ ἀφίνοντας καὶ πάντας τὴν πορ
νείαν ποιῆσαι μοζεῶν ἔχει δίαθε
γμα πρὸς ἐκείνον ὁ πρόδρομος καὶ τὴν
σπήλαιον εἰς τὴν ἄμμον ἦν καὶ μένει τὴ
μοζεῶν. καὶ πάλιν εἰς μοζεῶν ὁ
γέρων ὁ πρὸς τὸν πάλιν καὶ τὸν πάθεν
μαλοῦ ἱδρῶτα ὁ πρὸς τὸν πόλιν εἶναι
ἀξιόλογον καὶ ἀξιόλογον παρὰ τὸν
μοζεῶν ὁδὸν ἀπαλλαγεὶς ἀφ
χοῦσα ὁ πρὸς γίνεται ἀπὸ δυσεκ καὶ κοινω
σία ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα ὁ πρὸ
ἐρχοῦται ἀπὸ τὰ ὑπόγαιον καὶ
ὁ πάλιν εἰς μοζεῶν ὁ πλοῦχος ὁ πρ
γίνεται εἰς ὃ ὀσφήμα τὸν ἀπὸ τὰ ὁ
λίγον ὁ πρὸς ἔχει εἶναι ἀξιόλογον
ὁ λιμὸν ἀξιόλογον ἀπὸ τὴν μοζεῶν τὸν
πλουσίων ὁ πρὸς ἔχουν καὶ ἀπὸ γιατὸ ἀξ

ὁ πάλιν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ πρὸς τὸν δὶ δὺο ξένα
φόβοι ἀνάβασις καὶ τὸν πλοῦχον ἔχει
αὐτὸν ὁ πρὸς τὸν μεγάλα πρὸς τὸ χρῆσις καὶ βοῦ τὸν
μεγάλα χρέη ἔχει καὶ λογάζεται πρὸς τὸ οἰκεῖον
μος καὶ ὡς σὺ νὰ ἴδεν καὶ ἀδικῶ τὸν τόπος ἀ
τὴν χόρας ἀ ζοῦν οἱ μαθεῖ τὸν ὅτι δὶ ὀλίγ
αὐ ἀξιόλογα σῶμα νὰ κάμῃ ἐκεῖνον τὸν ἀγόρ
ὁ κάθος ὁ οἰκοδεσπότης καὶ τὸν ἀρχι
γίνεται καὶ ὁ ἀγαθὸν ἐπίσης εἶναι ὅτι ὁ πρὸς δὶ
δὶ αὐτὰ τὸν ἀνῶν νὰ μὴν λαχεῖ ζοῦν μοναχοὶ
ποιῶ σημὰ νὰ λὰ οἰκονομῆ νὰ πορεύουσι καὶ
τὸν ἄλλον. πρὸς πέτε δὶ νὰ ἐξαίρεμαι
ἐστοῦτο. ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁ πρὸς εἶναι μέσα εἰς
τὸν ὄρος καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸν
εἰς ἀμμοκρεμάν ἀνάβασιν καὶ δὶ ἀνάσυγχωρ
θῶ λὰ ἀρχὶ μεταλάβῃ. πρὸς πάρ μεταγνωρίζω
μεν ποῖ μὰ τὴν μοζεῶν καὶ θαρ
ρεῖ καὶ ἀρκεῖ ἐκεῖνον ὁ πρὸς ἐλάβαν τὸ
μοναχικὸν σχῆμα τὴς καλογεριᾶς χρε

ωσεν ἀνάμα μαστήν ἡ ἐκκλησία καὶ
χαίρουσι ἡ ἀλλήλοις. τὸν μαστὸν ὡς φανερὰ
καὶ φανερὸν καὶ αὐτὸ τὸ παρὰ μέρος ἡ τὸ λαξί
μονὸ πᾶς εἰς μέρος. ὅμως ἀνίσως καὶ
τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς βαρβαρικοὺς ἐπεὶ ἦσαν
ὁ τοσοῦτος βασιλεὺς ἐπιστήσεται ὀνόματι ὁ
δὲ νεόπορος ἐκεῖνος. ὡς πάλιν τὸν ἀκούσθη
σεται ἡ ἐκκλησία. λιθόμενος δὲ τὴν δι
ὰ λόγου θυσίαν. διὸ δὲ ἀκούσῃ εἰς τὴν ἡ
φωνὴ ἐκείνου ὁ πᾶς εἶπεν ὁ προφήτης δὲ
νὴ πρὸς ἐκείνον. φασὶ γὰρ ἡ βουλὴ μὲ
λέγουσιν. λαὸς ἄρχοντας εἰ ἀκούσῃ ἐκκλη
σίας ἀσχόλωσαι. ἡ λαὸς ἀδικίας οὐ εἰσὶ
νῦν ἐγκλεῖς πεπλῶν. καὶ πόλιν ἡ ἀμαλγε
φὴ λέγει. ἡ ἐκκλησία καὶ τὸν πλῆθος
ἀρχόντων. ἡ πόλιν λέγει μακαρίζει
ὁ ζῶν οὐ ὅτι πλοῦτον ἡ πενία. εἰ μὴ
μέγα πονηρὸν φυσιολογεῖ τὸν ὅπου. διὸ δὲ πρ
νηρὴ ἡ ἐκκλησία εἶναι ἡ μεγάλη ἡ κρίσις. εἰς
τὸν ἀμαρτωλὸν ἡ πρὸς ἀνόμους:

ὅμως ἐὰν ἔχωσι ἐκκλησίαν εὐρίσκεσθαι σω
λοῦ ἀφεύλη ἡ μέρος ἐκείνου:— Ἐρώτη.

Ἀποκρίνεται καὶ ποιοὶ καὶ ἐμαθεῖν ἦσαν ἡ ἐπ
νεόσαν τὸν τοῦ θεοῦ ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν ἀρχαίου θυσία
μόνον ὅπου καὶ μόνον μὲ ἀπεκτείνεν:— α π

Καὶ ὁ λέγουσιν ἐὰν οὐ ὁ ὅσοι λέγουσιν διὸ ὅτι δεν
λέγουσιν ἀπὸ λόγου τοῦ. ἀμὴν ὁ ἤκουσαν ἀ
πὸ τὸν ἐν ἡμῶν ἰησοῦν χν ὁ πᾶς εἶπεν εἰ δὲ λω
γὰ ἀνθρωπίνας ὁ ἐμοὶ μαθεῖν ἐξ ἐκ. ὁ χ
ἐὰν ἡ ἔχω ἀκούσει. ἐκεῖ ἐὰν ἀπὸ πνεῦμα χν
τε εἰ δυνήσεις. ἐν ἡνικαῦτα ἡ ἐκκλησία πνεῦ
μα ἐκκλησίας ἐκ τοῦ ὅλου τὸν τῆς ἐκκλη
σίας. εἶναι φανερὸν ὅτι ἐν τῷ ἐκκλησίᾳ
ἐπὶ ἀληθινῆς ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἐκκλησία
διὸ ὅτι εἰκεῖ ὅπου εἰσὶν δύο ἢ τρεῖς ἐπὶ τὸ
ὄνομα τοῦ δικαίου ἐκεῖ εἰμὶ ἐγὼ ἐν μέσῳ αὐτῶν δὲ
λέγει δεῦτε οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι τὸν πᾶς μὲ ἐλθε
νομοῦσα τὴν βασιλείαν μου διὸ ὅτι ἐκεῖ ἐστὶν ἡ
σπουδὴ ἀπὸ τὸν μαθεῖν. ἀλλὰ διὸ ὅτι ἐκεῖ ἐστὶν ἡ

καὶ ἐδόκουν τὰ μαίνεσθαι τὸν ἐδίψησαν τὸν πολί-
σαλέμε. ὁμοίως πολλοὶ τῆς τοιούτου ἀμφιβολίας
ὁ πολὺς κατεφρόνησαν. ἀ τοῦ μὴ ἀεὶ τὰς ἀνθρώ-
πους. πόσον καθαρὰ μὲν οἱ κατηφεστέροι
εἰς τὸ πρὸς τὸν ὅρκον. οὐκ ἐδιαλείπετο ἐν
μνήμῃ σημεῖα. ἀλλὰ διαλείπει ἐπεί-
νοσα μὴ κατὰ φύσιν. πρὸς τὸν διαλείπειν ἐν
μνήμῃ τὴν πρὸς τὸν ἀγάπην καὶ τὴν
μετὰ τὴν βοήθειαν εἰς τὸν ἀδελφὸν
μετὰ τοῦ πλησίον τοῦ πρὸς τὸν νόμον καὶ τὴν
ἀφανίσας. καὶ μὴ πάσαν δὴ κατὰ ζῶν
τοῦ κακὸν κρίνει εἰς τοῦ ἀνεξέμονας
ἐκ πολλῆς χρόνου ἐπεί νοῦν ὁ πρ. καὶ
μὴ νοῦν σημεῖα τὴν βαρμάλα. δηλ. ὅτι
καὶ ἡμῶν σημεῖα. δεῖ εἶναι πολλοῦ
τοῦ. ἀλλὰ ἀπὸ τὴς δυνάμεως τοῦ θεοῦ. ἀ
μὴ τὸν καὶ μὴ νοῦν τὴν ἡμέρας τὴν καὶ τὴ
ξοῦν καὶ ἀπὸ τὴν καὶ ζῆν πάθειαν. ἐστὶν
ἀπὸ τὴν ἐδίψησεν τοῦ προαιρεσίν. καὶ

διὰ τοῦ τοῦ ἀποδιχάσαι καὶ τοῦ τὸν κύ-
ριον ἀνοίκα τὴν ὄψιν καθαρὸν καὶ τὸν φωνῆς
μὴ ἐρίζειν περὶ τῶν τοιούτων τὰ σημεῖα
ἢ περὶ ὧν ὀλίγον ἐν τῇ ἡμέρᾳ ζῶν τὸν
λέγει ὁ ἀπόστολος πεῖν. ἐὰν τοῖς γνόσ-
ῶν ἀμφίων ἢ ἔλεγα τὴν καὶ χωλὸν ὄντα τὴν
καὶ μετὰ πίζωνεν καὶ μὴ λαθεῖν τὸν τὰ βρῶ-
σεν καὶ πρὸς αὐτὸν τὸ κρέμμα καὶ τὸν φοῦν
σαγάπην καὶ μὴ νέχω. οὐδὲν ὠφελοῦμαι
οὐ ἀπὸ καὶ λέγει τὴν ἡμέρας ὧν. νὰ ἀπὸ
μὲν τοῦ πλησίον καὶ τοῦ νὴ βρονοῦμεν.
διὰ τοῦ τὸν ὅτι πάν δεῖ εἶπαν
ἀλλὰ ἐπιδοφόρος. τὴν ἀναμφίλογος οἱ μόνον εἶπ-
ὑ νὰ ἀπὸ οἱ ὑπὲρ μόνος. ἡμέρας τὴν ζῆμπα
ἀπὸ τὸν πλὴν ὡς καὶ ὁ πρὲ μὲν ὁ οὐρανὸς
οἱ ὑπὲρ μὲν τὸν καὶ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἡμέρας.

Ε ρώτησις. Τ ὅσον μὲν ὁ ὁ ὁ ὁ ὑπὸ χον
αὐτοῦ χρῆσις ἕως νὰ ποιῶ τὴν ἡμέρας ζῶν.
ἀπ. Δὸν ὀφεῖλε πάθος ἐκεῖνα ὁ πρὸ δὴ δεῖ

ὁ αὐτὸς εἰς ἐλεημοσύνην πολλὰ εἶναι τὸ
ὀλίγα διὰ ἐκεῖνα ὁ τοῦ ἀπορουντος
καὶ ὀλίγα εἰς τὸν ἄνον· ἐκεῖνα δὲ λέγει
μὴ νομίζειν ὀλίγα τὴν ἀνωφέλειαν ὡς πορί-
ζομενα τὴν μὴ ποιοῦντα αὐτὰ ἀρέσα-
σιν. διὰ τοῦτο λέγει ἀπὸ στόλος παῦλος
τὸ ἐμὸν πορίζεσθαι δοθήσεται εἰς τοὺς ἁ-
γιους πτωχοὺς· ἤτοι ἐκεῖνοι ὁ πο-
σαῖς πορίσεσι τὴν ἐσόμενος δόξαν τὸ δικαιοῦ
ὁ τοῦ δεῖ ἔχει· τὴν διὰ τοῦτο εἶναι φανε-
ρὸν ὅτι ὁ ἐν πρόθυμοι δεκτοὶ ἐν τοῖς
ἀδελφοῖς ἀποδεφαίρεσις τὴν πολὺν
μᾶς τὴν πνεύματος· ὁ πόθος τὴν
ἀγάπη τὴν ἀνωφέλειαν τὴν ἀχρεῖος μὴ νοῦν
ἀποδεῖξιν τοῦ λόγου τὴν ἀκόμη μὴ ἐν
ἐκεῖνα ἀμπρεῖν καὶ νοῦν φέρεμεν
ἐν φανεῖται τῶν πτωχῶν· τὴν ἡμεῖς δὲ λέγε-
σθαι· τὴν οἱ πτωχοὶ τὴν ἀδελφοὶ ἀποδεκτοὶ
χορεῖαν. διὰ τοῦτο δὲ ἡμᾶς ἐν τῇ ἐξ

ὀνῆς εἰς ἐν μέρα κρίσεως· καὶ θέλημα καὶ κα-
τακρίνει ὡς ἀνόφορα δεῖ· ἐστὶ δὲ μετὰ ὁ
τὸ χρεία τὴν μετὰ μεγάλα μαθεῖν τὴν ἀδικίαν
ἐκεῖνα ἢ πλουσίους πρὸς τὸν καὶ ἐξαφανῶν μὴ
τὴν ἀπὸ θεὸν αἴτιον· τὴν ἡμεῖς δὲ νὴ θέλησα
μεν ἀμὴν ἐκφύβαμεν· ἐκεῖνα τὴν οἱ πτωχοὶ
ἐὰν χρεῖοι ἀπαρνεῖται ἀπὸ πόνων
ἐκείνων ἐὰν ἀποδεῖξεις ἀφορμαῖς·

ἐρώτησις· πῶς λογίζονται οἱ ἐλεημοσύνας ὁ δ'
ἀπὸ δὲ πόρισμα ἔχουσι εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐκεῖ· ὁ δ'
ὁ πόνος ἀποθνήσκω· ἀπόκρισις· ὁ δ'
ἐκεῖνα ὁ τοῦ μὴ μόνον μὲν λέγειν ἀλλὰ τοῦ
ἀνθρώπου· λογίζονται κακεῖς θεῖς ἀγάπας
ὁ μὲν ἀνίσως τὴν ἐκείνην ξενίζοντος εἶναι ἐ-
χεῖ μὴ νοῦν οἱ ἀνάγκαι ἐκεῖνοι μὴ τὴν ἀνωφέλειαν
ἀνάχοοι τὴν ἀκόλουθοι· τὴν ἀνεῖς δὲ χρεῖαν ὁ-
δός· τὴν διὰ τοῦτο δὴ τὸ μὴ τοῖς ἀδικήσαι κρεῖ-
διὸ ἐὰν πλοῖα θαυμαστὸν ἀφορμὴν ἀποθά-
νωσιν καὶ μεταφέρεσθαι τὰ ἐν πολλοῖς ἀγῶν-

μοσύνην· καὶ ἐκεῖνα λαὶ διαδούμησαν καὶ
πλας καὶ ἀδικηθῆ· διότι ὁ πλουτίζων ἐστὶν ὁ
βλέπων τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἐλεεινοὺς εἰς
μεγάλην στενοχωρίαν· καὶ δίδουν καὶ
μὴ λυπηθῆς· ἀλλὰ τὸ δίδοις ἀξιώσεν ὁ θεὸς
νὰ μοιράσῃς καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ὁποῖος μα
θαίνει· ἐμὲ ὁ τόπος ὁ πρᾶγμα ἐστὶν
τοῦ θεοῦ ἀλόγου τὸ πρᾶγμα ἐστὶ ἐλεημοσύ
νην πτωχῶν καὶ δοῦναι εἰς τοὺς τόπους ἐ
κεῖνοι· εἶναι φανερὸν σημάδι πρὸς ἡ
τοῦ θέλημα τοῦ νὰ δοῦν ἐλεημοσύνη ἐ
κεῖνη διὰ νὰ ἀχεῖ τοὺς μὴ θοῦλῃς ἐκεῖ
νος ὁ πλουσιὰ πρᾶγμα αὐτὸ.

ιζ' ἐρώτησις θ' καὶ εἶναι τινὰς ἀνὸς ὁ πλούσιος
ἐπαγάγαν εἰς ἄλλας ἀμφιβολίας καὶ μὴ δέ
νει καὶ νὰ σώσῃ ὁ θεὸς· μὴ λέγει νὰ ἀφρόπνιστος
ἡ ὁλόκληρος καρδίαν ἀφεῖλεν νὰ ποιήσῃ· μόνον
ἀὶς πρᾶγμα ἀχεῖ νὰ κάμῃ ἐλεημοσύνην· μόλα
νὰ φεύγῃ κοντὰ ἕνας ὁλίγος· πᾶς νὰ σωθῇ ὁ
ιη' πλούσιος.

θ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὁ πλούσιος θὲ νὰ σωθῇ ὁ πλούσιος
ἐκεῖνος ὁ πλούσιος ἐκεῖνος ὁ πλούσιος ἐκεῖνος ὁ πλούσιος
ἐκεῖνος ὁ πλούσιος ἐκεῖνος ὁ πλούσιος ἐκεῖνος ὁ πλούσιος
ἐκεῖνος ὁ πλούσιος ἐκεῖνος ὁ πλούσιος ἐκεῖνος ὁ πλούσιος

λαμπτήνωσον· ἐπὶ ἐρωτᾷ καὶ αὐτὸς νὰ σω
θῇ· καθὼς λέγει ὁ προφήτης· ἐλαμπτήνωσαν
ἐπ' ἐσωσάμεθα· διότι καθὼς ἐκεῖνος
λαμβάνει ἐλεημοσύνην πρὸς φρόνησιν εἰς τοὺς
θεοὺς εἰς ἄφεσιν ὧν ἁμαρτιῶν ἐπὶ τῆς
λαμπτήνωσις ἐλεημοσύνης καρδίας εἰς ἄφεσιν
ὧν ἁμαρτιῶν· δι' δὲ λόγου ἀμπροσθεν τοῦ θεοῦ
καθὼς λέγει ὁ προφήτης δαυὶδ· θυσία
τῷ θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν
συντετριμμένην καὶ λαμπτήνωμένην ὁ
θεὸς οὐ παρεξουδενώσει· θὲ νὰ ἴδῃ πῶς
ἡ ἐκκλησία εἶναι μὴ εἶναι ἡ προσ
φέρει καὶ ἐμπροσθεν τοῦ θεοῦ· καὶ ἡ καρδία
τὴν συντετριμμένη καὶ λαμπτήνωμένην δὲν τὴν
καταφρονεῖ ὁ θεὸς· ἀμὴ τὴν δὲ χαλαμμὰ
ζῆ πεθαίνει καὶ ἡ ζηλοφθονίας καὶ ἀμφιβολίας
τὸ τὴν λέγει ὁ θεὸς· ἀγαπᾶς τοὺς ἐλε
ημοσυνοφόρους καὶ τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πτω
χοὺς καὶ ὁ θεὸς εἶναι κοντὰ

ἐπὶ εἰκόνος ὁ πρῶτος ἀχρεῖος θυμιᾶν τὴν ἐκ
δίαν· καὶ εἶναι λειτουργούμενοι εἰς τὴν ψυχὴν
τὴν πόλιν ὡς καθὼς μαθηταὶ ζῆν καὶ κοινωνοὶ ὄλ
ζεῖν οὗς τοὺς ἡμῶν μόνον· καὶ τοὺς καθαροὺς
τῇ καρδίᾳ· ἀπὸ τῆς μαθητεύεν καὶ κοινωνοὶ τοῦ χ
ζεῖν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν ὅλους· τοὺς πτωχοὺς
τοῦ πνεύματος τοὺς τοῦ πατρὸς ὁ θεὸς
τὴν ψυχὴν τοῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας τὴν μεταλάβῃς καὶ
κοινωνοὶ τῶν τοῦ διὰ ἐδεμένοι καὶ ἀνάξιοι τῆς τῆ
ζῆν τοῦ ἑκάστου τοῦ ποιεῖν ἐκκλησίας ὁ πρῶτος
καὶ δεῖ κοινωνεῖν τινὰ δὲ
μόνον τοῦ χρόνου τοῦ καθαρὰ ἔχοντα· καὶ τῆς
τοῦ θεοῦ· διὰ τοῦτο ὁ πρῶτος
λέγει ὡς μαθηταὶ οἱ πτωχοὶ τοῦ πνεύ
ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν·
τοῦ ποιεῖν αὐτὴν τὴν πρᾶξιν τῆς σωτηρίας
ἐμπορεῖν τὴν πρὸς πάντας καὶ ἀδελφὴν καὶ
πτωχὸς οὗτος καὶ μακάριος καὶ θεὸς ἄλλος καὶ
πλουσίους ἐπὶ τὸ πτωχεύειν· καὶ πτωχὸς ὁ
τοῦ δεῖ ἔχει νὰ κοιμᾶν καὶ μετὰ ζωῆς καὶ

γεύσεως· διὰ εἶναι τὰ πάντα φροντίζει· ἀ. καὶ τοῦ.
ἀπὸ φροντίζει καὶ ἀλλὰ πρὸς ἔχει μὴ ψυχὴν
ὁ πόθεν καὶ τὰ ὁ καὶ ὁ καὶ ἀπὸ μόνον θὰ ἀδιάφορα καὶ
μόνον μόνα· καὶ δὲν ἐνδύσῃ θὰ νὰ ξαλαίζῃ καὶ
μνοῦν θὰ νὰ ἔχουν κοπιάσῃ· ἀμὰ νὰ ἔχῃ πα
μόνον καὶ νὰ ἀφορίζῃ τὰ ἐνδύματα καὶ ἀφῆ τὰ ἄλλα καὶ
νὰ ἔχῃ αὐτὸν τοῦ χρόνου τοῦ πρῶτος θὲ νὰ ἀπὸ τὰ
αὐτὰ τὰ ἀλλὰ· νὰ ἔχῃ μὲ μόνον τοῦ ἀγάπεσε
τοῦ δὲ μαθητὴ τοῦ καὶ τὴν ὑπόθεσιν τὸν σὺν
εἶναι τοῦ θεοῦ· σὺν σὺν μὲ θὲ ἀλλὰ
μὲ τὰ σὺν θεοῦ καὶ ὄχι διὰ πολλὰ κοινὰ
τοῦ ἐκκλησίας· διὸ τὸ κοινὰ κοινὰ δὲν
κοινὰ· ὅλοι ποὺ εἶναι νοῦς ὁ ἀνὸς ὁ πρὸ λόγ
ζῆν καὶ μὲ τὸ ἀγαπᾶ τοὺς ἑκάστου ὅλοι ἀπὸ τὴν ἐκκλησίας
ἀμφοῖν ψυχοὶ· ὁ δὲ μόνοι καὶ ὁ θεὸς θὲ τὴν ἀνὸ
ὅλα νὰ ἔχουν ὁ θὲ ὁ δὲ νὰ ἔχουν θὲ
ἀμφοῖν ψυχοὶ· καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τὸ πρῶτος καὶ
ὅλοι εἰς αὐτὰ ἔχουν· χαρμόσυνοι τὴν ἀφορίζουν ἀμφοῖν
τὴν ὑπόθεσιν· διὸ τὸ ὅλοι δὲν κοιμᾶν καὶ δὲν κοιμᾶ

ἡδη μηδὲ αὐτὸς· καθὼς ἡ περὶ ὀνῶν μὴ κρίνας
ὁ δικαιοκρίτης· ἡ εἰς τὰ πένθος φέρον δικαιω-
νῶν· ἡ εἰς ὀλίγον χωρῆσαι τὸν πλαίοντα αὐτὸν
ζήσαι χωρῆσαι· καθὼς οἱ περὶ ὀνῶν ἀφελεῖν
ἀφαιρεθῆναι ἐμοῦ· ἐρώτησις·

ἐρ. Ἀ· Εἰ καὶ λίνεται ἡ ἁμαρτία ἢ πρᾶξις φέρει·
ὁ μετανοῶν ἢ πρᾶξις φέρει· ἡ πάλιν πα-
ρὰ τὴν ἁμαρτίαν· ἢ καὶ πόσα πλαίστρα
ἡ πόσας φέρει τοῦ δικαίου· ὃς εἰς λύ-
μαν τῶν ἰδίων· ἡ τοῖς τρόφιμοι· ἀπόκρ.

ἐρ. Ο· ὅτι δὲ ἀπορράπτει οὐ δεδίωκε τὸν ἄνον
ἀπὸ λύμαν τῶν ἰδίων· ἡ τοῖς τρόφιμοι· ἀλλ' ἡ χά-
λασις ἡ μέρις φέρει σφάλμα ἡ ἐπιστήμης
ἁμαρτίαν· διὸ τὸ αὐτὸς ἀπαλλάττει εἰς πα-
λαιὸν πέλεκυν τοῦ ἀπόστολος νὰ ζήσαι χωρεῖ τὸν ἁ-
μαρτάνοντα ἀδόξως μὴ κοπιάσεις ἀπόν· ἡ δι-
ὰ τὸ τὸ πρὸς ἀπόλεμον αὐτὸς ὀλιγήμων ἡ ζῆν
παθὴς κὴ ἴθη ἡ σύγχυσιν τὸ ἁμαρτάνοντα
μέρι ἄθων ἡ χάλασε δὲ ἀπόν· ὄχι κλόδομεν

ἀλλὰ εἰς ἀπόν μόνον· ὅμοιος ἡ ὁ τὸ πρὸς πει-
νῶν ἐξ ἐρωῶν κοπιᾶ· ὅτι μὲ ἀφεῖν ὁ τὸ ζῆν θῆ-
ναι ἁμαρτάνων πρᾶξις φέρει ἡ πρᾶξις φέ-
ρει νὰ μετανοῶν· καὶ ἀφέρουν τὰς τοῦ θυ-
ἡ μυρίζοντας πρὸς τὴν ἁμαρτίαν· μαθεῖν
κοινὸν μάθημα· ἡ δικαιοκρατεῖ μετάνοι-
ὁς· διὸ τὴ ὁμοιάζεται ὡς ἀν ὁ πλ-
ὴ μετανοῖ· ὁ πῶς εἶναι ζῶν ἡ θῆ ὁ μὴ εἰς
εἰς τὸν βρῶμον τὸν ἁμαρτῶν· ἡ πρὸς ὀδε-
φάγη ἀπέκτ· ἀμφὸ δὲ ὅτι ἡ ὁ λόγος ἡ μὴ ὡ
κὴ τὸν ἀνόν εἶναι ἀδηλον· ἡ πρὸ πολὺ τὰ
πρόσκαιρα μόνον νὰ μὴ μίας ἀπαλλάττει ὁ
θεὸς ἀλλὰ ἐξαρνᾶ ἡ μὴ ἀφῆ εἰς τὴν ἀ-
μαρτίαν· ἡ ἀπὸ θεὸν ὡς μὴ ἀμετανόητοι· ἡ
παραδόθωμεν· εἰς τὸ χαοῖν αἰώνιον·

ἐρώτησις· Πόσων χρόνων εἶναι ἡ μετάνοια ἐρ. γ.
ἀπόκρ. Δ· Ὁ λόγος ὡς μετάνοιας εἶναι· διὸ τὴν ἐρ. δ.
ἡ μὴ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν κοῦ ἡ μὴ μετάνοιαν
ἡ μὴ μετανοῶν ὁ ὁ πρὸς τὸν κόσμον μὴ ἀφῆθε

μοι χρῶν χρῆναι πέλαμε τὴ πόλιν καὶ δεξαιτο
ὁ ποῦ ἔχει γὰρ αἰτία ὁ πᾶς καὶ οὐ πορεύε
σθαι· καὶ ἐκμαθὼν ὑπαν δεξαμένης καὶ ἐλαμ
βάνειν πάνδεξα μοι χρὸς χρῆναι· ἡ μοι χρὴ
ὁ μέρος ἡ καθὼς ἀδίκει· ἐὰν οὖν δρᾶν ἐξεμα
νὸς σε ἐκεῖνος ὁ πᾶς μοι χρὴ εἶναι ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ
ἐξουσίας μοι χρὸς ἐν τῇ ἡμῖν ἐμαυτοῦ καὶ ὁ π
δὲ χρῆναι ἐὰν οὖν δρᾶν ὁ πᾶς ἔχει ἀμυνεῖ
σθαι· ἀδικεῖ σε ἐκεῖνος τὴν πάθος ἐκεῖνο τὸ
ναῦν καὶ σε ἐκεῖνος ἐξουσίας μοι χρὴ δι
πορεύεσθαι τὴν ὁδὸν· ἐὰν δὲ χρῆναι ἐὰν οὖν
δρᾶν τῆς ἀμυνεῖσθαι αἰτίας·

ηδ· Ἐρώτη. Ἀ ἰσοστήνας ὁ λίχος εἰμὶ παῖδι
ὁ ὁμωμοσμένη ἁμαρτία τῆς ἐστὶ θεμιτὸν
ὡς ὁ λίχος εἶναι ἀπὸ ἐκείνης ἁμαρτίας ἐκβα
φεῖν· ἡ φύσις τῆς ἡμῖν ὅτως ἐκ γὰρ ἐμ
ποδὼν αὐθεντῶ πᾶς· Ἀ ἀποκρίσις·

ηδ· Ἀ ἐν ὀλίγῳ ἰσοστήνας· διὸ λίχος ὁ ἀπόγονος δι
χῶς πῶς εἶναι ἡ πόρνη βαφεῖλης καὶ πο

λαὶς ἐκείνας ἁμαρτίας· καὶ χρῆναι ὁ λίχος ἐκ τῆς
ἁμαρτίας ὁ ποῦ νὰ ἀφίνῃ ὁ ἄνος εἶναι ἐξω
ἀπὸ ὀλοκληρίας ἡ ἡ πρὸς πόνα ἐὰν ἡ ἐν χρῇ ἀλλὰ μὴ
βαφεῖλης· ἀρὰ ὁ πᾶς πρὸς ὁ· καὶ μὲν τὴν
ἁμαρτίαν μὴ σε ἐκ τῆς ὀλοκληρίας· ἐστὶ δὲ
φαίνεται πῶς ἀπαλλαγὰ ἀπὸ τὸ ἁμαρτίας
ἀπὸ τὰ ὑπὸ θεῖαν ἐξουσίαν ἡ διὰ τὴν ὑπὸ τὰ
τὰ μὴ θεῖαν ἐξουσίαν ἡ πρὸς φορὰν τὴν ὑπὸ
ρῶν ἡ μὲ ὀλίγον τὴν ὀρεξίν· ἡ ἀλλὰ δὲ ἐστὶ
ναι ἁμαρτία θανάσιμος· ἐστὶ δὲ διὰ τὴν
ὀρεξίν· τῆς πόρνης γίνεται ἡ μοιχεία· διὰ τὴν
ὁ ποῖ ἀν μοιχεύσῃ ὁ ἄνος ἐὰν ὁ οἰκεῖος μοι
νὸ μοι νὰ θανατῶσι ἐὰν οἱ μοιχεύσῃ ὁ δὲ
ἡ αὐτὰ ἐστὶ τινὰς ὁ ποῖ φύσει καὶ πρᾶξιν
εἶναι ἡ δὲ ἡ πρᾶξις νὰ εἶναι κρίμα καὶ
ἁμαρτήμα θανάσιμον· μὴ ὁμοιωμένης ὁ
ὅλη ἡ δὲ φαίνεται ἡ ἀπὸ τὸ φύσει καὶ πρᾶξιν
εἶναι ἀρὰ ὁ αὐτὰρ ἡ ἡ ἐκ τὰ δὲ φαίνεται

εἰναι διὰ καθησαν. ἐπειδὴ χωρὶς λόγῃ
μαλοῦ ὦ ἀκάθαρτον ἐστὶν ἐκεῖνον.

κε΄ ἐρώτησις π΄ ὁ σακκὶ μαλλὶ καὶ ἡ ἀμπελῆ μαι
εἶναι τῆς πορνείας. α΄ ὁ σακκὶ ὁ τρίχινος

πε΄ π΄ ἡ πεχὰ καὶ ἡ πεχωὶ λογιὰν εἶναι. διὸ ὅτι εἰς μα
γγωλὶ καὶ σκόρδον καὶ κρεμμύδι καὶ πρὸ ἐκεῖνος ὁ πρὸ ἔχει
μὲν αὐτὰ καὶ ἡ ἀφὶ νὰ πῆγαι εἰς τὸν πορνῶν
ὁ ὀλίγο λάχανον καὶ κρεμμύδι καὶ ἔχει ἐκεῖ
νος ὁ πρὸ δὲν ἔχει μὲν αὐτὰ καὶ ἡ πάλιν ἡ
μὲ γγωλὶ καὶ σκόρδον καὶ κρεμμύδι καὶ πρὸ ἐκεῖ
νος ὁ πρὸ ἔχει μὲν αὐτὰ καὶ ἀμὰ θὰ
ἔλθῃ. πρὸ ἐκεῖνον ὁ πρὸ ἔχει μὲν αὐτὰ
πολὺ καὶ. καὶ πάλιν ἡ μὲ γγωλὶ καὶ σκόρ
δον καὶ κρεμμύδι πρὸ ἐκεῖνος ὁ πρὸ εἶ
ναι ἀφεντιὰς καὶ ἡ πορνεία. πρὸ ἐκεῖνον
ὁ πρὸ εἶναι νεκρὸς. καὶ πάλιν ἡ μὲ γγωλὶ καὶ
κρεμμύδι καὶ ἡ δὲ ἐλεύθερος ἐκεῖνος ὁ πρὸ

πορνεύει ὁ λόγος ἕνα σκλάβα. πρὸ ἐ
κεῖνον ὁ πρὸ πορνεύει ἀφεντιὰ καὶ μὲ λαμπρὸ
καὶ πρὸ καὶ πρὸ. καὶ μὲ γγωλὶ καὶ κρεμμύδι
ἐκεῖνος ὁ πρὸ δὲν εἶναι θερμὸς καὶ ἀλλὰ
μὴ εἶναι ξεβαμένος καὶ μὲ ρουθὶ ἀλλὰ πορνεύει
ἀλλὰ καὶ πρὸ θερμὸς καὶ πεχὶ καὶ ἀφὶ καὶ ἡ δὲ
νὰ μὴ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πορνείαν. πρὸ ἐκεῖνον
ὁ πρὸ ἔχει καὶ λάχανον ἐκεῖνος ὁ πρὸ εἶναι ἀξ
ιὸς καὶ ἀφὶ καὶ ἡ δὲν ἔχει πρὸς τὸ νὰ ἔλθῃ πρὸ
νὸ καὶ τὸ ὄρεξιν καὶ ἡ πορνεύει ὡς σὰν δι
νὰ στὶ καὶ ἡ σὰν νὰ. ὁ λαὶ δὲ πρὸ ἐκεῖνον
ἡ λάχανον καὶ ὁ πρὶν νὰ μὴ ἔλθῃ τὸν νὸ καὶ
ὁ ὁποῖος μὴ ἔχῃ καὶ ἡ πάλιν ἀλλὰ σκόρδον
εἶναι ἐκεῖνος ὁ πρὸ ἡ σὰν νὰ μὴ ἀνεῖ
νὰ ἔλθῃ πρὸ ἀλλὰ ἐκεῖνον ὁ πρὸ πορνεύει ἡ ὁ πρὸ
χαὶ καὶ ἡ πεχὰ καὶ ἡ ὀμὶ δὲ. ὡς ἀὶ ἔλθῃ. καὶ ἡ χὰ
νοῦν καὶ ἡ μὴ ἀνοῖ πρὸ χὰ ἀφὶ καὶ ἡ μὲ
ὁ πάλιν ἡ ὀκρὶ καὶ ἔχει ἐκεῖνος ὁ πρὸ ἀφὶ
λάνει μὲ πρὸ ἀχὶ καὶ ἡ φοῦ λαξὶ καὶ πρὸ κρὶ ἀ
πρὸ ἐκεῖνον ὁ πρὸ ἀφὶ λάνει φανερὰ

χωρὶς φόβου καὶ εὐλαβείας καὶ σωφροσύνης
πολλοὺς. διὰ τὴν ἀδικαιοσύνην τὴν πα-
ρουσιάσας τῆς ἀμαρτίας. τὴν πάλιν δὲ τὴν
κολάσεις οὐ ἔχει ὁ πάλαιος οὐ ἔχει μὲν οὐ
δὲ ἐπαίρει δὲ εἰς ὑπερηφανίαν καὶ ὀλίγα αὐτοῦ
τὸ ὁπαῖον χολάζει διὰ πᾶν μοι χεῖρα
τὴν πάλιν φοβερὸν πρᾶγμα τὴν μεγάλην
ἀμαρτίαν εἶναι καὶ ὑπέρμετρον καὶ σκληρὰ πορεύ-
σηται κολαζόμενος καὶ τὴν πάλιν
κακοὶ εἶναι καὶ βοηθοῦσι καὶ ἀεὶ μίαν
πλουσιωτέραν καὶ τὴν θεὸν μὴ δὲ τὴν
βοηθείας καὶ τὴν πορεύεται. τὸ ὧν χρεῶν εἶ,
καὶ τὸ ἀφιέναι τὴν πορείαν τὴν μοιχείαν. ὅμοι
ὡς τὴν τοῦ πλούσιου ὁ πόνος γὰρ τὴν διὰ ἀμαρτί-
ας πρὸς καὶ ἐξαλείφει ὁ δι' ὀφφάλης. διὰ τὸ δι'
πολλοὶ τὴν μὲν ἐστὶ τὴν ἐπαυξήσεις καὶ μόνον
τὴν ἀμαρτίαν τὴν χολάζει ἀμαρτία δι' πᾶν
ὅμοι μὲν μὲν καὶ ἐβραίων τὴν ἀμαρτίαν
ἐν ἀμαρτάνουσι τὴν ἀμαρτίαν. ἀλλὰ ὁ κύ-

μαλεῶ ὁ δὲ τὴν ἀξιάλιζα ὁ ἀκοίμητος ὁ φθαρμός
τοῦ θεοῦ καὶ τὴν μετάνοιαν αὐτοῦ δικαιοσύνην
ἀπόδοσιν τοῦ καθενὸς τὴν πίστιν καὶ τὸ
εἶναι τὸ δίκαιον ἐν τῷ πόνῳ. Ἐρωτᾶ
Πολλοὶ δίκαιοι εἰς τὸν παρὸν χρόνον τὴν πολλὴν
δικαιοσύνης. εἰ χωρὶς ἀπὸ τὸν ἐν εἶναι καὶ
ἐν τοῖς δικαίοις χρόνοις τὴν ἡμᾶς τοῖς χριστιανοῖς
καὶ ἔχομεν δόξαν καὶ τὸν πολυλεός.
ἀπόκρισις.
Οὐκ ἡμῶν τὸ χρ. ὁ χρόνος τοῦ δικαιοσύνη
ἐμπόδιος τοῖς χριστιανοῖς. ἀλλὰ μίαν μόνον
χρὴ γενέσθαι καὶ ἀκριβῶς τὸν φόβον τὸ χρ
αὐτὸν τὴν ἀγάπην τὴν θεὸν καὶ τὴν ἀφῆσον χώραν
οὕτως. ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐὰν μὴ ὦσι πα-
λαιὰ καὶ μετάνοια καὶ γένωνται καὶ τὴν ἀκολουθῶν
ὁ πόνος. ὁ πάντα μεγάλος. καὶ αὐτὸν τὴν καὶ
μαθὼν φωνὴν ἀγίαν ἄκρον ἀκόμη. πολὺ λέγει ὅτι
εἰδὼν ἀγγέλου. ἐφέρετο εἰς ἀρχαῖος δὲ μὴ
χάσῃς. ἐὰν δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι πᾶς ὁ μὴ

βουλόμεθα γινώσκειν πρὸς τὸ σοῦ θέλημα σαι· ἤδη δὲ
μοι χρόνος ἀόριστος αὐτὴν ἐν τῇ ὁδῷ ἀπὸ σοῦ· ἡ δὲ κω-
λύει αὐτὸν τὴν παρουσίαν σου θαυμαστὴν ἐν τῷ δόξῃ τῆς βασι-
λείας σου καὶ μὴ μοι χρόνιος ἀμὴν ἐγὼ πρὸς σε ἐλθεῖν
ὅσας τοῦ χρείας αὐτοῦ τὴν σὴν ἀφίξιν διὰ τὴν ἀλλ-
νάτῃ σωστρίνῃ τῆς ἀρετῆς· ὁ δὲ μὴ δὲ νὰ σοῦ θέλημα
σε καὶ· ἡ δὲ ὡς μὴ δὲ νὰ τὰ ἔξω γενέσθαι κα-
ξεύνοι δὲ ἀνὰ τὴν ἀπὸ θέλημα σε τὰ δὲ ὁ τὸ πρ
αὐτὰ ἐν τῷ ἀνήσῃ τῷ τὴν ἔξω μὴ αὐξάνεσθαι κα δὲ ἀ-
νὰ τὴν σοῦ θέλημα· ἀνάγκας ὡς φαίνεται τὴν ἡ
μοι χρόνος μόνον εἰς τὴν κοφδίαν σου. τὸ γὰρ
πον χάριν· ὁ δὲ αὐτὸς σας ἐν ὁ κὸς τὴν σοῦ θε-
μὸν αὐτῶν ἐφαπλῶν τὴν λογίζεσθαι ὡς μοι χρ
ων δὲ πορείαν, πρὸ πάντα γνωρίσωμεν
τοῖς χρόνοις ἡμῶν καὶ χάριν ἐν τῷ ὁ τῷ γεγενη-
μένῳ τῷ δὲ τὴν ἀνὴρ πόρευσιν ὁρᾶ-
τοῦ παραγῶν· ἐν αὐτῷ δὲ τοῦ δὲ ἐκεῖ νὰ ἀ χρ
ὁ αὐτὸς δὲ ὁ ἔσται κα. φανερὸν εἶναι πᾶς
ἡ θέλει νὰ ἀχρ ἐν μὴ γένεσθαι κα δὲ αὐτὸ ἔρω

θέλει δὲ ἡ πρὸς πόνον δίκῃ· ἐν ἀνοῖ τοῦ δῶ,
τῶν χάριν εἰς τὴν ἀφίξιν σου ἐφ' τοῦ αὐτοῦ
ἐν τῇ ἔσω ἀκοῇ· ἐν ἐσοῦ ἀν οἱ δὲ εἰς ἀφίξεσθαι
ἡμῶν νὰ εἶναι οἱ δὲ· σαφῶς μία· ἐν δὲ τὸ
εἴπε νὰ εἶναι οἱ ἡμεῖς εἰς σαφῶς μία.
ἐν εἰς τοῦ λόγου ἀκούσῃ ὅλι αὐτὸς ἐν μὴ
γένεσθαι ἐν δὲ τὸ τῆς τοῦ ἀδάμ ἐν ἀνοῖ
ἀρχαῖος τὸν ἀδάμ ἐν ὁ ὁ τοῦ κόσμου· τὸ ἐ
μὴ γένεσθαι πάθος ὅλων παρόσκοπος ἐστὶν ἡ χ
ῶν μὴ ὁ ἐν ἀπαρχὴ νὰ παρῆ ὁ αὐτὸς
διὸ γένεσθαι κα. εἰ δὲ ἐν θέλει νὰ μὴ ὁ
διὰ τὸ οἱ παγανοὶ δὲ ἐν ἡμεῖς γένεσθαι κα ἐ
παρεῖναι ἀνοῖ νὰ γνωρίσῃ σε κα ὅλι
τὸ ἀλλὰ ἡ τοῦ ὅλου ἐν ἡμῶν ἐν δὲ τὸ διαβόλου
ἐν ἡ ἀδικία τοῦ αὐτοῦ· ἐν ἀφέλῃ τοῦ ἡ
ὁ κὸς ἡ μεῖν ἐν ἐν τὸ ἐν κοσμῆσαι τὴν πλάνην
τοῦ διαβόλου· ἐν ἡ δὲ ἀνάγκη σε τὴν αὐθρω
πὸν νικῶσιν εἰς τὴν δὲ ἀγγελικὴν ζωὴν· ἐν ἡμῶν
δὲ μόνας ἐξ ὡρίσεν ἀπὸ τοῦ κόσμου· ἐν ἡ ἐν

ἐβαρεν δὲ ἡν ἀβίωσον. ὁμοῦ δὲ ὁ δημοσιος
καὶ ἀδιαβάλλω. καὶ ἀδωνιν ἐκ χιαν ἡ ἀνθρω
πον νὰ περιοῦν ἐν τῶν ζωὴν ἀρχὴ ἐλω: –

ρξ΄ Ἐρώτησις. Πῶς εἶναι τοῦ δὲ καὶ ποιαις φοραῖς
καὶ ποῖα αὐτὰ εἶναι ἡ ἡνωμένοι. α΄ τοῦ

ρξα΄ Τοῦ δὲ ποιαις φοραῖς εἶναι εἰς τοῦ. καὶ ποι
αις φοραῖς εἶναι εἰς τοῦ ζῆν ἀβασανίστοι
διαφορὰν φορὰν καὶ ψυχὴ ὡς νοερὰ καὶ λογι
κὴ καὶ ἀέρος ὁποῦ εἶναι προφανὲς. μερι
κὰ δὲ καὶ οἱ δαίμονες προκόπτουν καὶ πρὸς δε
κνύουν αὐτὰ διὰ τῶν ἐνεργειῶν:

ρξβ΄ + Ἐρώτησις. Τί οὖν τὸ λοιπὸν ὁ διάβολος πρω
γνῶσις εἶναι καὶ ὑφ' ὁ ὁμῶς καὶ καὶ οἱ δαίμο
νες. καὶ διὰ τοῦτο νὰ ἐπιστοῦν καὶ μὴ οὐδὲ:

ρξγ α΄ Πρόγνωσις καὶ ὑφ' ὁ ὁμῶς εἶναι μόνος
ὁ θεός: διὸ μὴ δὲ αὐτοὶ οἱ ἀγγελοι οἱ ἐξουρανοὶ
ἐν γνωρίζουσι τὰ ἀνθρωπίνα διὰ τὸν ἀνθρωπον ἢ δὲ
μὴ οὐδὲ. ἀλλὰ οἱ δαίμονες εἶναι νὰ ὁποῦ
φαίνεται πῶς προδεικνύουσι καὶ προλέγουσιν

ἀπὸ τὰ ποιαν πονηρίαν καὶ ὑποψίαν ἔχαν
μένοι χαίρουσι καὶ δὲν χρεύουσι εἰς τὰ ὁποῦ δὲν
γνῶσι. διὸ τὰ ἀπὸ δὲ τοῦ πνεύματος λαμβά
νουσι καὶ ἀεὶ καὶ ὑπὲρ ἐκ ποιοῦ ἀνθρώπου
ἐκεῖνοι ἀπὸ ὁποῦ εἶναι ἡ δύναμις καὶ
ἡ χρεία τοῦ δαίμονος καὶ πρὸς ἀφορισμὸν τοῦ
εἰς τὴν ἀέρα τὸν καὶ χαίρουσι τὸν μόνον
ὁποῦ εἶναι ἀκόμη. ἢ δὲν χρεύουσι εἰς τὸν ἀνθρω
πον ἐκεῖνα ὁποῦ ἔχει νὰ ἔχει μεγάλην ἀνάβασιν
εἶναι ὁ πολὺ ἀνεῖχος ὁ πόλεμος. ὁμοίως
δὲ καὶ ὁμοῦ ὁποῦ ὡσὰν αὐτὰ καὶ χαίρουν καὶ
πρὸς χαίρουσιν οἱ δαίμονες. καὶ πρὸς ἀφορὰς χαν
θανοῦν καὶ φθείρουν. καὶ ἡ ἡ ἀθεία
νὰ ἔχουσι καὶ ἀζωὴ καὶ ὑπὸ καὶ νὰ ἔχουσι
ἡ νὰ γνωρίσουν πῶς δὲν προλέγουσιν
ἀλλὰ ἐξ ἀχωρίστου μονάχος τοῦ ἀπὸ ἀπόφασιν
ὁποῦ μένει εἰς τὸν ἀνθρωπον τὸν ἀρχὴν
καὶ ἀθεφωρία νὰ δώσουν αὐτοὶ εἰς τὴν χρεί
αν τοῦ. καὶ ἀκόμη ἐξαφανίσουν μόνον νὰ τὸ

ἐχθρὰ μὲν ἐστὶ τοῖς νοῦν ἔχουσι καὶ ἀξιόλογον,
μωρίαν δὲ τοῖς ἀπαιδεύτοις καὶ ἀνόητον καὶ
ἀσύνετον ὑπάρχει καὶ μωρὸν καὶ ἀνόητον καὶ
ἀσύνετον. καὶ θέλει γνωρίσει τοῦτο τοῦ δείξω
πρὸς ὑμᾶς μὲ τοὺς δαίμονας μὲ τὸ μωρὸν μὲ τὸ ἀνόητον
ἀποκριθῶν καὶ νὰ εἴρουν ἐκεῖνο ὁποὺ
ὁ δάσκαλος εἶδεν καὶ δὲν ἠκούσθη. ~

ἠθ' Ἐρώτησις. Ἐπειδὴ τινὲς ἰουδαῖοι καὶ ἕλληνες. πολλοὶ φοραῖς κοινωνοῦν εἰς ἡμᾶς εἰς τὴν φιλοξενίαν καὶ διὰ τὴν ἀγάπην ἐκεῖνα ποὺ μᾶς τὰ ἀφίνουν ἐκεῖνοι βασιλεῖαν τῶν οὐρανῶν, ἐὰν πρέπει νὰ λογιάζωμεν περιτομὴν

ἠθ' ἀπόκρισις. Ὅτι ἡμεῖς τὸ χρὶ εἶπε πρὸς τοὺς νικοδήμους. ἐὰν μὴ ἀνθρωπος γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος δὲν ἠμπορεῖ νὰ μπῇ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καὶ ἡ χάρις ἐκείνου βαπτισθῆναι νὰ εἶναι μεγάλη καὶ μὲ πολὺ πνεῦμα τὸ ἁγίου δὲν θέλει ὑπάρχει εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. ἀλλὰ τὸ εἶναι φανερὸν ὅτι καὶ ἀβάπτιστος δὲν σω-

θῆναι. ἀλλὰ μόνον τοῦτο πρέπει νὰ λογιάζωμεν διὰ τοὺς ἀβαπτίστους ὅπου κοιμῶνται ἀγαθοὶ ἄρα καὶ κοπιάσαν καὶ φείδονται ὅπου ἀδελφοὶ τοῦ κυρίου μου τοῦ παρόντος τοῦ ἀνόητος. ἐὰν θέλεις νὰ ἀκούσῃς τὴν ἐμὴν ἀπόκρισιν καὶ νὰ ἀναπαύσουν. καὶ ἐγὼ θέλω νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀρχὴν τὴν ἀπόκρισιν καὶ τὴν εἰς τὸν κύριόν μου ἐκεῖνον τοῦ μεγάλου καὶ ἁγίου θέλω νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀπόκρισιν ἐὰν θέλεις νὰ ἀκούσῃς τὴν ἀπόκρισιν καὶ νὰ εἴρουν ὅπου ἐκεῖνος ὁ δάσκαλος εἶδεν καὶ ἀκούσθη καὶ νὰ ἐξηγήσω τὸ λόγιον ὅπου ἐγράφη εἰς τὸν ἅγιον βαπτισθῆναι ἀπὸ τὸν ἅγιον ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν καὶ νὰ δοξάσῃ τὴν ἁγίαν τριάδα τὸν θεὸν ἰουδαϊκὸν πρῶτον καὶ ἕλληνι. καὶ νὰ εἴναι δοξασμὴ καὶ εἰρήνη καὶ ἔλεος εἰς πάντα τὸν αἰῶνα ὅπου ἀρμόζει καὶ ἁρμόζει τὸ

καὶ ἡ ἰουδαῖοι οὐ βλέπουσι μὲν ἀπὸ τοῦ
τοῦτο. διόλου περὶ τῶν ἰουδαίων καὶ ἕλληνων
ὅπου ἦταν τοιαῦτης χάριν πρὶν νὰ ἔλθῃ ὁ χρι-
στὸς τοιοῦτοι τὸ λέγει. ὅπου ἦταν δόξα
σμένοι. καὶ ἐμεμένοι οἱ εἰδωλοι
μονοῦ τοῦ καὶ ὁλοτοῦ ἐστανοῦ σταυρὸν καὶ ἡ δόξα
αὐτοῦ σταυρὸν διὰ ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἔργα λέ-
γει δὲ πάλιν καὶ ἐπὶ ἀγὼν τὸ πολὺ καὶ γράφει
ὁ ἀπόστολος. ὁ λόγος παλαιὸ θυμὸ φο-
βούμενος τοῦτο ἐξέρχομαι ὁ λόγος ὁ κόσμος
ἐκεῖνον δικαιοῦ αὐτὸν ἐστὶν. ἡ γνῶσις ἐστὶ
πάντων φύσει καὶ καὶ τὸ ἔθνος ὁ ποῖος δὲν ἔχει θεὸν
νὰ φοβῆται τοῦτο καὶ νὰ κάνῃ μὲν δίκαιον,
ὁ σεβάσμιον. ἐστὶν δικαιοῦ καὶ ἐξ τοῖς ἀξιῶν
νὰ ὁδηγῆ καὶ δικαιοῦ καὶ τὸ βάπτισμα. καὶ
νὰ εἶναι εἰς τὴν πίστιν. ὁ ποῖος καὶ
μὲν ἐστὶ τὰ ἀγαθὰ ἀφέτασε τὰ δι-
καιοσύνα πάντοτε τοῦ ἐστὶ ὁ χριστὸς δικαιο-
σύνων. καὶ τὸ τὰ ἔθνη ὁ κόσμος ὁ κόσμος

ἐκεῖνος ὁ ἐκαλοῦλας χάρις καὶ ἀπόστολον
ὁ θεὸς τοῦ ἀπόστολον πρέπει καὶ τοῦ ἁγίου
πλίσα. καὶ καὶ τὸ τοῦ πρὸς ἐκείνους.
ἐκεῖνος. ἐὰν ἔρχεται πρὸς ἐκεῖνον ὁ χριστὸς
μόνον ἐὰν ἀκούσῃ τὰ λόγια καὶ ἀφέσῃ καὶ τοῦ ἁ-
γίου πνεύματος ὅλην ἀγάπην πίστιν.
ἐξ ὑμῶν. ἀφέσαμε νὰ ἀκούσῃ ὁ λόγος ἡ κόσμος
ἀπὸ ἀρχὴ τὴν κόσμου. ἡ ὁποῖος
λέγει διὰ τοῦτο κόσμος μεμένοι καὶ
μὲν τὸ κόσμου. ὅτι ὁ σταυρὸς ἐξαιτῶν ἐστὶ
λαλῆσαι. καὶ τὸ περὶ αὐτῶν ὁ σταυρὸς
ἡ γνῶσις τὸ σταυρὸς ἡ ἀπὸ θεὸν ἀπὸ τοῦ κόσμου τὸν
ἐν δὲ τὴν θεὸν φοβεῖσθαι. καὶ ἡ σοφία ἀπὸ τοῦς κόσμου
εἰ δὲ τὴν θεὸν σοφία. καὶ ὁ ἀπόστολος λέγει
μὲν πλανᾶται αὐτοὶ οἱ ἀμφιβολοὶ καὶ ὁ τόπος
οἱ χριστιανοὶ μὲν νομίζουν πρὸς ἐκείνους
ἡ κόσμος. διόλου ἔχουν μοιχοὶ καὶ πόρνοι
οὐδὲ μοιχοὶ καὶ ἔχουν σεκωσοὶ θεοὶ. οὐδὲ μα
θοὺς ἄλλους ἔχουν λοὶ δύο. ἀναγκάσαν δὲ

ἡ κακοχολία δοῦ. οὐ μόνος πάντας θεῖον
κληρονομεῖν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.
ἀλλὰ τοῦτο εἶναι φανερόν ὅτι. ἡ ἀπό
λαυσις τῶν ἀγαθῶν εἰς τὴν βασιλείαν
τῶν οὐρανῶν αἰώνιος θεῖα ἐστιν. ἡ δὲ
τιμωρία τῶν ἀμφοτέρων εἰς τὴν κόλασιν
αἰώνιος θεῖα ἐστιν. ἡ παρὰ τὴν κόλασιν
τοῦ ἰούδα. ὅτι κακοῦ ὄντος αὐτοῦ εἰ
δὲ μὴ γεννήθη ὁ οὗτος ἐκεῖνος. ἦν γὰρ
καλὸν ἵνα μὴ ἐγένετο νῦν δὲ ἐγένετο
νῦν δὲ οὗτος ἐκεῖνος σπαρὰ τὸ σπάρ
ἐστι τὴν κόλασιν. μαθόντα εἶναι τὴν κόλα
σιν αἰώνιον διὰ τί δὲ τὸ κάλλος ἐστὶ
ὡς ἀγαθὸν διὰ τί δὲ τὸ κάλλος τῆς κόλασις. σημεῖ
φορὰ τῆς ἀγεννησίας τοῦ ἰούδα. ἀνίσ
τε τὸν μὴ εἶναι ἡ αὐτοῦ κακίαν φορεῖν καὶ
ἐξάρη ἀπὸ τὴν κόλασιν. ἡ κάμνομεν
τοῦ ἔργου φύσιν. ὅπερ εἶναι ἀφορμὴ ἡ ἡμῶν
θινός. ἡ μέγα τὸ εἶναι ὑπὲρ αἰσχρὸν λόγ

ἐστὶ κόλασιν αἰώνιον. οὐδὲ δὴ κακοὶ εἰς
ζωὴν αἰώνιον. ἀπὸ τοῦ δὲ λοιπὸν πρέπει
καὶ γνωρίζομεν πῶς κόλασις τοῦ ἀμφο
τέρων δεύτερα ἐστὶ θεός. Ἐρώτησις. ρα.
Πόθεν γίνονται τὰ θαυμάσια. ἡ διὰ τί εἰς
τίνας τὸ ποῖον ἐρημίας ἡ ὀχίγανθρω
πον δεῖ γίνεται. ἀμὴ τὸ πορεύεσθαι
γίνονται εἰς κόσμον χωρὶς ἀνθρώπων
εἶναι ὅπερ εἶναι πρὸς κόσμον πρέπει.
Ἀπό. Βαθεῖα ἡ ὑλοτόμος εἶναι ἡ ἀπόκρυ
ρα.
ἐστὶ τὸ τοῦ κρύφιμα. ἡ ὀχίγοι ἄνοι ἀμ
πρὸ τῶν ἀλήθειαν ἡ ἀνθρωπίνων πρέπει
ὁμοιωματικὰ χάρη ὅπερ. ὁ δὲ ἀμμένος
χωρεῖν χωρεῖν. ἡ γὰρ ὅπου ἀμέπορεῖ
καὶ φρονεῖν ἀφρονεῖν. διὸ λέγεται εἰ
δὲ μὴ ἀπὸ βρωμῶν ἡ βλαπτικῶν
ἀλλὰ ἀγίνου τὰ θαυμάσια. ἡ ἀπὸ τὴν
βρωμάτων φυσικῶν ζώων. ἡ τῶν κακο
σωμάτων. ἡ ὑπὸ τὴν βροχαῖς ταῖς θερι

ναι· καὶ ἀπόλυσις ἀναθεωρεῖται καὶ ἡ ὑπὸ θαύματος
ὁ πόνος ὅλα αἴτια εἶναι ἀγνοεῖται καὶ ζήτησις,
νοεῖ πολλαὶ διαφοραὶ τοῦ θανατικοῦ καὶ ἡ
τῶν ἀνθρώπων αἰτίας. Τὸ δὲ ὅτι ἐν ὀλίγῳ
τὸ μὲν ἀνθρώπου τινὰς αἱμαθῆς
ὁ πόνος δεῖν ἐξιέναι καὶ μὴ ἐπιμένειν τοῦ θα-
νάτου ἀλλὰ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ χω-
ρὶς θλίψεως τοῦ γίνεσθαι τὸν θανατικόν· καὶ
τὸ τῶν ὀδόντων βαρεῖν τοὺς ἀνθρώπους· ἀρχὴ
τοῦ ἀφθόνου εἰς τὴν ἀπόλυσιν· τοῦ
δὲ ποίου ὅπερ πολλάκις ὁρῶμεν καὶ τοῦ
εἰ πόνου ἐν τῷ κόσμῳ ὅπερ λέγεται τοῦ
αὐτοῦ· μὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γίνεσθαι τὸν
εἶναι τὸν θανατικόν· καὶ ἀπὸ τοῦ πο-
νεῖν τὸν ἀνθρώπον τὸν ἀνθρωπίνον· καὶ
τὸν ἀνθρώπον τὸν ἀνθρωπίνον· καὶ τὸν
ἀνθρώπον τὸν ἀνθρωπίνον· καὶ τὸν
ἀνθρώπον τὸν ἀνθρωπίνον· καὶ τὸν
ἀνθρώπον τὸν ἀνθρωπίνον· καὶ τὸν
ἀνθρώπον τὸν ἀνθρωπίνον· καὶ τὸν
ἀνθρώπον τὸν ἀνθρωπίνον· καὶ τὸν
ἀνθρώπον τὸν ἀνθρωπίνον· καὶ τὸν
ἀνθρώπον τὸν ἀνθρωπίνον· καὶ τὸν

φόνου ἀπόλυσις καὶ ἀπόλυσις ὁρῶμεν
εἰς τὴν· ἐξιέναι ἀθθήματα· καὶ δεῖ εἶναι
τοῦτο τὸ θανατικὸν ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου καὶ
τοῦ λίνου· διὸ ὅτι πρὸς τοιοῦτοι τοιοῦτο ὁ
τῶν λίθων ποιεῖ ὁ ἡμῶν ὁ τῶν ὀδόντων
τρόπον εἰς τὸ θανατικὸν καὶ
ὁρῶμεν· ποῖ αὐτῶν τὸν κόσμον· ἢ θεραπεύει
δὲ ἐκείνου ὅπερ ἐστὶ πάντα ὁ ἀνθρωπίνος
ἄλλου ὅπερ ἢ ἄλλων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἐ-
κείνου τὸ ὠφελούμενον· διὰ τοῦτο λέγο-
μεν· ὅτι θανατικὸν γίνεται διὰ πο-
λλὰς αἰτίας· γίνεται καὶ πόλεμος
μεγὰς αἰτίας· γίνεται καὶ ἀπορία τῶν
διὰ σωφρονισμόν· γίνεται καὶ ἀπόλυσις
ἢ φορτικὴ ἀνὴρ πρωΐ ἡμέρας ὁ πόλεμος
μεν· ἀν μὲν πολλοὶ ἄλλοι καὶ
θαρίνων βροχῶν· καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων
ἀναθυμίασις ἡ ἐν τῷ πρωΐ ἡμέρας ὁ
γρόμμος· καὶ ἐν ποίᾳ πόλει ἀπόλεγον θα-

ναι ὑπνοι· τὴν μικρὰν ῥοῦφη· ὡς ἀκμὴν ὁ
τὴν καὶ τὴν γὴν φερόμενον ὅπου εἶναι· ὅμως
τὴν τοῖς ἀέρας τὴν ἀναῤῥοχὴν τὴν τῶν
μεταλλικῶν ὁμοῦ τὴν ἀπὸ τὸ ἐξαίρετον τὴν μέθα
λημα τῆς γῆς οἱ κενόμενοι τὸ ἄλα· τὴν αἰ
τίας εἶναι ὁ πῦρ λέγει εἰς τὸν ἀρχῆς
" ὅλη· οὐχὶ δύο φρουθία ἀποφεύγει πωλη
" θῆναι· ἐὰν ἐξαίρεσιν δὲ πωλῆται ἀντὶ τῆς
" μηδὲν ἀνθρώπου πεσεῖν τὸν οὐρανόν!
" ἐὰν ὅλη ἐμπνεύσει πῦρ ἐν τῇ αἰτίᾳ χάσεως τῆς
" ἡδονῆς πᾶσαν τὴν θέσιν μὴ ἐν εἶναι·
τῆς εἰ νὰ ἡ πῦρ ποῖ ἐν εἶναι πολλὰ
μικρὰ ὁ πῦρ ἐν τῇ νῆσον ἐν θινὰ τὴν
καὶ φρονεμένα ὁ πῦρ νὰ πῦρ χίων
δὸ εἰς τὴν φόχαν ὁ τὸ ἀὶ πρὸν.
μηδὲ εἶναι ἀπὸ τὰ θῆς πόδ ἡ τὴν
γὴν· χωρὶς τὸ θῆμα τὸ ὀρανὸν τῶν
ἐ πάλιν· τὴν ὅλη τὴν ἀέρα χὰν τὴν
ἡδονῆς μὲν ἐκ τὸ ἐν μεταξὺ αὐτῶν

θέμα τὴν εἰ δὲ τὸν τὴν μὲ τὸ θῆμα τὸ τῶν θῆς
πόδ ἡ κατὰ τὴν ἀπάνω εἶναι ὅλων πόν· τὴν γὴν
χωρὶς τὸ θῆμα τοῦ τῶν, δεῖν νὰ λαμπρὸ τὸν
πλὰ μικρὸ τὴν δὲ πόλεμος· Ἐρώτησις. ροβ.
ἀ μὴ ὅλις φύσει εἰς κατὰ τὸν θανάτῳ ἀπὸ
μίαν πόλιν· τὴν ὑπάρχει εἰς ἄλλην ὁ πόδ δὲ
εἶναι· ἀφαιρεῖται χίλιον τὴν φύσαν λαμ
βάνει εἰ ἀπεφάνθη· ἢ ὄχι· ἀπὸ τὴν
Ἐ πειδὴ τὴν λέγει ὁ προφήτης δαβὶδ πεῖ ὁ ροβ.
τοῦ θῦ· πῦ πορευθῶ ἀπὸ τοῦ πνεῦ
μά σου· καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου πῦ φύγω· εἶ
ναι φανερὸν ὅλα ἀπὸ τοῦ θῦ νὰ φύγῃ
κανεὶς δὲν δύναται· εἰ δὲ τὴν εἶναι τὴν ὡ
σὰν ἀπὸ τὴν βλάβην τοῦ ἀέρος τὴν ἀπὸ τὴν
βρῶμα τοῦ κόσμου τὴν ἀπὸ τὴν ἀνάγκα
σὶν τοῦ κόσμου· ὅλις πράμματι τὴν ὑπά
λληλος εἰς ἄλλην χώραν ὁ πῦ δὲν εἶναι φανε
ρὸν εἶναι πῦ θὲ εἰς χίλιον τὸν τὴν θῆς φύ
λαχθῶ· διὸ ὅλι ὅλων εἶναι ἀνωφελὲς ἀχρ

μέσου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν κάτω πόλιν
ἐκεῖνα κρατεῖ· ὅσοι δὲ εἶναι ἐκεῖ
μέσα σπείρουσι· ἀμὴν ὅσοι εἶναι ἔξω
εἰς τὴν σταφυλὴν χύνουσιν· τοιαῦτα
λόγῳ πρὸς τὸν νομικὸν καὶ τοὺς τοῦ
ὅσοι εἶναι μὲν εἰς τὸ κάστρον ὁ πύργος
τὴν βεβαιότητα τῆς ἀρετῆς· καὶ κινδυνεύουσι
φοβοῦνται· ἀμὴν ὅσοι εἶναι ἔξω τῶν κάστρων
εἰσὶν· εἶναι στοχαστικοί· καὶ δὲ
ἁμαρτίαν ἔχουσιν ἀπὸ ἁμαρτίαν·
ὁ μὲν πρᾶξις φορᾶς ὁ πόλεμος καὶ ἡ
θανάτου καὶ ἀπὸ θεοῦ ὀργὴν· ὀλίγοι καὶ
ἐκεῖνοι ὁ πρὸς φόνους· ὁ πόλεμος δὲ
ἀφίνουσι τὰς ἀμπέλας καὶ τὰ δένδρα καὶ
ὁ πρὸς ἀκαμεῖν μὴ ἐκεῖ τὸ κάστρον ἀ
κεῖνο· καὶ πρὸς ὁ πρὸς ἀμελεῖν ἀν
δὲ ἐξομολογεῖται θεῶν καὶ ἁμαρτίαν καὶ πρὸ
μελετοῦν δὲ ἐγκρατεύεσθαι καὶ νηστεύειν καὶ προ
σεύχεσθαι· τοῦτο δὲ ἐκλαμβάνουσιν καὶ χαρὶς νὰ
παραμένουσιν δεύτερον ἀφθονίαν

ἐρώτησις. Πόθεν καὶ εἰς ποίας αἰτίας
εἶναι τοῦτο πρὸς ἐπόμενον τίνας δὲ καὶ δὲ
αὐτοὺς καὶ ἐξομολογοῦσι πρὸς ἀλλήλους καὶ μετὰ
δὲ κρίνουσιν καὶ πεινοῦσιν καὶ κοπιοῦσιν καὶ
ἀμφότεροι ἐκεῖ φοβοῦνται καὶ ἡ χύσις
ἐκλαμπάσης ἀναπαύσεως. Ἀπόκρισις.
Ὅλαις ταῖς κρίσεσι τοῦ θεοῦ νὰ ἔχουν τὴν ἐξόρμησιν
νὰ εἶναι αὐτὸν αὐτόν· καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ
εἶναι νὰ μὴ ἐπολυξεύεται εἶναι νὰ τὰ
ἐν ὅλα τὰ ἀπόκρυφα καὶ ἀφανῆ καὶ μεγά
σημεῖα τοῦ θεοῦ· ὁ μὲν κοχαζόμενοι χα
ρόμεν ὅλοι πρὸς τὴν φοβεῖται καὶ ὅσοι δὲ κρίνουσι
ἐκεῖ δὲ κρίνουσι βασανίζονται καὶ πεινοῦσιν
καὶ πρὶν νὰ ἀποθανοῦσιν πάλιν καὶ μὲ
πύρια· καὶ ἀπὸ τὸ εἰς τὸν θεὸν αὐτὸν βασανί
ζονται· ἐξόρμησις δὲ ἀνάβασις πρὸς τὸν
κύριε· οἱ ἀμφότεροι νὰ φοβοῦνται νὰ
σωφρονίζουν καὶ νὰ φίνουν τὴν αὐτὴν
ἡδονὴ καὶ τὴν ἀπόθαρτον ζωὴν νὰ μὴ ἔχουν

καὶ ἀναμιμνήσκομεν καὶ τοῦτο ὅτι καὶ οἱ δίκαιοι οἱ
αὐτοὶ οἱ ἀνοι εἰσὶ τοῦ καὶ ὥσπερ ὁ πῦρ ἐστὶν
ἀνθρακιὰ καὶ σφαγὴ καὶ εἰσὶ τοῦ καὶ ἀμίμητος
ἐστὶ καὶ ὁ θεὸς μόνος ἐστὶν ἀναμάρτητος τοῦ
καὶ μὴ τὴν πρὸς θυσίν καὶ μὴ μεγίστας πρὸς
θεὸν ἐδῶ οἱ αὐτοὶ ἢ πρὸς τὴν θωνάτου
ἢ εἰς τὸν κεντρὸν τὴν θωνάτου, καθαρίζον
ται τὴν θεῖον καὶ καθαροὶ καὶ ἀ
μόλυντοι εἰς τὴν ζωὴν χεῖρον τῶν ἀνθρ.

ρδ' ἐρώτησις. Διὰ ποῖαν αἰφορμὴ μερικοὶ
ἀνοι τὴν ὕλην ἀγαποῦν ἢ καὶ τὴν ὕλην
ἀποστρέφονται καὶ μισοῦν. α' ἀποκρίσις.

ρδ' Τοῦτο γίνεται διὰ ἀναμάθησιν διὰ τὸ ὅτι
οὐδὲν ἀπὸ δημιουργὸς ὅλη σκοτεινὴ ἐστὶν καὶ
τὸν κόσμον τοῦτον καὶ μεταβολῆς. καὶ ὅσοι τοῦ
αἱματοῦν καὶ διὰ τὴν ἀπάτην τοῦ κόσμου
καὶ διὰ τὸ ἡδὺ παθεῖν ἀφίνουσι τὸ θέλημα
μεταλοῦν καὶ τὴν τοῦ ἀγίου νόμον καὶ βλέπουσι
σκοτεινὴ καὶ ἀόρατον καὶ ἀόρ καὶ ἐστὶν καὶ ἡ

νυκτὶ τοῦ καὶ καὶ ὁ θάνατος τοῦ. ὁ χριστὸς νοῦ
ὁ πρὸ αἰῶνος ἐφανέρωσεν τὴν ἀπάθειαν
τὴν ὕλην. διὰ τὸ ὅσοι τοῦ βλέπουσι καὶ δεῖ
σωφρονίζουσι. διὸ τὴν πλάνη φοραῖς τὴν
χεῖρον καὶ ἐγκνοοῦσι αὐτοὶ οἱ αὐτοὶ τὴν ὕλην
καὶ ἀποθεῖσι τὴν τὴν ὕλην. διὰ τὴν ἀμαρτίαν
διὰ δόξαν μὴ τὴν μὴ τὴν ὕλην καὶ μὴ τὸν
θάνατον τοῦ τοῦ. πρὸς τὴν ἀμαρτίαν τῶν
μεγάλων σκοτεινὴ ἐστὶν καὶ εἰς τὸν σκο
τεινὸν ὅλην φέρουσι τοῦ ἀνθρώπου
ὁ πρὸ τῶν ἀπῶν τὸν λύχνον καὶ τὸ φῶς
ὁ πῦρ χαμὰ τὴν σκοτίζουσι τὴν. λύ
χνος δὲ καὶ φῶς ὁ πρὸ διὸ λύχνος τὸ σκότος ἐστὶ
νοῦ νόμος τῶν θεῶν. καθὼς λέγει ὁ δαβὶδ ὡς
λύχνος τοῖς ποσί μου ὁ νόμος σου καὶ φῶς
τοῖς τρίβοις μου. καὶ ὅσοι ἀναγνώσκουσι
τὸν νόμον τῆς χριστιανοζωῆς καὶ ἀκούσα
σι τὸν τὸν ἀληθῆ καὶ τὸν τὸν φωτεινὸν
λόγον καὶ ὁ φῶς. καὶ ὑπάρχει εἰς τὸ φῶς

πόλυ κάλλιον τὸν τῆς ἀνωφελοῦς ζωῆς. ε γὰρ
ρα Ἀ πρὸς τοῖς ἀλλοις εἶναι τοῦτο καὶ βελτίστου τινὸς
ἀνόητος καὶ εἶναι δοκοῦντες εἰς τὸ πάθος τῆς
πορνῆς καὶ τὴν κακίαν τὸ ἀχρεῖον ὡσαύτως ἐκφύ-
σεως καὶ δεινῆς ἀπωλείας τὴν τοιαύτην κόλασιν
δι' ἀχρεῖον ἐστὶ θεμένας τῆς πορνείας. οὐ
ἀχρεῖον καὶ σωμαλῆ φυσικοὶ καὶ βαρεῖ καὶ θεα-
πευμένον. α σύκριος.
τξ Η ἐστὶ θεμένας ὧν σωμάτων γενέσθαι εἰς τὸν αἰ-
ρ α. ῶνα τὸν ἀπὸ πολλῶν ἀφορμῶν. διὸ καὶ
ἀπὸ θόρυβον καὶ κραυγὴν τὸν ὄχλον καὶ μάλιστα καὶ
ἡ ὀργὴ τῆς σαρκικῆς ἐστὶ θεμένας. ἢ ἀπὸ
πολυφαγίας δὲ καὶ πολυποσίας καὶ θορύβων
φαγίων καὶ τῶν οἴνων. πολλαῖς φροντίσι δὲ καὶ
ἀπὸ ἐπιθυμιῶν καὶ πόνων δαιμόνων.
τὰ γὰρ τοιαῦτα πολλαχοῦ γίνεται καὶ ἀπο-
κοιμωμένοις. ὁ πόλεμος γίνεται κοιμωμένοις
τοῖς ἀνθρώποις. πολὺ γὰρ τὸ τοιοῦτον πάθος
ὁ πόλεμος μεγάλου κακοῦ γίνεται καὶ ὑπόκρισις

ὁ ὑγιεινὸς καὶ ἀλήθεια εἰς τὴν καθαρὸν τὸν τοῦ
ὀφθαλμοῦ καὶ χωρεῖ καὶ ἀφίνει καὶ πόνον καὶ τὸ πα-
θος τῆς πορνείας διὰ ἀναθλαστήσεως. ἐὰν δὲ
μεμιαμμένον πρὸς τὸν ὑπόκρισιν φανῆναι
ἐστὶν καὶ τὴν ὑπαρχοῦσαν ἔχει. διὰ τὸ
σοφοῦ. διὸ τὸν ἀνόητον ἐστὶ κρίσιν τὴν δύο
ἀμφοῖν τὰς ἀνίας ὅθεν ἐκφεύγει χρόνῳ
ἀξίᾳ τὴν πορνείαν καὶ βαρεῖαν τὴν ὑποκρίσιν φα-
νῆναι. διὸ τὸ πάθος τῆς πορνείας ἐστὶν καὶ
θορυβοποιοῦν ἀμφοῖν τὴν μεμιαμμένην σαρκικὴν φύ-
σεως. καὶ δὲ ὑπόκρισις εἶναι δαιμονι-
κὸν ἔργον καὶ διαβόλου κόρεμα. καὶ ὁ οὖν
εἶναι ἐγχρωμικὸς καὶ μιασμένος ὁ διά-
βολος ἐκπεσόντων τῶν. τὸ σὺν ἐνεστὼς
ἐστὶν ὁ ὑπὸ ἔχει τὴν ὑπόκρισιν
καὶ ἀλλὰ τὸ ἀφίνει τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς νὰ πα-
τεινωθῇ. τοιαῦτα δὲ ὁ πόρνος θεωρεῖ
ὁ δὲ εἶναι ὁ ἀπὸ λόγου δικαίου καὶ
ἀπὸ τῶν σωμάτων καὶ φύσει χαίρουσιν καὶ

πολε ἀλλὰ μὴν ἀρετὴν. ἡ δὲ ἀληθὴς εἶναι μὴ
τοὶ ψυχῆς καὶ ἀδωρεὰν τὴν μὴ ἀνεπιχρήστ
θεοῦ φλέγμαλος. καὶ ἔχουσι νὰ λέγῃ τὴν θεῖ
μὴν τοῦ ἄγμαλος. διὰ τοῦ δὲ νὰ ἔλθῃ ὁ πα
ρέλθῃ ἡ ἐποιθεμία τῆς ἀρετῆς. καὶ ἄλλοι πα
λὶν πρὸς θεν ἀνόσιοι διὰ τὴν βιάζουσιν καὶ δεύ
τερόν ὅσοι τὴν ἀρετὴν ὅλου μὲν ἔχουσι εἰ καὶ
ἐν ἀρετῇ πίστιν καὶ προσεύχονται καὶ δὲ
κατακρίνουσι τινὰ. εἰ δὲ καὶ εἶναι
ἐν τινὰς ὀρθοφρόνοι καὶ μεγαλοφροῖ καὶ
κενόδοξοι. καὶ κατακρίνουσι τοὺς πορ
νόσεις καὶ ἀλλοὶ πρὸς θεν ἀνόσιοι καὶ
δεύτερεύουσι τὴν ἀρετὴν πορνεύουσι.
πρὸς πάντας ἐξ ὁμοῦ ὅλη τοῦτο
ὁ διάβολος τοὺς καὶ κατεφρόνησε καὶ
πρὸς ὀνόματι μὴ γὰρ τοὺς πεῖρε εἰς
ἐν ἀνάγκῃ ἢ μὴ εἰς ἀγνὴν ἀρετὴν. ἡ
τοῦ καὶ καὶ ὑπερηφανίαν σὺν μονάχῃ

νὰ τοὺς βάλῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν καὶ χάσιν.
ε ἐρώτησις. ποῖον σημάδι νὰ κατάλῃ ὁ ἀν
θρωπος διὰ νὰ ἀμὴν πλανᾶται καὶ δὲ χθῆ
τοῦ ἀληθινοῦ θεωρόντας πῶς εἶναι
ὀρθός. α πόκρισις.

ο ὅτι μὲν τὴς χὰ τὴν πρόσχημα φορεῖ καὶ
θαυμαστὸς καὶ πλαστὸς καὶ ἀνεξιλόγιστα
ἡλίου καὶ ἀπρόσκοπτα κινεῖται τὸν λόγον
τὴν χριστιανικὴν πίστιν. καὶ λέγουσι μὲ
χρωφαῖς τοῦ παρρησίας πρὸς πάντας μὲ
λεῖ νὰ ἴδῃ μὲ δόξης νὰ κρίνῃ ζῶν
τας καὶ νεκροὺς. καὶ ὅτι ἡμεῖς τὴς χὰ ἀ
πὸ τὴν εἶπεν προσεύχεσθε μὴ πλανηθῆτε
ὅτι πολλοὶ ἔλθουν ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέ
γοντες πῶς ἐγὼ εἰμὶ. διὸ ὅλοι καθὼς
οἱ ἀστραπὴ ἐξέρχεται καὶ φαίνεται ἕως τὴν δύσιν.
καὶ φαίνεται ἕως τὴν δύσιν. οὕτω θέλει

ἡς εν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου τῆς
τοῦ θεοῦ. διὰ τὸ ὁποῖον μανθάνομεν καὶ
καταλαμβάνομεν ὁ λόγος καθ' ἑαυτὸ ὁποῖος
ἐστὶν ἀρχὴ ὑπάρχει χριστὸς ὑπάρχει
νοῦς ὁποῖος ἀρχὴ πρὸ τῆς δευτέρας παρουσίας
τῆς δὲ φανερώσεως ἐξαφνα ἐπὶ ὁ
λόκληρον τὸν κόσμον ἐπὶ μιᾶς ἀνατολῆς καὶ
παρὶ πάλι ἐπὶ δύσεως ἐπὶ τόπου τῆς δύ
σεως καὶ σὺν μέρος ἐπὶ ἀνατολῆς καὶ
αἴρει ἐπὶ τὸν ὁ ὅλοι οὗτος φανερὸν
εἶναι πῶς εἶναι πλανᾶς ὁ ἀντίχριστος καὶ χαλᾶσις τοῦ ἀγγελίου. τῆς
δὲ ἐνάδοξη ποῦ ἦλθεν εἰς τὸν θεῶν
ἀποδεδειγμένος καὶ κρίνει τὸν κόσμον.
ἀμὴν ἡμῖν τοῦ χῶ δεῖ γίνεται ἡ δόξα
ἀμὴν ὅλη ἡ αὐθεντία τῶν ὁλοιῶνων
μαλωμένοι θεῖοι καὶ γεμεῖν τῆς ἀνα
μεσαίου καὶ φανῆ ἐξαφνα ὁ χ ὁ χ

μενος μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ
καὶ τὸν ἰδοῦν ὅλος. ἀλλὰ δὲ ἡ ἀπό
κρισις διὰ δεῖνα μὲ καὶ γνωρίσουμε ποῖ
ὁποῖοι ἦλθαν καὶ κατάσταση τοῦ ἀγγελίου
θὲ νὰ δόσουν ἐπὶ τὸν κόσμον ἀμὴν ὅπου
εἶν τῆς ὁμολογίας πρὸς τὴν θεοτόκον. ἐκεῖνοι ὅλοι εἶναι αὐτὸ χριστοὶ τῆς
καθολικῆς αὐτὸ χριστοῦ θεοῦ διὰ τὸ ὅλα
πεύθρεμοι τῆς θεοτόκου. ἀνάχθε
θ μεγαλήν ἐξουσίαν τῆς θεωρίας
καὶ μένουν τὰ θεῖα τῆς σημεία.

ἐρώτησις. λέγουσι τινὲς ὅτι ἀπὸ τοῦ τοῦ αὐ 17'
τοῦ πλὴν ἀρχεῖ ὁ αὐτὸ χριστὸς τῆς πῶς
ἔχει σημεῖα ἐπὶ τὸ σῶμα χαρὶ τῆς ἐπὶ τοῦ
ὀφθῆ μου. ἀφανὰ εἶναι ἢ τῆς; ἀπό. ρβ
ἀλλὰ ὅλα ὀνομάζουν γραφοῦ θχος. τῆς γρ
γρῶ παραμύθια. διὰ τὴν τινὲς ἀμφιβαθ
τῆς γραφῆς τῆς πανθεῖοι ἀρρίζοι τὰ λ

γοῦν· ἡ αὐλὴ χιτὼν ἐστιν ὁ πᾶς
εἶναι εἰς ἣν ἀπολήγει ὁ πᾶς χιτὼν
περὶ τὸν αὐλὸν χρῆσθαι πρὸς θήκην δύο
τοῦτο πεποιήκασι χαρακτῆρας σημεῖα
εἰς τὸ χωρὶς τὸ δεξιὸν ἢ εἰς τὸ βλέφα
ρον· ἢ διὰ τὸ εὐρύμισον ὅλης αὐλοῦ
τὰς χηλὰς σημαίνει διὰ τοῦτο ἀφεῖλε τὸ χω
ρὶς εἰς τὸ μέλι· πρὸς δὲ τὴν πεφυκυῖαν
αὐτὸν φαίνεται ὅλη θήκην εἶναι πο
λὺ μᾶλλον ἢ ἐκεῖνα ἃ ὁ πᾶς ἥλιος
ὀξὺς ἀλλὰ αὐλὸς ὁ αὐλὸς χρῆσιν ἐμοὶ
μόνον χρῆσθαι θήκης εἰς τὴν φυλά
κτῶν δὲ· καθὼς χρῆσιν γραφεῖον·
μικὸν ὄντος· ἐκεῖνο μᾶλλον τὸν δὲ κοῖλον
κοῖλον· σκέλος μόνος μόνος δὲ· ἢ εἰς τὴν
δὲ σκεῦος βάσιν· ἢ γὰρ ἐκεῖνο μᾶλλον
τάξιν εἶναι ὁ δὲ· ἢ θήκη ἐκ πολλῶν

καὶ ἔθνη ἀπὸ τῆς βάσεως· τὸ δὲ πᾶν ὅλον τὸ
ἀμφίλιον τῆς πόρτης· ἢ κεφαλὴ εἶναι
δὲ ὄνομάζεται σκεῦος πόλις· ἤτοι κω
τάλαμος καὶ γὰρ· πόλις τῆς σκεῦος τῆς
τῆς ταλαιρίας· ρκ.

Ἐρώτησις

Λέγουσι τινὲς ὅτι ὁ αὐλὸς χρῆσιν ὁ μὲν ὅσον
μετὰ τῆς λάθρα μᾶλλον τῶν χῶν· διὸ καὶ
νὰ λάβῃ μὴν· ἀμὴν ἔκρον νὰ ἀνα
σὴ σὴ οὐδὲν ἄλλο:

Ἀπόκρισις.

Ὁ ἀπὸ τὸν λόγον χρῆσιν τοῦ αὐλὸς χρῆσ
ὅτι ἐκεῖνα μὲν ὁ λόγος μᾶλλον σημαίνει ἢ
ἄλλος διὸ ἀμφοῖν τῆς πλάνης. ἀλλὰ
τοῦτο εἶναι φανερὸν ὅτι δεῖ ἐξ ἑκάστου θήκη
ἐκεῖνο δὲ ἀνὰ σάρκιν· ὄχι ὁμοίαν ἢ
ὁμοιάζει καὶ φανταστὸν πλὴν ὡς
βάσις τὸ ὁ πᾶς θήκης εἶναι· πολὺ πολὺ
θήκη πολλὴ σὴ ἀλλὰ ἐκεῖνα ἢ πολὺ

καὶ συμφερόντως θεῖον δόξαν τοῦ θεοῦ δόξαν
τὴν μὴ σημαίνουσαν νόμον φανῆναι τὴν
ἡδονὴν καὶ τὴν ἀνάλυσιν. καὶ ἀποθανεῖν
δὲ ἀνάστασιν. καὶ τὴν ἀμαρτίαν τοῦ
λόγου ἀνάστασιν μακαρίζει λέγοντες οἱ χρη-
σταὶ πολλοὶ οὐ τὴν χάριν ὅτι θεῖον καὶ
καίριον. καὶ ἀναβολὴν δὲ τοῦ νοῦ ὅπερ
λέγει περὶ τοῦ ἀποστόλου. ζῶν καὶ ἀνάστασιν
ὀνομάζει τὴν τῆς μελλούσης καὶ δεξιωμένην
κατάστασιν. καθὼς τὸ λέγει ἐκεῖ ὁ
περὶ θεωρίας μελλούσαν τοῦ ἀποστόλου καὶ
ἀμαρτωλῶν ἡμῶν τοῦ νυνὶ λέγω. πρὸς τοὺς
ἀδελφοὺς ἐκεῖνοι τοὺς πρὸ τοῦ ἐλεγχομένους
χρόνου. ὅτι ἐστὶν ἀδελφοί. νεκροὶ
τῇ δὲ ἀνιόντες καὶ ἀπολωλοὶ τῇ τοῦ
βίου. καὶ τὴν λόγον τὸ ἀναμφίβολον ὅπερ
ἦν ὁ ἀπόστολος ὡς ἀποθανόντος κα-
θολικὴν θανάτου τῆς σαρκός. ἀπὸ τὰ

νεκροὶ καὶ ἀποθανόντος τῆς αἰσθήσεως
θεοῦ. ἡ γὰρ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος καὶ ὡς
ἀποθανόντος καὶ ἀποξενωμένος τοῦ
κυρίου τῆς θεωρίας τοῦ θεοῦ. τοιαύτης
λόγοις νεκρὸς τῇ τῆς ἐξαναστάσεως. ἡ γὰρ τῆς
θανεῖν τοῦ νοῦ τῆς ἡμέρας καὶ τὴν ἁμαρ-
τίαν καὶ μεταποίησις καὶ ἀμνημο-
νεύει. ἐπὶ τοιοῦτον λογισμὸν καὶ τὸν
θαυμαστὸν χρὴ καὶ τὴν χρίστος λογάζει
τὸ λόγου τῆς ἀμφιβόλου ζωῆς καὶ τὴν
ἀνασταμένον. ὡς τοῖς χριστιανοῖς τῶν
κοσμικῶν ἐστὶν ὁ θεὸς δόξαν τοῖς λογάζει
σφαλμένοις καὶ κακοπαθοῦσι καὶ ἁμαρτω-
λοῖς καὶ αἱρετικοῖς. καὶ χίλιοι τοῖς ἁγία
γενὰ σὺν ἀνάστασιν ἀπὸ τὴν ἁμαρτωλὴν
σύνεκρον τὴν πίστιν ὅπερ ἐχάλη. νὰ σω-
θῶμεν ἐπὶ τὴν ἀδιάλειπτον μὲ γνῶσιν καὶ πίστιν
τὴν ζωντανὴν νὰ φωτιάσῃ καὶ καὶ νὰ
ξεσωθῶμεν τὰ ἁμαρτήματα. καὶ ὅσοι ἐστὶν ἀμφι-

ἐν ἀγαθοῖς δοξαζόμενοι ἀπολαύσωμεν ἐν τῷ
ἐν ἀπολαύσει ἀμφοτέρας ὅπερ ἐκείνων ὡ
πεῖν ἐν τῷ ὁρᾶν πλήρωμα. διὰ τὴν ἐν τῷ ἁγιασμῷ
μακαρίαν τῶν καὶ διὰ τὴν φιλανθρωπίαν τῶν
ὀνειδισμῶν ἐν τῷ λόγῳ τῷ αὐτῷ χρεῖ
ὅλοις φαίνεσθαι ὅτι εἶναι διδάσκαλος
τῆς ἐκείνου μορφῆς πάντως ἐν ὅλοις φωτίζη
ἐν ὅλοις ἀνατείνῃ. ἐν φανταζῇ ὅλοις ὁ
νοῦς ὅτι πῶς εἶναι πρὸς φῶς καὶ ἀ
πόστολος ἐν ὅλοις ἀνάστασις ἐν ὅλοις ἀμ
φω. ἐν ἀλλήλοις παρόντα ὡς μιλᾶν
εἰς τὴν ἀγάπην καὶ. πρὸς τὸν εἶ
ναι χριστοῦ ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ καὶ
θεμὶς μόνον τοῦ λόγου τῷ εἰς ἡμῶν τοῦ
χῦ. καὶ ἐν τῷ πνεῦμα ἐν ἡνωμένοι ὁμο
θυμαδὸν προσεύχεσθαι. διὰ τὰ μὴ
μὰ νίκη ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὄψεως ἐν

σωλιάζομεν ἐν πάντα πεθέμενα ἐν ὅλοις
φῶς δὲ πρὸς φῶς ἐν φῶς χρείσιν. διὸ τοῦ
τοῦ ἐν ὅλοις ἐν πᾶσι τῷ αὐτῷ χρεῖ
σιν θεόν νὰ δόξῃ ὡς ἀγάπη ἐν ἑνότη
τι ἐν ἀγάπῃ πίστεως ἐν μιᾷ καρδίᾳ νὰ πλα
νᾶσθαι πρὸς. :- Ἐρώτησις:

Πῶς καὶ μάτοι καὶ φαρμακοὶ νεκρόμαν
τεις ἐν λεκανομαντίας λεγόμενοι φαίνουσι
πῶς αὐτάζουσι καὶ διώχνουσι ἀπὸ ὅλοις
δαιμονιζομένους δαιμόνια ἐν ὅλοις
ἰαλρεύουσι ἀπὸ τὰ πάθη; Ἀπό.

Λέγεται ὅτι ἡμεῖς τῶν χῦ ἐν ὅλοις ἀγῶ
λιον. ὅτι αὐτοὶ ἐν ἐκείνοις ἐν ἀγῶνας τοῦ
σωτῆρος γίνουν διὸ μὴ πολεμοῦν τοὺς
ἐνεργοῦν τοῦ ἁγίου καὶ ἐν πολὺ νὰ σταθῶν ἐν βασι
λεῖαν. ἐν θεόν νὰ δόξῃ πολὺ δαιμόνας τοὺς δαιμόνα. καὶ δὲ δεῖν
τὸν μαγὸς ἐν ὀλεκανομαντίας νὰ δόξῃ
τοὺς δαίμονα σταθῶ. μόνον θεμελιῶδες

φεύγετε δαίμονας εκ τοῦ ἀνθρώπου. διανα-
πολογεῖται τοῖς ἀνθρώποις καὶ μὴ πάσχειν
εἰς τοὺς τῶν δαιμόνων ἀγῶνας καὶ σωθῆναι
ὧν μόνον καὶ πάσχουσι πρὸς τοὺς μα-
χομένους τῇ λεπτομαχίᾳ καὶ κρίμα λιξῶν
εἰς καταδίκας. Ἐρώτησις

ρνε΄ Πῶς εἶναι τοῦτο τῇ εἰς τὰ θαυμάσια καὶ ἀποθνή-
σκουσι τίνας τῇ βλαπτοῦσι ὁ πλάνος τῇ μα-
γείας ἢ ἔστι τῇ μέρας ἀνασκοῦσαι καὶ
ταῖς φωνοῦσαι. Ἀπόκρισις

Εἰς τοῦτο τοιοῦτος δικαίως ἐβεβήλωσε τὴν φύσιν
ἀπὸ τοῦ σώματος μόνον σκοπῶν τὴν θήκην,
καθὼς τὸ κείμενον ἡμεῖς τῇ ἐπιστοῦν εἰς
ἐπίστασιν. αἰνιγματῶν ἡμᾶς μαίφαι καὶ
ὅλιν ἐξαφανῶν. ὅμως καὶ εἶναι πάθη
ποιοῦσι τῇ δίνη τοῦ πλάνου διὰ δίνης ἡμῶν
ὠφελεῖται τῇ διὰ τὸ ἐμφανῶς ὑμᾶς τὰ ὁ
νομεῖν τῇ τὰ δεῖ χνεῖν ὁ δῆ καὶ ἐφ'
θῆμεν τὴν λεγόν καὶ μὴ ὧν σοφ:

Ἐρώτησις. Τί πρέπει καὶ λοιδορῶ διάλε-
κτοι ὁ ποῦ ἀποθνήσκω ἐξαφθῆ-
ναι ἢ ὁ ποῦ κρεμίζονται ἢ πνίγονται; Ἀπό.

Μὴ λοιδορῶσι αὐτὰ ὅλι ὅσοι ἀποθνήσκουν μὲ
τὸ κρεμίζω φοβερόν τῇ ἀφόβου τῇ ἀδίκου διόλου
ὅλιν καὶ εἶναι ὅλοι ἀσεβεῖς τῇ ἄδικοι. διόλις
τὸ κρεμίζοι δίκαιοι κρεμίζονται τῇ πνίγονται
ἢ ἀποθνήσκω ἐξαφθῆ. καθὼς τῇ λέγει
διὰ τοῦ δίκαιοι ὅτι ὅπου δεῖ ἢ ἦν ἀσε-
βεῖ. ἀμὰ δίκαιοι ὅμως τῇ εἶναι καὶ
θαύματα ἀπέθανον τῇ ἀφρονῆ δίκαια
μηδὲ ἐβλαφθῆ πολλοὶ ψυχοῦ:

Ἐρώτησις. Ἀπὸ ποῖος γένος εἶναι οἱ
ἀσύφοι ὁ ποῦ λέγεται γραφή; Ἀπό.

Ἀναγκαῖοι ὅσοι αἰνιγματῶν τῇ χρειαστῶν
ἢ ἐρώτησις ἀλλὰ μηδὲ ἀπόκρισις. ὅμως λέγεται τῇ γραφῇ τοῦ πάντα διαθέ-
τω ἐστὶ νοῦν ὁ ἄνθρωπος τοῦ νοῦ. τῇ
ὁ νοῦς ὡς εἶναι ὁ δόξα τοῦ βοῦ πρε-

ρνθ΄

τόσον καὶ τὸν κόσμον· ἐν ἀπόλον καὶ
μονὴν ἐξεβίβασαν οἱ ἀσύριοι· ~ ἐν ζῷ
Ρι! Ποῖοι εἶναι οἱ οὐεῦοι ὁ ποῦ λεγόμενος
φιλῆς δαῦ; ὅλοι δηλονότι οὐεῦοι δόξαν θῦ.
α. πρ. Δεῦ ἦν ὅλον πρόπον νὰ ἐξηγήσουν
βιβλ. ποιαῦ λαὶ ἐρωτήματα ὁ πῦ θὲ νὰ φανερῶ
σουν ὅλοι ὅλοι οἱ διδάσκαλοι ἐν ὁ παῦλος μὲ
λεγόμενο ὅλι ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς ἐκλησίας
ἐν τῆς κορυφῆς τῶν ἐκλησιαστῶν ὁ ποιητῆς
ἐν δημιουργός θὲ ὁ ποῦ τὰ ἔκαμε γνωρίζει
ἐμεγάλη πᾶς οἱ οὐεῦοι καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὁ φεγγάρι
ἐν τὰ ἄστρα μὲ τὴν θωρίαν τους φαίνουν
ὡς νὰ ἦν νὰ ζωντανέψουν καὶ νὰ ὁμιλοῦν
ἐν νὰ σκλάβουν. ὡς ἀνῶν κοῦ ὁ πῦ ἐμπορεῖ πῶς
αὐτὰ τὰ ποιήματα γνωρίσει πῶς διὰ
ἀδιάλειπτον πόρευσιν καὶ κυβέρνησιν τὰ ἄ
στρα ὁ ποιητῆς καὶ δόξαζόν καὶ κόσμα τὰ
θεμέλια τῆς. διάβασε λοιπὸν ὁ πρὸς φιλῆς
δαῦ· πῶς οἱ οὐεῦοι δηλονότι καὶ φανεροῦ

ται τὴν δόξαν τοῦ θῦ. ὅμως ἐν νὰ κάμῃ
οὐεῦοι νοητοὶ καὶ πνευματικοὶ οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ πρε
σβύτεροι ἀπόστολοι ὁ πῦ δηλονότι καὶ ἀφη
γοῦν καὶ δόξολογοῦν τὸν θῦ. καὶ διαλαλοῦν
ἐν τὸν νὰ μὲ νὸν νὰ μοῦν τὸ θῦ μὲ λόγους
γραφικοὺς. ἐν ὁ παῦλος διαλογοῦ ἀπὸ τὸ
ἀπόστολος λέγει πῶς ἐν νὰ νοητοὶ
οὐεῦοι ὁ πῦ δηλονότι ἐν ἀφηγοῦν
τὴν σοφίαν καὶ τὴν οἰκονομίαν τὴν
τοῦ ἰοῦ θῦ. καὶ διαλογοῦν τὸν θῦ
ἐν νὰ λέγῃ ὁ δαῦ ἐν ὁ πᾶς τὴν γῆν
ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν ἐν εἰς τὰ πε
ρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.
ἐν ὁ λόγος τῆς γῆς ἐν φωνῶ
νοῦν. καὶ ἐς ὅλον τὸν κόσμον ἀκούσθη
τὰ λόγια αὐτῶν. ἀπὸ τὰ ἄστρα τὰ ἄστρα
σκόρπιον ἐν θεολόγοι τῆς ἐκκλησίας ἐξέβη
κὰν φωνῶνοῦν ἐν εἰς πᾶσαν τὴν γῆν καὶ ἐς ὅλον
μὲ τὰ ὅλον τὸν κόσμον τὰ λόγια αὐτῶν

μὲν ἀκαρδίαν καὶ βιβλία ὅπερ ἔγραφεν καὶ
ἐπαλαίωσεν τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν ἀπὸ
τόμων. διὰ τοῦτο ἡ τῆς θεᾶς ἐνάλεσεν
νάστοιον ἁγίου προφήτου ὃ περὶ τῆς
νάστοιον ὀνομάσθη οὐρανοὺς διὰ τὸ σφόδρα
ὃ ἐπεδὴ ἐπὶ τὰ ζῶντας χάριν καὶ τῆς ἐστὶν
ἀστὴρ ἡλιακὸς ποιεῖν ἐστὶν τὰ ἐπὶ
μαρμαρίνα ἀστέρι ἀπὸ τὸ λοιπὸν πτανῆ
τας. ἡλιοῦ πρῶτον οὐρανοῦ ἐστὶν ἡ σε
λήνη. ἡ γὰρ τὸ φῶς. ἡλιοῦ δεύτερον
ἀρμῆς τὰ ἀστρονομικὰ ἡ αὐτὸ ὀσοῦ
θηνῆν. πρὸ πτῶ ἐστὶν ἀστὴρ
γεῖνοι ὅπερ λέγεται ἀφροδίτη ἐστὶ τοῦ δ
ὀνόν ἐστὶν ἡλιος. ἐστὶ τοῦ πρὸ
πτῶ γεῖνοι ἐστὶν ὁ πτανῆτης
ἄστρον ὁ ἄρης. ἐστὶ τοῦ πρὸ πτῶ
ὀνόν ἐστὶν ὁ πτανῆτης τὰ ἀστρὸ
ὃ λέγεται ζεύς. ἡ ἐστὶ τοῦ ἑβδόμου
ἐστὶν ὁ πτανῆτης ὅπερ λέγεται κρόνος

αὐτὰ τὰ ἐπὶ τὰ ἀστέρια ὅπερ ἐστὶν
ἐστὶ τοῦ ἐπὶ τὸ οὐρανοῦ τὰ ὀνόματα
οἱ δὲ δύνασθαι πτανῆτας διὰ δὲ τὰ
φορεμαῖ. πρῶτον δὲ τὰ ἐστὶν ὁ θρό
νος τοῦ ἀνεμίτος ὃ δὲν πρὸ ἐπὶ τῶν
οὐ δὲ νοεῖται καθῶς νὰ ἴδῃ ὁ ὀλῶς
ἡμερίζει ἀπὸ τὴν ἀναλογὴν ἐστὶ τὴν δύ
σιν. ἀμὴν αὐτοὶ ἡμερίζουσιν ἀπὸ τὴν δύ
σιν πρὸς τὴν ἀναλογὴν. δεύτερον δὲ τὰ
τὰ ὅπερ τοῦ ὀνόματα πτανῆτας τοῦ
ἐπὶ τὰ ἀστρα τοῦ ἥλιου ἐστὶν τὸ ὅλι
οἱ ἡμῖν τοῦ τοῦ ἡ δυνῆ ἐπὶ πτανῆθη κοῦ
τοῦ ἡλίου θεοῦ. ἡ τοῦ ὀνόμα
τοῦ αὐτὰ τὰ ὀνόματα τὴν σελήνην
ἀρτεμίν. τὸν ἥλιον ἀπόλλωνα ἡ τοῦ
λοι ποῖ καθῶς τοῦ ἡ πρῶ. ὅμως
αὐτὰ ἐστὶν ποιήματα θεῶν. ὅπερ
ἀπαυτὰ ἀνωρίσαν οἱ φρόνιμοι ἡ

πολλοὶ οἱ προπάτορες καὶ προφῆται. τοῦ
δικαίου δὲ καὶ τὴν βασιλείαν. διὰ τοῦ
τὸ καὶ βασιλικὰς σοφοὶ ἀπεστάλησαν εἰς
τοὺς ἔθνη ὅτι ὅτι καὶ ἀγγέλους
τοὺς ἔθνη αἰῶνος τὸ τοῦ. καὶ εἰ πεν
ἔτη. αὐ ὅτι ὁ ὅτι θεὸς τὸ ἀδαμ
β' ὅτι ὁ ὅ δίκαιος ἐνὸς ὅς καὶ πι σω
σὸν κατεῖδαν τοὺς δῶ. γ' ὅτι ὁ ὅ δί
καιος ἐνὸς ὅ τοῦ ἀκαμπτὶ αἰῶνος κρίνῶν
δῶ δ' γαμπτὶ θεῖν. δ' ὅτι ὁ ὅ δίκαι
νῶν ὅ τοῦ ἐκαμπτὶ νὶ κῶν τοῦ. ε' ὅ
ὅτι ὁ δίκαιος δόξασεν. ς' ὅ γρεν
ὁ δίκαιος ἰσάσει. ζ' ὅ ὅτι ὁ δί
καιος ἰσάσει. καὶ αὐτῶν τοῦ ἐπτὰ
αἰῶν τὰ ὀνόματα καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ πί
στις καὶ ἡ φιλία ὅ τοῦ εἰ χαμπτὶ τοῦ δῶ
δεῖ χρῶσιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὴν δό
ξαν τοῦ δῶ. καὶ εἰς πάσαν τὴν γῆν εἰς ὅν

φημισμένοι:-

Ἐρώτησις. Πῶς εἶναι τοῦτο καὶ τὸ τοῦ 113
φορεῖς καὶ οἱ αἰχμαλωτεύθαυμαστοῦσι καὶ
τὰ μνήματα σημεῖα καὶ τὰ ἀλλόκοτα τὰ ἐφλόγ
ὁ ἀφρώστοι καὶ δαιμονιζόμενοι. καὶ πε
φηλίωσαν καὶ ὅλα ὅμοιαθαυμαστὰ κατεῖν:-

Ἀπόκ. Τοῦτο δὲ τὸ πρέπει νὰ θαυμά 83 113
ζωμεν μὲ δύναμιν ἐξαίρετον. διὰ τὴν κα
σαμένο πολλὰ τὴν ὁποῖα εἶχε τὸν ἀφεντικόν
ὅτι τοσοῦτοι σὺν ἀκεῖνον τὴν ἡμέρα ἐφοῦσι
μοι. τὰ ὀνόματα τοῦ ὀνόματος δαιμόνια
ἐξαβάλομεν καὶ δεῦτε ἀμέτρητοι τοσοῦτοι
τοὺς ἐκάμαμεν. καὶ ἐφανέρωσεν τὸν δίκαιο
λέγων ὑμᾶς ἀπὸ τὸ χωρὶς τὰ αἰτήματα
ἐφτάσαν τὴν ἀφορμή. τοσοῦτοι λοιπὸν ἀφρά
νομοι καὶ αἰχμαλωτεύθαυμαστὰ τὴν εὐημε
ρίαν. τὰ ἡμεῖς καὶ μεταξὺ τὸν ἡμεῖς μὲ τὸ ὄνομα
εὐχαριστοῦμεν δαιμόνια
ὅ τοσοῦτο θαυμαστὰ καὶ σημεῖα ἐποίησε

ἐκείνῳ θεῷ ὅλῳ ὡς πᾶν δεῖ σας ἀναφέρεται
καὶ ὡς μὴ ἀνθρωπίνῳ ἀλλὰ θείῳ καὶ μόνῳ. φύ
γαλα πομπρὸς ἡμᾶς οἱ ἁγιοι ἵνα μὴ ἀνο
μεν. ἀπὸ τοῦ τὰ ἀναγκαῖα ὅλη ἡ ἀρε
τὴ ἐκείνῳ ζῶν τοῦ αἰρεῖται καὶ δεῖ τὸ ἀ
νομενὸ θαυμάζειν τὴν ἀλήθειαν. ἀμφὶ
τὸ ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν ἀνῶν ἐπιμένει
ὁ τοῦ θεοῦ φωνῶν πρὸς ἐκεῖνον. θα
ρρεῖ λέγει ὅλη εἶναι ὀρθὸ δόξος καὶ ἀκριβὲς
ἐν δίκαιος. ἀφ' ὅλη πλοῦτος θεοῦ ἀπὸ
κὶ πίστις καὶ ἀγάπη καὶ ὑπομονὴ καὶ πίστις
σου σώσει σε. ἀμφὶ τοῦ τὸ ἀκούειν
τὸ ἀπεῖναι καὶ ἐξόν ἐστιν. ὅλη πλοῦτος
εἶναι τὴν μὲν ἐν οἷς ἐκεῖ πίστοι τὴν αἰρεῖται
ἐκείνων. τὸ δὲ ἀκούειν τὸ πόσον τὴν ἐνεργείαν
ἐν ἀγῶσι ὑπὲρ ἀλλοτρίων. τὴν δὲ ἀφ' οὗ τὸ λόγο
ἀδωνὴν ἀδὲ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τὸν
μὴ ἀνόν λόγο καὶ μεγάλα τοιαῦτα
σημεῖα καὶ θαυμάζεται. ἐστὶ δὲ τὴ

ἐκεῖνοι διὰ καὶ χαίρουσι τοῖς τοῦ κυ
ρίου καὶ ἀχόμενοι τὴν μὴ εἰς τοὺς ἐμὲ μόν
ἀφ' τοῦ τὸ ἐκείνα παθοῦσαν. τὴ ὄχι ἀφ'
τὴν δόξαν τῶν θεῶν. ἐὰν δὲ ἀναμένοι τοῖς χρῶ
σοῦ ἢ πόλεμοι ἀθοὶ καὶ τὸν δόσεν τὴν ἡμέ
ραν ἡριάδας. ἀφ' οὗ τὸ τοῖς ἀδωνῶν τὸν θαυ
μαστὸν ἀπόδοσιν. ἀφ' καὶ τὸν
εἰ πῶς εἰ τὴν μὲν ἡριάδας. ἀπὸ γὰρ
τὰ ἀγαθὰ ἐν ὑπὲρ ζῶν τοῦ.

ἐξώθησις. ἐ αὐξήσω τὴν ἀγῶν ρλδ.
φανῶς ἀναξίου τὴ πρόνον. καὶ τὸν δόσω
λειτουργίαν τὴ ὄχι. ἀ τοῦ.

Πρὸς φαρεῖ δῶρον ὁ δῶρον ὁ τὴ μὴ διακρίν. ~~δα~~ ρλδ.
ἀφ' ὅλη δὲ τὸν πάντες εἰκεῖνο τὸν ἀγῶν ρλδ.
ἀμφὶ τοῦ δὲ τὸν φαρεῖς. τὴ ἀν ἐστὶν τὴ ἀνα
ξιος ὁ ἰδρῶν. ὁ μὲν ὑπὲρ τὸ φαρεῖ ὁ δὲ
τὴ λειτουργίαν ἀναβαίνει εἰς τὸν ἄγω
νον. τὴ ἐὰν τὸν ἄθλος τὴ οὐ τὸν ἀγῶν ὅπως
ἐκείνα τὴν ἀμφὶ ἀν. ὅπῃ νικᾷ ἀγῶν καὶ τὸν -

ἀχης. Ἀλλὰ εὐχαριστήσαν-
τῶν ὁ ἅγιος ἐκάστου τὸν ὁδοιπόρον
ἐπὶ τὸν τόπον ὅπου ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ
ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἔφυγεν ὁ λέων πρὸς τὴν ἔρημον
καὶ ἐκεῖνος ἐπῆρε τὴν νύμφην τοῦ καὶ
τὴν ἔφερε μὲ τὸν τρόπον μας. διὰ νὰ σᾶς
πάσῃ καὶ ὁ θεὸς τὰς ἀδικίας μου.

Ρα΄. Ἐρώτησις. Εἰ ἅγιος οὗτος αὐτὸς ἔχει
τὴν δύναμιν νὰ λιμαρίσῃ τὸ θηρίον καὶ νὰ δι-
μόνα εἰς μίαν χώραν ἢ εἰς ἄλλον τινὰ
ἀέρα; δεύτερον οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι νὰ ἔχουν
κόπον ἀγόνων ἀγῶνα νὰ ἴδουν καὶ
φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν λιμὸν ἐκεῖνος;

Ρα΄. Ἀπόκρισις. Ἀνίσως καὶ εἶναι ἅγιος οὗτος
ἐκεῖνος ὁ τόπος ἀπέμεινε τὴν λιμαρίαν
εἰς τοῦ ἄνθρωπον ἢ εἰς τὴν χώραν. Εἶναι
φανερὸν ὅλη μεθήμερα καὶ μὲ βουλὴν
τοῦτο τὸ ἐποίησα διὰ νὰ εἶναι χοῖρος ὁ
ὁποῖος νὰ ἐμπορῇ νὰ χαλάσῃ καὶ νὰ μὴ

τὴν βουλὴν τοῦ θεοῦ. Ὅμως ἐξαιρέτως τοῦ
μὲ δὲ οἱ ἅγιοι πρὸ ἑνὸς πολλοῦ εἶναι τὸν
λόγον, ἀμὴ εἶναι θέλει εἶναι. ἐκεῖνος θέλει
ὁ λόγος. Ἐπειδὴ ἐνὸς κόσμου θέλει τὸν
ζεῦ δύο μόνον τῆς ἀγάπης τοῦ πνεύματος ἅγιον.
Ἐὰν ὅλη μὲ ὅλης θέλει ἀκούσει δύνασαι
ἅγιος ὁ ποῦ θέλει νὰ χαλάσῃ ὁ λόγος ἅγιος ἐκεῖνος.
Ἀλλὰ δὲν εἶναι πρέπον εἰς τοῦτο. Εἰ
τοῦ δοῦλον νὰ κόψῃ δίκαιον τὴν τοῦ λόγου νὰ χω-
τὸν. Ἀλλὰ ὁ βλάπτων εἰς τὸν ἀπόστο-
λον τοῦ ἐκεῖνος ὁ τόπος ἔλαμψεν τὴν πορ-
νείαν τὴν πόρνον μίαν εἰς τὴν ἔρημον ὅ-
λοι ἀφωρίσθησαν ὁ πολὺς ὁ δεῖνα τοῦ ἔζησεν
λόγος. μόνον τὴν αὐτὸς ὁ τόπος τὸν ἐδόξασε
καὶ εἰς τοῦ πολλοῦ κόπου ὁ ἅγιος ἀπε-
φάνησε ὁ τόπος ἐκλύσα τοῦ οὐρανοῦ νὰ
μὴ βρέξῃ. πολλὴν αὐτὸς τοῦ ἄνοιξε τὴν
δεῖν θέλησεν ὁ θεὸς νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν καθρέ-
φτη μὲ λόγον δύνασαι ὁ ὁποῖος ἔχει λόγον

ἀξίως καὶ δικαίως ὡς ἀπὸ χιλιάδος
ὁ τοῦ δεῖνος στρατιώτης τοῖς θεοῖς ἡνί-
κα ἔδει. ἡ τοῖς ἐκεῖ βενεφίκιοις. καθὼς τὸ
λεγόμενον ἐπιγραφή. Σωλαμὶς χιλίων ἀνδρῶν
καὶ ἱππέων ἀμυνεῖται οἱ δὲ καὶ καμψαντες
νῦν ἐν βαΐδι: ἀλλὰ τὸ πόλιν ἐκπολιορκεῖν
τοῦ ἰδίου οἰφίλοι ἢ δὲ τοῦ ὡς ἐξ ἀνθρώπου
δεῖν θέλησα νὰ τοῦτο ζωμπαζήσῃ ἀν δεῖ
Σωφρένων πρὸς τοῦ ἰδίου ἐκεῖνον ἐπὶ
ἱππέων νὰ ἐξηλήσῃ ζωμπάζιον. καὶ
θὼς τὸ λεγόμενον ἐκεῖ εἰς τὸ βιβλίον τοῦ
ἰδίου. πορφύριος πρὸς τοῦ θεμιστοκλῆ
ἰδίου ἢ πρὸς σὺ ξέρεις πολεμῶν. ἢ ὡς
καθὼς οἱ ἀγροῖκοι ἀγροῖκοι δεῖν εἶναι
εἶναι τοῦ ἀγροῦ. ἐμεῖς ὁ χωρικοὶ ἐν χωρίοις
γνώμην ἔβαλον εἰς τὸ θέλημα τοῦ σοῦ
ἔστω εἶναι ἢ οἱ ἀγροῖκοι αὐτοὶ εἰς μὴ
συγνώμην ἔχομεν ὁμοίως εἰς θέλημα
τοῦ θεοῦ. μὴ τὸν ἀγαθὸν πονηρεύειν:

ἐξώλης *

Ἀγροῖκοι τινὲς ὅλοι ὁ αὐλὶ χρίσος δεῖν δικαίαν
εἰναι ἢ νεκρόν. ἐμεῖς ὁ λαὸς ἀγαπᾶμεν
ἢ θαυμάζομεν τοῦ θέλεις λέγω: ἀπὸ ρβ
Ὁ ἀγρὸς ἀπὸ κόλος παῦλος λέγει περὶ τοῦ αὐλὶ-
χρίσου πῶς εἰς χαλκεῖς τοῦ κόσμου μὴ
καθαλομῆς θαυμάζῃ σπουδαῖα τὴν πλά-
νης. ἢ εἶναι φανερὸν πῶς θέλει δόξαν πῶς
ὀνομάζεις ἢ νεκρὸν ὁ αὐλὶ χρίσος. ὀχὶ σὺ
ἀληθεία. ἀλλὰ καὶ φανερὰ οἱ αὐλοί. λέγω δὲ
δύο τινὲς ἀλλὰ δύο ὅλοι ὁ πῶς εἶναι ὑπὲρ
ὁ πῶς εἶναι ἀχθὸς τοῦ κυρίου χαμένος
τὴν χρίσι αὐτὴν πίστος. ὅλοι ἄλλος αὐλὶ
χρίσος εἶναι. χρεία λαός ἀπὸ τοῖς ἀγρο-
αἰρεθῆναι ὡς ἀχθρὸν τῆς ἐκκλησίας. ὁ πῶς
ὀνομάζουσιν ὡς ἐκεῖνοι αὐλὶ χρίσοι ἢ
πνεύμα τοῦ αὐλὶ χρίσος. ἢ ἀπὸ τὰ σή-
μεια ὁ πῶς λέγουσιν οἱ προφῆται νὰ ἐκ-
μηδὲν αὐλὶ χρίσος. οὐ χρίσιον ἢ πρὸς τὰ σή-

ἐπὶ ὅλον τὸν πόλεμον· ὅλη δὲ ἐνεργεῖ
ζῆ πολὺ δαίμονας τοὺς δαίμονας μόνους δὲ
δαίμονας ὅπου κατοικοῦν εἰς τοὺς δαίμονι
σμένους· ἀφαιρεῖ καὶ φεύγει μετὰ θεῶν
λειτουργοῦν· διὰ τὰ πολλὰ τοῖς αὐτοῖς
νὰ προσκαλοῦν τοὺς μάγους ὅλα νὰ χάν
ουν καὶ μὴ πείσωσιν τὴν νάμιν τὴν ἀ
λαζόνων τὸν πόρον τὸν· * Ἐξάλπος. Plin.

Ἐξ εἰδὴ μὴ εἰς ὅρον ἐκφοβεῖ τὸν χ· πρὸς πῦρ
εἶναι νὰ λιμοῦμεν τοῖς ὅρκοις· Ἀπὸ Cin.
Ἀ εὐ ἐκφοβεῖ καὶ τὸν χ· τὸν διάβολον μέγα
ὄνον· ἀμφιμέλον σταυρὸν καὶ μελοφόρον
αὐτὸν μὲ ἔρχομαι τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρω
πῶν καὶ κατοικεῖ τὸν διάβολον καὶ τοὺς δαίμο
νας· ἀφοῦ δὲ λέγω χωρὶς πρὸς ἐκεῖνος
αὐτοὶ τοὺς ὁποῖοι τὸ προσκυνοῦν νὰ τοῦ λέ
γουν καὶ ἀναγκάζουν νὰ ἐρωτήσουν καὶ
νὰ ἐξαιρεῖ πῶς οἱ δαίμονες βλέπουν τὸν
τὸν ὅλον δεύτερον μὲ δὲ φοβοῦν τὸν
ἀμὴ ὡσὰν νὰ δοῦν τὸν σταυρὸν τὸ μέγα

μεῖα εἰς αὐτὸν· ὄχι ἀλλὰ τὰ ἀμάλια·
διὸ ὅλη νὰ τοὶ νὰ κρεῖ τὴν ἀμφιλόχην ζῶν
χρεῶν καὶ οἱ πλοῖοι καὶ μὴ μὴ τὸ νὰ σμίλ
ὁπὸ ὡσὰν δὲν ἔχουν εἰς νὰ τὰ σωμαλί
καὶ τὴν ζωὴν τοὺς φαίνεται εἶναι ἀπὸ φα
μένοι· καὶ ὁπόταν μὲ τὸ πάθος τὸ ἐρωτόν τὸν
πόνους· τοὺς φαίνεται εἶναι αἰνάς μὲ μ
νοι· τοὶ αὐτὴν τὴν χρεῖν αὐτοὺς πλοῖοι καὶ μὲ
ὁ κοὶ ἀφρονεμένοις πέρνει πολλὰ εἰς θ
ρεῖν ὁ οὐ λιχρίζος καὶ τοὺς φαίνεται πόλιν
εἰς τοὺς πολλὰ ἔχει μόνον δόξαν νὰ τοὺς ὁ
μοῦν ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ χῦ· καὶ ὡσὰν
ἀρνηθῶν τὴν πίστιν τοῦ χῦ· καὶ ὑπόθεσιν
ὁ πολλοὶ τοὺς φαίνεται ὅλη νὰ κρεῖ οἱ
ὁ αὐτὰς καὶ ἐκεῖνον· καὶ τοὶ αὐτὴν τὴν χρεῖν
δὲ εἰς δὲ ἐξ ἀπὸ τὰ ἀνάγκαι καὶ τὴν ὡσὰν τὴν χρεῖν Θ.

Plin. Ἐξάλπος. Πῶς εἶναι τοῦτο· καὶ οἱ μάγοι
ὁ οἱ φαρμακοὶ οὗτοι ἄλλοι δαιμόνια εἰς τὸν
ρκ. δαιμονισμένοι· Ἀπόκριτος· Τοῦτο καὶ

καὶ φοβοῦνται καὶ φεύγουσι καὶ κρύπτονται

(18). Ἐρώτησις. Πόσον χρόνον ἦλθον οἱ μάγοι
ἰς χν ὁ πόσον εἰς ὀκτὼ ἡμέρας ἀνήφθη. α΄ τρ.

(19). Τρία κατὰ χρόνον ἐβαπτίσθη. ὁ πόλεμος ἐν
θεσσαλονίκῃ κατὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἐπαθεν ὁ ἥλιος καὶ
ὁ τρόπος ἐπαθεν. ἡ αἰχμαλωσία ἐβαπτί-
σθη ἐπὶ ἡλίου καὶ σελήνης ἐπαθεν. Ἐ-
πόσα χρόνοι δύο. καὶ μῆνες δύο. καὶ
μέρες κε. καθὼς εἶδε τὸ σῶμα γεγραμμένον. μετὰ δὲ τὸ σταυρωθῆναι παθ
ἐπὶ ἡλίου ἀνθρ. ἐπόσα ἡμέρας

Ἐρώτησις. Πόσον ἦλθον τὸ μέρος ὁ πόλεμος
ἐν μεγάλῃ ἀδελφοῦ λαζάρου τοῦ κυ.
α΄ τρ. Ὀκτὼ ἡμέρας ἔκλαιον ὁ κύριος ἡμῶν
ἰς χν καὶ ἔφασαν αὐτοῦ πόσον ἐφίλει αὐτόν. ἔφασαν
οὗτοι τὸ ἀπόνιμα τὸ ἀπόπλημα καὶ
ἀπόλυσμα. καὶ τὸ ἐβάλαν εἰς ἄγγος. καὶ
τὸ ἐχώσαν καὶ τὸ ἐκρύψαν εἰς τὸ σπήλαιον
ὁ πόλεμον ἐθέλησεν ὁ θς ἀναστήσαι πρ
γαστον οἰκείαν τὰ ἐξ εἰς χρόνον τὴν ζωὴν τὸ

χν. ἐφανόθη ὁ τόπος καὶ ἐφάνη τὸ ἄγγος
ὁ ἀπεσκεπάθη. καὶ ἐμυρίσθη ὁ τόπος ἀπ
τὴν μυρωδίαν τοῦ μύρου. καὶ ἐρώτησεν αὐτὸ ἐ
νας φοβερὸς καὶ τὸ ἔστησε. καὶ ἀπεσκώνου τὸ ἐ
τὴν ἐν κυρίᾳ καὶ τὸ ἐφύλαξεν ἕως τῆς καὶ
σήμερον ὁ πατὴρ ἔστησεν ὅτι εἶδεν ἐν θα
νίαν εἰς τὸ κοιμᾶσθαι τοῦ σιμεωνος τὸ λεπρ
ὁ διάβολος εἰς χεῖρας καὶ θαυμαστὴν ὁδόν
τὴν ἀγάπην ἐν κυρίᾳ μὲ ἐκείνο τὸ μέρος. ἐδέ
ὡς τὸ δὲ ἐχρωνοῖαν καὶ τὴν μὲ πρᾶγμα ὁ πρ
ἦλθον. καὶ μεγίστα ἐδίνοντο. καὶ τὴν χαρὰ τοῦ
αἰῶνος πεπληρωμένον. α΄ ἐρώτ.

Πόσον χρόνον ἔζησεν ἡ πόρνη καὶ ἐπόθησε τὸν
ἰν. α΄ τρ. Ὀκτὼ χρόνοις. σκυλεύεται
διὸ ὁ πόλεμον τὴν ἐφόβον εἰς τὸν ναὸν
οἶον εἰς αὐτὴν εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. ἦ
λον χρόνον τῆς ἰῶν. καὶ ἔκαμεν εἰς τὸν ναὸν
χρόνον δὸ δεκὰ καὶ ὁ πόλεμον ἐκρύβη χρόνον
δεκὰ πέντε. ἐκυνηγήθη τὴν ἀλλὰ ἀφ χαμ

εἰς τὸν οἰκονομοῦντα τὸν ἰωσὴφ νυμφευθεῖσαν τῇ
μνηστευθείσῃ μαρίᾳ. ἡ ἐγκύμων οὖσα τὸν υἱὸν ἡμῶν
ἰησοῦν χριστὸν ἀποκυήσει καθὼς ἡ
παρθένος. ἐπὶ τῆς ἡρῳδιανοῦ βασιλείας εἰσῆλθε
νοῦν τῆς ζωῆς τῆς τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ ἀπὸ τῆς γῆς ἡμῶν
εἰς μεσίτην ἀναγωγὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν ἰησοῦ χριστοῦ
καὶ ἡ πάντα χρόνος εἰς δεῦρο εἰς τὸ παν
τοῦ ἰωάνου τὸ βαπτίσματος καὶ τὰ λοιπὰ τὰ
γενόμενα ἐν τῇ ἰωσὴφ τῇ παναγίᾳ
συνοικεσίᾳ. ἐν τῷ δὲ μεσίτῃ καὶ ἀπο
τῆς γῆς εἰς τὸ ὁ ὢν ὁ πρὸς τὸν κύριον ἡμῶν
ἡμῶν ἰησοῦν χριστὸν. ἐρώτησις.

128 Πῶς τὸ θεῖον ἐν ἁγίοις πνεῦμα θεόληπτος ὁ
τοῦ ἐλθεῖν εἰς τὴν παρθένον καὶ κατοικῆσαι
αὐτὴν. ὁ δὲ θεόληπτος ἀποκρίνεται ἄνθρω
πόλεμα: ἀπόκρισις.

128 Ὡς ἀπὸ τῆς ἀθανάτου πηγῆς κατὰ χάριν λαμβάνει
τὸ δὲ χριστοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ πνεύματι καὶ
καθαρίζει τὸν μὲν χριστὸν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν

ἁγιοποιεῖ τὴν τοῦ κυρίου σωτηρίαν δὲ
μεταποιεῖ τὴν ἀνθρωπίνην χριστοῦ ἐν ἀσπόρῳ ἀ
μὴ εἶναι πάλιν δὲ ἐν μὲν τῷ ἀσπόρῳ τὸ
χριστοῦ ἐν τῷ σπέρματι τῆς ἁγιοποιεῖ τὴν ἀν
θρωπίνην σὺν τοῦ λόγου τῆς ἀνακαινίσεως. τοῦ
ὁμοιοτρόπου θεότητος ἐν τῷ λόγῳ τὸ πνεῦμα τῆς
θεότητος. δεῦρο ἄρα ἐξελθὼν τὸν δεῦρο ἐν
θεαφανείᾳ ἐν τῷ καθαρὰ ἐν ἁγιοπαθείᾳ. ἐν
ὡς καθὼς τὸ πνεῦμα δὲ χριστοῦ καὶ
τὴν φύσιν τὰ ἀμφότερα πάλιν πνεῦμα καὶ
ἐν θεότητος δεῦρο ἀρχὴ ἐστὶ ἀνθρωπότητα
ἁγιαστὰ μόνον ἐν καθαρίσει πνεῦμα τὸν
τὴν πνεῦμα θεοῦ ἐν τῷ ἐξελθεῖν αὐτὴν ἀφθόρου
ὡς ἐν μετὰ πάλιν πνεῦμα θεοῦ ὡς κωφὸς ἐν
τοῦ πεθὸ τόκου. ἐπὶ τῆς ἐν χάριν ἐν τῷ θε
ὑπὸ τῆς ἐν μεσίτῳ τόπον ἐν τῷ κυρίῳ ἡμῶν.

ἐρώτησις. μάρος τῆς θεόληπτος εἰς τὸν 128
κωνσταντῖνον τὴν θεοῦ. ἐν ποῖον χάριν ἔφαμεν. ἀπὸ 128
ὁ χριστὸς λέγεται ἐπὶ ἁγιάζουσα ὁ λόγος τε

ὅλης ἐνώσῃ μεθ' ἡμῶν ἀνθρωπίνην πᾶσαν ἡνῶ
θῇ θείᾳ. καὶ οὐχὶ συμφυΐας τῆς θεότητος. διόπερ
δεῖ εἶναι ἐναμίγως τῆς θεότητος ὅπερ ἐστὶν ἀμί
γως ὁ υἱός. καὶ ἀμιγῶς ὅπερ τὸ ἁγίον. ἀ
μὴ κατὰ τὴν πρόσωπον τῆς ἁγίας τριάδος εἶναι
τῆς θεότητος. διὰ τὴν πρόσωπα εἶναι ἑνὸς θεοῦ
πλὴν υἱὸς ἐσάρκωσεν μόνον αὐτῆς θεοῦ
λόγου σαρκῶσις καὶ ἡ ἐνέργεια ἦν ὅλος ὁ υἱὸς
τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. μόνον υἱὸς οὐκ κατὰ τὸν
πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. υἱὸς θεοῦ. ἀλλὰ
καὶ εἰς τοὺς ὑστέρους καιροὺς ἐγένετο υἱὸς
τῆς παρθένου. ἀ δοκεῖ ἀνθρώπου θεοῦ
πρὸς καὶ ἡ ζωὴ ἐστὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος καὶ ἀλήθεια
νοῦς θεοῦ. καὶ υἱὸς ἀνθρώπου. θεὸς τῆς καὶ
λεῖος ἀνθρωπος:— Ἐρώτησις.

124 Πῶς υἱὸς θεοῦ σεσαρκωμένος
ἐσταυρώθη. ἡ θεότης δὲ ἐπαθεν ἀπαθῆς
124 ἀπαθ. ὡς ἀπαθῆ ὁ πόλεμον εἶναι οἱ ἀμάχοι καὶ
ἡ γὰρ ἀπαθῆ εἶναι ἐνὸς δεῖ γὰρ. καὶ ὁ πόσος

τὸ δεῖγμα μεγάλου σημεῖον καὶ μεγάλου πρόνοιαν. ἐ
οὐκ ἔστιν ἐν δὲ τῷ πλεῖστα δὲ πρόνοιαν
ζῆλαι. καὶ ὡς καθὼς εἶναι ἐνὸς μεγάλου
σημεῖον ἡ χρεία φύσις πρὸς μενῶν καὶ ἀλλὰ
κεῖνον ἐστὶ τὸ πλοῦτο εἰς λεπτὰ καὶ μεγάλα
ἀμείνη σιαδεῖν τὸ πλεῖστα. τὸ ὅμοιον λογία
ζόμενον καὶ περὶ τῆς θεότητος καὶ περὶ τὰ πα
θῆ χρῆ. ὅτι ὁ σῶμα ἐπαθεν καὶ ἐσάρκω
σεν καὶ ἀπέθανεν. ἀμείνη θεότης
ἐμείνεν ἀπαθῆς. καὶ διὰ τὴν πάθος
θεικὴ δύναμις διὰ τὴν ἡ σαρκὶ διὰ φθο
ρὸν μεταλαβὼν σταυρωθὲν τὸ πάντα χρόνον
σῶμα μεταλαβὼν χῦ εἰς σημεῖον καὶ φανερῶν
τῆς παρουσίας αὐτοῦ ἀναστάσεως. ἀλλὰ τὴν τὸ
λαβεῖν εἰς τὸ ἀθάνατον καὶ ἄφθορον τῆς αὐ
φθαρσίας καὶ ἀναστάσεως τὴν τοῦ χῦ. ὅτι
δὲ μεγαλοφυΐας τῆς τιμῆς εἰς ἀθη
νῶν δεῖξεις τοῦ ὁ οἰκονόμος ἵ δεῖ ἀφθορ: 125
Ἐρώτησις. Πῶς καταλύσας εἰς τὸν ἅδη

μελά σώμαλος. ἢ χωρὶς σώμαλος. α' κε'.

125 Ἐπεὶ δὲ ἡ ἐπαγωγὴ ὁ λόγος οὗτος ἡ ἐμὴ νῦν
ὁ νοῦς ἐστί. δεῖ χωρὶς αὐτὸν πρὸς τοῦς ἄφεσιν
τούτου θεὸς ἡ ἀπόλυσις αὐτῆς. ἀμφὶ ἦν μελαν
λήν. ἡ ὑστέρον ἀπόλυσιν ἐρῶ ἡ ἡνίκα φησὶ. α
λλὰ ἡ ὁ πόλεμον ἡμῶν ἐνοῦσα ψυχὴ τοῦ νοῦ α
ἐξαίρετον αὐτοῦ ἀχρεῖον σώμαλος. δεῖ χω
ρὶς αὐτὸν θεὸς ἐξ αὐλοῦ θ σώμαλος ζ δεῖ
νὴ ψυχῆς. ἐπεὶ ἡ νῦν θεὸς διαφῶ χαρίζεν ἀ
γαθὸν ἐπὶ ἀσπαζόμενον ἀ σπουδὴ ἀγῆν ἐποίησεν. ἀεὶ ἡ
νῦν θεὸς τοῦ ὑγοῦ τοῦ νῦν ἡ μελαίνης ψυχῆς χω
ρὶς τῆς ἀγνοῦς ἐκείνης ἐς τὸν ἄδην ἡ ἀνίρ
ξε τὴν ἡ θεὸς ἐν ἡ ἀνάγκαν ἐς τὸν ἀσπαζό
νος ἀναχωροῦν. ἡ ὑξαίβοη ἐν ἀλλοῖς αὐτῆς
ἀναχάσεως. ἡ ὑστέρον μελαίνη ἀνάγκαν
ἀνῆκθεν ἐς ὀπίσω. πάν ἐν τῷ ἀμφιμόρ
φῳ κεῖνο σῶμα. κατὰ ζόμενον αὐτὸ δε
ξιῶν τοῦ πρὸς τοῦ παυλοκράλορος.

126 Ἐρώτησις. Πῶς οὐκ ἔστιν εἰ δεξιᾶ τοῦ θε

μὴ πῶς ὁ θεὸς ἀνθρωποφόβης εἶναι ἡ ἐκ δεξι
ᾶν ἀφίστοιο; α' κε'. Ἀ ἀν πρέπῃ νά 126
νοοῦμεν ἡ ἀναγκαίως μὲ ἐστὶ ἡ θεόλυσις δε
ξιᾶν ἢ ἀφίστοιο. διόλι ὁ θεὸς ἦν ἀ ὑλ
ὁ σώμαλος ἡ ἀσχημάτιστος. ἀμὴ ὁ πόλεμον
ἀπωσόμεθα δεξιᾶν θεοῦ. πρέπῃ νὰ νοοῦμεν
ἡ διαγορίζόμεθα ἡ ἡν δόξαν ἡ ἐξουσίαν ἡ
ἡ βασιλείαν ἡ ἡ μὴν ἡ θεόλυσις ὁ πρὸς ἐ
κεῖ ὁ ὑψοῦ σιμὰ ἐς τὸν παλαιᾶ. Ἐρω
Ἀ ἐστὶ χείρ ὁ θεὸς ἀόρατος ἢ ἀθεώρητος. ὁ πρὸ 128
δεῖ χρεῖν ἐπιγραφῆ. πάν ὅ δὲ ἀεὶ ὁ ἀφεκαρὶς
ἢ μελαίνοῦ ζωὴ ὁμίχησεν. α' κε'.
Ο ὐκ ἐδεν ὁ ἀφεκαρὶς τοῦ θεοῦ. ἀμὰ μόνον ἡ νῦν
φωνὴ αὐτοῦ ἤκουσε διὰ ἀγγέλων ὑπὸ τῶν
κατὰ χλῶν ὁ ἀπόστολος. ὁ δὲ ἀγγέλων λαληθεὶς
λόγος ἐγένετο βέβαιος. φίλοξενήσατε τὴν
θεόλυσιν ὑ ὑποδοχὴν ἀγγέλων ἐλεάδα. ἀμὰ
δεῖ εἰδέναι φύσιν ἡ θεόλυσις. ἀμὰ ἀχρὶ
μελα ἀνῶν εἰ δεξιῶν ἀγγέλων ὑσνεκαί
σεων. νέων πολιτειῶν.

τοῦ δεῦ· ὁ δαμῶν τὸν εἶδεν μετὰ τῶν ἀνῶν·

125 Ἐρώτησις. Ἀμὴν πῶς χρὴ γράφειν πῶς ὁ
ἰακὼβ εἶδε τὸν θν ἐν μορφῇ δούλου ἐστεφανωμένον;

126 Ἀπόκρ. Ἀλλὰ θαυμάσαι ἔδει ὁ ἰακὼβ ἐν ὡς
ἄνοι φαίνοιν αὐτοῦ· ὅμως ἐγνώρισεν
αὐτὸν ὡς ἦν ἀπὸ θν· εἶδε δὲ μὴ χρὴ
γράφειν πῶς ἐστάχεν ὁ ἰακὼβ μετὰ τοῦ
θν· πρὸς τὴν ἀγνωρίσιν· πῶς δὲ ἐφα
νηθῆς πρὸς τὸν ἰακὼβ κατὰ τὸ εἶναι μα
λὰ ἐν φύσει τῶν· ὅμως ὡς ἄνος ἀφανῆ
ἐστάχεν μετὰ τοῦ ἰακὼβ· ἐν ᾧ κεῖνο
ἦν σημαίνει ἐν τῷ μὴ μορφῇ σαρκὸς
τοῦ ἐν τῷ θεῦ· πῶς ἐμφανὴς ἄνος
καὶ ἀόρατος θεμελιῶν ἄνων·

129 Ἐρώ. Καὶ πῶς ὁ ἰὼβ εἶπε πρὸς τὸν θν· ἀ
κούω σου ἀπὸ ἀκοῆς νῦν δὲ πρόσεχον· νῦν
δὲ ὁ ὀφθαλμός μου σε ἑώρακεν· Ἀπόκρ.

129 Ἀλλὰ τὸ ἀκοῆς γράφειν εἶπεν πῶς ἦν πρὸ ὁ ἰὼβ
πρὸς τὸν θν· ὁ δὲ πρῶτον σε ἀκοῆς μετὰ τῶν
μου ἀμοῦ ἐφανῶν εἶδε τὸν μαλὶ μου·

ὡς θελήσαι δὲ ξενόλογες πῶς ἐν τὸ ὑστέρῳ λαὸ
ἐν φορεῖ ἀγνώρισε καὶ ποιον λὶ πολὺ πε
ρὶ ἀστόλερον πρᾶγμα ἀπὸ λαμὸς ἐν ἀλ
θῶ· παρὰ τὰ· πρῶτον ἔφεσε ὁ πρῶτος· ἐν
ὁ δὲ ἐκεῖνος ὁ πρῶτος λέγει πῶς ἦ δὲν ὁ ἰὼβ
δὲ ἐν ὁ εἶδε καθαρὰ καὶ ἀλὶ ἐν φύσει ἐν τῷ
ἀμὴν καθὼς ὁ λέγει ἐκεῖ γράφει· ὅμα
λαὶ χαρὰς ἐν ἀφόβοις τὰ ὀφθαλμοὶ τὰ
ὁ ἰὼβ· ἐν ὅσῳ μὲν ἀνάμεσον ἐν ζῆν ἔφον·
ἐν δὲ εἶδε καὶ ποιον ὀδὸν ἐν λαμπρὸ ἐν λα
τῷ θεῦ· ὅσον ἀχώρισεν ὁ ὑς ἐν ἡ λομαλὶ
τῷ· ἐν ὅσῳ ὅσον ἐν θῆκεν ὁ θς ἀλὶ ὁ ἐν δυ
ξῆ καὶ πλεῖον μεῖζον ἐν σημαίνει ἀλὶ ἀφα
νὶ, ἀμὴν ὁ χὶ καθὼ χὶ καὶ ἐν φύσει ἐν τῷ
θεῦ ὄντος.:- Ἐρώτησις. Ἀμὴν πῶς
λέγεν γράφει πῶς ἐρώτησεν πρὸς μω
σῆν ἐν ὠπὸ ὠπῷ· ἐν ὁ θς λέγει
πρὸς ἐξοδίου· ἐν ὅσῳ προφῆτας ἀγνωρίσθη ὁ λὶ
μὴν· ἀμὴν εἶδε τὸν μωσῆν ἐν ἀρχῇ καὶ

130

νεα μὲ εἶδος προσώπου πρὸς πρόσωπον καὶ
ὀχὶ σκολιὰ καὶ ἀπόκρυφα.:- α πρ

130 Ὁ υδὲ ὁμοίωσις εἶδε τοῦ θεοῦ καὶ ἀνθρώπου τοῦ
θεμὰ εἶδε καὶ ποιαν δόξαν καὶ χαμηλὴν πόλη
θεῖ· καὶ ὡς ἀν ἐν διαβὴ ἐκείνην δόξα καὶ
χαμηλὴ πόλις εἶδε λαὸ πλοῦτα· καὶ γὰρ
ὡς ἀν πάλι πάλι ἀνθρώπος καὶ χαμ
ὀφῆναι ὁ πνεῦμα· ἐν ὡς ἀν μὲ μικρὸς καὶ
ἐλαχιστὰ πόδιμα· καὶ εἰς τὴν λαὸν μα
διαχοῦσαν λαὸ πλοῦτα ἐπαιδεύσαν
νος ὁ πνεῦμα πάλιν ὡς ἀν προσόλεσεν
δεῖ χιλιὰ ὀπίσω λέγει ἐπαγγὸν ὀπίσω καὶ
θεῖ· καὶ ἀλλὰ ὀλοχέλοσιν οἱ θεολόγοι πολὺ
μωὶ σὴς ὁδὲ πάλι πάλιν θεῖ· ὡς ἀν οὐ
πρὶν πάλιν ἀν τοῦ λαὸ ὁ ποιὰν ἐδεῖ ἐξω
θεῖ καθὼς ἐβλέπεν νὰ φανῇ πρὸς αὐτὸν
διὰ ἀνάλον πλεοφόρον νὰ ὑπάγῃ εἰς
ἐνὶ ἀγῶ πλὴν νὰ εὐμαχήσῃ ὁ εὐβραίους. α
μὴ ὁδὲ δεῖ πρὶν πάλιν οὐδὲ ἔχει πάλι μαλιὰ
ὡς ὄνος. καὶ μὴ ἴδῃ:-

Ἐρώτησις. Ἀμὴ πῶς λέγει ἡ γραφὴ πῶς λέγει 131
ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ μεγάλου
ἐβλεπετὸ πρόσωπον τοῦ θεοῦ. α πρ ἀπόκρισις.

Τὴν χαρὰν ἡ γὰρ δόξα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὁ πνεῦμα εἶδεν 131
αὐτὸν ἀφῆ πῶς. σὺν τοῦτο λέγει πρόσωπον
θεοῦ· ἢ καὶ καὶ ποιὰν δόξαν καὶ χαμηλὴν πόλιν
θεοῦ ὁ πνεῦμα ἐν εἶδε ὁμοίω
μεγάλος ἀφῆ:.. Ἐρώτησις.

Ἀμὴ πῶς λέγει πάλιν ἡ γραφὴ πῶς τοῦ υἱοῦ τοῦ 132
φωτὸς καὶ πῶς εἶδε τοὺς ἀν μεγάλους οὐ θεοὺς
ἀμὴ ὁ πνεῦμα ἐξῆλθε ἀμὴ μεγάλου α πρ

Φωνὴν μόνην αὐτὸς καὶ χαμηλὴν ἢ ἀκούσεν ὁ υἱὸς 132
ὡς ἀπὸ τὸν φόβον ἐβασιλεύσαν τὴν γυναῖκα τὴν
προβίωσιν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ· διὸ τὸ δεῖ
ἐδεῖξε νὰ φανῇ καὶ εἰς τὸ φῶς· καὶ εἰς
ὁ πνεῦμα ἦλθεν ἡ φωνή:. Ἐρώτησις.

Ἀμὴ πῶς λέγει ὁ Ἠσαΐας. εἶδον τὸν κύριον 133
σαβαὼθ μεγάλον καὶ ὑψηλὸν καὶ ἐπηρμένον
καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον αὐτοῦ:.. α πρ

133 Τα πνεύματα βλέπωνται ὑπόσα ἐστὶ τὰ ὄντα
εἴδη τοῦ κόσμου· καθὼς φησὶν ὁ θεολόγος· τὴν
ὁρατὴν καὶ τὴν ἀόρατον τοῦ θεοῦ· καὶ
πεῖραν λαβόντες εἴδη τὰ ἐξαπτέρυγα
καὶ ὑπὸ πόνου τὰς ἑαυτῶν ὄψεις μὴ τὰς πτέρυ-
γας αὐτῶν· διὸ λιβανὶ δεῖν ὀνόματα βρέ-
χουσα ἐστὶν ὁ φῶς τῆς θείας κεφαλῆς· ἐ-
φεῦ μάστιγας εἰλόμαξε· ὅπως αὐλοὺς ἐξω-
θεῖν ἀνάδειν τὴν δοξαν τῆς θεοῦ ἐστὶν
ὅπου τὸν βλέπουν τὰς ἐξαπτέρυγα σεραφὶμ
δεῖ δεῖν ὀνόματα βρασάζουν τὴν λαμπρότη-
τα αὐτοῦ κατεπαίζουν τὸ πρόσωπον τοῦ κυ-
ρίου μεθ' ἡμῶν πτέρυγας ἔχει καὶ κρά-
ζουν ὁ ἅγιος· ἅγιος· ἅγιος· διὰ τὴν λαμπρό-
μενον τὴν οὐσίαν τοῦ θεοῦ βιβλίον σερα-
φὶμ οὐ δεῖ οὐ ἀνάδειν τὸν θεὸν καθὼς
εἶναι πρὸς τοῦ θεοῦ εἰδὴ ὑπόσαις καὶ
134 ὄμμος. ὄμμος:— ε γόμφος· π ὁ σαν τὰ
135 ξεις ἀρχῶν· α πόκρισις· π γόμφ

ἱεραρχῶν εἰς τὴν τοῦ θεότητος τὰ τρία τάγ- 133
μαλα· θρόνοι· κυριότητες· καὶ ἐξουσιῶν· καὶ τρία
δυνάμεις ἱεραρχία ἀγγέλων ἐξουσιῶν· καὶ τρία
τῶν δεῖν ἄρχων· τρία ἱεραρχῶν· ἀρχαὶ
ἄρχοι καὶ ἀρχάρχοι:· ὅτι δὲ ὄρος ὄνομα
σίας ἀρχῆς τοῦτο· ὁ ἄρχος εἶναι ζῶον λογι-
κὸν ἀόρατον φωτεινὸν νοερὸν ἀκοιμήτον· ὑ-
μνολογικὸν καθαρὸν ἀλόγον κλίσεσι εἰς τὸ ὑ-
πηρετεῖν τὸ θεῖον βουλήμα μεταφόβῳ
μελίζουσι ζῶν ἑκάστος ἀκριβῶς· ε γόμφ.
α ἐκ εἴδεσι ὧν ἁγίων ἀνδρῶν οὐσίαν ἄρχῆς 135
α ὁ ὄμμ. ὄμμ. διὸ καθὼς οἱ ἄρχοι δεῖν δεῖν ὀνο-
νὰ ἴδων οὐσίαν αὐτῶν· εἴπερ καὶ οἱ ἄνοι δεῖν δεῖν
ἴδων τὸν θεὸν οὐσίαν ἄρχῆς· ε γόμφ 136
α μὴ πῶς ἐπὶ θεὸς μυρίαμ ὑπὸ πάνταμα εἰ
δεῖ τὸν ἀρχάρχον ἀφρίζῃ εἰς τὸν ὀνομάρχῃ σμον· 136
α ὁ ὄμμ. ὁ εἰ τὸν εἰδεῖ καὶ τὰ ἴδων φύσιν καὶ οὐσίαν
ἀμὴ τὸν εἰδεῖν εὐσχημάτιν κάς πολιῶν· διὰ
τοῦτο καὶ ἐπὶ σοῦ εἰ αὐτῶν ἐξάρχῶν· καὶ ἡμεῖς

τοῦς ἑξαιμοιλοῦλο. Ἀλλὰ δι ἀν ὑθλεμ γνωρίσθ
αὐτὸν ὡς ἀρχὴν τῆς ἀρχῆς εἶναι φαινόμενον καὶ
τὰ δηνὶ οὐ ἀπὸ τὸ δεν ὑθλεν ἀμφιβαίνειν καὶ
τὴν φαινομένην ἀπίστα καὶ πρὸς δόξαν λόγιαν.

137 Ἐρώτησις πόσα λαμπρὰ εἶναι τῶν ἀρχῶν.
137 Ἐπὶ πολλοὶ τῶν διδασκόντων ὅτι ὑπὸ
τὴν δεκάδα λαμπρὰ ἀρχῶν δεῖ ἀρχὴν τῆς ἐξέτα
σεῶς. καὶ ἐμείναν τὰ ἑνιαῖα. καὶ φαίνε
ται δὲ βιβλίον τοῦ Διονυσίου τοῦ ἀρεοπαγίτου ὅτι
εἶναι τὰ ἑνιαῖα λαμπρὰ εἰς ἀπὸ λόγο
μεγαλείτερον ὀφείλειν. οἱ ἄρχαι εἶναι πρῶ
τοι τῶν ἀπὸ τοῦ ἀρχαγγέλου. καὶ οἱ ἀρχάγγελοι
εἶναι πρῶτοι τῶν ἀπὸ τὴν ἀρχάς. οἱ ἀρχαὶ
εἶναι ὡς ἀφεντάδες καὶ εἶναι πρῶτοι τῶν ἀπὸ
τοῦ ἀρχαγγέλου. αὐτὰ τὰ τρία λαμπρὰ εἶ
ναι κύρια τάξις ἀρχῶν ἡ δὲ τρεῖς τάξις
ἀρχία καὶ ὅλα τὰ λαμπρὰ εἶναι κύριο
τητες. δυνάμεις καὶ ἐξουσίαι. καὶ ἐξουσίαι ἀπὸ
εἶναι πρῶτοι τῶν ἀπὸ τὴν δυνάμεις. καὶ αἱ δυνά

μεις εἶναι παρακάτω τῶν ἀπὸ τὴν κυριότητα.
τρεῖς τὰ τάξις καὶ εἶναι τὰ ἑξαπτέ
ρυγα σεραφὶμ. τὰ πολλὰ χερουβὶμ
καὶ οἱ ἄγγελοι θρόνοι. αὐτὰ τὰ ἑνιαῖα λαμ
πρὰ εἶναι τὰ ἅγια πνεύματα καὶ τὰ ὄφεις.
καὶ τὰ δοῦλα τοῦ ὀπίσω καὶ τὰ δουλεύοντα
καὶ ὑπηρετοῦν καὶ φωτίζουν καὶ δοξολογοῦν καὶ
εὐχαριστοῦν τὰ μεγαλεῖα καὶ τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν
λαμπρὰ. οἱ ἄγγελοι εἶναι πορίας ἄλλοι καὶ
πολλοὶ ἄλλοι καὶ εἶναι πολλοὶ εἰς τὸ ἔθνος.
νεῦλος φυλάττουν καὶ νεῦλος ὁ δικαιοῦν. καὶ
οἱ μὲν ἄγγελοι εἶναι ὡς ἀνθρώπος ὅτι ἔχουν
τὸ σῶμα καὶ ἄλλοι τὸν λαὸν τὴς ἐκκλησίας. οἱ δὲ
ἀρχάγγελοι εἶναι ὡς ἀνθρώπος καὶ πνευματικοὶ ἐξ
ὁ δὲ καὶ τὴν τάξις καὶ βαίνουν εἰς ὀρθὴν τὸν
λαόν. οἱ ἀρχαὶ εἶναι ὡς ἀνθρώπος ἀρχὴ εἰς
ὁ πρὸ βαίνουν εἰς ὀρθὴν τὴν τάξιν τοῦ
πνευματικοῦ καὶ τοῦ ἰσόρεπτ. καὶ πρὸ θεοῦ οἱ ἄ
γγελοι τοῦ ἀρχαγγέλου. οἱ δὲ ἀρχάγγελοι πρὸ

θουλαι ταις αρχαις· ης δοῦλα χρωμένοις ταις χα
μηλοτέραις ταῖς μετὰ τὴν πρώτην ταξιαρχι
ών τῶν τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας· ἡ μεν ὀνο
ξιαρχι οἱ ἐξουσιαι· οἱ δυνάμεις· ης περιο
ῆτες· καὶ· καὶ καθ' ὃς χρεία ἐστὶ ὁ αὐτὸς
τοῦ ἀρχηγοῦ φύλακα· ης βοηθοῦ· ης ὁδηγοῦ· ἐπ
ὴν χρεία ἐστὶ· ης ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀρχαγγέλου· καὶ
ὁ ἀρχαγγελος τοῦ χοῦ· καὶ ἀρχὰς τῶν ἐξουσι
ῶν· ης ἐξουσιαι τῶν δυνάμεων· ης ἡ δυναμις
τῶν περιοῦσα· οἱ δυναμεις αὗται λαμπροὶ ης φω
ναχοί· ὁμοιάζουσι τοῖς ἀρχηγοῖς· οἱ δυνάμεις
δὲ ὁρᾶται ὁμοιάζουσι τοῖς ἀρχαγγέλοις· οἱ ἐξου
σιαι ὁμοιάζουσι τοῖς ἀρχαῖς· ης ἐξουσιαι ὁμοιάζουσι τοῖς πρωτοάρχαις·
οἱ δυνάμεις ὁμοιάζουσι τοῖς πρωτοστατουμένοις· ης μεγαλομεγέθεις τῆς βασιλείας αὐτοῦ·
οἱ περιοῦσαι δυνάμεις ὁμοιάζουσι τοῖς ἀρχαῖς τῶν δυ
νάμεων· ης περιοῦσαι δυνάμεις· ὁ ἀρχαγγελος ἐπὶ τοὺς
ἀρχαγγέλους ἐκείνους ταῖς δυνάμεσι

νάβοηθησουν καὶ νὰ φυλάξουν ταῖς ἀρχαῖς·
ἐπὰ ἀπάνω ἀπὸ τοὺς ὁποῖοι εἶναι οἱ ἀρχάγγε
λοι θεόνοι ὁ ὁποῖος ὁμοιάζουν ἐκεῖνοις ὁ ὁποῖος
εἶναι σι μὲ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ· οἱ κυριότητες ης
βασιλεῖαι ης ἐξουσιαῖς ὁ ὁποῖος χρεία εἶναι
τοῦ βασιλέως τοῦ βασιλέως· ης ἀναπαύει
ὁ βασιλεὺς ὁ ἀπάνω εἰς αὐτοῖς· ης αὐτοὶ οἱ
θεόνοι εἶναι σεμνοὶ ἀσημένιοι ὁμοιάζουσι τοῖς
πατριάρχαις μεγάλαις ζεύοντες ταῖς οἰκουμένα
ις· διόλου οἱ ζεύοντες χρειάζουν τοὺς θεόνους
ὧν πατριάρχων ης τοῦ βασιλέως· ης διὰ τοῦτο οἱ
ἀρχηγοὶ ὁ ὁποῖος λέγουν ταῖς θεόνοι, εἶναι ὁ ὑπερπά
νω ἀπὸ τὰς ἕξι ταγματα· ὁ ὑπερπάνω ἀπὸ τοὺς
θεόνους εἶναι ταῖς ἄλλαις δύο ταγματα· τὸ ἕνα
ταγμα λέγεται πτερόμματα χερουβείμ
ης τὸ ἄλλο λέγεται ἑξαπτέρυγα σεραφείμ·
ὁ μεγάλα τὰ δύο εἶναι πάντοτε οἱ θεόνοι
οἱ ἀρχάγγελοι ζεύγοφιασμένοι ης λέγεται
τρία ταξιαρχία· ης ζωγραφίζουν τὰ οἱ θεό

λόγοι τὰ πολύμορφα καὶ χερουβίμ· ὡσαύτως τὴν
ῥίζαν μὲ τὸ πολύμορφα καὶ ἴσως πῶς πε-
τοῦται ὑψηλὰ τὴν βλάστησιν τὸ πολύμορφα γνωρίζου-
σι τὸ πολύμορφα· τὴν δύναμιν ὁμοιάζουσι τοῖς ἀπόστο-
λοις τὴν θεολόγοις τὴν ὡς ἀγγελικὰς τὴν προφήταις
ὁ πνεῦμα χρῖσι τὰ χαρίσματα καὶ τὴν σοφίαν τῆς ἀγ-
πνεῦ· τὴν γνωρίζουσι τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ· τὴ
τὴν πίστιν τὴν νόμον· τὴ ἀλήθειαν τὴ οἰκείωσι
δεν· τὴ παῤῥησίαν καὶ βασιλεῖς ἀποστόλοις τοῖς
δι διδασκάλοις τὴν σοφοῖς θεολόγοις προφή-
ταις ἀλλαγγίσαις· τὴ χρεία ἔχουσι τὴν τὴ
σιν τὴν σοφίας τὴν πίστιν ἀπόστολοι διδα-
σκάλοι θεολόγοι τὴν εὐαγγελικοῦ χοῦ· τὸ
ἱερουσαλὴμ ἐστὶ τὰ ἐξαπτέρυγα ἀστρα-
φῆ· καθὼς τὰ εἶδεν ὁ προφήτης ἰεζεκιὴλ ὁ
ὀλαγγίσις ἰωάννης· μὲ πρόσωπον αὐ-
τοῦ πτηνὴ δυνάμει τὴ μου σωτήρ· τὴ αὐτὴ
μὲ ἐξαπτέρυγας· ἀδουλαβοῦ τὰ ἐξαφαῖ-
ρα· ἅγιος ἅγιος ἅγιος κύριος σαβαώθ

αὐτὰ τὰ ἐξαπτέρυγα οἱ ἐξαπτέρυγοι ἀγγε-
ῖναι ὁ πνεῦμα χωρὶς αὐτὰ πάντων ἐν μέ-
σῳ αὐτῶν· καθὼς χέει ὁ ἅγιος μελῳδός
ἰωάννης· δεῖ ὁ πάντων ἐν μέσῳ τὴ μυστικὸς δ
τὸ ἀνθρωπὸν δοξολογεῖν τὸν θεόν· διὸ ὅτι εἶναι οἱ μὲ
λεσι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀγγέλους τὴ κοντὸ τὸ
σι ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα εἰς τὸν θεόν· τὴ βλέ-
πουσι τὸν θεὸν τὴν μορφὴν τοῦ θεοῦ· τὴ πρὸ ω-
νοῦσι εἰς τὸν ἔρωτα τὴς ἀγάπης· τὴ κοι ον
σφλογίζου μὲ μίαν τὴν κοῦ τὰ τὴν ὀρθὴν
νὰ δίνουσι τὴ νὰ χύσουσι τὴν καθαρὸν τὴ
τὴ μόνον αἰνοῦσι τὴν χάρισι· ἅγιος
ἅγιος ἅγιος κύριος σαβαώθ· ἅγιος ὁ πατήρ· ἅγιος
ὁ υἱός· ἅγιος τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον· κύριος παντοκρά-
τωρ ὁ παντοδύναμος· τὴ τοῦτο τὸν τὸν
ἐξαπτέρυγον ἀγγέλων ὀσοῦ μὲ ἄλλους
οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται κοντὰ· ὁ πνεῦμα ἀπὸ τὴν ἀ
μὲ τὰ πτερὰ τοῦ κοιμῶνται πτερὰ ἀνοιχτὰ τὴ
πτέρωσι ὡσαύτως ἐξαπτέρυγα· τὴ γεμίζουσι

ἀναστρέφω μὲ τὰς ἐξ γεῖρος μὲ τὴν ἐν τῇ
δεξιᾷ· τὰς ἐξ εἰδωλῶν ἐστὶν ἀνάθεμα
τὰ τὰ ἀπαίρω· δεῦρο τὰ κάλω· γεῖρ τοῦ τὰ
ἐμπροσθίνα· τὰ τὰ ἀριστερὰ ὁ πόδα· πέμπτον
τὰ δεξιά· εἰς τοῦ τὰ ἀριστερά· εἰς αὐτοὺς
τοὺς ἐξ τόπους ἐμπορεύεσθαι ἀπέρχονται οἱ
καθαροὶ καὶ ἀκηθεῖς ἀσυνετοὶ· καὶ ἀπαίρω τὰ
ἀνεβοῦν εἰς τὸν ὑψηλὸν τοῦ ὄρους δεῦρο κρεμίζονται· ὡσαύτως διάβολον ὁ πᾶς
περιφέρω καὶ ἐξέρχεται· καὶ κάλεσε αὐτοὺς
γεῖρ φωνὰ δεῦρα πάντες· ὡσαύτως ἐξεπορεύθη
δὲ ἀπὸ μίνω σωστὸς· ὡσαύτως ἀπέρχεσθε
σωθῆτε ἐὰν πιστεύετε· καὶ εἰς τὰ δεξιὰ
αὐτοῦ καθεῖς ὁ τόπος εἰς τὴν εὐλογίαν δεῦ
τερον· καὶ εἰς τὰ ἀριστερὰ ἦν εἰς τὴν δι
κίαν καὶ κόλασιν καὶ θλῖψιν αὐτὸν
δεῦρο φωνεῖ δὲ μόνον ὅμοιοι τὰ
ὑπομένουσι· καὶ ὅμοιος αὐτοὺς βάλλουσι
καὶ ὑπὲρ μὲ τὰ προθύμοι παρίστασι καὶ γίνου

ὁ δικαιοκρίνων ὁ δικαιοῦν τοὺς ὁσίους· ὡσαύτω
τὸν ὅσιος αὐτὸν ὅσιος· καὶ ὁ πιστὸς αὐτὸν ἀπομί
νουσι εἰς τὴν ἀσχάτην τὰ ἐν ὡσαύτως ὑπηρέτας
καὶ τὰ φρονεμένοι· ὁ δὲ ὀνειδίζομενοι διαδο
κίμοι· δεῦτε τοὺς κοινῶς φαίνεται αἰμὶ αὐτὸ
λουφὴ τοῦ μεγαλωτέρους τοῦς· τοῦ πρε
σβύτου καὶ νέου μενοῦς· ὡσαύτως ὁ κόμενο
ὁ αὐλὸς ὁ ἀπὸ καὶ καὶ βαστεῖς καὶ ἄλλοι
ἄλλοι ὁ πᾶς ἀρίστου γραμμένοι
τοὺς καὶ μικρὰ καὶ εἰς τὰ ἀμφοτέρα καὶ πάλιν
ἀπὸ τοῦ ὁ πᾶς ὁ χρυσὸς ὁ τόμος καὶ
πάντες οἱ θεοφόροι ὡς ἐξ ἀπὸ γῆς ἀπε
ρχόμενοι μὲ τὰ ἀφθόβοι καὶ τὰ δεῖπνα
πλοῦσιν εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐξ τόπους
χωρὶς κόπου λέγω· καὶ χωρὶς βάρους· καὶ
δεῦρο κρίμα λίζονται· μηδὲ ὁ πάλαι ὑπο
φορὰ· μηδὲ ὁ πόλεμος ἀπὸ τὸν φόβου
βοῦ ἀκούεται καὶ πίστις θανάσιμον· δεῦ
παρανομεῖ ἀνόσιοι τοῖς ἰουδαίοις

ὡς ἰουδαῖοι ἵνα ἰουδαίους κερδήσωσι
τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος· ἵνα ἀνόμους
κερδήσωσι. Παῦλος ὁ παῦλος λέγει ὅτι καὶ
ἐμπορεύσοι καὶ μαθηταὶ γίνωνται καὶ ἐν βερυ-
τῷ μετὰ ὁπλῶν διὰ τὴν ἀπολογίαν τὰ δεξιὰ
καὶ ἀριστερά· διὰ τὸ φημὶ καὶ λέγω.
Διὰ δόξης καὶ ἀδιμίας· ἡ τοιαύτη μεμαρτύρου
μὲ πλαχεῖαν· καὶ μὲ ἀρωσιάν καὶ μὲ μίαν·
καὶ μὲ μὲν καὶ μὲ λιμίαν· καὶ λοῦτοι εἶναι
ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀγοὺς διὰ νοὺς πλανοὶ ὅλε-
ροι καὶ σιμόλεκα εἰς τοὺς θεοὺς εἶναι τὰ
ἐξαπτάγυα τὰ σὺ ἀφίρι σιμόλεκα αἰτὸ
θεία λαμβάνει εἰς τοὺς θεοὺς·

Ἐρώτησις·

138 Διὰ τί λέγεται διάβολος· ὁ διάβολος ἀπὸ κε
139 διάβολος λέγεται ὡς ἂν πονηρὰ πράττει· φα-
νερὸς καὶ σοφάνης· διὸ τὸ διαφαίνει δὲ σοφὸς
φανερὸς εἰς τοὺς θεοὺς· διὸ τὸ σοφάνης καὶ διά-
βολος τοὺς θεοὺς πρὸς τὴν εὐσέβειαν εἰ δὲ εἶπεν· ὁ τὸ ὄφ-
θονος τοὺς ἀνθρώπους γενόμενος καὶ ἐν δεῖ

τοῖς ἀφῶν νὰ φάγουσι ἀπὸ τὸ ξύλον τοῦ ἐσθίειν ὡς
Ἐξ ὁ Π οῖον λόγον ἐν τῇ γραφῇ φοβοῦνται οἱ δαίμονες 140
Ἀ τοῦ. Μ ἐν τῇ μάχαιρα φανερὸς διάβο-
λος· εἰς ἕνα ἀγιασμὸν τὴν Ἱεραλίνου· ἐν τῷ 140
ἐστὶν ὅ ἅγιος τοῦ διάβολος καὶ εἶπε· ποῖον ἀπὸ
τοὺς λόγους ἐν τῇ γραφῇ φοβεῖται τὴν ἀπό
τὴν θεοῦ λέγεις οἱ δαίμονες· ἐν τῇ πάντα ὁ δια-
βόλος δεῖ εἶναι· καὶ λόγος φοβε-
ρώτερος πρὸς ἡμᾶς τὴν ἀλήθειαν χωρὶς ἐξ
φημῶν ὅ πάντα λέγει εἰς τὸ φαγήριον· καὶ ὡς ἐκεῖ
στὶν ὁ ἀσπαλὴς ἀρχὴν λέγει τὴν ἀρχὴν τοῦ
φαγεῖν ἐν ἑτέρου· ἀναστήσω ὅδε καὶ διάσπορ
τὸ ἀθήνων οἱ ἐχθροὶ ἄλλοι· καὶ ὡς ἐκεῖνα τοῦ
τοῦ δαίμονα ἐν τῇ γυνὴ ἔφυγα καὶ ἔμεινεν
ἀφανής·

Ἐρώτησις· Ἀ φαγε 141
φθαρτὸς εἶναι ὁ πρᾶξις ἢ ἄφθαρτος· Ἀ τὸ κε 141
Δ εἰ εἶναι φθαρτὸς ὁ πρᾶξις· ὅμως μὲ σὺν
φθορᾶς καὶ ἄφθαρσίας· διὸ τὸ φθαρτὰ λόγου
λέξις λαμβάνει φύλα ὅ πάντα λαμβάνει καὶ ὅλου χωρὶς

ζωον· ἀφθαρτα δὲ πάλιν λογικῶν τὰ ὄντα εἶναι
ἀεὶ θαυμῆ καὶ ἀμαρ αὐτὰ ὡσαύτως καὶ ἀφθαρτοῖ
ὄντα τοῦ μὴ ὄντος ἀϊδίου· μεσοῦν δὲ φθορᾶς καὶ
ἀφθαρσίας εἶναι τὰ φθαρτὰ καὶ θνητοῖ καὶ ἀφθα-
ρτοῖ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ καὶ κοινωνοῦντα ζωῆς
μόνον ζωοποιοῦντα καὶ θαυμαστοῦντα· ὡσαύ-
τως δὲ μεσοδίκα καὶ τὰ χθαρσία καὶ μεταβολικὰ
εἶναι λοιπὸν ὁ παράδεισος μεσοῦν φθορᾶς
καὶ ἀφθαρσίας· ἰδέα καὶ εἶναι αἰσθητὸς κόσμος
τὸς· ὡς καθ' ὑπόστασιν ὁ αὐτὸς ὁ ἀδὰμ ἐν τῷ παρα-
δείσῳ τῷ μεσοῦν φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας· καὶ
αἰσθητὸς καὶ νοητὸς καὶ φθαρτὸς καὶ ἀφθαρτος
φθαρτὸς μὲν κατὰ τὸ σῶμα· ἀφθαρτος δὲ κα-
τὰ τὴν ψυχήν· καὶ αἰσθητὸς μὲν κατὰ τὸ σῶμα
νοούμενον· νοητὸς δὲ κατὰ τὸ νοούμενον τῆς
ψυχῆς· εἰ δὲ καὶ πορεύῃς ἰδέας καὶ θεωρίας τὸ
κατὰ τὸ αὐτὸ παράδεισον ἐξετάζεις· εἶν καὶ
οὗτος αὐτὸ ἀπόρρητος καὶ μεγάλος καὶ πολύς· καὶ
μακρὸς καὶ πλάτος· κατὰ πολλὰ μεροδάλος
ἴσος καὶ μακάριος· μεμαθὸς φυτεύεται

δένδρα λογικὰ ὧν λογικῶν· καὶ εἶναι ἀεὶ θαλλῶ
ἀμαράντα· ὡραιόδαλα καὶ πάντα ἐξαίρετα
μεγάλα καὶ εὐωδέστατα· μὲ ἀνθῶν πολλῶν
λογικῶν· καὶ μὲν ἐν ἀφθαρσίᾳ λαμπρὰ καὶ ἐξαί-
σια· μεγάλος φωτὸς καὶ πάσης ὑπερβολῆς
χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης· ἐν ὅλῳ πολλῆς καὶ με-
γάλης χαρᾶς καὶ νοσεμάδας καὶ ἡδονῆς ἀμε-
τρήτου· μεμαρμαρυγμένος καὶ μὲ ζῶ-
δίλοιο καὶ λαμπρόμενος· καὶ δεῖ εἶναι ὡς
κεμένας· καὶ δίνυλα καὶ σοφὰ ἀδάμ·
ταῦτα εἶναι ἄφ· ἀνοίξεις καὶ ἀνοιγόμενα καὶ
ἐν ἡμέρᾳ φωτεινὰ καὶ ἀνάπαυσις· χωρὶς κόπου·
ἐξώλησις· ἀ· ἔφαγε αὐτὸν τὸν παράδεισον
μεγάλοι καὶ ἀπόρρητοι οἱ δίκαιοι οἱ ἐν τῇ
ναυτάσει· ἢ ὄχι· ἀ· ἀ· ἀ

γος ἀπέκτεινον. διὸ τὸν τοῦ παραδείσου τοῦ κυ-
ρίου ἡ τῶν ὁ πνεῦ ὁ ἀδαμ μετὰ τοῦ
τὸν τοῦ παραδείσου πρὸς οἰκεῖον τὸν ἴδιον ἀ-
μπελῶν παραδείσου τοῦ γεωργοῦντος αὐτῶνος. οὐδὲ
τὸν ἥδιον ἢ τὸν γινώσκοντα πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν θεωρί-
ειν. καθὼς χρὴ ἀπόστολος ὁ ὀρθῶς
οὐκοῦν δὲ τὴν οὐκ ἐκόσμησεν τὴν κτίσιν διὸν
ἀνθρώπου γὰρ ἐνόησεν· οὐ τὸ λοιπὸν ἀστὸ
τοῖς ἀπῶν αὐτοῦ· — Ἐρώτησις

ϟϛ Πόσα εἰσὶν κτίσεις ἀδὰμ εἰς τὸν παράδεισον
ϟϛ ὁ δεῖς οἱ δὲ τὸ ἀληθές· διὸ τὸν ὁμοιομερῆ χρόνον
ὅτι ἐξεμῶν καὶ ἐποίησεν αὐτὸν τὸν παράδεισον.
ὁμοιοδὲ ὅσας ὥρας ἐποίησεν ὅτις εἰ τὸν
ἔτος τὸ ὅσας ὥρας χρόνους κτίσεις ἐποίησεν ὁ ἀ-
δὰμ εἰς τὸν παράδεισον ἢ ἐν τῷ χρεῖς χρε
ὁμοιοδὲ πάλιν εἰς πάνω τὸν ὅτι ἡ μονὰς χρ
τρία καὶ τὰ εἰς χρόνους ἐποίησεν κτίσεις
μὴ ἢ τὸ ἀπὸ χρόνους ἐποίησεν ἢ ὁ ἀδὰμ
εἰς τὸν παράδεισον. ὁμοιοδὲ τὸν φύλλον
ὁ δὲ ἐν τὸν τὸ μονὰς ἴσος αὐτῷ. εἰς τὸν
τὸν χρόνους λέγει πῶς ἐποίησεν ἀδὰμ

εἰς τὸν παράδεισον καὶ μετὰ τὴν πτῶσιν
ἐξωρίσθη τῆς τὸ τῆς ἐξωρίας τὴν αὐτὴν τὴν κτίσιν
καὶ αὐτὸ ὁ πνεῦ ὁ ἀπὸ σε μετὰ τὴν τῆς ἐποίη-
σεν γὰρ ὁ θυγατέρες· ἡ οἱ κε χρ· θυγατέ-
ρας δὲ καὶ ὁ ὑῶν χρόνους εἶναι τὸ
ὁ ἐφθαρμένον τὰ πάλιν· ἀδὰμ δὲ ὡς ὁ μὲ
θὴ διὰ τὰ τὸν φαγεῖν πτῶσιν ἡμῶν· ὁ πνεῦ
πρὸς ἐξόριστον εἰς τὸν γράμματα τοῦ ὀνόμα-
τος αὐτοῦ· ὅτι τὸ πρῶτον ἀλφα χρόνον ἕνα
τὸ χι· τὸ δὲ λα δύο· τὸ δὲ ἕτερον ἀλφα ἕνα
τὸ μ· τὸ δὲ μ μυριάδας. — Ἐρώτησις

Πόσαι φοραὶ φανεῖσιν αἱ ὁμοῖαι τὸν ἥλιον εἰς τὸν
σαβασμοὺς αὐτῶν ἀπὸ τῆς φύσεως
ἐν δυσὶν ἡμέραις ἀπὸ ἀνατολῶν ἀρξάμενος
τὸν εἶναι τὸ τὸ. ἀπὸ

Πρὸ πάντων ἀγνοῶ τὸν πῶς διὰ τὸν αἰῶνα
λῶν γίνεται αἱ ὁ πλάνοις εἰς ἡμᾶς. ὁ
ἀμήχανος εἶναι ὁ πνεῦ φαίνου εἰς πρὸ σω
πον τῶν ἁγίων. διὸ τὸν δεῖ εἶναι δεῖν ἀλόν

ὁ ἄγιος εἰς μίαν γνῶσιν ἀπὸ εἶναι ἡμᾶς ἡνωμένους
καὶ ὑπάρχειν εἰς ὁ λόγος τοιοῦτος καὶ τοῖς τοιοῦτοις πρέπει
καὶ ἀπὸ τοιοῦτος ὁποῖος εἶναι εἰς ὁ λόγος τοῦ κόσμου
καὶ φανῆ ἐξαίρετον χάραν τῆς εἰς ἀγάπην τῆς
αὐτῆς ἀγάπης. τὸ ὁ ποῖον δὲ διάβολος δὲν ἠμπο-
ρεῖ νὰ τὸν κάμῃ εἰς νὰ μὴ μονάχος· διὸ ὅλοι
οἱ ἅγιοι πρὸ ἱστάμενοι εἶναι· ἢ τοιοῦτος
τόσον εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν εἶναι εἰς
τὴν γῆν· καὶ ὁ πόσον εἶναι ἀπὸ τὴν γῆν δὲν εἶ-
ναι εἰς τὸν οὐρανόν· ἀλλὰ μὲ ἠμπορεῖ νὰ εἶναι
ὅλοι ἅγιοι εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἅγιοι εἰς τὴν γῆν
εἰς τὴν μὲ μὲ τὸν ἅγιον πρὸς
ἄγγελος ὁποῖος εἶναι ὁ ἅγιος νὰ φανῆ εἰς πρὸ-
σωπον τοῦ ἅγιος· εἶναι ἐξαίρετον χάραν καὶ ἀγά-
πην εἰς ἀγάπην διὰ τὴν πίστιν ὁποῦ χρίστιανων
εἶναι ὁ πρόξενος εἰς τὸν κόσμον καὶ πάντα
μὲ ἀξίωσιν εἶναι μεγάλα πάντοτε λαβεῖν
ἀφ' ὅπου τὸν τὸν καὶ ὁ μὲ νὰ τὸν
δώσῃ τὸ ἡμᾶς τὸν διάβολον πρὸς βοήθειαν
καὶ πάντα νὰ τὸν ἅγιον πρὸς ἀγάπην:

Ἐρώτησις α΄ γράμμα εἰς θεμελιῶσαι αὐτὸν ἡνωμένοι 145
μὲ ὀνόματα καὶ τοιοῦτοι εἰς τὸν ὁποῖον μὲ ζῶντας σύν-
γενεις αὐτῶν ἐγνωσμένοι; Ἀπόκρι. 141
Αἱ ψυχαὶ τῶν ἁγίων ἐδικαίωσαν μὲ τὸν θεμέλιον
τὸν λόγον· ἀλλὰ αἱ ψυχαὶ τῶν ἁγίων τοῦτον· ὅλοι
μὲ μὲ ἐνθεμελιῶσαν· διὸ λέμε νὰ μὴ
μὲ ἔμειναν ἡμεῖς ἀνέκαθεν οἱ ἀγαπῶντες τὴν ἐν-
τολὴν ὁποῦ ἀναφέρει· διὸ τὸ πρό-
τον ἀποθανὴ σωστοὶ τοῖς δεῖχνουν οἱ ἅ-
γιοι ποῦ ἔχουν νὰ κάμῃ τὸν ἀγῶνα· διὸ ἐ-
κεῖνοι δικαίοις δεῖχνουν τὴν χαρὰν καὶ
νὰ πάσχουν τὸν παράδεισον μὲ τὴν με-
γάλην ἐξουσίαν μὲ τὸν λόγον τὸν ἐκεῖνον
εἰς δεῖξιν αὐτῶν τοῖς δεῖχνουν τὰ βά-
σανα τὰ ἀγωνίσθηκαν ὅλοι μὲ τὰ θέλημα
καὶ ἀρετὴν τῆς βασιλείας καὶ τῆς
χαὶ τῶν ἁγίων τῶν θέλουν καὶ τὸν πόνον:
Ἐρώτ. Πόθεν γνωρίζει εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἀπὸ τὴν 146
ἐκκλησίας ἀνακάθεσις πάσα ψυχὴ τὸ ἐδικόν της

σῶμα τῆς ἐκκλησίας εἰς ἕνα. α κε

147 Μὴ φιλοῦντες τὴν ἀκολουθίαν τῆς μαθητείας τῶν ἁγίων γίνεσθε τοῦτο τὸ ῥ. διὸ λέγω ὑμῖν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας χωρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπὸ τῆς ἁμαρτωλοῖς τοῖς ἐν τῇ πόλει τῶν ἐν τῇ ἐρημίᾳ δρῶ ὁδὸν τὰς ἀρετὰς ἐξόμεν. τῷ ὁδοιπόρῳ τὰ ἀπολύσεως τὸ πάθος τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ τὰς μαθήσεις ἔχει. Ὁ γνωρίζων ἡμᾶς τὸ πάθος τὸ ἐλθὸν πάθος τῆς ἡμέρας ἐστὶν ὁ εὐλογῶν ἡμᾶς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀκμὴν θέλοντες γνωρίσεν. ἵνα τὰς τὰ ἐν τῷ κόσμῳ κόρμα θῶν νὰ ὦσιν νὰ αὐτὰ μὴ ἐκεῖνα. νὰ ἀναστῆναι.

148 Ἐγὼ λέγω. Ἄφαμε εἶναι ἐμπορεῖ τὸν νὰ ἔχωμεν τῆς ἡμέρας τοῖς ζῆσι νὰ εἶμαι τῆς φίλοι μου. εἰς τὴν ἡμέρα ἀπὸ τῆς μεγάλης ἀνάστασιν. α ὁ κύριος.

149 Γνωρίσει θέλει ἀδελφὸς διὰ ἀδελφὸν τῆς φίλος τὸν φίλον τῆς ἡμῶν ἀπὸ τὸν ἀνθρώπους. τῆς μεγάλης τὸ πάθος τῆς. τῆς οἱ μὲν τύρες τοῖς τυράννοις. Ὁ οἱ τύραννοι νὰ εἶναι τὰ πτῶ βλέπουν τὸν

ἅγιον ὁ πτῶχος ἀσεβεῖς. νὰ ἔχουν δόξαν ὅσῃ χρόνον ἐν τῷ προσκυνῶ τῷ. καθὼς λέγει ὁ ὁμολογεῖν εἰς τὴν σοφίαν αὐτῷ. λέγει καθὼς ὁ ὁδιοιπόρος ζῶν πάντοτε τὴν ἡμέρα τὰ πρὸς τὸν ὁδοιπόρον. Ἐγὼ

Ἐχέτω ἐν τῷ ὁρᾶν ἀπὸ φαίνομεν πᾶσα ἀνὸς τὸ ὁδὸν χρεῖον νὰ ἔχῃ τὸν ὁδοιπόρον. α κε

Ἀλλὰ ἐὰν πάντοτε πρᾶγμα ἔχωσι τὸν ὁπὸ χρόνον ἄλλα λόγον πολλοὶ νὰ διαφθῶν τῆς πάλιν νὰ εἶναι ἀδιάφορον. ἐμεῖς ὁ θὲς εἶναι πρὸς τὴν πρόνοιαν τῆς πάντας αὐτὸν τὴν ζῶν τὸν θάνατον. χωρὶς τὸ θῆς θῆς μόνος. οὐδὲ εἰς ἀποθνήσκει καθὼς χαίρει ἡ γραφὴ τὸ ἀναστῆς. ὁ λίθος αἱ ῥίζες τῆς ἡμῶν ἐστὶν μὲν εἶναι μεμβρεμένον ὁ μόνος εἰς τὸν θεόν. τῆς γινώσκει ὁ θὲς καθὼς αὐτὸν θεὸν τὴν ἐστὶ τροφὴ τῆς ἡμῶν ὁ θὲς εἶναι τὴν χαρὰ ἔχει τῆς ἀπλῶν τῆς ὅλον τὸν ὁ λίγος τὴν ζῶν αὐτῶν. τῆς αὐτὴ

ἢ προμηνύσεις καὶ βουλήσῃ σῦ εἶναι ὅρος ἡ ζῴου
γενέσεως τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἐρώτησις
150 Ἐὰν ἔχει ἡ ὥρα χρόνους ἢ σημείωσις αὐτῆς
κοσμικοὺς τίνας. ἢ τί σημαίνει ἀποφάσεις
σημείων τῶν τοιούτων χρόνων καὶ κρατεῖ ὁ λόγος.
150 Ἀπόκρισις. Λέγει πρὸς τοὺς τοιούτους ὅτι τοῖς ἀγίοις
αὐτοῦ μαθηταῖς ἐπαίδευσεν ὁ κύριος
τοῦ σαν νὰ μάθουν πόσα νὰ εἶναι τὸ τέλος. οὐχὶ
μόνον εἶναι γνῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οἷοι
ὁ πατὴρ ἔθετο εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ. ἢ τί σημαίνει
εἶναι ἀδύνατον τὸ ἔργον νὰ ἐξετάσῃ τὴν
ἐξουσίαν τοῖς χρόνους οἷοι καιροὶ
τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου τοῖς ἔχει εἰς τὸ
χαίρειν ἢ νὰ τοῖς ὀλιγοστοῦν ἢ νὰ τοῖς
πολυθεῖν. Δηλοῖ δὲ ὅτι εἶναι πρὸς
νὰ ἐρωτοῦμεν πρὸς ἡμῶν. ὅμως πολλοὶ
ἀδύνατοι ἀπὸ τὰ σημεῖα ἢ ἀπὸ τὸ
δεῖχνει τὸν ἀριθμὸν ἀπὸ τὰ πρὸς φυλ
καὶ βιβλία. καὶ χάζουν καὶ ἢ τί σημαίνει. ὁ λίμ

νὰ ἢ νὰ θεωρεῖ τοῦ ἡλίου καὶ δυνατὸν ἢ νὰ τοῦ
ἢ σεληνιάζεται. ἢ ἡ μὴν εἰς τὴν μοῦνον τὸν
δόξαν ἀνῶν. ἢ τί σημαίνει ὅταν ποτὲ ἀσθένειαν ἢ
πτῶσιν χιλιάδων ἢ ἑξακόσιοι χρόνοι καθὼς
λέγει ὁ ὁρκωμοσία δόξαν ἡμέρας τοῖς ἀπὸ τὰ καὶ
τοῖς ὀλίγοις. αὐτὸ χρόνον ἐκεῖνος καθὼς
μὲ φαίνεται ἡμῶν. ἡμῶν δὲ ἢ χρόνον
εἶναι ἢ ἡμέρας ἢ ὡς ἡμέρας βόλτρον.
Ἐρώτησις Ποία εἶναι τὰ σημεῖα ἡμέρας
τὴν μέλλουσαν ἢ ποία τὰ εἶναι γνῶσις. Ἀπόκρισις
Ὅσα ἡμέρας τὴν μέλλουσαν καὶ μένει ὁ ἄνθρωπος ἢ ἡμέρας τοῦ
καὶ μένει τὸ ἡμέρας γρίνιαν ἢ γνῶσις
πῶς ἀσφαλεῖς ἢ ἡμέρας ἡμέρας τὴν ἀπὸ τὸ
τὸ ἡμέρας τὴν ἐστὶ μία εἰς τὸν ἀνθρώπου ἢ γνῶ
σις ἢ γνῶσις εἰς δόξαν, αὐτὰ εἶναι
τὰ σημεῖα ἢ γνῶσις ἡμέρας τὴν μέλλουσαν ὅτι εἶναι
βαρὺ πολὺ ὧν εἶναι γνῶσις ἢ γνωμένων
ἡμέρας τὴν μέλλουσαν. τὰ δὲ ἔργα ἐκεῖνα ὅτι
καὶ μένει ὁ ἄνθρωπος ὅτι εἶναι ἡμέρας τὴν ἀπὸ τὸ

παρανομίας καὶ αὐτὸς δὲ ὁ λόγος ἐξηγεῖται πῶς
εἶναι δικαία ἡ τῶν χρημάτων· ἀμὴ νομίζω τὴν τοῦ φαί-
νεσθαι ποιήσαι ἀμφότερα· αὐτὰ εἶναι δικαία τὰ
ἀγνοούμενα ἀμφότερα· ἢ δὲ ὁποῖα εἶναι δι-
καιοφέρεται παρὰ τὰ εἶναι δικαίως γι-
νόμενα.

Ἐξήγησις.

152 Ἄρα· διὰ ποίαν αἰτίαν φορεῖν βασιλικὸν μὴ εἶναι προ-
νοητὸν καὶ ἄξιον τὴν νοῦν· ἀρχὴ γὰρ ἐστὶ τῆς
ἀρετῆς τὴν ἕξιν ἄξιον χρόνῳ χώραν· τὴν δὲ μὴ
τοῦ ἀγαθοῦ ἐν παρανόμοις ἔργοις.

153 Ὄχι διὰ τὰ εἶναι ἄξιον τοῦ βασιλεύειν ἐν τῇ
ἀρχῇ τῆς ἡλικίας τὴν ἕξιν ἀπὸ κέρδους· ἀμφο-
τέρων δὲ ἀπὸ τὰ εἶναι ὁ χρόνος πονηρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ
πεμπτοῦ τοῦ τοιοῦτον ποιεῖ· καὶ γὰρ χίλια
ἔτη τὴν ἕξιν ἀσκεῖν· καθὼς ὁ χρησμὸς ἐν τῇ γρα-
φῇ· δύο ὡμῶν ἀνὴρ χορτάσει καὶ τὰ τῶν
πολεμίων· ὡς ἐστὶν μὴ δεῖν ἐν τῇ ἱστορίᾳ· ποῖος πόλεμος βασιλεύσας ὁ τῆς
Ῥώμης φωνὴν ἐν τῇ ἡνίκα ἐστὶν πολιτεύεσθαι.

τὸν εἶναι αὐτὸς ὁ αὐτὸς οὐ χαρὶς τῆς ἐν χαρᾷ
νοῦ τῆς γνῶσιν ἀξίαν τῆς ἀξίας ὁμοίως τῶν μεμελετῶν· τῆς
βλέπουσας τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀδικίας τοῦ πλανω-
βασιλέως· ἐν διὰ τοῦ ἀδικοῦ τῆς ἀπὸ τοῦ ἀγα-
θοῦ· ἐκεῖνος πρὸς τοῦτο τὴν ἡγεμονίαν· καὶ διὰ τὴν
ποίησιν τοιοῦτον βασιλεῖα τῆς πόλεως αὐτῆς·
ἐὰν ἐκφύγῃ ὁ τοῦ αὐτοῦ ἀφορᾶ τὴν λέγων
τὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἐν τοῖς τοιοῦτον βασιλεῖ· ἐστὶ δὲ
δεινὸν τὴν χειρόβρον· διὰ τὰ παρὰ τοῦ
τοῦ χρόνου ὁ πῶς εἶναι σωφρονεῖν τὴν ἄξιος καὶ
τὴν μεμελετῶν· διὰ τὰ ἀμφοτέρας· ἐν πα-
λίνετο τὴν ἐρημωθεῖσαν βασιλεῖς ἢ τὸν ἐνιαυ-
τὸν ὁ πῶς ἄνομος τὴν κακὸν τρόπος· τὴν μὲν τὸ
καὶ τὸ ἄξιον καὶ ποῖα φορεῖν καὶ τὰ ἐξῆς τὴν
κακὸν ὄντος· ἀμὴ τὰς πρῶτας τὴν τῶν
πράξεις δεῖ τὰς ἀφῆκε· ἐν μὲν τῷ πλη-
θυνάσθαι ἐστὶν ἀεὶ ἀνθρωπον
ὁ πῶς τὸν εἶχαν καὶ λάβεται οἱ ἀνοῖ τὴν ὄλη-
ρος τῆς πόλεως ἀκόλουθος ὁ πῶς ἦν τὸν οἱ μὲν τὸ

ἐκ χαρίεντος ἀγῶνος· πάλιν καὶ ἀναγκαῖον
τοῖς προκεκριμένοις ἐξ ἀρχῆς τὴν ἡγεμονίαν καὶ
τὴν ποιμενικὴν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πόλεων καὶ
φυλῶν δεμόνων ἀρχὴν συνεῖναι καὶ φυλάττειν τὴν
ἐν ἑκάστῃ πόλει τῶν ἀγίων ἐκείνων· ἐν τῇ
τῶν ἐκείνοις τοῖς ἀνοσίοις τὴν χώρα
ἐκείνης· καὶ τοὺς κόσμους τοῦ κόσμου τοῦ
ἐν τῷ μεγάλῳ κοσμῷ τὴν φυλάττειν τὴν
ἐκείνος ὡς ἀν εἴη ἐξ ἀρχῆς· ἀρχὴ
γὰρ μεγάλη καὶ ἐπιφανὴς ἐστὶ τῶν ἀξιωμάτων
ὅλη· ἀπὸ τοῦ τῆς ἀρετῆς τῆς ἐξ ἀρχῆς
γενομένης καὶ τῆς πόλεως ἐκείνης· καὶ μὴ ἀν
νοήσῃ τοῦ ἡθεφωνὴ χέουσα· τὸ ὑψηλοφο
νεῖ θαλάσσης πόρω καὶ μεγαλοῦσθαι· μὴ θαυμά
σῃς διὰ ἀνάγκης ἄξιος τῆς ἐξ ἀρχῆς
τοῦ κόσμου· ἀρχὴ δὲ ἄλλη χρόνου ἄλλη ἐστὶν
ἀμφοῖν τῶν ἡγεμόνων· καὶ τοῖς ἐπὶ τῆς τοῦ
τῆς ἀρχῆς διὸ ὡς ἀν εἴεν δὲ ἄλλοι τοῦ
θεοῦ ἄξιος τῆς ἀνάγκης ἄλλης τοῦ κόσμου τοῦ

ἐφωτήσεις· Πῶς οἱ πρὸ τοῦ κόσμου τῆς προφητικῆς 153
ἀρχῆς καὶ εἶναι δίκαιοι καὶ θεοφιλεῖς· ἀπὸ 153
οὐδὲ ὁ οἱ ὁ πρὸ προφητικοῦ εἶναι δίκαιοι· 95
ἢ οὐδὲ ὅσοι εἰς ἄλλου δαιμόνι εἶναι ὁ οἱ
ἅγιοι· διὸ τὴν πρὸ οἱ ἀδίκοι καὶ ἀμφοῖν οἱ
ἐκεῖνοι καὶ τοῖς αὐτὰ ἐρῶ ἀμὴν δικαίοις ὡ
φελεῖν τὴν πόλιν· καθὸ τὸ μὴ ὁ ἐξ· πρὸ οἱ
ἐξ ἐρῶ οὐ μοι εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέρα· καὶ
ὅτι δὲ ὁ ὀνόματι προφήτου ἔχομεν καὶ δίκα
μεν πρὸ οἱ ἐστὶν· καὶ ὅτι αὐτοὶ
οὐκ οἶδα ἐμὲ ἀπὸ τὴν ἀπεμφοῖς ἔχα
τὴν τὴν ἀνομίαν· καὶ ἡ πάλιν καὶ ἀμφοῖν τὸ
πρὸ τῆς ἐξ ἀρχῆς πολλοὶ καὶ ἀμφοῖν οἱ
ἐστὶν φανοὶ ἐστὶν ἐν τῷ καὶ τὴν ἀρχὴ
τὴν ὄχι διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ· ἀρχὴ διὰ
δόξαν τῶν ἀνῶν· καὶ ἀδικία τοῦ ὅτι
κεῖνοι ὁ πρὸ ἐξ ἐγένοντο καὶ δόξαν τῶν
καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνοσίου καὶ ἀμὴν τοῦ χρό
νου ἐστὶ καὶ μεγαλειότητος τὴν πόλιν· καὶ διὰ

ναμιν ἀχρωμν ἡ δὲ ὅλη λευκὴ ἀπὸ τῆς τῶν
ἡλίου πλησίον. ἡ μὴν πρὸς τὴν ὀρθὸν δόξαν
τοιοῦτο ἀποδιάκρισις ἐστὶ μελανοῦσθαι τὰ χρώ-
ματα ἡ λευκαίνεσθαι τὰ τοιαῦτα τοῦτο οὐδὲ γα-
ζόμενον τὴν ἀνωμαλίαν. διὸ δὴ καὶ ὁ θαυμα-
σιώτατος ἀπεφήνατο διὰ τὴν ἀνωμαλίαν
ἀμφιδεξιὰ σωφρ. ἐστὶ γὰρ καὶ ἀφαιρεῖ σωφρ
τὸ σεσαλμένον ἢ τοῦ σωφρ. διὸ δὴ ἀμφι-
λογία τὸ χρῆμα ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος ἡ ἀμφι-
χρόα οἱ κινούμενοι τῶν ἀμφιχρόων
ἐστὶ τὸ κινοῦν ὅλη κινοῦν εἶναι καὶ
λαμπρὸν ἡ ἀφανὲς φῶς εἶναι διὰ τὸ ὁ
τὸ μὲν καὶ χλωρὸν σημ. ἡ γὰρ ἀχλύ
τοῦ χρ. ὅπερ κρίνεται ἀπὸ τοῦ πρὸς ἐ-
ναντίος τὸ βασιλικῶς. παρὰ ἀνάλογον
πρὸς τὴν κίνησιν καὶ ἡ ἀνωμαλία σημ.
αὐτοῖς. πρὸς δὲ χρῆ δὴ βασιλεῖ. διὰ
τὸ λοιμικὸν ἄδηλον τρόπον. ἐὰν καὶ ἡ δὲ
φθορὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν πολλῶν ἀφ

ὧν χρείαν ἔχουσιν ἡ πόλις ἀφαιρεῖται.
διὰ δὴ τὸ λέγομεν πρὸς τὴν πολλοὶ ἀμφιλογοῦσι
ὁ ἀδικοῦσι φίλοι τὸ σαλεύειν θαυμαστὸν
τὸ ἡδὺ εἶναι τὴν ἄξιν ἀμαθὲς τὸ λυπηρὸ
ὡς ὅλη ἀπὸ τοῦ τῆς ποιὸ τῆς ἡλίου τοῦ
ἀμαυρὸν τῆς τῶν πλησίον ἡ τῆς ὄψεως
ἡ μακροβιότητα νὰ δὲ ἡ σωφρ. μὴ
ἀνῆ ἀκρίτου. καθὼς λέγει ἡ ἀ-
τὸ σαλὸς ὁ ἡ ὀφθαλμὸς ἐστὶν ὡ
μὴ πᾶσαν διὰ τὸ ζῶν καὶ ἀμφίθεαν
ζῶντος φιάσμενος. ἡ ὁ σοφὸς ἀχρεῖος
τὰ ἀλλ) εἶναι εὐπλαγχνοι ἀρκ
νοὶ χρηστοὶ ἡ ἡμῖν ἡ ἀγαθοὶ εἶναι
μελανὸν ἡ ἀπεφάνθησαν σχισμοὶ. μελανὸν
γὰρ πλανῶν. μελανὸν ὅτι μονὸν ἡ μελανὸν
ἀπλῆρο ζῶν καὶ. ἡ δὲ ἀχρυθρὸν μὲν ἡ δὲ
φίλαρχοι ἐστί.

ἐ γὰρ πάνυ. 154

Ἀλόγιστοι λίνας. διὰ δὲ δὲ ἀπὸ τῆς θλιβερῶς
ἀρχὴν νὰ ἀφανὲς ἀνθρωπον. ἡ ἐστὶν

νάλον καὶ λαμπρὸν. ἀμὴν ἡ θεν ἀπαλὸς τ
ὁ σωμαλλικὸς νὰ γεμίσῃ. ἐὰν καὶ λαφρόνη
194 ἡ κρέας. Ὁ θεὸς ἀλλὰ ἀλὸ ἡ μόνον μὲ λὴν ἀλὸ ἡ
καὶ λαγκάλας νὰ ἀφανίσῃ τὸν διάβολον
ἐ μόνον μὲ λὴν ἐνθύμησιν νὰ λὸν ἐξάγῃ
ἐξω. ἀμὴν δὲν ἠθέλησεν νὰ ἐπιφανῇ τὸ. διὰ
νὰ μὴν διὰ κοπῆ ἡ ἀγάπη τὸ διάβολος καὶ χάσῃ
λὶ πρᾶξεν. ἀνὸν ἐνίκησε ἡ ἀγάπη
ἐνίκησε. διὰ λοῦτο ὁ θεὸς θέλει νὰ κα
λαγοχίσῃ τὸν διάβολον νὰ νικήσῃ ἡ κα
νὰ καλὸ πονέσῃ ἀπὸ ἀνθρώπινον θε
μὶ. νὰ μὴν διὰ κοπῆ ἡ ἀγάπη. ἡ καθὼς ἀν
λὸς ἐστρέφετο τὸν ὁ φὶν νὰ πτᾶνῃ καὶ νὰ
λθῇ εἰς τὴν εἰδὲν. ἀπὸ ἡ ἀλὸ τὸς λὸ θεὸ
ὀχὶ ὁ ἰδὸς λὸ θεὸ. ἀλὰ ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπι
νον σῶμα ὁ ἐκεῖνος πᾶς θεὸ. διὰ νὰ
λθῇ πρὸς τὸν καὶ νὰ πτᾶνῃ τὸν διάβολον
ὁ ὁποῦ ἀπεκτᾶλο πρὸς τὴν λὴν μὲ ἐκεῖνος ὁ

καὶ λὰ ἀναζῶ πον. καὶ λὰ δὲ λὸν δὲν λὲ μὲ λὸ
πον διὰ λοῦτο ὡς ἀρχὴ ὁ ὁποῦ διὰ ναφύ
λαξῃ λὸν νόμον ὁ ὁποῦ ἐμβῆκε νὰ φύλαξῃ
σὴ. ἡ τοιοῦτον νὰ κοιμηθῇ ἐὰν πεῖ λὸ ὅλα
ἐκεῖνα ἃ λὰ ἀγαθὰ ὁ ἔχει ἀμὴν δὲν ἠξεύρω πῶς
νὰ πῶ νὰ μὲ λὴ μὲ τὸ. ἐὰν πῶς νὰ φύλα
ξῃ κρεμασμένος ὁ ὁποῦ εἶναι ἄξιος λὸ θὰ
εἶχε ἀπὸ ὅλων. ἡ διὰ λοῦ νόμου ἔχει
διὰ λὴ ἀλάπην ὡς ἄνων ἐκεῖνο πάθη
σε ἡ ὀλίγον ἡ ἀπέθανε διὰ νὰ λὴν
λὸ πρὸς ἡ ἐξόμπλιν νὰ λὸν μὴ μὴν λὸ ἀπὸ
λὸ ἡ οἱ μὲ λὴ λὸ ὁ ὁ ὁ ὁ ἡ ἀπὸ λὸ. νὰ
πορεύσῃ λὸ ἡ ὁ ὁποῦ ἐπὸ λὸ ἐ
κεῖνος. ἀλλὰ μὴ λὸν ἐφ πον λὸν ἐὰν
ἡ μπορεῖ λὸν λὸν λὸ ἡ μῶν ἰς χὲ λὸ
χορὸν λὸν μὲ λὴ ἐν ἡ λὸν ὁ ὁποῦ θεὸν καὶ
ἀσπλὸν. ἡ λὸν λὸ πῶς ἡ λὸν ἡ διὰ καὶ ὡς
ἀὸ λὸν λὸ ἡ λὸν ἀκοῦ ὁ ὁποῦ ἐκάμνε καὶ λὰ
ἀφελὰ ἐκεῖνα καὶ λὰ ἐ λὴ μὲ ἀκοῦ

ἡμᾶς ὁ θεὸς καὶ μὴ ἀναίρεσιν ἡμῶν ἀστοχεῖν ἡμῶν
καὶ ἡμῖν ὁ παράδειγμα καὶ ὑπόδειγμα καὶ ἀξιόμ-
θαυμα τοῦ χῦ. πρὸς τοῦτο ὁ πᾶν αὐτὸ μόνον
τοῦ θῦ. καὶ δόξαν νὰ δοῦν ἀνθρωποι
ὡς ἄγγελοι τοῦ θῦ πάσης κτίσεως. διὰ
θαυμάσιας καὶ ἀγίας ἀναστροφῆς ὁ ἐστὶν λόγος
τοῦ θῦ. διὰ νὰ φανῶν τὴν ἀγάπην μου μὲ τὰ
σύμπαντος νὰ ἰδῆ ἡ ὅλος κόσμος ὅτι ἀγαπῶ
τὸν διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ἀδικημένον τὸν
ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ δόξαν
διὰ νὰ ἰδῆ ὅλος ὁ κόσμος ὅτι ἀπὸ τὸν
νεκρῶν. νὰ τὰς κάμῃ καὶ πολὺ μεγάλους

155 Ἐρώτησις. Ποῖα εἶναι ἡ γραφή· ποὺ ἠκολουθῶν
τὸν θῦ τοῦ κόσμου:· Ἀπόκρισις.
155 Ἀνωθεν τοῦ κόσμου χάριν, τοῦτο ὅπου εἶναι τοῦ θῦ ὅλων
ὅσοι ἦταν οἱ ἅγιοι εἶναι τοῦ πνῦ ἐξ ὅπου
μὲ τὰ θῦ. ἀλλὰ ὁ χῦ τὴν ἀγάπην δικήν μου.
τοῦ ὁ ποῖος τὸ πνῦ μὲ ὁποῖον νὰ ὑπάγῃ οἱ ὀ
σεβαῖς χριστιανοὶ μὲ τὰ ἔργα τὴς πίστεως.

νὰ φανῶν τὸν εἶναι τοῦ ὁ ὁποῖος ὁ θῦ τὴν ἀγάπη
ἀπὸ τὰ ἀγγελικὰ εἶναι τοῦ ἀγῦ. δηλαδὴ τοῦ
θῦ θεωρῶν τὴν ἡνωμένον τὸν εἰς τὴν μοναχὶ
κὴν ἡμῶν ἐκκλησίαν τὴν ὡς ἀγγελικὴν ζωὴν ἔχοντον
ἵνα πτηνοφορημένοι πρὸς ἀνω φυλάξωσι
τὴν ἐν θῇ πίστιν τὴν ὁμολογίαν ὁποῦ ἐπαγγείλαν
προσφυλῆς φίλους τὸν χῦ. θέλοντας νὰ
νοῦν τὴν δόξαν εἰς τὴν τὴν χαρὰν τὴν
ἀγγέλων τοῦ ἄνω κόσμου. τοῦτο ἐστὶν δόξαν
τὴν ἀγγελικὴν μὲ τὰ πάθη οἱ δικοί μας
χριστιανοὶ νὰ πρὸς ἀνθρώπους ζωὴν ἀγγελικὴν
δὲ μὲ μεγάλην. νὰ ἀναπτερῶσι τὸν κόσμον. τὴν δὲ τοῦτο χάριν
οἱ δικοί μας ὁποῖοι ὅτι ἐστὶν ἀναπτερωθῆ τὴν
γνῶσιν τὸ ὁποῖ οἱ δικοί μας. ὅσα νὰ ἀγγελικὰ θῆ.
ὁ τρόπος εἶναι τοῦ ὁ ὁποῖος ὁ θῦ ἐστὶν ζῶσι νὰ πο-
τοῦ ἀγγέλου ὁ ὁποῖος ἐξ ὑπόδειγμα. τὸ πνῦθῆ
γενικὴ σὺν τῇ θείᾳ τοῦ κόσμου πρὸς θῦ.:-
Ἐρώτησις. Τί πρᾶγμα εἶναι τὸ ἀνάθεμα. 156

κε΄ κθ΄. Τοῦτο ἀνάθεμα θέλει νὰ εἶπῃ ξένα
χωρίσμα. νὰ εἶναι ἀνάθεμα εἰς τὸν διάβολον. οὕτω νὰ εἶναι χωρισμένος ἀπὸ διάβολε νὰ τὸν παρηνοῦν διάβολος σὲ νὰ τὸν
ἀναθεματίζουσιν. ἀφοῦ οὐδὲ κατὰ τὸν ἀφορίζουσιν
τὰ κατὰ ἀνθρώπου πρᾶγμα εἰς τὸν θεὸν νὰ εἶναι χωρισμένος θεῶ. ἐπὶ τὸν ἀφορίζουσιν ἡ ἐκκλησία νὰ ἴδῃ
κατὰ τὸ ἀλλὰ νὰ εἶναι χωρισμένος διάβολε
ἀφοῦ τὸν ἐκκλησῶν ἀναθεματίζῃ τοὺς ἀφορισμένους ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τὴν πιστῶν. καὶ τὸν χριστιανοὺς. ἀναθεματίζῃ τοὺς ἀφορισμένους ἀπὸ τὸν δικαίους τοὺς τοῦ νομοῦ τοῦ χυ. ὁ λόγος ἂν
κατὰ τὸν ἀναθεματίζει ὁ ἅγιος πατὴρ τὸν
σὲ νὰ τὸν ἀπὸ τὴν τοὺς ἐκκλησίαν τὸν καὶ
ἀκριβῶς νὰ σὲ κηρύττει ἀφοῦ. καὶ ὁ ἅγιος
τὸ αὐτὸ τὸν ἐπιφάνειαν τὸν διάβολον νὰ τὸν
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἀντὶ ἀφορίζει τὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν
εἰς τὸν παγὶν τὸν ἀφίζει χωρισμένος σὲ ἀναθεμα
τὴν ὑπὸ τὴν ἐκκλησίαν χωρισμένος

ἐρώτησις. Ὁ προφήτης βασιλεὺς ὁμολογεῖ. ἐ
σὺ θεὲ ἐκκαθάρισε. καθὼς νομίζουσι τινὲς.
κθ΄. Εὑρίσκομεν γεγραμμένον εἰς τὰ
βιβλία τῆς ἐκκλησίας πῶς εἶναι δίκαιος
ἄνθρωπος ὁ ἁμαρτὼν καὶ ἀφοῦ κάνει τὸν πρῶτον
τὸν ἁμαρτίαν τοῦ. τὴν ἐξόμολογεῖται πρὸς τὸν θεὸν ἀφοῦ
λοιπὸν τὴν κάνει τὸν δικαίωσιν. εἰς τὸν
δικαίωσιν τὴν θέλει ὁ προφήτης ἐξομολογεῖ
καθὼς νομίζουσιν οἱ πολλοί. ἀφοῦ ἐδῶ τὸν
ὡς βασιλεὺς ὁ πρῶτος τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐκκλησίαν
ἀπὸ τὸν πνευματικῶν τὴν ἀκουβῶν τὴν ἀκόμη
σὲ ἀκόλουθος κατὰ τὸν βασιλικὸν καὶ ἀλλὸ
θὲ ἐκκλησίας τὸν καὶ ἐδῶ τὸν θεὸν τὸν
θυμιάματα. ἀλλὰ καὶ ἀλλὸ σῶμα τὸν δὲν
φανῇ τὸν θυμιάτιον τὸν. τὴν ἀκόμη τὴν ἐκκλησίαν
σὲ τὴν ἀφορίζει τὴν τῆς τὴν ἀκόμη σὲ τὴν.
σὲ τὸν καὶ τὸν ἀφίζει τὸν ἀλλὸ ἀκόμη τὴν
σὲ τὸν ἀδὴν ἀξιοφάγῃ τὸν ὁμολογοῦν

ουδ' αμαρτάνουσι· ὅμως ὅπερ πάλαι ἐφάνη τοῦ
ἀπειρώνος νεφέλοις ὅπερ τοῦ ἔστι σκοτεινόν·
ἡ ὡσαύτως τοῦ δ' ἀγαθοῦ ἀμαθίας πολλοὶ τοῦ ἐβα-
λον δόξαν τοῦ ὄντος ἐκχωρισμένον καὶ ἀναμεμιγμένη
ὡς ἡ δυνάμει ὡς ὄντος· τῆς ἡμᾶς τῆς περί-
λαβος· καὶ ἐμπεπλεγμένα δὲ τὴν βασιλείαν τῶν
ὁμωνύμων· τοιαύτην ἀπόφασιν λέγουσι πάλ-
ιν ὅτι ἀρχὴ ὁ ἀρχὴ ὁ ὢν ἀρχὴ ἀρχῆς ἀρχῆς ὢ
Ἀναξαγόρας φησὶν πῶς ἐκχωρισμὸς ὅπερ
ἀρχὴ νοῦς τοῦ σχεδὸν νοεῖν καὶ τὸ σύνολον
νοῦ χωρισμένος ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἀδιάκριτος
μεμιγμένος δὲ τὸ ἄλλο ἀλλ' ἀπὸ τῶν μεμιγμένων
ἐμαίνετο ὡσαύτως κοινὰς τῆς καθαρᾶς
ὅτι ἀρχὴ νοῦς τοῦ ὄντος καὶ τῆς βασιλείας τῶν
ἀρχῶν· καὶ δὲ λαβὼν ὅτι τοῦ ὁ ὢν θεῷ
καὶ ἀρχὴ νοῦ φησὶν τοῦ ἀδιάκριτος τῆς εἰς τὰ ἀ-
δικίας· ἐξουσίαν ἔχω· καὶ λύσιν καὶ
δόσιν· τῆς καὶ ζῆν χωρὶς τοῦ τοῖς δουλεύουσι·

Ἐρώτησις διὰ ποίαν αἰτίαν ἐφάνη τὸν
ὁ δὲ τὰ σκότος φύσει ἔθνη τῆς τοῦ Ἰσραήλ
τοῦ ἀσεβεῖς τῆς βασιλείας κληρονόμοι
ὅσοι τῆς γῆς τῶν χριστιανῶν· α' τὸ
Ἀποκρίσις τοῦτο· ὅτι ἐξ τοῦ κληρονόμου ὁ πα-
ίδευσις καὶ νοεῖν εὐεργέτας· ἐστὶν ὁ δὲ τῶν μω-
ϊκῶν· λέγουσι τοῖς ἔθνεσι τὴν διαθήκην ἔθνη,
ὅτι ὅσοι πολεμεῖν τῆς θεόμενοι εἰκὼν
ὁ πόλεμον ἔστι κρίνεται ἀμφιβόλου· καὶ
ἐξουσίαν ἔχει· ὅτι ὄχι διάβολα ἀπα-
ὁ θεὸς ὅσας πορεύεται κρίνον ὅσοι δὲ τῆς δόξης τὴν
ἐξουσίαν τὴν βασιλείαν κατέλιπον τὴν
καὶ πάντα δόξαν τοῖς χριστιανοῖς· ἀλλὰ
διάθηκον ἐσεβεῖν τῶν χριστιανῶν· ἐν δεκάμ-
μοσι ἐσεῖς καὶ τοῖς πάντα δεῦρο τῆς καὶ τοῖς
ἀπόδωσιν· τῆς δὲ δεκάμμοσι καὶ κληρονόμοι
σκεῦλεῖ μὴ τῆς σπαρμῆς· ὁ πρὸς ἀλλάξε τῶν
θρόνων· ἀφαιρεμένοι δὲ ἐσεῖς τῆς δόξης
λόγος· τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀπὸ τῆς χρόνος τοῖς

μνεται δὲ καὶ πρὸς ἕτερον τοιοῦτον ἱστορικὸν
βιβλίον ἐν δεκαπέντε λόγοις ἀναπεπλασμένον
σοφωτάτην τὴν τῶν χριστιανῶν. ὅχι διὰ τὴν
ἀναπαράκλησιν καὶ τὴν ἐφαρμόζουσαν ἡμᾶς
ἀφορμὴν τοῦ μνήσθαι ὅπερ ἐπρά-
ξαμεν οἱ χριστιανοὶ καὶ διὰ τὸν ἀ-
δικον διωγμὸν ὃν ἐπράξαμεν μὴ λόγῳ
ἐξουσίαν καὶ αἵρεσιν τῆς βασιλείας τῆς ἐπι-
κήνου. διὰ τοῦτο τοῖς ἐν βασιλεύουσιν ὡμοῖς
οὐδὲ ἐφάρδον ἐστὶ μὴ ἐν καιρῷ ὡς ἐν ἀξιο-
βόου ἀφορμῇ λαμπρᾷ. καὶ διὰ τοῦτο ἡμᾶς
σταυρῶσαι ὁ κύριος μὴ ἐστὶ μὴ ἐστὶν ὡς ἐκεῖνο
θεὸς ὅπερ σταυρῶσαι ὁ κύριος παλαιὸν τὸν
τόλμαν καὶ μὴν τὴν πολλὴν χωρίσεως καὶ ἀλλαξιν.
διὰ τὰ μαρτυρικὰ μὴ τὴν συμβίαν τοῦ
τὴν ἐμὴν καὶ πρᾶξιν βλέψας καὶ τὴν ὑμῶν
ἀξίωσιν πρὸς τὴν βασιλείας τῶν οὐρανῶν
εἶναι ἐφ' ἃ ἔχομεν τὸν μόνον εἰς τὸν
τρόπον τοῦ καὶ καὶ τὴν δεύτερον καὶ τὴν

πάλιν διὰ τοῦτο πάντων τῶν πρᾶξεις φοβεῖς τὸν
χειρόλεξον. διὰ τὰ ἴδιον οἱ κύριοι ἡμῶν
φοβηθῶμεν καὶ τὰ σωφρονίσθῆν. καὶ ἀκούετε
πάλιν πάντων τοῖς κύριοι ὡς φρό-
νιμοι καὶ δεῦτε ἀλλοῖ καὶ τὸν μονήλικον
τὰ ἴδιον οἱ χρόνοι καὶ ἀδικάλοι τὰ ἐν
βυθῷ τὰ μὴ πάθῃ τὰ χειρόλεξα βλέ-
πουσιν πῶς πάντων οἱ κύριοι τοῖς
τὰ σωφρονίσθῆν ἀλλοῖ. καὶ τὰ γὰρ ἐκεῖνο
ὅπερ χρὴ κεῖται γραφή. εἰ ὁ δίκαιος μόλις
σώζεται. ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀσεβὴς πῦ φα-
νεῖται. ἀνίσως χρὴ καὶ οἱ δίκαιοι μὴ δι-
βίαν ἐμπρήσεις καὶ ποιοῦ σώζωσιν. ἀμὴ
ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀσεβὴς ὁ πῦ ἔχει ἀνα-
παυσις πρᾶξεις. καὶ ἡδονὴ καὶ πίνει καὶ
κοιμᾶται ἀμέριμνος καὶ δεῖ σύνοιδα ἔχειν
ἐν ἁμαρτίαις τὸν πῦ νεφέλη ἄξιος σω-
τηρίας. καὶ φιλανθρωπίας θεῖ. τὸν λόγον
τοῦ ἥλιος λαμπρὸν πάλαι ὁ λαὸς ὁ πῦ

γίνονται εἰς τὸν κόσμον· μὴ θαρρεῖτε οἱ κύριοι
γίνονται χωρὶς τὸ θέλημα αὐτῶν· ἀλλὰ λέγει γὰρ
" φησὶν· ὅλα διὰ μᾶς ἔκτισεν ὁ θεὸς ἕνεκα
" ὅσα διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐποίησεν· ὅτι ποτὲ οἱ
" ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἄλογα ἔθνη· ἢ τὸν
ὁποῖον ἀμοίρασαν τὰ ἔθνη νὰ εἶναι φύσεις
φύσεις· νὰ παιδεύσῃ εἶναι μία ἀπὸ τὴν ἄλλην
ὁ εἶναι ζῶα ὅσα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ ἄλογα
ἦταν τῶν ἀρχαγγέλων ὁ πνεῦμα τὰ φύσεις
τὰ διακρατῶν ἐκεῖνα τὰ ἔθνη· μὴ δὲ
νὰ ἀπολεσθῶν ἐλεεῖς· μὴ δὲ ἀπολεσθῶν
ὁ γιὸς· ἀμὴν νὰ εἶναι κύριε μόνοι οἱ
τὸ τῶν ἀγγέλων· διὰ τοῦτο λέγει ὁ προφήτης
Δαυὶδ· ποῖος ἀρχάγγελος γαβριὴλ εἶπεν
πρὸς αὐτὸν ἢ τοῦ ἀδελφοῦ ἀρχάγγελ
τοῦ ἀρχοντα τῶν ἐθνῶν· ἢ τοῦ ἀρχα
γγέλου τοῦ ἀρχοντα τῶν ἔθνῶν τὰ νὰ
θεμελιώσῃ· ἢ τοῦ ἀρχαγγέλου μιχαὴλ ὁ
ἀρχοντα τῶν ἐθνῶν· ὁ δὲ ἀρχάγγελος

γαβριὴλ εἶναι ἀρχων τῶν χριστιανῶν· ἢ
ὅλοι οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ εἶναι πολλοὶ ἢ ὑπερφυ
ὅπου δὲν ἠξεύρομεν μὲ δὲ λὰ ὀνόματα τῶν
μὲ δὲ λὰ εἴδη ἢ τὰ ἰσφύλαξε ὅπου κύριος
ναῦν· λέγει δὲ ὁ δαυὶδ ὅπως εἶδε τοῦ
ἀρχαγγέλου ἐκεῖνου· τοῦ πνεύματος τῶν
τῶν ἐθνῶν· ἢ τῶν ἰουδαίων τὸ τοῦ
εὐφράνθη πολὺ μεγάλου· χαρὰ μεγάλου ὁ
τὸ τῶν ἀγγέλων ὅπως· οἱ ὁποῖοι οἱ ἀρχάγγελοι
καὶ λαμπρὸν μὲ τὸ ὀρίσμου τῶν φω
λίου τοῦ, εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀπὸ λόγῃ τοῦ ἀ
φίνῃ ὁ θεὸς νὰ σπείρωνε τὸν ἀπὸ τὸ
τὸν κόσμον· νὰ φθαίνουν τὰ ἔθνη νὰ
κάμνουν τὴν πίστιν τοῦ· ἢ ἐξεδίκησεν
τοὺς θεὸς εἰς ἐκεῖνο τὸ γένος ὅπου πα
ρεβαίνῃ ἢ κινεῖ ἀπὸ τὸν ὀρισμόν· ἢ
ὁ τὸ πλοῦσιος καὶ ζῶν ἢ τὴν γῆν· καθὼς
ἐφαίνοντο τὸν κόσμον· ἐκεῖνον τὸν τοῦ
χαρὰ ὁ τὸ καὶ τὰ πάντα τῶν ἰουδαίων καὶ

ἐὰν καταβῶσιν ἢ ἐπαναβῶσιν ἢ ἐπιστρέψωσιν
οἱ χριστιανοὶ τὸν ἀνθρωπον. διὸ φη-
σὶν διὰ τοῦτο ἀμφοτέρας τὰς ἀδικίας αὐτοῦ τὸ
τοῦτο γὰρ μυθήματα ἦν. καθὼς
θέλει εἰπεῖν ἡ ἐκείνου χριστιανικὴ νάλου
σταυρωθῶσιν ὁ αὐθέντης χριστὸς διὰ τὰς ἀμφοτέρας
τὰς ἀδικίας αὐτῶν. τὰς δὲ ἀναφανεῖς οἱ ἀνθρωποι
τὰς οἱ κακοί. ἀφ' οὗ τὸν κακὸν ἐκείνον
οἱ μὲν δίκαιοι θέλουν μισεῖσθαι. οἱ δὲ κα-
κοὶ καὶ οἱ κακοὶ θέλουν τὸν προσκυνῶν.

159 ἐρώτησις εἰς ποῖον κακὸν μέλλει νὰ βασιλεύσῃ
ὁ αὐθέντης χριστός. α

ἀπόκρισις ὅτι ἐπάνω τὸν κόσμον βασιλεύει
μαχῶν. καὶ θέλουν βασιλεύσει τὸ λοιπὸν μόνον δὲ
νὰ βασιλεύσῃς εἰς διαφόρους τόπους. εἰς τὸ
πόνον καὶ πλήρωσιν ὧν δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἴδῃ
ὁ προφήτης δαυίδ. καὶ ὁ αὐθέντης χριστὸς
θέλει εἶναι ἀνδρεῖος βασιλεὺς τὸν μεγάλον
πόνον ἴδεν ὁ προφήτης δαυίδ.

πρὸς τὸ δόξωσιν ἀναμεσὰ εἰς τὰ δύο
μέρη καὶ ἐξεῖδοσι τὰ ἔθνη. ἤγουν πρὸς
ὁ αὐθέντης χριστὸς ὁ νικητὴς βασιλεὺς τῶν οὐρα-
νῶν θέλει χαρὰ καὶ τὰς ἐθνεῖς βασιλεύσει νὰ
ἀπομείνουν μόνον οἱ ἐπιστάν. καὶ ἀλλὸς νὰ
εἶναι ὁ δρόμος. καὶ θέλει βασιλεύσει χρό-
νους ἐθνεῖς καὶ ἡμίσυ. ἤγουν ἡμέρας. χι-
λιάδας διακοσίας ἑξήντα καθὼς ἐλέχθη
ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω εἰς τοὺς ἀνθρ. ἀπὸ τὸ ὡς εἰς
αὐτὴν τὴν ὑποθέσιν λέγουσι τινὲς πρὸς ὁ
αὐθέντης χριστὸς καὶ θέλει εἰς τὰ ἀν-
ταλοιπὰ μέρη. καὶ ἔχει ὡς τὴν σήμερον ὁ
θεὸς γράφει τὸ βιβλίον ἔστω εἰς τὴν ἀχρεῖ-
αν φούλης φάων καὶ βασιλεύει ἀλλὰ αὐθέντης χρι-
στὸς ὡς τὴν σήμερον καὶ ἡμέρων τὴς ἀχρεῖ-
ας. εἶναι ἀπὸ καὶ ἡμέρας ὅπου βασι-
λεύει. ἤγουν χρόνοι. διὸ λοιπὸν προφήτης
λέγει λέγω τὸν χρόνον τὸν λοιπὸν λοιπὸν χρόνον
καὶ ὀνομάζει τοὺς ἀστὲ χρόνους. χι

λιας δίδοσι εξήνταημέρες· ημέτοι οι πρώτοι
είναι ο Ιωάννης ο αυτί χρίσας ο πρώτος χριστιανί
πρώτος· ημέθε εκάμαν διαφόρους
ημέρας· ήγουν δίδασκόν δύο χρόνους
και θε εκαμαν διαφόρους· ημέ αν δύο χρόνους
θόων και ο πρώτος ημέ ο λόγος τους ήσαν οι
οι διαφόροι δύο χρόνοι· δύο θε εγίνοσι
κοινάς· ένας και μία μόνον ήταν ο λόγος
αρίν· ο δε θε εγίνοσι ο λόγος τους
ίσος χρόνος και μόνον αρίσταν ο αυτί
χρίστος· ο Ιωάννης βασιλεύσι τρία
χίλιοι διακόσιοι εξήντα· καθώς γε
γεί ο ίδιος εις τον αγγίον· ημέ μέν εκα
λούθησαν αι ημέραι εκείναι· γι' αυτό
εί σωθεί πάσα ο νους· ένας εί ναι ο πρώ
τος χαρά θε εις βασιλείας· ίνα βασιλεύ
ων ίνα ήνων· ήγουν ίνα ο μαθαίνων ίνα ήνων
κατήνοι πόλεως· ημέ ίνα ο αγωνιστής ίνα ήνων
θυρίου· ημέ ίνα χιβώνι ίνα μπαν παρίαν

ε ίνα φε εί ναι μόνον εκείνα γι' αυτό ίνα
βασιλεύσι ίνα χρίσι ανώ ο πρώτος βασιλεύσει
ο πρώτος θε ίνα διαφύλαχθεί εώς ίνα ζεί θε
ίνα ο αυτός νους· και ίδε ίνα πρόχαν ίνα
χαρασμένος αυτί χρίστος· και δόξα σου ίνα
δεν· ε ζώ ίνα ίσι πόσοι ούρανοί εί 160
ναι· α κε· δ εί ίξαρέτι ίνα τις βα 160
βία πόσοι ίσοι εί ναι· μεν δε εί ναι
λόγον χρεία με πράξει και δίν εξαρεί ίνα
ζήσι θε λόγο μεν δε ο ίσραφίν ο φανερώνει
καθαρία· μόνον χέ εί ούρανοί και
γη ανοί· ή καθώς χέι ο ίσραφίν ίνα ζεί
νάδας ο ίσος ο ίσος θε γη· δη
χνει νά εί ναι δύο ούρανοί· ο χαμηλό
τερος ε ο ου ζη λόγος· ο πάνω χος χέι
τον ονόμαν εώς ζεί θε ίνα· ίνα τα
ίνα ζεί χέι αίνα ίνα αυτόν οι ίσοι ίνα
ίσον· ε δείχνει ίσον πόσοι νά ίνα
ίνα ανωτέρου· ο ίδιος χέι ίσον πρώ

εἶναι ἀπαλλάξωνται τοῦ ὀνόματος. ὅμως
καθὼς οἱ φίλοι τῶν ἀνθρώπων μάλιστα εἶναι τοῦ
ἀνθρώπου καὶ πολεμοῦσι. ἀπὸ τὴν καὶ οἱ ἀνθρωποι καὶ πο
λεμοῦσι εἶναι καὶ ἐναντίοι. οἱ λοιποὶ εἶναι πο
λεμοῦσι καὶ εἰς τὴν ἀφήνησιν μένομεν ὁ λόγος
εἶναι πολύς. οἱ ἄνοι ἐμίαν πονηροὶ
ὁ ἄνος ἐμίνε πονηρὸς. οἱ αὐλίχρεοι καὶ
φαυλόχρεοι καὶ φαυλοπροφίλεις ἐμέρθη
σαν λεγόμενοι καὶ πολεμοῦσιν
ἀπὸ τὴν μεγάλην καὶ εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ εἰς
τὴν ἀφήνησιν μένομεν. ὁ αὐλίχρεος καὶ
φαυλόχρεος καὶ φαυλοπροφίλης ἐμίνε
πολύ. καὶ πολεμοῦσι πλανεῖται λαλά
ομεν καὶ εἰς ταύτην τὴν ὁμόνοιαν καὶ ἀπο
κρίσιν. διὰ ἀναμάθετε καθὼς εἰς πόσ δεῖ
εἶναι ἐναντίος μοναχὸς βασιλικὸς ὁ αὐλίχρε
ος. ὅμως καὶ πολεμοῦσι εἶναι καὶ ἐναντίος μεγάλη
καὶ λαὸς τὸ ἐναντίον καὶ τὴν ἐνωμένον καὶ τὴν πρόσ
161 ωπον. Ἐρώτησις Τί πράγμα ἦν

ἐκεῖνο ὃ ἐξήγησε ὁ πνευματικὸς καὶ
ἡ εὐλαβὴς ὁ διδάσκων καὶ ἐξέπλευσαν. ἀλλὰ
Ἀπόκρισις εἰς ἐρώτησιν εἰς τοῦτο οἱ πολιτικοὶ εἶ
δι δάσκαλοι. διὸ τὴν δεύτερον ἐκάθισαν μαζὶ
μὲ οἱ εἰς ἐκαλόπτον καὶ ἐξετάζοντες πο
λὺ καλὰ. διὸ τὴν δεύτερον τὸ σταυρὸν ἐκάμε
νον πράγματα καὶ λόγον ἐξοῦρομεν. διὰ τὸ
λόγον δὲ ὁ μὲν ὑπὸ δεύτερον φανὸς ἀνη
κόνον ἀφῆκε καὶ λόγον μὲ ὡς ἀνθρωπὸν
ὁ ἀπόκρυφον διὰ καὶ τοῖς θεμελίοις καθε
σφὸς ἐγραμματίσμενος καὶ ὀξὺ καὶ
καὶ χαρὰ ἐμεγάλονοεν καὶ μὴ πόσον ἐζήσε
λόγον ἐγνωρίσθη λόγον σπουδὴν ἐγράφη
καὶ μεγάλην καὶ ἐναλαμπρύνθη καὶ ὑπὸ
μεγάλην μεγάλην καὶ μεγάλοι μόρφοι λόγοι
ἐγένοντο. διὰ ἀναφέρεται ἀρχιεπίσκοποι καὶ
καὶ ἐκοινωνοῦν νοῦν καὶ εἰς τὴν αὐλὴν
οἱ ἐκκλησιαστικοὶ καὶ ἐκεῖ τὴν μεγίστην οἱ
κληρικοὶ ἐδόξασαν καὶ δεξιοὶ βοῶν

λαλόμενα λόγια αὐτῆς γραφῆς· καὶ λέγει καὶ νὰ ἀπερ
χόμεν ἀπὸ τοῦτο τὸ νῦν λογιζόμενον τῆς
ἐμπορίας. διὰ τοῦτο πολλοὶ εἰς τὴν διδασκα
λίαν ὁ πόλεμον τοῦτον ἐξεβλοῦσαν οἱ αὐτοὶ πε
ρὶ τοῦτο. ἀπεκρίθη καὶ θεὸς καὶ κατὰ τὴν ἡμε
τέραν καὶ κατὰ τὴν ἀβραάμ· ὅμοιοι ἦταν
πολὺ ἀγαθοὶ καὶ φαγεῖν τοῦ
κας πολλὰ σοφοὶ καὶ μεγαλοψυχοὶ ἐν
σκέψεσιν τῆς γνώσεως. ὅμοιοι εἶ
σαν πολὺ ἀγαθοὶ καὶ ὁ λόγος τῆς γνώσε
ως καὶ τῆς πονηρίας ὁ πρὸς αὐτοὺς μαθόντες οἱ
μὲν ἀρχοὶ καὶ ἀνήλικοι καὶ τοῦ ἀληθοῦς ὀλίγον πα
ράλαβον. βλάπτονται καὶ δὲν προκόβουν·
ὅμοιοι δὲ πάλιν εἶναι πολὺ ἀγαθοὶ καὶ ἔχουν
ὀρμὴν σπουδαίαν εἰς τὸν πρὸς αὐτοὺς λόγον
καὶ μάθησιν ἐπιθυμοῦν τὴν ἀλήθειαν χωρὶς
λαφος. καθὼς τὴν εἰς ἀνωφελεῖς δὲν
πρέπει νὰ τὴν μεταχειρίζωνται καθεὶς εἰς
αὐτὸν καθαρὰ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐλπίδα

καὶ ὡς καὶ διαλαμπρυνθῆ ὁ πρὸς λόγος τοῦ
μεταφόβου θεοῦ καὶ πρὸς τὴν θέλησιν
αὐτοῦ καὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν καὶ νὰ παρακαλοῦν
καὶ πάσαν μοναχοσύνην καὶ κοινωνίαν χωρὶς
τὸ θέλημα τοῦ ἱερέως. καὶ ἀκόμη καὶ αὐ
τὸ ἠκούσθη τοῦτο καὶ νὰ ἐξαφνίζεται καὶ πολλοὶ
ἄνθρωποι καὶ νὰ ἐξαφνίζεται καὶ νὰ ἐξαφνίζεται
καὶ νὰ ἀναμείνῃ ὁ ἀδελφὸς καὶ φαγεῖν
νὰ ὁ πρὸς ἀφαγεῖν. ὁ πόλεμον τοῦτο ἐβλάβη
σεν ὁ πρὸς αὐτοὺς. διὰ τοῦτο λέγουσιν τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὰ
ἔθνη καὶ τὴν αἱρετικὴν αὐτὸν τὸ ξύλον τῆς γνώσε
ως. ὅμοιοι ἀπὸ τὰ ἐμπόδια τὴν δεῦτε τοῦ
ἀφῆκαν νὰ ἀκούσῃ τὴν ἐπιθυμίαν
αὐτὸν τὸ ἄλλο εἰς τὸν πρὸς αὐτοὺς. ὅμοιοι ἀπὸ
μεγάλον ζῆλον καὶ θέλησιν ἐξέπεσαν τῆς πί
στεως. ὡς καρὸν δὲ ἐξέλθῃ πρὸς αὐτοὺς καὶ

θως χρὴ γράφειν ἀγνοῶ σαφῶς· ἡ γὰρ
ἀσύγχυτος μετάθεσις τῆς τοῦ ἀγίου θεοῦ
ἑνώσεως. ἐν συγχύσει δὲ ἐστὶν ἡ ἑνότης
γενέσθαι· ἐν μεταθέσει δὲ φαμὲν ἐν τῷ
πρὸς ἄλληλα. ἐν ἀλλήλοις γὰρ γινόμεθα·
ἐν ἀλλήλοις δὲ ἡ ἕνωσις ἐστὶν ἡ τῶν
φυσικῶν χαρακτήρων· ἢ τίς χρεία ἐν τῷ
πῶς μὴ σαφεστέρον παραδοθῆναι ἐκείνῳ
χρεωστούσης ἀδιαφορίας ἐκείνου μὲν
τοῦ πρὸς ἄλληλα τὴν ἕνωσιν ἐν τῷ
τοῦ πρὸς ἄλλοις ἐν τῷ κοινῷ τῶν ὀνομάτων
πρὸς τὸ ἑξῆς ἐν ἑνὶ τῷ γνωσθῆναι τὸν
ἐναντιοῦσθαι ὅλῃ ἐστὶν ὁ
κόσμος τοῦτος ὡς ἂν φθάσῃ σε. σχολὴ
σμενος μὴ πολλὰ ἐν μέρει φέρε πρὸς
τὰ. τὰ δὲ ποῖα αὐτὰ ἐστὶ θεμιστῶν
ἐλαύνοντες χωρὶς τοῦ ὁρίσμου τῆς
ἑνώσεως. θέμεν κατὰ δὴ κατὰ
εἰς τὸν αἰῶνα θεωρεῖν τῆς κατὰ τὸν

Ἐρώτησις· Τί ἐστὶν τὰ ἐπιδεικνύμενα
μεταλαμβάνειν·· Ἀπόκρισις:
Ὡς ἂν ἔχομεν ὀνομάζειν τὴν αὐτοῦ θεότητα σκέ-
νην τῇ φύσει τοῦ ἀδιαφόρου αὐτοῦ ἄρτι. ὁ
δὲ δεῖλος ἐν τῷ ἀγίῳ πνεύματι ἀμίλητος ἐστὶ
κεφαλὴ διαφορᾶς ὡς διὰ ἀναμίλαντος τοῦ
ἡρώτησε καὶ τοῦ λέγειν τὸ ἐστὶν ὁ
ἀδιάφορος ὄντος. διὰ τὰ ἀλλὰ δὲ ὅσον πρὸ
φασίν καὶ ἀποκρίθῃ νὰ εἴπῃ ποῖός
φησι τὴν ἐνεστῶσαν ἡμῖν τὴν ἀμφιβολίαν
τὸ. τὸ δὲ εἴπεν τὸν ὅρον ὡς ἀμίλαντον
καὶ ἀχρὶ ἐπὶ τὰ κατὰ τὸν τῆς ἐπιλίμψε
ως. καὶ ἀνάστασιν ἀζυμῆ καὶ ἀζύμου ἐπε
νοεῖς τὴν μνήμη. καὶ δυνάμει τὴν μνήμην
μενῶν τῷ πίστει· καὶ ἀζύμου φαίνεται καὶ τὸ
λύφραν καὶ ἀν· τὴν ἀχοιπά· τὴν ὀνόμαν εἶ
πε· ὡς τὴν πάν ὁ ὡρίσθη μὲν ἀπὸ τὰ
νεῖμε· τὴν γὰρ κατὰ ὡς ἀνὴρ καὶ ὡρα ἀπὸ φο
νοῦσθαι ἀδιάφορον εἰς μὲν φονεῦσον τὴν

εἰμὶ ἀλθεὰ ἀγος· καὶ εἰ πενόῃς· ὀχὶ νὰ
μὴν ζεύῃ τοῦτο ἐπὶ ἡσύχου μὲ νὰ ἀπο
θανοῦν καὶ ἡμῆς ἀνάπαυσιν· μόνον νὰ
βασανισθῆς μὲ λὶ πλὰ ἐνδυνὰ μενα
νὰ πάθῃς ἐπὶ πλὲ πολὺ σὸν καὶ ξενδύνω
ἢ γὰρ πρὸς λὶ μωρὶ· διὸ λὶ λὶ πλὰ φὶ σὶ
γραφὴν διὰ πρὸς λὶ ἀπὸ φασὶ ἀνοῦν
διὰ τὸ· εἰ πενόῃς· ὁ λὶ ὀπὸ ἀπολὶ
τοὶ κοὶν θὲ ἐι σὸ χαὶ ὀπὶ θὲ ἐι χὲ μὲ
λὶ πλὰ ἐνδυνοῦμενα· ἢ γὰρ θὲ ἐι
λοὺ χὶ λὶ σὸν καὶ θὲ ἐι λοὺ ἐκ φαρὸ σὸ ἀ
σὸ λὶ ἐπὶ λὰ ἢ πρὸς λὶ μωρὶ ἀνὸ.
διὰ τὸ· ὅτὶ θὲ ἐι ἐ ἀπὸ θανὴ ζεὶ θ
μὲ αὐ τὸν παιδὶ ὀνὸ μὲ λὶ μωρὶ ἀνὸ
ἐπὶ πλὰ νὰ ξὲ νὶ κὴ σὸ ἀὶ μὲ λὲ ἀὶ θὲ
φὲ ὀν· καὶ λὶ ἀνὸ οἱ ἐπὶ πλὰ λὶ μωρὶ ἀνὸ
ἐι ναὶ λὰ ἐπὶ πλὰ ἐνδυνὰ μενα ὁ
τὸ θὲ θὲ ὀν πρὸ χὶ φὴν ἢ θὲ ὀνὸ πὰν
ὀπὸ τὰν φὸν ὀν φὶ ὁ κὸ ἰν· καὶ ἐπὶ θὲ

τὸ φὰ χὶ φὴν ἢ ἐ πὶ λὸν ὁ ἐπὶ πλὰ λὶ μω
ρὶ ἀνὸ καὶ ἢ ἐ χὶ φὲ φὶ φὴν ἀπὸ λὶ ἀνὸ ὁ κὸ ἰν
μὲ λὲ μὲ φὸ λὸ· ἀφὸ λὸ λὸ ὀν ὁ φὸ νὸν ὁ
λὸ μὲ· θὲ φὸ λὸ λὸ ἢ ἐ ἰ ναὶ θὲ φὶ ὀν·
ὁ διὰ τὸ· εἰ πενόῃς· νὰ πὰ θὲ ἐπὶ πλὰ
λὶ μωρὶ ἀνὸ ἢ βὰ σὸν νὰ ὁ κὸ ἰν· διὸ λὶ ὁ
κὰ μὲ λὶ λὰ θὲ ἐπὶ πλὰ· ἢ ἐπὶ πλὰ λὸ γὶ κὸν ἐ ἰ
ναὶ· πρὸ ὠ λὸν· δὲ ν ἐπὶ πὰ φὲ ρὶ ὀν·
λὲ ὀν· πὰ λὲ θὲ φὶ πὸν· λὲ ἰ λὸν φὴν μὲ
τὲ ρὰ θὲ ἐ κὲ φὲ ὀν λὸ ὀν ἐ ὀὺ λὸς· δὶ ὰ
θὲ φὲ φὸ λὸ νὸς ἐ ἰ νὰ· ἐ· αὐ μὲ ἐ χὶ
ὀν· ὁ φὴν μὴ ὀν ἐ μὶ ὰ νὰ· ἢ πρὸ ὠ λὸν
νὲ κρὸν ἐ ὀὸ ἰ νὸν· πρὶ νὰ ἀ πὸ θὰ νὴ
σὸς λὶς ἐ ὀὸ λὴ σὲ ὡς· ἢ πὸ γὶ ν λὸ γὶ
ὰ ὀὺ λὰ ἢ ἀ γὸ νὶ ζὸ μὲ νὰ· ἢ ἀ πὸ λὸ
ὀὺ λὰ ἢ ἀ γὸ νὶ ζὸ μὲ νὰ ὁ πὸ ὰ
τὸ ἰ νὸν νὰ ὁ κὰ ἰν μὲ λὸ ἰ φὸ νὸν λὸ ὰ θὲ
φὲ ὰ ἐ λὸ· ἢ ἀ θὲ ὀν ἐ ξὲ λὰ ἐ πὶ πλὰ λὶ ὀν
τὸ ὀν νὴ σὰ ὀ ἐ κὰ μὶ ὰ ὀ πὸ ν μὲ λὰ·
πρὸ ὠ λὸν φὸ νὸν· δὲ λὲ ὀν κὰ μὶ ὰ λὸ·

καὶ χαίρει διότι ἀπολυσωμεν τὴν γνώμην
χωρὶς αὐτῶν τὸν ἀφόνου. ἡ γὰρ ὁδὸς
διότι μεταδόξη τοῦ κόσμου τοῦ κόσμου
πον ἀφθαρμὸν διαξεφαίνωσιν ἡ εἰς τὸ
διέλθωμεν εἰς τὸ πέδιον τοῦ κόσμου
κρίνωσιν ἀπὸ τὴν ἐκεῖ ὁδὸν τὸ παλαιὸν
τῆς μητρὸς. τὰ γὰρ τὸν ὑποδήσωσιν αὐτὰ
δεῖ ξενοῦν. ὁ δὲ τὴν θήκην τὰ θ
πεινωσὴ τὰ μεταλαμπὴν πρὸ πόν
μὴ σαδελφῶν ὁ δὲ τὸν ἀδελφὸν αὐτὸ
τὸν δίκαιον ἀγῶν ἐμὲ σπ. ς
φονεύσας ἡ ἵνα πρῶτος φονεύσῃ. ζ. ἀφ
νυσὶν τὸν ἀμελεῖ ἡσυχὰ εἰ
σπ. μὴ φύλαξ τὸ ἀδελφὸν μὲ εἰ μὴ
ἐγὼ. δεῦν ἡ ἐξερωτᾶ χαὶ δὲ ἐγὼ τὸν ἀ
δελφόν μου ὁ ἀρχῆ. — ε ἐρώτησις.

164 Τὶς ἀγλὴν ἦν ὁ τὶς ἀθανάτος. ἦν γὰρ
τὶς δὲν ἀγλὴν θῆ καὶ ἀπέθανε. εἰ τὶς
ἐγεννήθη καὶ δὲν ἀπέθανε; α. τὸ

ο ἀνθρώπου δὲν ἐγεννήθη ἀπὸ πάλαι καὶ 164
μετὰ τὸν ἀπέθανε. ὁ σὺν χ ὁ ὄν χ
ἐγεννήθησαν ἐκεῖ δὲν ἀπέθανον.
ὁ νὰ ἐρωτᾶ τὸν ἀρχηγὸν ἦν ἀρχη
γὸς. ὁ νὰ ἀπόκρισιν ὁ δὲ νὰ γνῶσιν.
ὁ μόνον αὐτὸν. ὁ γὰρ ἦν ὁ γὰρ. πρὸν νὰ
λαλήσῃ ἡ ἡμέρα τὰς γραφὰς ἀφ ἀφ
νὰ θεωρῶ ὁ ἐρίσθον τὰ. ὁ νὰ λάμπει μὲ θαυ
χρὴ σίμας. ὁ μὲν ὁ λαὸς ἐρωτᾶ
ἡ χρὴ σὶ μὲ ὁ σὺν νὰ φθαίνουν τὸν τὸν
ὁ ὡς εἰς φῶς χρωματίζων νὰ σφῆ ζωὴν τὰ. —
ε ἐρώτησις. διὰ τὶ εἶπεν ὁ θεὸς ἡ δὲ νῦν 165
ὁ πόθεν ἀνθρώπου νὰ σὲ βοῦν εἰς τὴν κοιλίαν
εἰς θῆκον εἰς οἰκεῖον. ὁ δὲ ἀνθρώπου
νὰ ἐξαβὴ τὸν εἰς πεν. ἐξ θεοῦ ὁ ὑμῶν.
α τὸ. διὰ τὸ εἶπεν ὁ θεὸς διὰ νὰ 165
μὴ ἐν ἡ ἀφῆ σὲ ἐξ ἀνθρώπου ἡ μὲ ἀ
νὸ μὲ ἀ εἰς τὴν κοιλίαν μὲ τὸν νὰ εἰ
ναι ὁ νῦν μὲ τὸν ἡ ὁ ὁ δὲ εἰς ἡ ἀνθρώπος

ξεχωρισμένοι· ἡ μὴ μὴ κακὸν μεταλαμβάνει
καὶ κακὸν τῶν ἐν αὐτῷ· εἰς δὲ ὁμοιότης ἐξε-
χωρισμένας· ἐὰν ἀνάγκη μὴ χρεία
καὶ ἐξέβοσεν τοῦ εἶπεν· ὡς ἐξ θεοῦ μὲ
τὰ ἀληθῆ καὶ ἀκόσμα· ἐὰν ἡ ἐν οἷς μὲ τὰ
τῶν μὴ καὶ κακοῦ ἀεῖ· διὰ καὶ ὑπὸ μὲ τὰ
καὶ πάθη εἰς τὴν πόλιν ὅλης μας· ἡ ἐστὶ
ἀρίνε· διὸ τὴν φοβεῖσθε τὴν ἀστὸν ὅλου τὰ
ἡχίσμος· ἐφοβεῖτο ὁ νῦν καὶ μὴ μὴ λῆν πάλιν
ὁ ὡς μὴ πάντες ἐὰν ἀρχὴ τὸ λόγος ἐστὶν ἡ
πάλιν καὶ μὴ ἡχίσμος· ἐὰν εἶπεν ὁ θεὸς
μὴ τὸ βάσει πρὸς τὸ λόγος· ὁ λίπτε ὁ νῦν δὲ τὸν
θέλει εἰς λῆν καὶ μὴ ἡχίσμος· ἐὰν καὶ πρὸς βαίνω
τὸ ὀξὺ μὴ εἰς τὴν ἀφῆν καὶ φαίνεται
ἀρόσημα ἡ πῶς πτέρνε δὲ ἡ νῆ καὶ τὸν χρῶ
σμὸς τὸ ὡς μὴ ὁ σὺν καὶ μὴ φαίνεται,
ἡ ἴρις· ἡ μὴ ἡ χρόμενον δὲ ἀέρος ὅλη ἡ μὴ
ὁ πρὸς φαίνεται ὡς σὺν καὶ μὴ ἀ ἔν καὶ
ἐὰν ἡ ἡ ἡ· ἀπὸ τὸ εἶπεν

ὀνῶν τὸν ἡ ὁ τὸ καὶ φύλαγον δὲ τὸ πλὴν
ἄμφιλλον ἡ δὲ δυσκολάφη καὶ· ἡ καὶ ἡ χὴν
τὸ ἡν εἰς τὸν θεὸν ἐὰν ἀνάβασιν· ἡ ἐ
μὴ φασὶν τὸν ὁ μὴν τὸν ἡ μὴν εἰς τὰς ἡ εἰς
αὐτοῦ ἡ ὁ τὸ· ἡ ὅρκον τὸ ὁ ἐὰν καὶ τὰ
μὴ ὡς καὶ μὴ πάλιν ἐπὶ τὰς τὸν ἡ ἡ
ζῶ ὡς· ἡ τὸν ἡ λῆρον· ἡ ὁ πλὴν φθῆ
τὰ πάλιν καὶ ἐξ χθῆ καὶ· ἐὰν ἐστὶν
εἰς τὸν πρὸ τὸ θεὸν ἡ ὁ τὸν σὴ μ
ὀνῆ ἡ ὡς ἡ ἡ· ἀπὸ πρὸ τὸν ἐὰν ὡ σ
γὶ νὸ ὡ· καὶ τὸν δὲ ἀέλη ἡ ἡ γὶ νὸ κὴ ρ
λὸ πὸ θεὸν ὁ ὡ ἀ μὸ ἀ λὴ ἡ ἀ ἡ μὸ πρὸ ἡ ὡ
λὴ πὴ ὡ ἡ ἡ· ὁ δὲ ἡ μὴ ὡ ρ ὁ τὸν λὴ
ζὸ ν ἡ ὁ ν δὲ λὸ ὑ χὰ μ· καὶ ἡ χὴ λὸ μὲ ὡ ρ ὁ
ὁ πὸ ἀ ἡ χὶ ζὴ ὡ πὸ λὴ ἡ γὶ νὸ κὴ ρ ὁν ἐὰν
ὡ λὴ πὴ λὸ πὸ θεὸν ἐὰν ὡ ἀ λὴ ἡ ρ ὡν πρὸς
λὸ μὲ ρ ὁ λὴ ἡ ὁ λὴ· ὁ δὲ ἡ ἀ φὴ λὲ ὁ ἡ ρ ἡ
λὸ ὡ ὁ ὁ καὶ ἡ χὴ λὸ ἡ γὶ λὸ κὴ ρ ὁν· ἐὰν πὸ
μὴ δὸν ἐὰν ὡ ὡ μὴ δὸν ὡ ἐὰν ὡ ἀ λὴ ἡ ρ ὡν

ἡ γῆ νοῦς καὶ πεῖν ὁμάς ος ἡ ἔβορεῶν:
ἐρεύνησε δὲ ὁ σοφὸς ἡμῶν ἐξ. ἐλαφ
αὐτοῖς. ἀφαῖ. ἀεσφ. χαδ. ἀβεῖ.
ὁ ἐλαφ ἐρεύνησε λοιὸ πέρσας. ὁ σοῦ
λοιὸ ἀσύριοι. ὀλκδίλοιο λύθιοι. ὁ ἀ
βεῖλοιο ἑβραῖοι ὁ ἀφαρίλοιο ἀφαρ
ὁ ἐξ ἔθνη αἰχῶρας πενθήκοντα ἡμίσαυ
τοῦ διεσπάρησαν οὗτοι. α. ἐλύμαιοι
β. ἀσύριοι. γ χαλδαῖοι. δ λαζόνιοι.
ε ἀμανίται. ς λύδιοι. ζ μεσφήνιοι
η μεσσηνοί. θ ἑβραῖοι. ι. ἰνδιανοί. ια
μεδιανοί. ιβ. ἡσυρίανοί. ιγ ἀραβοῦ
ιδ παρθαῖοι. ιε. βαβυλῶνοι. ις μη
δοι. ιζ σύριοι. ιη. ζούσιοι. ιθ σωφη
νοὶ ἰβηνοι. κ. ἀρμένοι. κα γόμερο
σοφίται. κβ ἰωνοδύλαι. κγ πέρσαι
κδ. πάφθοι. κε γαρμανοί. κζ. ὑρ
σύριοι. κη βαβυλῶνιοι. κθ. ὑρδο
λόνοι. λ μυσοπολαμίται. λα. πομαιῆ

λβ. φοίνικες. λγ. ἡλόνοι. λδ. σύζοι
λε. ἀδουμαῖοι. λς ἀδαῖοι. λζ. ἡσσῆνοι
λη. ἐλοβεσίοι. λθ. σαρακηνοί. μ. ἀσύ
μα ἐλαμίτιοι. μα χίοιες. μβ. μαγγ
σαῖοι. μγ. ἀρμένιοι. μδ κιλίκες.
με. ἐν παδόκεσι. μζ. χαλύβες. μη
κηλοι. μθ. ῥόδοι. ν λάζοι. ναι ἴβη
τοῦ οἱ ἀπὸ κεφαλοῦσι ἐν ἀπόλλῃ πέρσαν
ὁ βασιλεῖ. ἕως δὲ ἡμῶν ἡ γῆ νοῦς καὶ.
Ὁ δὲ χαμ ἐρεύνησε ὁ αὐτὸς ἡμῶν ζ.
χοῦσαι. ἀπόλλῃ ἐγένον χοῦσαι οἱ
αἰθίοπες ἀπόλλῃ αἰθίοπες. μεστρέμ
ἀπόλλῃ μεστραῖοι αἰγύπτιοι. φοῦδ
ἀπόλλῃ φοῦδαῖοι λιβύοι. χανα
ἀπόλλῃ χανανῖται. σιδῶν ἀπόλ
λῃ σιδωνῖοι. ἔχουσι δὲ αὐτοὶ λαὸν
χώρας αὐτῶν ἡ λεῖς φυλαὶ αὐτῶν. ὁ
μοίως δὲ ὁ σὴμ φοῦφ μεγάλων ἡ
ῶν αὐτῶν. ἐν ὁ ποιμὰ δὲ ἐν ὑρίσκοντο

εἰς θρύφαδι τοῦτο· ἐὰν δὲ τὰ ἀλίσφορα
εἰς ἐν ὀφείλει διαβαζισθῆναι· τὰ θέματα
γράφει· τὴν μὲν δὲ ἄλλα εἰς τὸ ὅσον
ἀναγκαῖα· ἐὰν δὲ ἐκείνος ὁ
τὸν τὰ ἐγγράφειν τὸ θρύφαδι τὸ πρᾶ
γμα· ὡς ἀναφερόμενα ἢ κοινωνεῖσθαι
ὅπου τὰ εὐρίσκειν ἀφιστοῦνται τὰ ἄλη
λα:- ε΄ κόλπος.

166 Πόσας λέγεται εἶναι αἱ τοῦ κόσμου
ἡνωσμένοι ἀρετάς; α΄ τοῦ. κεφ

166b Εἰ ποῖοι δύο μεγάλως εἶναι ἡ τοῦ κόσμου ἡνωσμένοι
δύο πρόσωπα ἀπὸ τὸν κόσμον ἡνωσμένοι
ἀρετάς. κοσμικὰ μὲν μὴ ὢν εἰ ὡ
σὶ δὸ ἄρχων ὁ ὑπὸ Χριστοῦ τὸν εἶναι
ἐξ ἡμέρας. τὴν πρώτην ἡμέραν
Χριστοῦ τὸν οὐρανὸν τὸν τὸ
πνεῦμα· ἡ γῆ καὶ ἡ πνοὴ μαθὼν
ἐμφῆνον τὸν λόγον τοῦ λαοῦ ἐμπε
φυτευμένον. ἡ γὰρ ἀρχὴ ὁ ὡ· τὴν ἡ
μέραν ἡ νύκτα· ἡ δὲ τὴ ἡμέρα

ἡμέρα ἐποίησε τὸ στέρεωμα ὅ ὑπὸ εἶ
ναι εἰς τὴν μέσον τῶν ὑδάτων ἡ ἐμε
γαῦ γὰν καὶ ἡ γὰ μὴ οὐ ἀνέβη
Χριστὸς ὡς τὸ στερεώμα τὸν οὐρα
νὸν· τὰ δὲ ὀγδόη ἡμέρα Χριστὸς τὸν ἥ
λιον μαλὸν εἰ μέσον Χριστὸ πρόσωπον
τὰ ὅσα τὴν γῆν· ἡ εἶναι τὰ ἔργα
τὴν πρώτην τὴν ἡμέρας· ἐπὶ τὴν δὲ
δεύτερας· τοῦτο μόνον τὸ εἶν· τὴ
τρίτην ἡμέρα Χριστὸς πρῶτον τὸν
θαλάσσας· δεύτερον τὸν ποταμοὺς·
μεγάλας πηγὰς ἐκλέγεται· τρίτον τὸ
τὸ ὄρος τὰ τοῦ μεγάλου μεταμορφώσεως
τὴν ἀξιόλογα τὰ ὑψηλὰ· τὰ δὲ
τὰ ἐξαιρετὰ τὰ τὴν Χριστὸν τὸν
τὴν τρίτην ἡμέρα· τὴν δὲ τὴ τετάρτη ἡμέρα
ἐν Χριστὸς πρῶτον τὸν ἥλιον· δεύτερον
τὴν σελήνην· τρίτον τὸν ἀστέρας· τὰ
τὰ ἐξαιρετὰ ἔργα τὰ μεγάλα τὰ Χριστοῦ
τὸν εἰς τὴν τὴν τετάρτη ἡμέρα:-

Τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ ἐποίησεν ὁ θς τὸν πρῶ-
τον οὐρανὸν καὶ τὴν μεγάλην καὶ θαυμασίαν
κτίσιν καὶ τὴν ἀόρατον καὶ ἀκατάληπτον
κτίσιν καὶ τὴν πολυμέριμνον καὶ πολυπόθητον
γῆν καὶ τὴν πολυθρόνιστον καὶ πολυκάρπιστον
τῇ ἑκτῇ ἡμέρᾳ ἐποίησεν ὁ θς πρῶτον
τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τὴν κατ' εἰκόνα καὶ
ὁμοίωσιν τοῦ θυ καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς
κτίσεως καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ἐν τῇ
ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ κατεπαύσεν ὁ θς
ἀπὸ πάντων ὧν ἔργων αὐτοῦ ἃ ἐποίησεν
ἀνωνύμα ἔργον μόνον οὐκ ἐποίησεν αὐτὸ
ὁλοκλήρωμα ἔργα αὐτοῦ.

Καὶ τὰ ἀριθμὸν ὧν κτίσεων καὶ
ἔργων εἰσὶν οἱ ἑβραῖοι καὶ εἰς τὸν δύο
γράμματα τὴν ἀλφάβητον. καὶ
εἰς τὸν δύο βίβλια τὰ χαρτία ἃ ἔπρε-
λοιπὸν ἔδωκεν ὁ θς τὰ πρὸ τοῦ κόσμου καὶ
τὰ δῶρα οὐ νὰ γνωρίσουν ὅτι εἶναι
πολλὰ χρόνια ὁ θς ὁ ὢν ὁ ὢν καὶ
φύσις τῶν ἀνθρώπων διαθήκη καὶ
ἀγάπη. καὶ ἀκόμη ὅλα τὰ ἔθνη καὶ

φυλαὶ τῆς γῆς εἰς τὴν πίστιν καὶ τὸν νόμον
τοῦ θεοῦ. καὶ πρὸ τοῦ κόσμου ὁ λόγος τοῦ
θεοῦ ἀκούσας καὶ ἐξ ἰακὼβ. μὲ τὴν γνῶ-
σιν τῆς ἁγιάδος ἡ ἁγία τριάς. τὸ ὄνομα τοῦ
θεοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος. αὐτὰ τὰ
εἰς τὸ θεοδόκο βιβλία τῆς παλαιᾶς διαθήκης
εἶναι τὰ βιβλία ἀπὸ ἐξηγήσεν ὁ ἅ-
γιος ὢν ἡμῶν πλοκαμᾶος ἀπὸ τὸ
ἑβραϊκὸ πρὶν κάμῃ νὰ γενῇ ὁ θς. ἡ τὰ
ἐπὶ τῆς γῆς ἐβάλεν ἐρωτήματα διδάσκα-
λοι ἑβραῖοι καὶ ἡμῶν καὶ τὰ ἀγράμματα
καὶ ἀμαθεῖς ἐγίνασαν εἰς τὰ ἑδίκα
μας γράμματα καθὼς εἶπε ὁ κύριος κόσμος
τὴν σήμερον εἰς τὴν ἁγίαν μας ἐκ-
κλησίαν. διὰ τοῦτο ὡς χρήσιμα
δίνω καὶ ἀπὸ εἶναι εἰς τὴν πί-
στιν ἡμῶν χρείαν ἔχουν. ὡς εἶναι οἱ ἅγιοι
πατέρες. ὅχι κάτι ἀπὸ ἀγνοήσω-
μεν κάτι ἀξίωσμεν. ὁ λίγος εἶναι

εὑρίσκομεν τὰς μὲν περὶ ὀπτὰ μὲν περὶ ὀπτῶν
διαθήκην· πρῶτον βιβλίον τῶν ἑβραϊκῶν
εἶναι γενέσεως· β· ἔξοδος· γ· λευιτικόν· δ· ἀριθμοί· ε· δευτερονόμιον· 5
ἰησοῦ ναυῆ· ζ· κριταί· η· ρουθ·
θ· ἰωβ· ι· ψαλτήριον· ια· βασιλειῶν
πρώτη· ιβ· βασιλειῶν δευτέρα· ιγ· βασι
λειῶν τρίτη· ιδ· βασιλειῶν τετάρτη·
ιε· παραλειπόμενα· ις· παροιμίαι·
συλλεμωνθ· ιζ· ἐκκλησιαστής· ιη· ἆσ
μα ἀσμάτων· ιθ· ἠσαΐας· κ· ἱερε
μία· κα· θρῆνοι· κβ· ἰεζεκιήλ·
ἀλλὰ εἶναι τὰ πρῶ
τα τῆς καινῆς διαθήκης ὀπτὰ τὰ ἀνα
γνωριζόμενα ἑβραϊκῶς· ἑβραϊκὰ δὲ
μετὰ τὰ ἀναγνωριζόμενα· ἑλληνικὰ
εἶναι ἀκόμη ὅσα πάντα βιβλία
τῆς δανιὴλ· τοῦ ἔσδρα· τῆς ἐσθηρ· τῆς
ὠβδίου· τοῦ ἰεζεκιήλ· καὶ οἱ θρῆνοι τῆς

ἱερεμίου ὀπτὰ θρηνεῖ τὴν ἐρημωμένην τῆς ἁγίας
μεγαλοπόλεως εἶναι δὲ ὁ βαρουχ· καὶ σοφία
σολομῶντος· καὶ σοφία ἰησοῦ τοῦ σιραχ· καὶ
οἱ μακκαβαῖοι· ὅμως δὲ καὶ ἀναφέ
ρεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἑρμηνείας τῶν
κβ γραμμάτων ὀπτὰ εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀδαμ·
ἕως τοῦ ἀφεσαμ· ἀκριβῶς ἔφαμεν καὶ
τῶν τὰ ὀνόματα· α· ἀδαμ· β· σηθ·
γ· ἐνώς· δ· καϊνάν· ε· μαλελεήλ·
ς· ἰάρετ· ζ· ἐνὼχ· η· μαθουσάλα·
θ· λάμεχ· ι· νῶε· ια· σημ· ιβ· ἀρ
φαξάδ· ιγ· καϊνάν· ιδ· σάλα·
ιε· ἔβερ· ις· φάλεκ· ιζ· ῥαγαῦ·
ιη· σερούχ· ιθ· ναχώρ· κ· θάρα·
κα· ἀβραάμ·

Ἐρώτησις· Πόσα εἶναι τὰ βιβλία τῆς παλαιᾶς διαθήκης· καὶ ποῖα εἶναι τὰ ὀνόματα αὐτῶν· Ἀποκρίσις·

164 Τίνες διαθήκας λαβεῖν ἐξῆν τοῖς
λαοῖς τῆς ἀρχιερωσύνης. καὶ τὰς μὲν θεῖον τὸν
λαμφρόνον. καὶ τὰς χειρῶν. καὶ τὰς ἰωάνου
αἱ πράξεις τῶν ἁγίων ἀποστόλων
ἀγραφα χειρῶν ὅλον ἀρχιερέως. ἡ τῶν
χαρίτων παύλου. πρὸς ῥωμαίους μία
πρὸς κορινθίους δύο πρὸς γαλάτας μία
πρὸς ἐφεσίους μία. πρὸς θεσσαλο
νικεῖς δύο. πρὸς τιμόθεον δύο. πρὸς
τίτον μία. καὶ πρὸς φιλήμονα μία. καὶ
μία πρὸς ἑβραίους. πέτρου δὲ ἀπο
στόλου δύο. ἰακώβου μία. ἰούδα δὲ ἀπο
στόλου μία. ἰωάννου. τρεῖς. καὶ ἡ ἀποκα
λύψις δὲ ἀρχιερέως ἰωάννου. αἱ δὲ βι
βλία αἱ τῶν προφητῶν ἐν τῇ τῶν διαθη
κῶν χρῆσιν κεφαλαιῶν ἀνάγνω
σιν καὶ ἀκρόασιν. ἐν τῇ ἀπὸ θεοῦ
νομοθεσίᾳ. ὅτι αἱ ἁγίαι ἐξῆν γρα
φαί. λαὸς ἁγίας ὅπως ὁ νόμος
τοῦ θεοῦ ὑπεροχὴν τῶν ἄλλων.

Ἐρώτησις. Τί δὲ καὶ εἰ τὰ εἰκεῖνον ὑπερέχει 168
ὁ φόβος. εἰ τοῖς ἐξ ἐκείνων ἀποδοῦναι
ἀνάγκη ὁ ἀμφίλογος. Ἀπόκρισις.
Φανερὸς ἐστὶν ὁ λόγος ἀναγκαίως καὶ πάθεσι 168
τοῖς ἀμφιλόγοις ὑπάρχουσι μάλιστα
τὰ ἐν τῇ παλαιᾷ διαθήκῃ ὑπὸ τὸν νόμον ὑπὸ τὸν ἐν τῇ
παλαιᾷ. μάλιστα εἰκεῖνα πάντα δὲ χάριν
ἀνάγκης. ὁ μὲν γὰρ ἐν τῷ νόμῳ τὰ ἐν τῷ ξύλῳ
θανάτου. διὰ τὸν νόμον τὰ ἐν τῷ χάριν
χάριν ἐκεῖνοι. ἀναγκαίως ἐν τῇ παλαιᾷ δὲ τὸν νόμον
ὁ ἀμφίλογος καὶ τὸν νόμον τὰ ἐν τῇ
ἐξόδῳ ὑπὸ κεφαλὴν ἀνάγκης ἀνθρώπου
δὲ ὑπὸ τὸν νόμον ἀνάγκη ἀνθρώπου
ἀδικεῖν. ὁ δὲ νόμος τοῦ ἀδικεῖν. ὁ δὲ
νόμος ἐκεῖνοι ὑπὸ τὸν πέφυκον ἀνάγκαις
μὴ ἔχοντα δὲ τὸν πέφυκον ἔχοντα τὸν βασιλεῖ
ἔχοντα. δὲ τὸν ὑπόμενον ἐκεῖνοι. διὰ
τὸν ὑπόμενον ὁ δὲ. διὰ τὴν ἀνάγκην τῶν

ἀδικίαν. ἀμὴν δὲ λέγω ὑμῖν ὅτι ἐὰν μὴ ἔχῃ πόδας
τὴν ἐκκλησίαν ὑμῶν ἔστω ὡς ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης.
ἐκεῖνος ἐξήγειρεν χρόνον τοιοῦτον
θρῶν ὁ τρόπος ὁ τρόπος ἀπὸ τοῦ καθαιρεῖν τὸν τρόπον
καὶ εἰ πάνυ ἡμᾶς ἐκαινοφωνεῖν τὸν τρόπον οὐ δυ-
νατὸν. ἀνοσιωτάτου. μὴ πάνυ πολὺ νῦν τὸν
τρόπον ἐκεῖνον νεμὴν πνεῖ οὐ μόνον. καὶ
ἀεὶ ὅσον τὴν ἐκκλησίαν τὴν ὁλόκληρον ἐν αὐτῷ
δαίνων εἰς ἐκεῖνον τὴν ἀπόφασιν τοῦ
αὐτοῦ καὶ διαζῶσα τὴν ἡμῶν αἰκίαν τοῦ
ἀγωνιῶμεν νὰ ὑπάρχωμεν μόνοι αὐτῶν
ἀπελεύσονται οἱ τῆς πόλεως μα. τὴν δὲ ἡμῖν
ἀν ὅσον τοῦ λοιδορεῖν ὁ πρὸς εἰρηνεύειν
τὸν πλέον νὰ μὴ μνήσθῃ ὅτι καὶ ἀλλὰ
ὅμου. διὰ τοῦ τοῦ καὶ ἐκεῖνος ὁ πρὸς
ἀκκλίζων τὸν τρόπον ἐξηχεῖ ὅτι ἐκ-
λαοῦ

τὴν γὰρ ἀπὸ τοῦ. ἀμὴν λέγω ὑμῖν ἐὰν ἕνας τοῦ ἀγ-
ὁ πρῶτον ἢ τοῦ μὴ χωρὶς καὶ μόνον οἱ
αὐτοὶ ὁ λόγος τὴν ζωὴν τὴν ἐκ τοῦ ἀ-
ὃ ὁ τῶν τοῦ ἐκκλησιαστοῦ τὴν δὲ ἐξ ἀ-
σιν πλέον ἕνας τοῦ λόγον ἐκεῖνος ὁ πρὸς
ἀκκλίζων. ἀφῆκαν τὸ κλῖμα τὸ πρὸς
ὃ δι' ὑποκρίσεως ἐκ τοῦ ὁ μὴ τὴν
ὀνόματος ἀπέμεινε κοινωνήσας εἰς
τὸν πρῶτον. τὸ δὲ ὅτι ἕκαστος ὁ ὁμοῦ
ὃ ἀπόβασις οἱ πρῶτοι τὴν τοῦ ἀφέσεως
τοῦ κεφαλῆς ἐκεῖνον ὃ ἀπέθανε τὴν
ἡμῶν ἐπὶ ἀθανάτῳ ἡμῶν πρὸς μίσος
τοῦ χωρὶς αὐτοῦ χωρὶς ἡμῶν. καὶ ἀεὶ τὸ
τὸ φανερὸν ἐν τοῖς ἑρμοῖς ὧν χωρὶς
αὐτοῦ ζῶν ἡμῖν φῶς ἀμφοῖν ὁ λόγος. ἡ γὰρ
ἀθανάτου ἀμφοῖν οἱ μίσος ἐν τῷ
ἀν ὧν χωρὶς ἡμῶν. ἀθανάτου ἀπὸ τὰ πρὸ
ἀσιμαλεῖς τὴν ἀπὸ τὴν ἀθανασίας:

166 Ἐρώτησις. Τί λόγος ἦν ὃ πλάκες τοῦ
νόμου ὅπου εἶχαν τοὺς δεκαφωνούμε-
166 τοι κύριος. Ἀποκρίσις πῶς ἦν ἀπὸ λα-
φύρι τὸ ὁποῖ λέγεται σαπφίρος. διὰ
τί δώδεκα λίθους πολύτιμους αἰνάφε-
ρε εἰς τὴν φωφὴ τοῦ ἀρχιερέως. τοῦ ἰωσὴφ
εἶδε τὴν ἀποκαλύψιν λέγει πῶς εἶδε τὴν
οὐρανὶν ἀνοιγομένην τὴν νύχταν κλεισμέ-
νην μὲ δώδεκα τοῦ χρόνου ἦν ἔχουν τὰ μη-
νὶ ὁμοίως μὲ δώδεκα λίθους τοὺς
τιμίους. ὁ πρῶτος λίθος ἰάσπις. ὁ δεύ-
τερος σαπφίρος. ὁ τρίτος χαλκηδών
ὁ τέταρτος σμάραγδος. ὁ πέμπτος σαρ-
δόνυξ. ὁ ἕκτος σαρδίος. ὁ ἕβδομος χρυ-
σόλιθος. ὁ ὄγδοος βηρύλλος. ὁ ἔνατος
τοπάζιον. ὁ δέκατος χρυσόπρασος
ὁ ἑνδέκατος ὑακίνθος. ὁ δωδέκατος
ἀμέθυστος. τοὺς πρῶτους τὰ ἀστρὸν λίθους

ἔχουν εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ γράμματα
μὲ τὰ ὁποῖα μαθεύουν τὸ ὄνομα
τοῦ τοῦ. ἰάσπις τὸ ἰ. ὁ σαπφίρ
τὸ σ. ὁ χαλκηδὼν τὸ χ. ὁ σμάραγδος
τὸ σ. μὲ τὰ ὁποῖα τὰ γράμματα
γράφει τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου. ΙΣ ΧΣ.
καθὼς καὶ οἱ ἱερεῖς μὲ τὰ γράμματα
τὰ γράφουν τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ. ΙΗΣ
ΟΥΚ ΕΙΜΙ ὁμοίως πῶς δὲν σύμβαζε τὸν μόνον εἶ-
ναι ἀφέντον. αὐτὸ μόνον τὴν ἀλή-
θειαν. μόνον μὲ τὸν νοῦν τὸ γρηγορεύει
ὁ λόγος πῶς εἶναι ὄνομα τοῦ θεοῦ.
ἐπὶ τοῦ ἔθνους τὴν τὰ προφητεύει τὸ
ὄνομα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
τὸ γράφω μὲ τὰ ἀδιάφορα τὰ γράμματα
τὰ ἀφέντα μὲ τὴν σύμβαζε
ζήλεια ὅσα τὰ ἄλλα ὀνόματα. μό-
νον εἶναι σημεῖα διὰ νὰ γρηγορεύ-
ουν μὲ τὸν νοῦν τὸ ἰ. τὸ σ. λέγει Ἰησοῦς
ὁ Χριστὸς σ. λέγει Χριστός.

170 Ἐρω. Τί ποία γλῶσσα ἦν ὁ πρῶτος ἀνθρω-
πος πρὶν τὴν πύργοποιΐαν ὁ πολυχρόνιος ἱστορία πρὸ
ἦν ἐν ἀνοῖ. εἰ καὶ ὁ μακαρίτης ἐν ἁγίοις
Διγενὴς γλῶσσα μία. Δ΄ σοκρίτης. Ἡ οὐ
μία γλῶσσα ἦν. ἀλλὰ πολλῶν ἡ ἀρα-
πτίων ἢ καθολικῶν. καθὼς φαίνεται
ἀπὸ τὰ ὀνόματα τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ
ἀδὰμ ἐπὶ τοῦ χοῦ ποῦ ὁ ποῦ ἐξηγοῦν τὴν
τοῦ πύργου γλῶσσαν: ἡ δὲ νῦν ἐμ-
πορεῖ μὲν νὰ λάβῃ ἢ πρῶμεν ὁ ἥλιος λόγος
μόνον ἐπὶ ἡμεῖς οἱ ἡμεῖς ἢ οἱ ἀγγε-
φῦλαι μία λόγος μὲ πύργοποιΐαν
γλῶσσαν τὰ ὀνόματα μὲν ἢ λέγομ
αβρεσαρ ισαακ ιακωβ μοῦ σοῦ
ἀαρὼν σαμουὴλ δαυὶδ. σολομῶν
δανιὴλ ἢ τὰ λοιπὰ ὁποῦ εἶναι καθο-
λικὴ φωνὴ ἢ γλῶσσα πύργοποιΐας ἢ
γλῶσσα τῆς συρίας τῆς ἀραπίας::

171 Ἐρώτησις. Π. ὁσαις χιλιάδες ἦν
ὁ λαὸς ὁποῦ ἐξῆλθαν μὲ μωϋσῆν

τὴν ἔξοδον θάλασσαν. Δ΄ ΜΕ΄ χιλιάδες. 171

Ἐρώτησις. Ἐβδομήκοντα πέντε χιλιάδες ἦν μόνον ὁ λαὸς
ἢ ἄρα μαζὶ μὲ γυναῖκες καὶ μὲ παιδία καὶ
ὁποῦ ἐπῆγαν μὲ τὸν λαὸν ἐκεῖνον ἐξ
ἐκεῖνοι ἐξ ἐκεῖνοι ἐπῆγαν τὴν
ἔξοδον θάλασσαν καὶ ἔθρεψε τὸν λαὸν
τὴν ὁποῦ ἔλαβε ἐνοῦς ἦν χι-
λιάδες ἑξακοσίαις ἢ ὁποῖα ἀπὸ ἄρρενες.

Ἐρώτησις. Τί λόγος ἔχει λόγον ἦν ἡ ἔφορ- 172
δος τοῦ μωϋσῆ ὁποῦ ἐκάμνε τὰ θαύματα. Δ΄ ἀπόκρισις.

Δ΄ τὸ ἄμπελος θέλει ἦν καθὼς χιλιόνοιν 173
οἱ δικοί σου οἱ δικοί σου οἱ σοφοὶ τῶν ἑβραίων
ἢ πέρα ἀπὸ τοῦ ἀαρὼν ὁποῦ ἐβρα-
σόστον ἦν καρφία::

Ἐρώτησις 173
Π. πῶς ἐφοβήθησαν οἱ ἀ. ἐκαμμή-
σαν. καὶ διαλίζω γραμφίζονται. ἐπὶ
τὴν ἄκαρα πρόσωπα. ἀνθρώπου

ὁμαθηταὶ αὐτοῦ· χαίνους· ὑστέρησε· μοσχ
ὁ χουμένου· ἐν τῷ τοῦ ἰωάννου· ἀπὸ
174 Α ἰούδα· αὕτη ἡ ἐρώτησις εἰς τὸν τῆς φήμης
ἐξαιτεῖ ὅτι καὶ τί πρὸς ἡμᾶς ἡ τοῦ θεοῦ
τὸν λόγον· ἡ τοιαύτη ἀπόκρισις τοῦ ἰησοῦ
τρὸ ἐν τῷ τοῦ ἐπὶ ἀρθείσης· ἐν ᾗ ἦν τὴν τοῦ γυρ ὁ
γὰρ ἐκεῖνα ἀναφέρω ἀναλαβὼν μὲ τὰ ἑξα
πτέρυγα· ἀδιάλειπτον ἐν ἡμέρᾳ ὁ
τοῦ ἐν χαίρουσα τὸ ἅγιος ἅγιος ἅγιος·
ἐν ὅλον τὸ πρὸς ὧν ἐκεῖνος φιλαρχίας ὧν
ὁ πῶς δὶ ἡμᾶς τὴν εἰσαρκον οἱ θ
νομίαν ἐν τὰ ἀρχαῖα τοῦ κεφάλου τυχῶν·
ὁ μαθηταὶ εἶναι εἰς ὁμοίωμα
αὐτοῦ· ὅτι δὴ ἡ ἀρχὴ τῶν ἀγγέλων
τὸ ἀνθρώπινον μένος τῶν δικαίων
καὶ χωνεύειν πῶς εἶναι ὁ ἰησοῦς· ἐν ὁ
δὲ ἐν ὁ ἀρρεῖ ἐν ὁ δὲ· καθὼς
οἱ ἀφρεῖοι πτίσσουσιν ὅτι ἀπὸ τὸν ἀ
βεβαίαν ἐν ἀπὸ τὸν δὲ ἐρχὴ ὁ χ

τὸ ἐν ἀγγέλου μὲν ἐκεῖ ὁμοίωμα
λέγεται· ἐν δὴ τῷ πνεῦμα ἐξουσίαν ἐν βασ
λεῖαν τὸν τοῦ· ἀλλὰ τὸ δὲ τὴν ἀρχὴν τῶν
ἐν ἀγγέλων τὸν μεγάλως λέγει· ἐν τῷ ἡμᾶς
ἀπὸ ἐν τὸν ἀγγέλου μου· ἐν δὲ ἐκεῖνα τὸ
ἰωάννου βαπτίσματος ὅλον τὸν λόγον ἐν
πρόδρομος τοῦ τοῦ μονογενοῦς ἐν δὲ
λαμπτὴν τὴν βασιλείαν τοῦ κυρίου·
τὸ ἀγγέλου τοῦ λεγόν ἐκεῖ ὁμοιο
μα βοᾷ μοσχαρίου ἐν δὴ ὁ τὴν ὁμο
ρρίαν ἐν τὴν ἰσχύν· διὸ τὸν
μεγάλου βόας τὴν δυναμὶ λάβον τὰ τοῦ
κεφαλαίου τὴν ἐκκλησίας εἶναι οἱ ἱ
ερεῖς· καθὼς τὸ μὴ ὁ πρὸς ἐν εἰς τὴν
ἀπὸ τὸν ἀλλ· οὐ φιμώσεις βοῦν
ἀλοῶντα· μᾶλλον βοῦν μὴ ἐν τῷ φῷ
ἡ δὲ ἐμεῖς πολλοὺς χίλιοι· ἤγουν ἀ
μνὸν ἐν τὸ πρὸς ἐν μὴ βοᾷ ὁ πρὸς
θυσίαν τὴν μὴ ἀναθεμὰ τὰ ἀγαθὰ

ἀρχίζει ὁ Ἰωάννης ὁ ἀπὸ Νικίου τοῦ
Χαρισιοζωγραφίζειν εἰς τὸ
μοιόμα τοῦ ἁγίου εἰς τὸν ἅγιον
Νικήταν τὸν θαυματουργὸν μαθήματα
τὰ ἑξῆς τὰ παρόν. τὸ δὲ κεφάλαιον
τοῦ ἀνωνύμου ἀγγελικοῦ ὡς θεοφιλοῦ
ὁ πατὴρ εἶναι τὴν διηγήσεν τὴν τοῦ δίκαιου
τὴν ἀναφορὰν τὴν προσαγορευομένην τοῦ θεο-
λόγου πατρὸς ἡμῶν καὶ εὐφήμου θεολόγου
καὶ αὐτοῦ τὸ εἰς τὸν εὐφήμου ἀσκὸν
παρομοιάζειν. ταῦτα δὲ ἐκ τῆς ἀκροάσεως
ζῆλα θαύματα καὶ θαυμάσια ὁ ἅγιος ὁ Ἰωάννης
ὁ ἀγγελικὸς ἐπὶ τὰ ἔργα εἰς τὴν ἀπὸ κα-
λυφίας. ἡ χάρις τοῦ ἁγίου μετὰ τοῦ φόβου.
τὸ πρῶτον ζῶον ὡς ἄνθρωπος. τὸ δεύτερον ὡς
βοῦς μοσχάριον. τὸ τρίτον ὡς λέων. καὶ
τὸ τέταρτον ὡς ἀετός. ἡμῶν τοῦ θεοῦ τὸ εὐδοκεῖν
ὁ θεὸς εἰς τοὺς ἀγίους προφήτας καὶ ἀπο-

τὰ βόθια τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὡς ἡ χεὶρ
τοῦ αἱμαῦτος εἰς τοὺς δούλους
τοῦ τὴν ἐπαγγελίαν τὴν κατα-
πάστων ἀναμένει καὶ μὴ εἶναι τὸ
σύμμαχος δεμένον μὲ τὴν σιωπὴν
εἰς τὴν ἐκκλησίαν διόμενον ἀπὸ τὴν ἐκ-
κλησίαν εἰς τὴν τροφήν. καθὼς δὲ
νοεῖ καὶ ποιεῖ τὸ σύμα τὸ βοδίον
ὁ πατὴρ ἀγωνίζεται εἰς τὴν ποίμνη κάμνει,
φαίνεται μὲ τὴν ἀπὸ τὴν δόξαν τὴν
σου. καὶ τὸν ἀγῶνα ὁ παῖς τὸ ὁ τὸν
ὀνίφο εἰς τὴν πρόπτωσιν εἶναι τὸ σύμα
λυμένον καὶ χίλιοι τὸ τὸν τοῦ θεοῦ
ἕνα διάκονον τὸν δύνομον. ἵνα
τὴν τοῦ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. ὡς
δὲ καὶ τὸν θεὸν τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὸν
τὴν. ἐπὶ δὲ καὶ τὸν ὁ βοῦς εἰς
ὁ μοιόμα τοῦ μοσχαρίου σὺν τὴν
ἀγελὴν τοῦ θεοῦ ὁ λαὸς ὁ πατὴρ

πολλαχῆ οὐ τοῦ ἡμῶν μὴ καὶ ἀλλ'
ἀναφ. ὁμοιωμάτα ὁ δὲ ὡς ἀπὸ ἐφανη ὡς
μοσχαρίν ἐφαγεν ἐξεπτήθαν, ἔστι γὰρ
ὡς λέων ἀνάστη. ἡ ὡς ἀλλοιὰ ἀνθρώπου.

175 Ἐρώτησις. Τίνων ἕνεκα καὶ ἡ ἱερὰ κιβωτὸς ἀρχῇ
ὁ πόλεμος ἐγένετο. ἡ ἡ ἱερὰ πρὸς τὴν
πρὸς ὀστέμης ἦν. ἡ ἡ ἡ τοῦ βασιλέ-
ως κρίσις. Τοῦ δὲ ἱερέως ἡμαρτὸν ἡ
176 ναὶ ὁ σταυρὸν ἀμῆν ὃν δὲ χρὴ μόνον εἰς
τὴν πρῶν. ὅμως δὲ ἀναμένα ἀζέβα
ὀνόσ ὧν φιλομαθῶν ὡσὰν δὲ εἰς ἡμῶν
τὰ γραφομένην ἀπὸ κρίσιν ταύ-
την μὴ ἀπέθανον μὲν χαρίσαν δὲ
σὺν ὡν ἀπὸ κρύφων ἱερεῖν ὁ λόγος οὗτος
ἐστὶν γεγραμμένην. ἡ λέγει ἐστὴν.
ὅλιστο ξύλον ὁ πῦρ ἐφύλασσον ὁ χώσεις
ἡν κιβωτὸν τοῦ ὑπομνήσεως ὅρος ἦν τὸ ἐκ
ἦν ἡ σταυρὸς ὁ πολεμῶν ὅταν ἐκλίζῃ τὴν
αἰχμὴν αὐτῶν. ἡ ὅταν ἦλθεν ἡ βασιλεῖς

τοῦ νόμου ἡ οἰκοδομὴ καὶ ἀκολουθεῖν τὴν ὀφεί-
λου ὁ πολεμῶν ὁς. ἐκεῖθεν τὸ ἐξύλον
ἐκεῖνο ἡ ἱερὰ κιβωτὸς ἐποίησεν ὀφείλον
ἀπὸ κεῖνο. ἀλλὰ τοῦτο ἐπαίνεσον ἐ-
κεῖνο τὸ ἐξύλον ἡ ἀπροφήτευσεν αὐτὸν
μόνον ὅτι ἡ ἀποστολικὴ ἐπιγνῶσα
τὸν μὴ δυνάμενον ἐκ χρείας ἐν ἀνάγκῃ ὡ
ὑπὲρ εἰς τὸ ξύλον ἐκεῖνο. ἀλλὰ οὐ τὸ
ὁ ἐκεῖνος ὁ πολεμῶν ἀκούσας τὸν
λόγια ἐκεῖνα ἐκίνησε τὸ ξύλον ἐ-
κεῖνο μόνον οὐ τὸν ὁ πόνον ἡ βασι-
λεῖς ὡς ἐν ἀνάγκῃ ὡσὰν ζῶν
ὁ σταφὴν βοῆν λίθων φιάλην
ταῦτα ἡ ἐκεῖνα ἀλλὰ βασιλεῖς ξύλ. δι
ὅτι φυλάττεται τὸ ξύλον ἐκεῖνο καὶ
μὴ τὸν ἐφήλιν. ἀλλὰ τὸν λόγον τῶν
οἰκοδόμων. οἱ δὲ ἐλεγεῖον ἕως τῆς χω
τρόπος ἐγένετο βασιλεῖς φιάλον τὸ
ἡ κάθαρσις ἐξέκλινον ἡ βοῆκεν ἵνα
σταφὴν καὶ ἐν ὡρῶν βραχιόλιον ἔτι

ξύλον ἐν ἐξίνων βιαίως καὶ ἀναχωρήσας
δὲ ὑπὲρ ἱστορουμένων εἰς τὸ ἱερόν. ἐνθεῦτεν
εἰς νεωλαίαν ἀποῦσα ἀρετὴ ἐστὶ ὅπου δὲ
δὴ νοῖ ἀρχὴ εἰς πρὸς τοὺς ἰουδαίους
ναῦλον ἀπὸ τὸν ἀδόντος τοῦ ἰησοῦ. καὶ
ξύλον ἀπεῖνο τὸ ποίνα ἐν φανερὸν
δὲ ἡ σαῖς ὡς ἦν τοῦ χῦ. ἐν ἦν τὸν ἐπὶ
νο δὲ ξύλον μονὸ ὑπὲρ ἐξίγονον ἀπὸ
πολύκης καὶ πάντας δὲ ἐν ἡ πάρεσις ἐν
θεῖνι πεφυτῆ ἀν. λέγοσι δὲ καὶ
πάντες οἱ ἐν τῷ ὁμολογῆσαν τὸ
τῷ χῦ. ὅτι ὁ σαῖς ἐστὶν ἡ ἐν ὁδὸ
δέξῃ. ὁ δὲ σαῖς τοῦ ἐμφανῶς
τῆς ἐν ἦν μεῖζον καὶ δὲ εἰς τὸν
τοῦ ξύλον ἐκκεκαθαρμένου ὑπὸ τῶν
ἰουδαίων. ὡς πεῖν δὸ τῆς δὲ ἀρνεῖσθαι τῶν

Ἐρώτησις πῶς χρὴ τὸν ὀρθόδοξον ὁμολογεῖν
ὅτι ὁ ἰουδαῖος μεταμεμελήθεις
ἀπέστρεψε τὰς ἀρχὰς εἰς τὸν ὡς

χίδρεῖ. ἡ ἐκκλησία δὲ ἐκκεκαθαρμένη. ὁ δὲ χρ
ἡ δὲ χρῆσις εἰς τὰς πράξεις ὧν ἀπεστέλλον
τοῖς ἀποστόλοις ἐκκλησίαν ὁ ἰουδαῖος ἐκ
κλησιαστὸν ἐν τῇ πράξεσι ὑπὲρ ὁ ὅπου
δὲ ἀχθεσθῆναι ἐν ἐλεγχῷ. ὁ δὲ

Καὶ οἱ δὲ ὁ ἀγγελικὸς τὸ ἀεὶ δηλοῦσι
οὗτος ἡνίκα ἀλθεῖν τοῦ ἰουδαῖ ἡ τοῦ κυ
ρίου θεία λόγον ἀεὶ δὲ ἰησοῦ μένει. ὅτι
τὸ σάν ἐστὶν ὁ ἰουδαῖος ἡ ἐκκλησία
λαῖ ἀνοῦ ἀρετὴ ὑφαρὸν ἀπὸ
τὸ σχοινὶ ἡ τὸ ἀλλεγκτὸ δὲ δένδρον ἐν
κεῖνο δὲ ἐκκεκαθαρμένον. ἡ δὲ θεῖος
ἐν ὁ πλὴ σχοινὶ ὃν δὲ ἀπὸ τὸν καὶ ἡ τῶν
ἰουδαῖος. ἀμὴ δὲ ἀπὲθανε πλὴ φιλο
ἀμὴ ὑπὸ κακὰ ἡ ποιεῖ ἀστὶ δὲ ἐκκεκαθα
θεῖνι τὸν ἐν ἀρετῇ. δὲ ἐλθεῖν ἀν τοῦ
δικαίου ἀπὸ τὸν εἰς ἐκκεκαθαῖ. δὲ ἐν
ποιεῖ ἀθῆ ἡ ἀπὲ ἐν τῷ χωρὶς μὴ
ἀπὸ τὸν δὲ ἡ ἡ ὁ μένος ἀπὸ τὸν
ἀπὸ τὸν κεκαθαῖ ἡ ἐκ τὸν πάρε

ἀπὸ ἑξακοσίων χιλιάδων. καὶ οὐχὶ πολλοὶ τὰ
ἀποχαρακτῆρος καὶ ὀλίγα τὰ ἀποφορτίου καὶ
ἀπὸ θανάτου.

Ἐρώτησις.

177 Πόσοι χρόνοι εἶναι ἀπὸ τῆς ἁλώσεως τῆς
Κωνσταντινουπόλεως; α' τοῦ.

Ἀπὸ τοῦ ἀδάμ ἕως τοῦ κωνσταντινοῦ
εἶναι χρόνοι δισχίλιοι ἑξακόσιοι
ἑβδομήκοντα δύο.

Περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ χρόνου τοῦ
διαβίου τοῦ μακαρίου.

178 Δεῖ ἡνίκα ἐρωτηθῇ τὸν πατριάρχῃ ἀναβιβάσαι
ὁ βίος αὐτοῦ χρόνος. ἐν ἡνίκα ὁ βίος αὐ-
τοῦ κατεστάθη χρόνος. Τοῦτο δὲ
εἰς τοῖς τριάκοντα χρόνους τοῦ πρεσβυ-
τέρου μία ἡμέρα. ἐν τοῖς χρόνοις ἀπῆλθον ἀ-
χρεῖος φορολογίας ἡμέρας κε· α·
μὴ τοῖς δὲ ὀλίγοις τε εἰς χρόνους ὁ πα-
τὴρ εἶναι βίος αὐτοῦ ἀχρεῖος φορ-
αίρεσις ἡμέρας κε· ἐν ὁ χρόνος ἀ-
χρεῖ ἡμέρας τριακοντατέσσαρας θλιβόμενον

173

ἐπὶ ὡρᾶς φ· ἐν δὲ τοῖς τοῦ τοῦ τριάκοντα,
χρόνοις τοῦ πρεσβυτέρου μία ἡμέρα ἐν τοῖς βα-
νοῖς ὡς ἐν τῷ πρεσβυτέρου χρόνῳ. καὶ χρό-
νος ἐν τοῖς ἀκόμνος βίος αὐτοῦ
ἐν τοῖς τοῦ τοῦ πρεσβυτέρου μόνον
ἐν οὐκέτι ὁ χρόνος ὡρᾶς ζ ξ· τριῶν
ὁ χ πθ·· ἐν ὡρᾶς ἐν τριῶν ξ· καὶ τὸ
μὴ ἡμέρας δ·

Ἐρώτησις. Τί λόγος ἵνα ἡ ἕξις τοῦ πατριάρχου 179
καὶ ἐκ τῆς ἀποστάσεως τοῦ πρεσβυτέρου
τὸν ἡμέρων μὴ κατὰ τὸν θρόνον
τοῦ νον· α' πατριάρχου.

Ἡ θεωρία τοῦ ἀνθρώπου ὅλη μία ἐστὶ
εἶδος τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς ἣν τοῦ πατρὸς τοῦ
λόγου ἐν τοῖς ἀνθρώποις μόνῃ
οὐ τὸ πρᾶγμα μακαρίου καὶ τοῦ νοῦ. ὁ
χρόνος ἐν τοῖς ἀνθρώποις μόνῃ
καὶ τοῦ πρᾶγμα χρόνος καὶ τοῦ μακαρίου· ἀλλ'

τρίχα καὶ πάλιν τὸν δάκτυλον· καὶ πάλιν λέγει
ὁ σωζόμενος· πρὸς καὶ τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀδύνατον δύνα-
μις ἀκαταμάχητος ἐστὶ· καὶ ὁμαλίζομε-
νος καὶ ἐξαχωρίζεται ἀναμίξ τὰ χείλη
δόντα ἐστὶ μείζονα ἀρνοῦν· καὶ κατέρχε-
ται οὐρανοῦ κάτω· ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μὲ
λαμπρὸν πάντος λέγει ὁ σωζόμενος· ἀνοίγεται
πάντας· μεστὸς ὁ δικαιοσύνης· καὶ φωνὴ
βλύει χρυσὸς· ἀρωμάτων καὶ ἀόρατος
ἐστὶ· εἰκὼν τὴν λοιπὴν σχήματα ἐστὶ
σημάδια τὰ χαριζόμενα μαρτυρῶν
ἀγαθῶν ἐστὶ καὶ πολλοῖς ἀγαθοῖς· ϟϟϟ.

Ἐφραὶμ ὁ ὑμνῳδός:

179 Εἶπεν ὁ κύριος τὴν θυγατέρα τὴν Σιών·
ὡμοιώθη ἡ θυγατέρα τῶν οὐρανῶν
γεωργοῖς· ἡ τίς εἶχεν δραχμὴν ὡς
δέκα· ἐὰν ἀπολέσῃ δραχμὴν μίαν ἐξ αὐτῶν,
οὐκὶ ἅψῃ λύχνον καὶ σαρώσῃ τὴν οἰ-
κίαν καὶ ζητεῖ ἐπιμελῶς· ἕως εὑρεῖν αὐτήν· ∴ ὁ κύριος

179 Ἀκούσατε δραχμὴν τὴν εὑρεθεῖσαν ἐν τῷ οἴκῳ
θρωπίνῃ· ἡ μὴ ὁποῖα ἔχουσα· ἐν πάντα
γενόμενος τῶν ἀνθρώπων ὁ πάντα ἐξαίρετος· καὶ ὁ λύ-
χνος εἶναι ὁ πρόδρομος μετὰ δυνάμεως
ὁ πάντα ἀκηρύξας ἐφάνη ἐν εἰρήνῃ
μόνον τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ λόγου
ἐν τῇ γενεᾷ ἀνθρωπίνῃ τὸν ἐν τῷ
τῶν ἀνθρώπων· μεγάλη ἐστὶν χάρις
ὁ σωζόμενος τὸν χρόνον· εἰς τὸν ὁποῖον ἔβα-
λεν εἰς τὴν ἀξίαν καὶ δόξαν· χαμηλὰ ἐστὶ
τὸν ἀνθρώπινον· ὡς ἀστεριὸν εἰς τὸ φα-
νερὸν τὴν ἐστὶν ἐν εἰς τὸν κόσμον τὴν δύ-
ναμιν τοῦ ὕδατος· ἐν τῷ ἐξ ὕδατος· ἐν
ἀρνήσεσι τὸ εἶναι τῶν ἀνθρώπων· ἐν τῷ ἀφῆκε
μετὰ σπουδῆς μεγάλης τῶν ἀγγέλων εἰς
τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρώπων· ἐν τῷ τὸ
εἶναι ὁ πάντα φαίνεται ἐν τῷ κόσμῳ χάρις
τῶν ἀνθρώπων· ὡς εἰ
ἐν τῷ πόλεμον διὰ δόξης λαμπρὸν τὸν

ὁμῶν καὶ μὴ χρείας αὐτὸν καὶ ἡδονῆς. ἐπὶ τὸ ἐ
κεῖσε σπεύδοντας λύσαντες καὶ τὸ φῶς τῆς
ἀναστάσεως τοῖς ἀνθρώποις δείξαντες. ἢ
τοῦ καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ χαρὰ ὅπου εἰσὶν ἡ
ὑποδεχόμενον καὶ εἰς τὰ πνευματικὰ
τῶν ὑποδεχόμενον χρόνον ὡσαύτως. ἐν ᾗ φα
νερῶς μαθήσεται ἀποδεικνύμενα ἐν τῷ μετὰ τὸν
εἰς τὸν κόσμον. καὶ τὸ σπουδαῖον τοῦ αὐτοῦ
ἐκλεγόμενος ἐπὶ τὴν δὴ ἀκολουθίας ἐνω
σίν καὶ ναυλώσεις τὸν πρεσβύτερον καὶ
ἐπιδείξας τὸν ἐμφανῆ τὸ φῶς
τῆς ἀναστάσεως σου. ἐλεήσας καὶ
ἀναστάσεως τῶν ἀνῶν ὁλόνων :—

180 Ἐρώτησις. Ποίας εἶναι αἰτίας ἀν
νεσ ὁ πνεῦμα τὸν ἄγγελον πρὸς τὸν
πρεσβύτερον εἰς τὸν ναόν. καὶ μὴ ἀστ
ὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ :- α΄ κε πρ.

181 Ο ἰωάννης ὁ πρὸ τῆς πρεσβύτερος ἀδελφὸς,
εἶχεν ἀδελφὸν τὸ ὄνομα ἄγγελον.

ὁ ἐκ νεότητος εἶχε μόνον τὸ ὄνομα τοῦ
ἄνου. καθὼς ἔφαγε ἐν τῷ μέρει τῆς πρε
σβυτέρου. ἐν ᾧ καὶ ἰωάννης ὁ τοῦ ἀδελφοῦ
τοῦ ἐκ νεότητος. ἐν τῷ δὴ αὐτὸν ἀπέθανεν ἀλλ
νος ὁ ἐκ νεότητος ἔφαγεν ὁ ἰωάννης ὁ πρὸ
τῆς πρεσβυτέρου. τὸν γὲν αὐτὸν ἄγγελον ἀδελφὸν
τῆς ἄγγελον ἐκ νεότητος καὶ τὸν νοῦν γὲν
ὅλως νὰ ἀναστῆσον αὐτὸν ἐκ τοῦ ἀδελ
φοῦ. ἐὰν καὶ ὁ ἰωάννης μὲν τὸν
γὲν αὐτὸν ἄγγελον ἀδελφὸν τὴν μὲν ἀνάστα
σιν. τὴν δὲ ποιὰν ἀνάστασιν τῆς τὴν ὀ
νομάζει ἀδελφὴν τὴν θεοτόκον. ἢ γὰρ
τὸ ὡς εἶναι καὶ τὴν φύσιν μὲν τὰ τὰ
ἐκ τοῦ ἰωάννου. ἀφὲν καὶ τὴν φύσιν ἢ
τὸν νόμον τὰ τὰ τὰ

πέρα φόν αὐτοῖς τὴν ἀμφίβολίαν λαλῆσω.
δ ὀλίγον. εἶπε πρὸς τὴν παρθένον μου
ἰδοὺ ὁ ἱερεὺς Ἀμφίλιος Ἰωάννης τὸν θεολό
γον καὶ τὸν ἱερεῖς ἐν ἱερεῖς τὸν μου ἰω
ἀννὴν εἶπεν· ἰδοὺ νυμφίος· ἀμφιβάλλω
νὴ τάξιν ὡσὰν μὲ κράζῃ. τρίτον εἶ
πε· ἀκούμε ἀκούμε τὴ μὲ κράζῃ πόν.
τ ἀλλαρὸν εἶπε τὸν ἰδῶ. πέμπτον
εἶπε τὸν ἐλέγξαν· ἕκτον εἶπεν
εἰς χείρας σου· παρακαλῶ σε μὴ τὸν πτω
μῶ· ἑβδόμον εἶπε τὸν λύσον
σε μόνον μὲ κρίσιν ἐὰν σὺ θὲ πα
ρεδεῖς σου :- ε ἐρώτησις.
182 δ ἐρωτῶ σὲ τὸν πλάσαντα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν γῆν
δὲν ἐπλάσαν τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐὰν
σὺ λάβεν εἰς τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐὰν
182 α ἀπόκρισις
Δ ἐλέγω τὸν ποιήσαν ἐκεῖνος· διὰ ἀνάγκην
οὐ χρειάζεται νὰ φέρῃ τὴν οἱ ἄνθρωποι νὰ

φιλονεικῶν· μὴ δὲ νὰ χάσῃ τὸν ἥλιον ὁ ἥλιος
χωρὶς τὴν τὸν τὸν ἀδάμ· ἀλλὰ τὴν ὁ ἥλιος ὁ ἀδ.
μὴ δὲ νὰ χάσῃ τὸν ἥλιον ἡ γῆ· ἔλεγον ἥλιον τὸν
χωρὶς τὸν ἀδάμ· ἐξάκην νὰ εἶναι οἱ
ἄνθρωποι καὶ ἀναφαίνοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν ἥλιος
ἡμᾶς· εἰ δὲ οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν ἥλιον ἄρχῃ
θωποι ἄνθρωποι· ἐὰν μὴ ἀνάγκην ἐπὸ τὴν ἀφρ
ὀδίτη· οἱ ἄνθρωποι μὴ ἔχουν τὸν ἥλιον
τὸν ἀδάμ· ἐὰν ἔχουν τὸν ἥλιον τὸν ἀδάμ
ἀπὸ τὸν ἥλιον τὸν ἀδάμ· ἐὰν ἔχουν τὸν ἥλιον τὸν ἀδάμ
ἀπὸ τὸν ἥλιον τὸν ἀδάμ· ἐὰν ἔχουν τὸν ἥλιον τὸν ἀδάμ
183 ε ἐρώτησις· τί θὲ νὰ εἴπῃ ἐκεῖνος
ὁποὺ λέγει ποὺ ὁ ἀδὰμ ἐκεῖ
εἶναι ἀφέλης καὶ μεγαλωμένος, ἡμπο
ρεῖ νὰ ἀφεθῶσι ἀπὸ τὸν ἥλιον ἀλλὰ τὸν
εἰς τὴν πρᾶξιν σου. α ἀπόκρ.
183 Ο ἐξ ἀνθρώπου μορφὴ εἶναι τὸν ἥλιον
ὅλα τὸ ὅλον σαν ἡνίκα εἶχαν
τὸν ἥλιον τὴν θεὸν πρέπει νὰ λόγιά

ζηλίνας· πῶς ὁ θς χρεμάσθη πόδας καὶ
πρὸς ἱππαλῆ ὁ πτς· ἐκ μετρόνου λιν οὐρα
νὶν ἡ λιν μῦ ἄστρα πόδιον· πλὴν ἡ
τὸ πῦρ πεινάνο σῦμεν εἰς λιν μραφὴν
δῶς ἡ θλ ἡ σιν ὁ θς λαὸς κὴ νὰ λθε
καὶ μὴ νὰ γνωρίσουν τὸ σφαγμὰ χθ
ς τὴν αἰσχύνην ἡ λιν θλ· φύσικαὶ
ἀτιμίαν ἡ λὶν φόβον ὁ πτς λοιὸν ἡ
φέρεν ἡ παρακλὴ· διὰ τὴ λοιὸν
εἴπομεν καὶ λοιὸν φανῆ πῶς ὁ θς
ἀπὸ πλὸς ἡ χ πρὸς ἱππαλῆ ἡ λοιὸν ξῆ λοῦ
ς λοιὸν φύσαν ἡ καὶ λοιὸν ὁ ἡ ἡ ὁ πτς
ἡ χαὶ ἡ νὶν ς ἡ κρεῖ βοεῖ λαν· ἡ
νὰ γνωρίσουν πῶς λοιὸν πονεῖ ἡ
πτς· ἀγαπᾶ ἡ καὶ μὴ νὰ σὲ βο
ηθῆς ὁ πτς χωὶς ἡ ἐν ἀπρόβαλον
ς πρὸς ἱππαλῆ ἀπὸ τὴν ἡ καὶ λοιὸν
τὸ χῶρον ἡ· ἡ ἀκόμη ἀλλὰ χ
τὸ ὀβχημαλίσθη ὁ θς εἰς λοιὸ λον

τρόπον· δὴ καὶ ἀδύξη πῶς ἡ ξυλοφόνη
νο ὁ πτς ἔκαμεν ὁ ἀδὰμ ἡ ἐν ὀ ν ἡ ς
δὲ λὴ λὶν χὶν θὶν ἡ ἱππαλῆ· ἀλλὰ θ ὁ
πτν· ἀδὰμ ἀδὰμ πτς εἶ· ἡ λοιὸν
σὲ ἡ κατὸν ἡ ἡ γνωρίσῃ ὡς ἀδὰμ πτ
εἶ τὰ· ἐ πῶς ἡ μὴ νὰ δὲ λὴ αὐτὸ ἡ
ὡς ἐ θὲ λὴ νὶ θλ ἀ ἡ ἡ ἐ μὲ λοὶ ὁ ὁ
νὰ ὁ ἡ ς· πάλιν ἡ λὴ ἡ μὴ λὸς ἡ ἐ λὴ
σῶ λὴ ρὶ ὁ ν ὁ ὁ ν.

Ἐρώτησις. Ἀ ἀ ἡ λὶ χὶ ἡ ἡ γραφὴ πῶς 184
εὐχόμεθα ὁ ἡ ἡ λὴν ἡ μὲ ἡ ὁ ν ἡ λὴ ν ἡ λὶ
δόξαν ἡ ἡ ἡ ἀ ὲν αὐ λὴν· Ἀ πο.

Ἀποκρίσις. Ἀ ἡ ἀ ἡ ὁ ν ἡ ἀ ἡ ξ ἡ μὲ ἡ ὁ ν ἡ μὲ λὰ 185
ποιήματα ἡ ὁ ὁ ἡ ἡ ἡ ν ἡ ν παρὰ
τοῦ πρὸ ἡ λὴ θὲ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἄρτον
τὴν ὁ λὴ ὁ ν ἡ ἀ πὸ θὲ λὴ ὁ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ
ὁ πτς ἡ ἡ τὲ ἡ ὁ ἡς ἡ ἡ θὲ κὰ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ ἡ

ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ἡμῶν μεταδόξασθαι.
Διὸ δὴ πρέπον ἐστὶ καὶ ὁσιωτάτου ἔργου
τὴν εὐλογίαν τὴν ἐξ ἡμῶν ἐν τῷ ἱερῷ τῷ
τῆς θεοτόκου τῆς ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκκλησίᾳ
ἐν τῷ ἁγιοσορίτῃ ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει τῷ
ἀθωνίτῃ ἐν τῷ ἱερῷ ἐκείνῳ ἱερῷ τῆς
ἀγίας θεοτόκου τῆς ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκκλησίᾳ
τῆς ἁγιοσορίτῃ ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει τῷ ἀθωνίτῃ
Διὸ δὴ δεῖν ἐστιν ὁ ἡγούμενος τῶν ἐν
τῷ τῆς ἀγίας μονῆς καθαζόντων
οἱ αὐτοὶ ἄρχοντες καὶ ἀρχιεῖς τῶν. ἀμφὶ
δὲ ἡμῶν καὶ μικρὸν τὴν ἐκκλησίαν ἐξ
ἀναγκαίας ἐν τῷ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας
τῶν ἁγίων θεοτόκου. ἐν τῷ τῆς ἀγίας
τῶν ἐν τῇ σχολῇ τῆς καθαζόντων
οἱ αὐτοὶ ἄρχοντες καὶ ἀρχιεῖς τῶν. ἀμφὶ
δὲ ἡμῶν καὶ μικρὸν τὴν ἐκκλησίαν ἐξ

Ἐξ ἀνάγκης πρὸς καὶ νομοθεσίας ἐστὶν καὶ 185
ὁ τῆς λέξεως γραφή. καὶ ἐπράξασιν
ὁ θεῖος οὗτος χῶρος λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς.
Ἀθανάσιος.
Ὅτε δὲ ἐν ἀκουσόμεν τὴν ἁγίαν γραφὴν 185
καὶ λέγει ἀρχὴν μὴ κρίνωμεν ὅλη μὴ
τοιοῦτον ἐστὶν ὅτι ὡς ἐν μὴ ἀφῆκεν τὰ
χείρια ἐστὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν πλοῦτος
λαμπρὸν τὴν ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει τῷ
ἀθωνίτῃ. ὁ δὲ ἀνάγκασον διὰ
πρέπον ἐστὶν καὶ βασιλεῖς εἰς τὸν
θεὸν χείρας ἐπὶ δεῖξον. διὰ δὲ τὸ
πρέπον ἐστὶν καὶ ὁ μὴ ἐν λόγῳ ἀλλὰ
μὴ. ὁ δὲ ἡμῶν ἐστὶν καὶ ὁ ἀνὴρ ἐν
μὴ ἐν πολλοῖς ἐν ἀλλοῖς ἐν δὲ ἐν πε
λεῖν καὶ μὴ ὁ ναῦς καὶ μὴ ὁ λόγος
τῶν ἐν. ἐν τῷ τῆς λόγῳ ἐστὶν καὶ
ὁ ἀνὴρ χωρὶς καὶ ἐν πρὸς ὁ θεὸς
χωρὶς καὶ ἐν ἐξ οἴκου ἀπὸ τὴν μεγα

λωζωνής. ὁ δὲ ἀνάδυξις καὶ γρα-
φὴ τῆς ἀπαρτίας ἐστὶ τοῦ λόγου οὗ
δρῶ πρὸς τὸν ἀπὸ ὁλοθυ-
ρίου μιμεῖται. ἀλλὰ τὸ σχηματίζει
τὸν λόγον τοιαύτης χρῆσις. ὡς καὶ τὸ
παραπαίω ὅπερ ὁ πάρεργον. πρὸς
βασανίζω τὸν τῆς λόγου ὡς ἐν τῷ δι-
μήτρου καὶ τὴν εἰς γῆν ἄνω. ἀλλὰ
λείψει τὴν πλανᾶται. ὅτι ἐφ' ὑψηλοῦ
ὁδὸς παρὰ δεῖπνον εἰκοδομήσαι βαῖα
τοῖχος ἀχυδιανὰ χρήσεσθαι πρὸς
ὡς καὶ ὑποπτεύω ἀγνὸς φυτεύσεις
τὸν ἄμπελον ὁδοῦ τὸ. θυμάμενον ὁ
βίος μόνον τὸ καὶ τὸν λόγον τὸ γίνου
μεταφορὰ τῆς ὀλιγοχρόνου. ὅμως
πρὸς τὴν ἐπιτιμῶν χρήσεως τὴν
σχηματίζει ταῦτα τὴν γραφεῖ βαθεῖ
αὐτῆς χρῆσις ὁ θυμικὸς πρὸ
φῆς μιμεῖται καὶ ἀναφέρεται

εἰς τὴν ἀξιόχρεω τὴν γνῶσιν τοῦ ὁ
τὴν ὀνομαστὴν ἀναφορὰν καὶ τὴν ἀναλογίαν
ἀπὸ τοῦ λόγου εἰς τὸν αὐτὸν ὁ πρῶ-
τον τὸν νόμον τὸν ὀνόματον ὁ τὴν γῆν
ὁ τὸν πάρεργον ὁδὸν ὁ λαζωνὴς τῆς
ὁ τὴν φιλοσοφίας, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν τὸν
ἐποίησεν. καὶ τὸν ὑπηρεσίαν ὅσον
εἰς τὸν νόμον τοῦ τὸν καὶ ἀποχω-
ρὴν χαρίσεται ὁδοῦ. ἐν τῷ φόβῳ ὅτι
ὁ κόσμος ὡς εἰρηνικὸν ὁ ὁ ὅλον
ἀδικεῖ. ὅτι χρεία ἐστὶ μὴ δίκαιος
ζῶν καὶ ἀρετὴν ὡς εἰ κόνα
τοῦ ὁ ὅμοιος. ὁ ὑπόλογα
τὴν ἐν θυμῷ τὴν τὴν βασιλείαν
τῶν οὐρανῶν. τὴν τὴν ζῶν τὴν καὶ ὡς
γίνον. τὸν ἡλιόφρον πρὸς τὸν ἀ-
μαρτῶν τὸν ἐστὶ, εἰς δόξαν
πρὸς τὸν ὁ ἀγὼν ὁ πνεῦ
ἀγίων: τ:

Ερώτησις: ὧν αἰτιῶμεν τὸ
τὸν ὡς τὰ δέκα: νδς
Ερώτησις. Τί ἐν ὁ οὐχὶ δύο:
α. ἀποκρίσις. ἑνὰς ἑνὶ πρὸς.
Ερώτησις. Τί δύο ὁ οὐχὶ τρία:
α. ἀποκρίσις. ἡμέρα, ἐνυξ:
Ερώτησις. Τί τρία ὁ οὐχὶ τέσσαρα:
α. ἀποκρίσις. Τὰ τρία μεγάλης
μυχῆς φοβερὸν τρομερὸν καὶ
ἀπόθετον. ἡ γὰρ ὁδὸς ἐβάλλε
εἰς τὴν ἀβύσσον τοῦ ἀνου τοῦ λόγου
ἡ γὰρ τὴν γνῶσιν. ἡ τὴν ἀπόφασιν
ὡς ὁ λόγος μου. Ἵνα γὰρ γνωρίζῃ
μὲ τὸν λόγον τὸν θεοῦ νὰ τὸ ἀποθέ-
σῃ νὰ τὸ ἀφήσῃ. ὁ τὸν ἀνον νὰ
τὸ πολεμήσῃ ἡ νὰ τὸ μὴ βάλῃ μετὰ
τὸν λόγον. Ερώτησις. Τί τὸ

ἀναφέρει ἡ οὐρὰ πέντε. τὰ πέντε τὰ
κινήματα. Τί πέντε ὁ οὐχὶ ἕξ;
ἀπὸ πέντε ἀπὸ ἑξῆς. ὁ ἑξῆς ὁ σοφὸς
ἄνθρωπος μετὰ τὸν σοφὸν:
Τί ἕξι ὁ οὐχὶ ἑπτά. Η ἑξαήμερος
δημιουργία τοῦ θεοῦ. Τί ἑπτὰ ὁ
οὐχὶ ὀκτώ. αἱ ἑπτὰ ζωνάρια τῶν
οὐρανῶν ἀπὸ ἑκατὸν τῶν ἑπτὰ
πλανητῶν. Τί ὀκτὼ ὁ οὐχὶ
ἐννέα. Ο ὀκτὼ αἰῶνες
τῶν ὀκτὼ χιλιάδων χρόνων.
ὁ πρῶτος ἡ γραφὴ ἡ ἐκκλησία.
Τί ἐννέα ὁ οὐχὶ δέκα.
Η ἐννεαμηνος γέννησις τοῦ ἀνθρ.
Τί δέκα ὁ πλέον ἕνα ἢ δύο
ἀνδρέα εἰδέναι ὅπου εἶχεν
ὁ θαυμάρα φόβος:

Εἰκὸς πλὴν ἐγράφησαν αὐδέκα
σύλλογοι· εἰλικρινῶς δὲ μηνὶ
μὲν τῶν ἀμφὶ πηλῆος. ἐν οἷς ἐξ.
δὲ μὴν ἀμφὶ πηλῆος πλησίον ἀκαῦ:

α. ν ἀμνωρίζης ἐν ἀθῆ
β ναμνοποιήσης ἡ ἥλιος
γ ναμὴ παρῆς δ' ὀνομαζῆς ἡς ἡμέρας
δ ναλιμῶσης μὴν ἡμέρων ἡ ἐφορία
ν ἐλιωνάος ἡλιῶ.

ε. λιμαλοὺ πρὸς τὴν ἡμέρα.
ς ουκὴ ἦεις.
ζ ου φρουρούσης.
η οὐ μοιχούσης.
θ ἡ ἡλιοδομῆς ἡ ἡ ἡλιος
ι. ἡ ἡμέρα θυμῶσης μὴν ἡμῶν
ἡ λαμπὴ μαλῆ ἡ πλησίον

πάντα τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων ἡ μεθ' ὀνόματα.

α υλαίαν, ἡ ἡμῶν ἐκκλησιάζουσα. β ἀθῆναι
ἡ μακαρία. λεσβὸς. ἡ μεγάλη πόλις.
γ φέρων. τὰ δὲ. δ πολλῶν ἀδα. ἡ ἐρέτριος.
θ ἐρέμη, ἡ θεσσαλικὴ. ι ἀλαλκὶ, ἡ λαφίων.
κ θῆ, τὰ φαρσάλια, ἡ πτελεὰ, ἡ νάκτανος.
λ ὠρῆ, ἡ παρ' ἡμῶν. μ πηθὼς τὰ ἰωάνινα.
ν ἰωλκὸς ἡ πόλις, ἡ βοιωτία μαθηνῶν, ἡ θρῦφη.
ξ πίδαμνος, ἡ δὲ δρεπάνη. ο λάσι, τὰ λαδωνικὰ
ἡ μαρδόνιος ἡ ἐν μυκάλῃ χώρᾳ. π ἀναφάστη,
τὸ περιφθόρον. ρ ὀλίγον τὸ πολὺ σπλον. σ λω
δὴ πὸ, τὸ πολὺ. τ βαφρινὸς, ἡ πάνυ στενὸς
τοῦ χρόνου. υ λιμῆ ἐν βοιῶ. ἰλῆμ. φ λαλμαπ,
ἡ νῦν ἐν ἡ ὀνομαζομένη. χ πελοπόνησος, φιλίσταμ

Ἡρῶν Διονυσίου πολιορκία. ἄσσοι ἤγω
ἄωνατολή. ἄλυβες. ἤγουν ἀπὸ πόρρω.
ἄνω τὴν ἤγουν, ἀδύσι. ἡ δὲ νὺξ ἄσσοι
χωρεῖ ἐν ἀγλὰ ἡ δὲ ξένος πόνδος.
ἡ τὸ μίνης ἐστὶν ἑξακισμύριοι. τὸ δὲ
πηγάτ. δισχίλια. χαὶ ἡ ἡ τῶν
πολεμίων ἀδ βασιλεία πεῖφη.

ἄ ἀλῆπ, ἄφρεών πλα. Φωνοῦ, ἄουμεῖ.
ἄ σαρμάτ, πύρουσ. ἄ ἀζίγ, ἄνβλαχ.
ἄ μῦσ ἄωνω ἄ ἡ βλουγαρί. ἄ ἀνωτωμῦσ,
ἤγουν ἄσβ. ἄ χερόνησ, ἄν ἀθηνιόπολις.
ἄ χαῖ, ἄρουμῆ. πῆ πόνησ, ἄλα ἀνδρῶν.
ἄ λγος, ὁ μόραν. μῆδων, ἄ πρόνα.
ἄ ὑλῶν, ἄ ἀφαμῶν. σαρμάτ, ἄ μοδοβί.

σαβῶν. δαβαρία. ἐξ ἀβία. χαμβεσία

σῶν, ἄ ἰουδαῖ. βύθιν ἡ ἀνάλῃς Σαφχί.
ἄ νῖ ἀνα ἡ τὸν περιάλῃς. θ εὐπόλις, ἄν
θιόχια. τεῖ ἀν, τὸ δὲ ἡ ἀλα ἄ πόλις τ μα
γαλάου ἡ θεοδόσι πόλις. ἄ θελί, ἄ ἡ ῥώμα.
ἡ πε τὴν ἀνεῖ θῆ. ἡ σωθὲν τὸ ἡ ὑλον. πεῖ ἡ τ
ἡ ἀδα θῆ βασ ἡ τὸ πόλεα. ἐ πίδαυρις, ἄ ἀχεῖδαν.
ἄ ἡωνί, ἄ ἔφεσος. σμύρνα, ἄ μάκρη. ἄ παλαῖ.
μα κεδωνί, ἄ δρέμα. ἐ ρηνύλι, τὸ ἀδρεμύλ.
ἐ ύβοῦ, λουκάδα. κουπλί, ἄ βρενέζ. ἀ φεῖ
ἄ γεύουρα. μ ἀ πόλις, ἄ χεῖ σοῦ πόλις. κ ἀ χαῖοῖς
ἄ ρώδος. β οἰωζ, ἄ ὀεῖ πῶ. θ ἄ βαῖς. χῶ ἡ ἡ γῶν
θόνῶν ἀδρα μύθαγον ἀ ἀλοῦ μεγον.
λίβυ. ἤγουν, ἄ μαδῆσ. σπῶθῶ πολὶς ἄ ἀνῶ
περσῶ. ἄ ἀστῆμ. ἄ λουζιτανί. ἄ ἀσωνί.
ἄ γουῖ, πρὸ ὁ γαχόν.

δυζμονος, ἀρεβία. τὸ χωρὶ
πάρ ἡ ζῆν. ἀ ἀρ ἡ ζοῦ χῆμα

ἀμμαῖς τῶν ὁ χῆμα

+ βαβυλῶνα + ἡ ιουδαία + φοινίκων + ἀσσυρία ὁμοῦ
μετὰ τοῦ λαοῦ + ἡ ὁμηγυρὶς σου.

252 ἡ ἀρχὴ τῶν μακαριστῶν ἀναγνωσμάτων

ἡ μείζων ἀφ' ἡμῶν πάλαι γένοιτο
ἐν ἰουδαίᾳ ἐνδόξως ἐπιφανής.

Μόνος ὁ σοφὸς ἐλεύθερος ὑπάρχει· γυναῖκα
χωρὶς γάμου κτήσασθαι μεμελετηκὼς ἐκ-
δεδεμένος —

~~ἐν τῇ βάρει ὀνίαν, ὀνειρὰ πολλὰ~~

~~ἐν τῇ χερσὶ~~

Γίνεσθε φόβῳ σοφοὶ καὶ γαμεῖν
φοβεῖσθε· ὁ σοφὸς ἐκ τῆς γαμετῆς
ὀνειρεύει πολλά.

Μὴ πείθεσθε γίνεσθε· ἐὰν φύσει· ἀλλὰ
γὰρ γαμεῖν· ἡδὺ ἐστὶν· τὰς φύσεις
δὲ γάμῳ· γίνεσθε.

Μεθόριος· ὁλοκλήρου· γυναικὸς ἐστὶν οὐ
ἔξω· ὀδαμῶς ἡ ὁμοῦ.

Ὁ ἀνὴρ φρόνιμος· φρόνιμος· μεγαλοῦ· θεοφόβος γίνεται

Θαῦμα ἡ ἐξουσία τῶν χειρῶν αὐτοῦ· ὅτι ἀπ
φρουρᾶ φυλάττει ἐν ἀδοξίᾳ· πόλεις ἐν ὀ-

Ἀμαχήσει χεῖρον ὁ πρᾶος βύσσης· οὐ μὴν δὲ γ
νόμου ποιεῖ· ἡδὺ ἀπὸ τοῦ πόνου δός·

Ἄνναι ἡ τοῦ φωνοῦσα· ἐπιφυλῆς ἀσπρεῖ πᾶ
ζῆς· ὁ ὀνῶν ἐν γῇ· ἐφ' ἁλῶς δὶ ἡμῶν·

Ἄνναι σὸ φέρον γῆρας· ἀδόξῳ ἐπὶ θεμέλια θεμέλ-
ια τοῦ σὸ μὴν χεῖ· ἐστὶν ὁ ἡ πέρι μῶν·

Ἐπὶ λὲ οὐρανοῦ ἡμῶν ἐβοήσαχεν· βασιλεῦ
οὐρανῶν καὶ βασιλεῦσον ἡμῶν·

Βλέπεις ἀν ἐν τῇ χεῖρον· ἐν ἀξ θεὸς μόνος
ἐμοὶ· οὗτος ἐστὶ πόλις τῆς ὀνοῦ ἐν γῇ·

Γαλουχῆς βρέφος πρᾶος· τὸν ὀφ τοῦ πόνου τὸν
ἐν βασταζόμενος χεῖρον μοῦ ἐμοί·

Ἐπὶ βλέπεις ἐν τὴν ἐν γῇ ἐξ μὲν αὐτῶν·
ἐν πῶς γεφυρόμενος ἐν ἐκ τῆς χειρὸς χ·

πίστις πρὸς ἡμῶν.

Θεὸς ὁ μόνος μεῖν δόξα σὺν ἡμῶν. τοῦ πρέσ-
βεύοντος ὑπὲρ ἡμῶν.

Θεὸς μαρία ἡ τοῦ τοῦ τὸν χριστὸν σὲ τὴν φύσει
τὴν ἡμῶν σώσαν τοῖς πρεσβεύοντας.

Λόγος ἐν τῷ πρεσβεῖν τὸν ἐν τῷ πατρὸς σταυρῷ. ἡ ὑπὲρ
τὸν ἡμῶν νοῦν ἡ τὸν τοῦ τοῦ πιστοῖς.

Ξύλον ὑπὲρ ὃν ἐδόθη πρὸς τὸν θάνατον ἡ ζωὴ φῶς.

Πάλιν ξύλον σωτηρίας ἐστὶν ἡ γαρὰ αὐτῆς.

Ὃν περιέπωλεν τοῦ τοῦ ἡ ὑμῶν ἐν τοῦ οὐρανοῦ.

Ὃν τῷ τῶν ὑπὲρ ἡμῶν βρῶσις ἐστὶν ἡ ἀλήθεια.

Ὃν κρατεῖ τὸν οὐρανὸν ἡ τὴν παμβασιλεῖ.

Πῶς σὲ ἐρῶν ὁ μέγας σὲ ἀναμέλπει ἡ κρατεῖ.

Ὃν ἐκ τοῦ μέγας μὲ κρατεῖ ἐν ὑπὸ κρατεῖ αὐτὸν.

Ὑψῶ μὲ ἡ γὰρ αὐτὸς τὴν ἀπόλυσιν ἡ τῷ.

Πῶς βασιλεῖς μαρία ἐν τῷ βασιλεῖ τοῦ πάντων.

Πῶς θηλάσεις τὸν βρέφος τῆς πάσης κόσμου τὸν φῶς.

Πῶς ἐβάσταζε τὸ πῦρ παλαιὸν βάτος ἐστὶν ἀ-
πῶς θυλακόσκαλος αὐτῆς πάλαι ἐπλ:

Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἡ τὴν νῦν τὸν χειρὸν.

Ὃν ἐγέννησε πρὸ πρωὶ ὡς ἡμέρα ἀπροσφῶς.

Ψάλλομεν σοι πάντες τὸν ἐν ἀνθρώπῳ ἀδόξως ἀπὸ τῆς.

Ἀδόξως ἡ ὁ ἡ ὁ ἡ τὸ πάντα τὸ δὸ θεός.

Ὡς παρθένα μακαρίζομεν τὸν φωνὰς ἡμῶν.

Ἡ πρὸ σαλπίσαμεν αὐτὰς ὡς ἡ ἡ ἡ

Παρεμβολή γινεται πνευματικῶν δεφαρ ὁ φλυσις λεγῶς ἀμφοδεμα τα ψυχικὰ πνευματικὰ · ἐκλογὴ υἱ ἀγίου καὶ ἀγγέλου :

116 Ὅταν μὴ πνεθῆς ὑπό τινος τῶν μεδιζόντων ἀγγέλων μὴ ἀνα μὴ πνεθῆς ἐν τῇ πρωτοκλησιᾳ · ἀλλὰ πρῶτον ἐξαχάτου · μὴ πως ἡ θεωρία σου ἐν ἑτέρῳ τόπῳ ἐφεύρῃ σου ὁ νεκρὸς ἀνα πνεόμενος · ἑτέραν δὲ τὸν αὐτῷ · ἢ νεκρὸς μεδιζόντων ἐπὶ τὸ ἐξαχάτου τόπον · ἡδὲ οὐ νεκρὸς πρώτερος ἀ ἐφεύρῃ σου ὁ νεκρὸς ἀνα πνεόμενος · ἑτέραν πῶς ἀπὸ τὸν ἐξαχάτου ἀνα πνεόμενος τόπον · ἀνάβηθι · φεύγετε τὰ ἐξαίσου ἡμῶν ἐν ὑπνίοις τῶν.

οἰκεῖα

Ὅταν μὴ πνεθῆς ἐπὶ τραπέζης · μὴ λαμβάνῃς γόνυ σου ἐς τὴν ἐν ὀφθαλμῷ βρεφωματος

παρεμβάλλεται · ἀλλὰ πρὸς ἐξωτέρω ἀπὸ · 185

μὴ μόνον τὴν φάρυγγα καὶ μέτωπον · μὴ μὴ πορεύῃ τῷ προτέρῳ τῆς χειρός

γ γ αὐτ

Ἡ σοφία σου μὴ ἀνδρίβα ἀκόμενον · μὴ ἐπιθυμῇ τῶν ἀδεσπότων αὐτοῦ · νεκρὸν γὰρ λίμνη τοῦ σε ἡ πυθῆν ἐν ἅδῃ γὰρ ὁ γὰρ φθόνος πάντα ἐξαναγκάζει :

γ

Κρεῖττον ἐστὶν ἡ λύδῃ μὰ τῆς γνώσεως ἢ πολυτελῆ βρώματα μὰ δόξαμεν ἐξ μεταῦ ἡ φθονεῖ δῶν.

γ γ αὐτ.

Τρεῖς ἀπὸ μὴ χοῦ λόγον θυμὸς καὶ φάτνη ἀγόμενον.

Κρεῖττον ἐστὶν ἡ θεῖν σοῦ ἢ νωτεύθος · ἢ ἀναῦ ἀλλ.

Ἀναχοῦ · ὀξαγὼν ἀξαν · ὀξαν ἀξ γ ὡς τὸ 50 μαμβ ἀ 50 ἀγ

Γινωσκω δὲ ὅτι δύνασαι καὶ ἐν ἐμοὶ
δὲ αὐθεντῆσαι καὶ ἐξουσιάσαι ὡς θέλεις:
Εἰ τὰν ἰδίαν σου κεφαλὴν κεφαλὴ τοῦ ἐστὶν ὁ Χριστὸς
φοβοῦμαι ἀκριβῶς μὴ καὶ ἐν τῇ πρᾶξίν σου
δαιμόνοις ἐγκαίρου σε.
Ὑπὸ τὴν θυρὰν δὲ μὴ πρὸς μὲ δὲ ἀπόστρεφε
ἵνα μὴ ὑστέρον δὲ κρύσῃς.
Γαμβρέ, ὁ μὲν ἀπὸ τοῖχον οὐρεῖ ἐν ὁ δὲ ἀπὸ λιμὸν ἀπόλλυται ἐν τῇ θύρᾳ σου
Μηδὲν ἔστω σου γνώριμον εἰς ἐμὲ ἐξ νῦν
ἀφ' οὗ πλὴν γὰρ ἔχω μὲν τὸν τῆς προ-
πάτορα ἐν τῇ τῆς προμήτορα.
Εἰ τὰ νῶν ἐβασανίσθη, μὴ ὑπολόβῃ
ἀλλὰ εἰς τὴν ἐν αὐτὸν ἐν ὑβρεῖς χαίρειν
παρασύρῃ.

Καὶ μὴ τὴν πεῖραν ἐν τῇ ἐμῇ χρῆσθαι θέλῃς
γενέσθαι ἐξὸν ἢ πεῖραν.
Ἰδὲ ἤδη πεπεισμένος εἶ ἐν τῇ ἀρετῇ τοῦ
αὐτοῦ τὴν πίστιν ἔχειν.
Ὑπὲρ ἐμὲ ἐν πόδας σε ἀφῶ βαίνειν οἷς οἴκοις
δὲ πόδας. οὐ μόνον τοῖς αὐλαῖς
ἀλλὰ καὶ τοῖς σκηνοῖς. καὶ λήψῃ τὸν μι-
σθὸν παρὰ κυρίου τοῦ θεοῦ.
Εἰ ὑπὲρ μισθῶν ὑπηρετεῖ τοῦ μισθοῦ, μὴ
ἀπὸ καρδίας τὰ μισθὸν τοῦτο. ἀλλὰ
σῶον παρέχει αὐτοῖς.
Μὴ σύνοιδε μὴ θήσεται ἀ ὅτι μισθὸν τοῦ ἀ-
κόμα πρωΐ. ἀλλὰ θὲ μισθὸν ἀπόδος αὐτῷ.
Ὁ φῶν πύλας εἰς ἔρημα καὶ μὴ πεινῶν.
Εἰρήνη μὴ πῶν. σύμβουλον δὲ ἔχε εἶναι.

Μὴ γὰρ ἐστὶ χρυσὸς ἡ ἀπλότης
τὸ δὲ δωρεὰ ἐστὶν.

Φύλαξον. Πῶς οὖν δὲ ἄξιον μὴ ἔχω.
Ἀκηρύκτως. Ὅτι ἀγόρασε δοῦλον αὐτῶν
αὐτῶν. Μὴ φρόνει οὖν σὺν ἀγνοίᾳ σὺ
ἡμῶν δὲ τοῦ νοῦ φρονεῖν τὸν αὐτόν.

Ἐρώτησον αὐτὸν ἐν καιρῷ δοῦλον ἐν οὖν
Ὅτι δοῦλος ἐν πονηρὸν οὐ δεσπότην. οὐ
δενὸς γὰρ ἡ χάρις.

Χαρίσασον οὐ δεσπότην ἐν καιρῷ οὐδὲ
ἀξίαν ὁμοίαν ἐστὶν.

Γνῶθι μὴ ἐν λύπῃ. Σὺ δὲ ἂν λάβῃς
νοῦν τῆς ἀπάτης οὐ φύσει αὐτῆς. οὐ
πλεῖστα ἀπλῶς νοῦν οὐ κάχουσιν.

Ἔνθεν ἐν δόξῃ βολὴν ἀνδρὸς. μὴ πρὸς δεξιᾷ

ὡς βλάβοις ἀπέκρυφε ἀπὸ ἀλλήλου.
οὕτω ἐν δόξῃ ὑπὸ λαλεῖν ἐν τέρποις λα.

Οὐδὲ πότε ὁ δεσπότης σου ἐν νοῦν ἀλήθειαν ἐπ.

Οἱ πονηροὶ ἐν δουλῷ αὐτοὶ. ἐν ἀλήθειαν
ἐν πρὸ. δεῖ δὲ τὸν δεσπότην οὐ πρὸ οὐ νοῦν.

Πλούσιος ἐὰν ἐν τῷ πάντα ἐν ὁ ἐν ἔχει. πλὴν
δὲ χαλεπῶς. οὐδὲν ὁ αὐτὸς ὢν.

Πλούσιοι φίλοι πολλοί. οὐ δὲ πλὴν οὐδὲ
οἱ τοῦτο ἐν πένητες.

Χρυσοῦ πολὺ πίνει φαρμακῶν ἐν σὺ
φίλοι δὲ οὐ σὺ λαβεῖν ἐν.

Χρυσὸς δὲ μὴ μάζα δὲ δὲ
πηός. Φίλος ἐν σὺ ἀνάγκη. Σὺν δὲ
βαλὼν φίλον. μὴ οὐδὲν πάντα πάθοι
λάβῃ.

Φιλουμένη οὐκ ἔστιν ἀνθρώπου μέρος
ἡ μὲν αὐτάρκης ὁρμὴ ἡ ἐρωτηθεῖσα πρὸς
ἄνθρωπον. ἀλλὰ τί μὲν ἐζήτουν ὅλως βοῦφθα
μοῦς βοῦ γλῶσσαν μόνον. καὶ ὅμως ὁ λόγος τὸ
πολὺ μὲν ἀνωφελὲς ἦν. ὀλίγα δὲ λέγειν: —

Θεοδοῦ φωνὴ μὴ ἀνθίλαμπε. ἡ πρὸς τὸν
μαθητὴν μὴ μαίμη. ἵνα τί πρῶτον ἡ τὸ τί
ἐπὶ τί μέν: ὦ θεοδοσία μὴ μὴ ἐπαι
νεῖς ἄνον. οἱ γὰρ πολλοὶ ὧν ἀνῶν
ἀρχὴ θεν ἐπαινεῖ τὸ φαῦλον. ὑπὲρ ἐμὲ
δὲ φαῦλα ἡ ἀπιθῆς: —

ὡς περὶ οἰνοθρόκων τῶν τὰ θυμοῦντων
τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποφρυπόντων. οὕτω καὶ
οἰνόλαμπας ἐπαινοῦντας τοὺς ἀπλοῦ

σέρους ὑπὸ σκαλίζουσιν. —

φθέγγουσιν ἡ θηλὴ σου ὁ μὴ λογισμὸν
ἡ σοι ἡδὺ σου ὀρθὸν. σύμβουλοι σφραγίς:

ὁ μὲν γὰρ ὁ ἀνίμας ἀνάπτυξ. τὸ πορνεῖον
ἡ ἀναστολὴ ὑβρίζεται. ἡ συμφέρον σωφρο
σύνη αὐτὴ πλάττουν ἔστι. σὺ δὲ οὐκ εἶ
σωφρόνα ὡς ἀλήθεια. ἀλλὰ περὶ ἡ οἱ οὐν χοῖ
ὑβρίζω τοὺς μὴ νεκρὰ ἀλίζοντας ἵππους
σωφρόνων μὲν. οὐδὲ τοὺς μὴ λευκὴ ἀλίζοντας
βόας. ἀλλὰ τοὺς μὴ νεκρὰ ἀλίζοντας βοῦς
ἡ τοὺς μὴ λευκὴ ἀλίζοντας ἵππους: —

ὡς περὶ οἱ ἰχθύες ἐκεῖνοι τὸ ὑγρὸν ὕδωρ
τὴν ὀστῶν. οὕτω καὶ οἱ μὲν ἀναχοῖ βεβοῦ
λευκοντες ὑγρὸν ἡ ἰοῦ βελέμνον: —

Ὁμοιωτικὰ αὐτῶν.

ὡς πρὸς τὸ ἄλλας εὐτοῦ ὕδωρ ἐστὶν· οὐδὲ πρὸς
σε μόνον ὕδατι ἐξαλύεται· οὕτω καὶ ὁ τῆς
ναχὸς εὐτοῦς μωραίνεις ἐστὶν· καὶ ἐ
ὰν πολλὰ σοι μὴ ἀκούσῃ ἀλλὰ φθέγγεται·

ὡς περὶ ἀκρότος φύγε δύο μὴ λίαν·
μὴ δὲ ὡς περὶ σκέψεις δύο σοι δεῖ· οὕτω καὶ
ἡ κακοδοξία τὸν φόβον τοῦ θεοῦ εὐτοῦ
μὴ ἀκούων·

Ὁμοιωτικὸς

ὡς πρὸς ὀλίγος δὲ τοῖς βραχυμόνοις ὁ
φθαλμοῖς λύπης· οὕτω καὶ ἡ τοῦ
ἀκούειν αὐτοῦ λαμπρότης δὲ καὶ μὴ
βλάπτει τοὺς πολλοὺς αὐτὸ φθονεροῖς·

Ὁμοιωτικὰ

Δύο χαρὰς εἰς τὸ αἰρέσεις πᾶσιν αὐτοῖς·
οὐδὲ οὐδὲ θέλει τοῖς οὕτως εὐ πάσῃ τῇ·

Ὥρας φίλον φρόνιμον οὐ θέλει βλέπε·
μωρὸς δὲ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὑγεία φίλους·

Ἡ τῶν καλῶν ἀπόκρισις ἐστὶν ἀρχή·

Ὁμοιοτέλευτα

Καλὸς ὁ πλοῦτος τοῖς καλῶς βίοις χρῶνται·
καὶ ἡ πενία τοῖς ὑπομένουσιν·
Χείλη ἀδικοῦντα· μεμιαμμένα εἰσὶν· αὐτὸν θλομένου
ἀρχὴ λόγων· τὰ ἀγαθὸς αὐτὸ ἀδικίας· ἡ
εὐχαίρεια· τὰ μέτρα αὐτὸ· θεραφεία· θαυμαστὰ
Μέτρα ἀδικοῦντος· μεγάλα λόγος· ἀγαθὸς σιγᾶν
ἀσύνετος· μεγάλα φωνεῖ·
Οὐ χρεία· ἐγκαταφθείας· ὡδεκείς φαύλου· μὲ
λόν· ἀγαθὸν· ἀδικίας·
Μέμνησο· μεγάλα βλέπε·
Σὺν ἀγαθοῦ· ὀργίζου· ὁ δίδας ἀγαθὸν· μεγάλου
Ὁ δίκαιος· ἀγαθοῦ· λαβὼν ἀγαθὸν· αὐτὸν θεὸν
εὐθύ·
Οὐδὲν· ἰσχύει σοι φόβου· ἀδικία ὡφελεῖ·
ἀρετῶν· ἐπαγγέλλω·
Μέμνησο· πάντα φθείρει· ἀγαθὸς φυλάττει·
πᾶς θανατηφόρος· πάθος· ἀγαθὸν ἀνόητος
βέλτιον· αἰῶν· σύνεσις

Αὐτὸς βασιλεὺς μεγάλου θεοῦ υἱὸς υἱὸς υἱοῦ
μεγάλου βασιλέως
Βασιλεὺς πολὺς προβλεπτὴν τῶν μεγάλων
δυνάμεων αὐτοῦ καὶ κυβερνήσας τὴν οἰκουμένην
ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ἐν ἀληθείᾳ
Μεγαλοφυὴς ὢν βασιλεὺς βασιλέων κατὰ πάντα τὸν
χρόνον. ἐνεργήσας ἔργα. ἐπιτυχὼν δόξας. ὧν
ἀνθρωπίνως ἐφαντάσθη. βασιλεὺς μέγας
ἡ κρείττων. ἀλληθινὸς βασιλεὺς. ἐνεργὸς ἐν πᾶσι
Εὐλαβὴς εἰς παντελῆ πίστιν. πεδίβασιλεύων.
ἐν ἀγαθοῖς. τοῦ ἐν ἐν. ἐστὶ + ἐν ἱσοτιμίᾳ φῶς
ἡμέρας ἀρχῆς. Ἀνὸβ μὴν ὀβίτας. ὀδωδέκατος ἐν
λῃ. δυναμεῖς ὀφείλειν. ὀλίγοις δὲ. μόνον ἀρχὴν. ἐν
πάσῃ. πολὺ πολέμου. ἐδυνάσθη
Ζεύς. βασιλεὺς. βασιλεύων. ἐν τῷ πεδίῳ.
ἐν τῷ ὄρει. τῶν ἄλλων. ἐστὶν ἐφάνη πᾶν ὄρος
Ἰσχὺς. ἐν τῷ μέσῳ. θηρίον. ἀσεβῶν. ἀνὸβ δὲ
ὀλίγοις. ἐβλάψε. ὀλίγοις
Δι ἐνιαυτοῦ. λείβων. ἀφθόνου. ἐν τῷ ἀφθόνῳ
Δι ἐνιαυτοῦ. ἐστὶν. ὀφθαλμοῦ. ἐν τῷ πλήθει
ἐπιβεβεῖστο. πεδιανὸς. μεγάλου. ἐνιαυτοῦ ἐν τῷ

πατὴρ αἰῶνος τοῦ ἔτους.
Γ αὐτὸς ἐν τῷ ἔτει καὶ ὀρθὴς τοῦ ἔτους.
ἀφῴθη μὴ ὀρθὴν καὶ τὴν ἀπέρασις μὴν
νοῦς ἀνθρώπου τῶν ἐν τῷ πόνῳ. ἕως τοῦ ἐρχόμενον
νοῦς ἀνθρώπου ἐν ἀρχῇ ἕως τοῦ ἐν ὁδῷ. ἐν ἐν
ὀρθῶσιν ἡμέρας λβ ἐν ἔτει ἀφ βασιλεύοντος ἔτους ι.
Ἐν ἐν ἡμέρας λγ ἐν ἔτει ἀφ βασιλεύοντος ἔτους ια
Ἐν ἐν ἡμέρας λδ ἐν ἔτει ἀφ βασιλεύοντος ι.
Ἐν ἐν ἡμέρας λε ἐν ἔτει ἀφ βασιλεύοντος β
Ἐν ἐν ἡμέρας λς ἐν ἔτει ἀφ βασιλεύοντος γ
Ἐν ἐν ἡμέρας λζ ἐν ἔτει ἀφ βασιλεύοντος δ
Ἐν ἐν ἡμέρας λη ἐν ἔτει ἀφ βασιλεύοντος ε
Σίνδρον. ἐφύ. μεγάλου δεδόξασται. ἐμβάλος.
Τοῦ ἐν τῷ νῦν. τῷ νόῳ. ἐβδόμῳ. ἐν τῷ
Κείρων. ἐν τῷ ἔτει. θεὸς ἐν τῷ ἐφύ. ἐν τῷ νῦν
Μέγα. δυνάμει. βασιλεῖ. ἐν τῷ ἐστὶν
Οὐ τῷ φλοῖσβος. ἐν τῷ. δαπανῶν ἡμῖν
ἀεὶ τὸν ἀπόστολον. δίνασθαι ἐν τῷ
λόγῳ. ἐμβάλλω. ὑφίστασθαι. ἐν τῷ νόμῳ
ἐν τῷ πόλεμῳ

ἀχφαρητ.

α ἡμῖν ἐλαιοπιάς ἐλαίας πίαν δόρυς·
ἃς δ' ἐμβρέχει ὁ πῆς δουνῶ δὲν χερ' ἔνος·
β λαὶ πίσ πῶς ἀπο θανῶμι· ἡμῖς ἀλόνος ἐν πόμν
πεῖν νὰ δ' ἔχ θη θανατ ὀς δ' ἐν τ' ἔμνα νὰ μνα.
γ ἐμπόνος μος δὲ πῶς χ πνοῦ σι ἡ δι φοῦ σι·
ἔχ η πονύνν σὶ ἡ τῶν ἡ σὶ ἀ νηλου θοῦσι·
δ εἰ πολεμοῦ ζῆς ἀνὰ ἔ γονῶν δ' δὲν ὁ βαν ης·
ἄλλους χρὸν θῆ ἡ σὶν μανῆς πῶς θῆς νὰ πε θαν ης·
ε λεον θῆ ὁ πῖ θῆ πορ αμλῆ ἡ σῶς ὁ δὸ ἀμῆ ἰον
νὶ νὰ ἔ ν' ἐμμλῆ σὶ ὀν.
ζ ὑ ὁ ὑ σὶ δ' ἔ μ θὶ ν ἡ πὶ ν ἡ τ' ὁ ὑ κ ὁ μ.
ἀ φεν ἡ μῶ δ' ἐ ἐ ἐ ἡ ν ἡ μ ὁ ὑ ν ὁ δ ὁ ἐ μ.
η νὸ ὀ ὑς πῶς ἐν ἀ μ ὁ ὑ σὶ ἡ ν ἡ ἀ ὁ ὑ μ ἐ ν ὁ ἱ
μὴ σὲ ἀ ἡ ὑ ἡ ἐ ὀν ἐ μ ὑ λῆ σὶ ὀς ἡ ἡ ν μὰ ἡ ὁ ὑ μ ἐ ν ὁ ς.

θῦ φῶ βον δὲν ἔχ ω μὴν ἡ ἐ ὑ λῆ σὶ δὲν πὰ μὴ
νὰ ἀ ἡ ὑ σὶ ω μὴν ὁ ὑ ἡ ἡ ὀν ἡ ἀ ὑ ἡ ὁ ὑ ρ ὁ ὑ νὰ φὰ μὴ
ἰ δοῦ λοι π' ὁν θάνατον ὁ λοῖ ὁν χε ρὸ σοῦ μὴν. 191
σὸν νοῦν μος δὲν π' βοῦ ὁ μὴν ἡ μὰ ὁ ὑ μὴν πῦ ὁ ὑ μὴν.
λ ἡ ὁ ὑ νὰ ἔ ἀ ὁ ὑ ὁ ὑ σὶ ὁ ὑ μ ἡ ὁ ὑ ἡ ὁ ὑ σὶ ὁ ὑ ὁ ὑ μὲν
θὰ ὁ ὑ τὸς πὸ π' ἐ ρ χὲ δὲν ἔ ἀ ρ ὁ μὴν νὰ ἔ ὁ ὑ μ.
μ ἀ πὰ λὶν πορ αμῆ ὁ μὴ ὁ μὲς δὲ ἀ φὶ λὰ φὴ ὁ ὑ ὁ ὑ
ὁν φὸ ὑ ὁν ἡ π' ἀ ρ πὰ λὶν ἡ π' πλὲ ὁν ὁ ὑ ἰ ὁν.
ν ὰ πὰ μὴν θῆ ὁ μὴν ὁ μὲ πρὸς ὁ λοῖ μὴν ὁ ὑ ἀ ὑ ἡ θοῦ μ.
φὸ φὸ βὸ ἐ ρὸν ἡ ρὶ πὶ ἐ ὁ ὑ ὁ ὑ μὸ ὁ ὑ νὰ ἔ ἀ ὁ ὑ μὴν.
ὁ θὰν ἔ θη ὁ ὑ ὁ ὑ ἡ ρὶ ν ἡ π' ὁ ὑ ὁ ὑ μὴν. νὰ τοὺς
ἔ ἡ πὶ πορ ὁ ὑ ὰ θὴ ὁ ὑ ἡ ὁ ὑ πῦ ἡ ὁ ὑ ἡ ρὰ μὴ ὁ ὑ.
π λὴ ὁ τὸν θῆ ὁ ὑ ἡ ὁ ὑ λὰ θὴ ὁ ὑ ἡ ὁ ὑ ἡ π' ὁ ὑ ὁ ὑ ὁ ὑ.
ποῦ δὲν φο ρὸ ὑ ἡ θὸν θὶ ὁ ὑ ἔ ἡ ὁ ὑ ἡ ὁ ὑ ὁ ὑ.
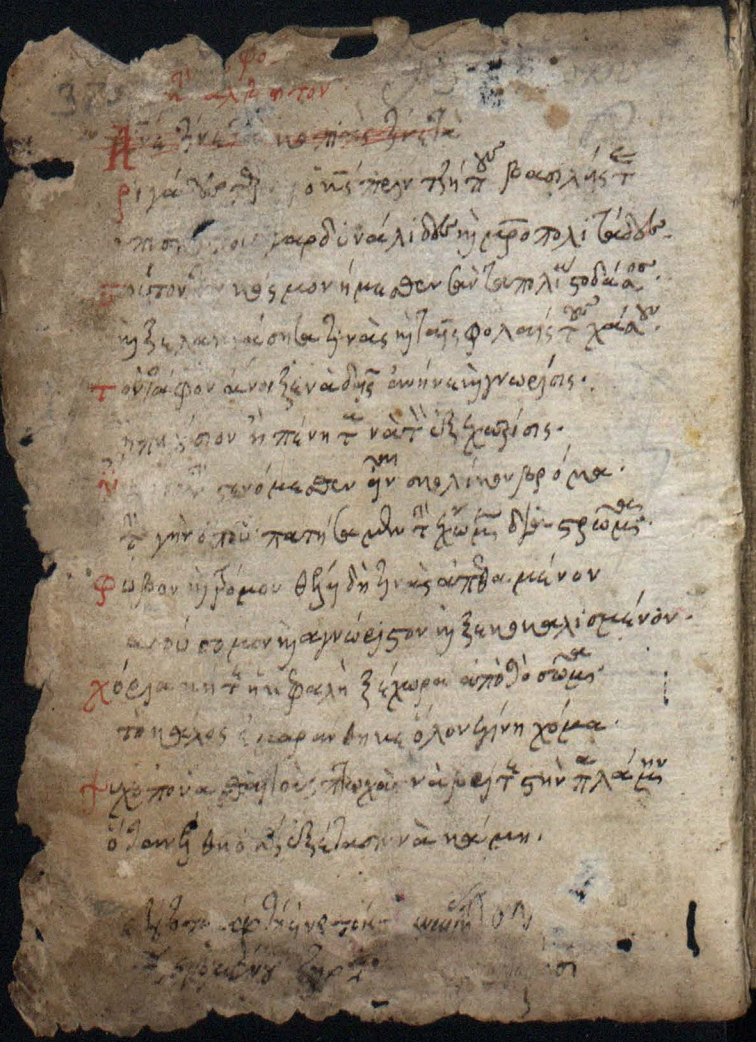
EX
Bibl. Regia
Berolin.